

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEN AARONOVITCH

SOHO ÜZERİNDE AY

"Espriti, iyi kurgulanmış,
gerçekçi şekilde ele alınmış ve
bağımlılık yaratacak bir roman."

The Times

Ayısıgı Kitaplığı

Peter Grant geri döndü.

Bir kez daha fantastik kurgu ve polisiye karışımı, sürükleyici bir üslup. Karanlık, büyü, tüyler ürpertici, esprili, ilgi çekici ve benzersiz...

Ben Aaronovitch, açıkça taptığı bir şehrin sevimli ayrıntılarını yüzeye çıkarmada *Londra Nehirleri*'nin başarılı formülünü sürdürüyor.

Londra'nın Soho semtindeki Groucho Kulübü'nün tuvaletinde bir gazeteci vahşice öldürülmüştür. Soruşturmaya yardım etmesi için Londra Polis Teşkilatı Memuru Peter Grant çağrılır. Aynı zamanda Peter, performans sergiledikten kısa bir süre sonra meydana gelen amatör caz müzisyenlerinin bir dizi ölümünden rahatsızdır. Görünüşe göre doğal ölüm nedenlerine rağmen her vücut, Peter'in ölümlerin doğal olmaktan uzak olduğuna inanmasına neden olan sihirli bir imza taşımaktadır.

Daha fazla araştırma, muhteşem bir performansın hemen ardından ölen tek caz sanatçısının Cyrus olmadığını ortaya koyar. Bu yetenekli adamların peşine düşen bir tür doğaüstü canlı var gibi görünmektedir ve Peter bunun nedenini, nasıl ve kim olduğunu bulmaya kararlıdır.

Eski biz caz sanatçısı olan Peter'in babası tehlikede mi? Peter'in kendisi tehlikede mi? Her durumda katiller kim ve Peter daha fazla zarar vermeden onların izini sürebilecek mi?

Soho Üzerinde Ay bu soruları yanıtlıyor ve kitabı okumanın keyfi, paranormal bir gizemi çözme süreci kadar Peter'in anlatımında da kendini gösteriyor. Hikâye, esrarengiz konuları ele alırken zekâ ve mizahla harmanlanıyor.

Soho Üzerinde Ay

Orijinal Adı: Moon Over Soho

Ben Aaronovitch

Çeviri: Handan Haktanır

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Şener Demir

Düzeltili: Zeynep Sarıfakıoğlu

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarım: Özkan Köse

1. Baskı: Ağustos 2023

--

© Ben Aaronovitch, 2011

Zeno Agency Ltd. ile AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı arasında yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır

~

Baskı ve Cilt:

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1

34295 Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 41707

Tel : +90 212 463 71 25

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Londra Nehirleri için övgüler

“Harry Potter’ın büyüdüğünü ve Fuzz’a katıldığını düşünabiliyor musunuz? Kim bilir neler olurdu?”

-Çoksatan yazar Diana Gabalton,
Sunday Times

“Zekice bir üslup ve canlı bir tempoyla yazılmış, olay örgüsü iyi işlenmiş ve insanda okuma bağımlılığı yaratan bir kitap.”

-*The Times*

“Büyünün ve polisiye olayların merak uyandıran bir şekilde iç içe geçtiği bu roman sadece harika bir dizinin ilki olmaya değil, inandırıcı bir fantezi gerilim filmine esin vermeye de aday. Raflardaki yerini uzun bir süre koruyacak, zekice yazılmış ve yüksek hayal gücüyle son derece sürükleyici bir kitap.”

-SFX

“Doğaüstü güçlerle ilgili, gizemli ve şaşırtıcı bir roman olan *Londra Nehirleri* sizi büyüleyecek.”

-*Total Sci Fi*

Ben Aaronovitch'in diğ er romanları

Londra Nehirleri
Soho Üzerinde Ay

Karifa için...

Çünkü her baba
oğlunun kahramanı olmak için can atar.

“İnsanlar bu müzik için canlarını verdiler.
Bunun daha ötesi yok.”

Dizzy Gillespie

Bedenimle ve Ruhumla

Modern hayatın tatsız bir gerçeği olarak, yeterince direksiyon salladığınızda eninde sonunda Londra'yı arkanızda bırakırsınız. A12 karayolu boyunca kuzeydoğu yönünde giderseniz, sonunda Britanya'nın ilk Roma başkenti ve Boudicca olarak bilinen Norfolklu o kızıl saçlı pespayenin yakıp yıktığı ilk şehir olan Colchester'a gelirsiniz. Bütün bunları Latince eğitimimin bir parçası olarak Tacitus'un *Vakayinamesi*'ni okumuş olduğum için biliyorum. Tacitus bu kitabında isyan eden Britlere (Britanya Adası'nda yaşayan halklar) hayret verici bir şekilde anlayış gösteriyor ve *hoşlarına giden çareleri çıkarlarına uygun düşenlerin üstünde gören* Romalı generallerin hazırlıksız olmalarını da sert bir şekilde kınıyordu. Britanya Ordusu'nu yöneten klasik eğitilmiş birtakım ukala tipler, bu ikazı ciddiye almış olmalı ki Colchester şimdilerde en sağlam askerlerin oluşturduğu Paraşüt Alayı'nın yuvası durumundadır. Bana gelince, pek çok cumartesi gecesini Leicester Meydanı'nda düşük rütbeli erlerle boğuşarak geçirmiş stajyer bir polis memuru olarak, anayolda kalmaya ve bu şehri tamamiyle es geçmeye özen gösterdim.

Colchester'ı geçince cep telefonumdaki GPS'in yardımıyla güneye döndüm ve Colne Nehri ile Flag Creek arasında

* *Annales ab excessu divi Augusti* (The Annals of Imperial Rome), Gaius Cornelius Tacitus, MS 56 – 120. (e.n.)

sıkışıp kalmış takoz şekilli kuru toprak parçasına doğru inen B1029'a çıktım. Bu yolun sonunda, Brightlingsea'nin sahil boyunca uzandığını görürsünüz. Lesley bana, buranın suyun en çok yükseldiği noktada karaya vurmuş bir döküntü birikintisi gibi olduğunu söylerdi hep. Doğrusu o anda ben buranın o kadar kötü olduğunu düşünmüyordum. Londra'da o gün yağmur yağıyordu ama Colchester'dan sonra kendimi masmavi ve bulutsuz bir gökyüzünün altında bulmuştum; üstelik güneş, denize doğru inen bir dizi iyi korunmuş Victoria Dönemi sıraevini aydınlatıyordu.

Chez May'i bulmak zor olmadı: Burası 1970'lerden kalma, Edward Dönemi taklidi, tuğladan yapılmış bir köşktü. Miadını tamamlamasına ramak kala at arabası lambalarıyla süslenmiş ve kabaca sıvanmıştı. Ön kapısının bir yanında mavi çiçeklerle dolu bir sepet asılıydı, diğer yanıdaysa evin numarasının yazılı olduğu, seramikten yapılmış yelkenli şeklinde bir levha vardı. Durup bahçeye bir bakış attım: Gözüme ilk çarpan şey dekoratif kuş banyosunun yanında aylak aylak bekleyen cüce heykelcikleri oldu. Derin bir nefes alıp zili çaldım.

Aynı anda evin içinden koro hâlinde kadın bağırışları yükseldi. Ön kapının vitray benzeri camından baktığımda, bulanık bir şekilde de olsa giriş holünün en geride kalan bölümünde bir oraya bir buraya koşuşturan birtakım figürler görebiliyordum. Birisinin, "Erkek arkadaşın gelmiş!" diye bağırması üzerine başka biri onu alçak sesle azarladı ve "Şşşt!" diyerek susturdu. Net göremediğim beyaz bir şekil, holü geçerek camı boydan boya kaplayacak kadar bana yaklaştı. Bir adım geriye gitmiştim ki kapı açıldı. Bu Henry May idi, yani Lesley'nin babası.

Bay May iri yapılı bir adamdı; devasa kamyonlarda direksiyon sallamaktan ve ağır eşya taşımaktan omuzları genişlemiş ve kol kasları sertleşmişti. Kamyoncu lokantalarında yap-

* Evi büyüden korumak için bahçeye konan heykelcikler (ç.n.)

tığı kahvaltılar ve barlarda herkese bir tur ısmarladığı içkiler yüzünden araba lastiği gibi şiş bir göbeği vardı. Yüzü kare şeklindeydi ve saçlarının giderek seyrilmesi karşısında çareyi onları kahverengi kuş tüyleri gibi kalacak şekilde tıraş ettirmekte bulmuştu. Cin gibi bakan mavi gözleri vardı. Lesley de gözlerini babasından almıştı.

Dört kız çocuğunun olması onun bir ebeveyn olarak çocuk yetiştirme konusunda uzmanlığın zirvesine ulaşmış olduğunu gösteriyordu ve ona, *Lesley dışarı çıkıp benimle oyun oynayabilir mi?* diye sormadan, “Selam Peter,” dedi.

Ben de “Selam Bay May,” dedim.

Kapı önünden çekilmek için bir çaba göstermediği gibi beni içeriye de davet etmedi.

“Lesley birazdan çıkacak,” dedi.

“İyi mi?” diye sordum. Bu aptalca bir soruydu, nitekim Lesley’nin babası ikimizi de zor durumda bırakmamak için buna yanıt vermeye bile yeltenmedi. Tam o sırada birinin merdivenlerden indiğini duyar gibi oldum ve kendimi göceklerime hazırladım.

Doktor Walid üstçene kemiğinin, burun kemiğinin, altçene kemiğinin ve bu kemiğin kafatasına yakın olan çıkıntısının ciddi şekilde hasar gördüğünü söylemişti. Altta kalan kasların ve tendonların büyük bir kısmı sağlam kalmıştı ama Üniversite Eğitim Hastanesi’ndeki doktorların üst deriden kurtarıldıkları fazla bir şey yoktu. Nefes alabilmesi ve yediklerini yutabilmesi için ağzının içine geçici bir doku iskelesi yerleştirmişlerdi ve —uygun bir donör bulunabildiği takdirde— kısmi bir yüz naklinden faydalanabilme şansı vardı. Çenesinden geriye kalanlar hipoaalerjenik metal bir filigranla tutturulduğu için konuşabilmesi şimdilik söz konusu değildi. Doktor Walid kemiklerin yeterince kaynamasından sonra çeneyi konuşmayı mümkün kılacak ölçüde işlevsel hâle getirebileceklerini de söylemişti ama bütün bunlar bana biraz koşullara bağlıymış gibi geliyordu. “Gördüklerine alışmak ve onları kabul et-

mek için yüzüne ne kadar bakman gerekiyorsa o kadar bak," demişti doktor. "Sonra da hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam et."

"İşte geldi bile," dedi Lesley'nin babası ve yan dönerek zayıf bir bedenini yanından geçmesine izin verdi. Lesley'nin üzerinde kapüşonunu başına geçirdiği mavi beyaz çizgili bir svetşört vardı. Kapüşonun büzme ipi öyle sıkı çekilmişti ki alnı ve çenesi görünmüyordu. Yüzünün alt kısmını svetşörtüyle uyumlu, mavi beyaz desenli bir eşarpla örtmüş, gözlerini de annesinin unutulmuş giysiler çekmecesini talan ederken bulduğunu tahmin ettiğim, günün modasına hiç uygun uymayan kocaman bir güneş gözlüğüyle saklamıştı. Gözlerimi ona dikip dikkatle baktım ama görebileceğim bir şey yoktu.

"Soygun yapmaya gideceğimizi söyleyebilirdin bana," dedim. "Gelirken yanımda bir kar maskesi getirebilirdim."

Bana öfkeyle baktı; bunu başını yana eğmesinden ve omuzlarını tutuş şekline anladım. O anda kalbimin tekleliğini hissettim ve derin bir nefes aldım.

"Peki, yürümek ister misin?" diye sordum.

Babasına bir bakış atıp başıyla onayladı ve kolumdan sıkıca tutarak evin yanından uzaklaştırdı. Yürürken babasının gözlerini ensemde hisseder gibi oldum.

Tekne yapımını ve küçük çaplı mühendislik işlerini saymazsanız, Brightlingsea yaz aylarında bile gürültülü bir yer değildir. Okulların tatil olmasının üzerinden iki hafta geçmişti, buna rağmen arada bir geçen bir arabanın ve martıların çıkardığı seslerin dışında hemen hemen her yerde sessizlik hâkimdi. High Sokağı'nın karşı tarafına geçene kadar ben de hiç konuşmadım. Lesley orada çantasından polis defterini çıkardı ve son sayfayı açıp bana gösterdi.

Sayfanın orta yerinde siyah tükenmez kalemle bir uçtan bir uca, *Ne işler çevirdin bakalım?* diye yazıyordu.

"Bilmesen daha iyi olur," dedim.

Elleriyle yaptığı işaretlerden, *hayır, bilmek istiyorum* demek istediğini açıkça belli etti.

Ben de ona ç     bir kadının vajinasındaki dişlerle koparılan adamdan bahsett m; Lesley e  lenmi   gibi görününce Covent Garden ayaklanmalarındaki davranışları nedeniyle Başmüfettiş Seawoll hakkında IPCC (Independent Police Complaints Commission)  tarafından soruşturma a  ıld  ğını anlattım ama Lesley bu kez bundan hoşlanmış gibi görünmedi. Hâl böyle olunca Lesley nin yüzüne zarar veren büyüden kurtulan diğer tek kişi olan Terrence Pottsley nin, ailesinin ona sırt çevirmesi üzerine intihar ettiğinden söz etmedim.

Deniz kenarına doğrudan inmedik. Lesley beni oraya Oyster Tank Yolu nun a  a  larına doğru uzanan ve treylerlerine bağlı olarak sıra sıra park edilmiş gezeri teknelerinin durduğu   imenlik bir park alanından geçen arka bir yoldan götürdü. Denizden esen sert rüzgâr bu teknelerin direk, ip ve yelken donanımlarına çarparak inilti gibi bir ses çıkartıyor ve bunları birbirine ba  layan metal parçalarını inek   ingirakları gibi   ıngırdatıyordu. El ele tutuşup teknelerin arasından geçtik ve r  zg  ra açık olan beton gezeri yoluna çıktık. Bir tarafta parçalanmaya yüz tutmuş dalgakıranların ince şeritler hâlinde oydu  u sahile inen beton basamaklar vardı, diğer yandaysa canlı renklere boyanmış bir sıra kulübe görülmekteydi. Bunların çoğunun kepenkleri sıkı sıkıya kapalıydı ama görebildiğim kadarıyla bir tanesinde yaz sezonunu mümkün olduğunca uzatmaya kararlı bir aile vardı. Anne ve baba kapı aralığının gölgesine oturmuş çaylarını içiyorlar, çocuklar da sahilde top oynuyorlardı.

Nihayet sahil kulübelerinin bittiği yer ile açık hava havuzu arasında ince bir şerit hâlinde uzanan   imenlik alandaki barınağa girip oturduk. İnsanların İngiliz iklimine dair olduğu gerçekçi beklentilerinin olduğu 1930 lu yıllarda tuğladan yapılmış olan bu barınak, bir tank kapanı olabilecek kadar da sağlamdı. Cumbasının rüzgâr almayan arka duvarı boyunca uzanan sıraya oturduk. İ   duvarlar deniz kıyısının –mavi gök-

* Bağımsız Polis   ik  yet Komisyonu (  .n.)

yüzünün, beyaz bulutların ve kırmızı yelkenlerin— betimlendiği duvar resimleriyle kaplıydı. Gökyüzünün üzerinde ciğeri beş para etmez bir serserinin boydan boya yazdığı ve *BMX*^{*} harflerinden oluşan bir grafiti vardı. Yan duvarın üzerinde de boyayla üstünkörü yazılmış —Brooke T., Emily B. ve Lesley M. gibi— birtakım isimler göze çarpıyordu: Bunlar canı sıkılan bir yeniyetmenin sıranın bir köşesine çöküvererek elinin erişebildiği yerlere çiziktirdiği yazılardı. Buranın, yaşları cezai ehliyet ile yasal alkol içme yaşı arasında kalan Brightlingsea gençliğinin takıldığı yerler olduğunu anlamak için bir aynasız olmaya gerek yoktu.

Lesley çantasından taklit bir iPad çıkarıp çalıştırdı. Ailesinden biri bilgisayar eğitimi almış olmalıydı. Bu kişinin Lesley olmadığını biliyordum çünkü cihaza bir konuşma sentezleyici yüklenmişti. Cihazı kullanan kişi klavye modunda yazıyor ve iPad bunu konuşmaya çeviriyordu. Lesley'nin sesini Amerikan aksanlı, internet gezgini otistik bir moruğun sesine dönüştüren temel modellerden biriydi bu ama hiç olmazsa normal sayılabilecek bir şekilde konuşabiliyorduk.

Aslında Lesley'nin sohbet etmek gibi bir derdi yoktu. Doğrudan, “Büyü bu durumu düzeltebilir mi?” diye sordu.

“Doktor Walid’in bu konuda seninle konuştuğunu sanıyordum,” dedim. Aslında bu soruyu sormasından deliler gibi korkuyordum.

“Senin söylemeni istiyorum.”

“Neyi?”

Lesley iPad’inin üzerine doğru eğildi ve ekranın üzerine parmağıyla bıçaklar gibi birkaç kez vurdu. Sonra *giriş* tuşuna basmadan önce alt alta birkaç satır yazdı. “Bunu senden duy-mak istiyorum,” dedi iPad.

“Neden?”

Yine *giriş* tuşu. “Çünkü sana güveniyorum.”

* *BMX*: Bisiklet motokrosu (ç.n.)

Derin bir nefes aldım. Özürlü motosikletinin üzerindeki bir çift YE' yarış eder gibi barınağın yanından geçti. "Benim anladığım kadarıyla büyü de diğer her şey gibi fizik kanunlarıyla aynı çerçevede çalışıyor," dedim.

"Büyünün yaptığını, ancak büyü düzeltebilir," dedi iPad.

"Elini ateşle ya da elektrikle yakarsan, sonuçta bu bir yanıktır; bunu sargı beziyle sararak ve merhem veya benzeri şeyler sürerek iyileştirirsin. Daha fazla ateş ya da elektrik kullanmazsın. Bir sorun yokmuş gibi davranamazsın," dedim.

Yüzünün derisi ve kasları, siktiğimin kötücül ruhu tarafından paramparça edildi. Çenen un ufak olmuştu ve büyü sayesinde yerinde durmaktaydı ama onun da süresi dolunca yüzün de döküldü. O güzel yüzün... Ben de oradaydım, bütün her şey gözlerimin önünde oldu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Büyü konusunda her şeyi biliyor musun?" diye sordu iPad.

"Hayır," dedim. "Nightingale'in de bildiğini sanmam."

Lesley uzunca bir süre ses çıkarmadan ve kımıldanmadan oturdu. Ona sarılmak istiyordum ama nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Tam sarılmak üzereyken bir şeyi onaylar gibi başını salladı ve iPad'i yeniden eline aldı.

"Göster bana," dedi iPad.

"Lesley..."

Tekrarlama tuşuna birkaç kez basarak, "Göster bana," dedi. "Göster bana, göster bana, göster bana..."

"Bekle," dedim ve iPad'ini almak için elimi uzattım ama Lesley onu hemen benden uzaklaştırdı.

"Pilleri çıkarmam gerek, yoksa büyü cipleri patlatabilir," dedim.

Lesley iPad'i tersine çevirdi, çat diye bir ses çıkararak açtı ve pili aldı. Ben de beş telefonu haşat ettikten sonra, sonunda çareyi Samsung telefonumun donanımını dönüştürmekte bulmuştum. Bu telefonun kılıfının elastik bantlarla tutturul-

* Yaşlı emekli (OAP: Old Age Pensioner) (ç.n.)

ması anlamına geliyordu ama onu daha güvenli kılıyordu. Lesley onu görünce irkilir gibi oldu ve kakhaha olduğunu tahmin ettiğim, homurdanma gibi bir ses çıkardı.

Uygun olan *forma*'nın şeklini zihnimde tasarladıktan sonra avucumu açtım ve bir ışık küresini serbest bıraktım. Çok büyük değildi ama Lesley'nin güneş gözlüğüne solgun bir ışık yansıtmaya yetecek kadar güçlüydü. Lesley gülmeyi bıraktı. Avucumu kapattım ve ışık yok oldu.

Lesley bir süre elime bakakaldı ve sonra o da aynı hareketi iki kez, ağır ağır ve metodik bir şekilde tekrarladı. Hiçbir şey olmayınca başını kaldırıp bana baktı. Gözlüklerinin ve eşarblının altından somurttuğunu tahmin edebiliyordum.

"Bu o kadar da kolay değil," dedim. "Ben bunu yapabilmek için tam bir buçuk ay boyunca her sabah dört saat çalıştım. Üstelik bu senin öğrenmen gereken şeylerin sadece ilki. Sana bahsetmiş miydim? Latince, Yunanca ve..."

Bir süre ses çıkarmadan oturduk. Sonra Lesley kolumu dürttü. Ben de içimi çekerek bir ışık küresi daha ürettim. Bunu artık uykumda bile yapabiliyordum. Lesley benim bu hareketimi yine taklit etti ama bir sonuç alamadı. Bunu yapmayı öğrenmenin uzun sürdüğünü söylerken şaka yapmıyordum.

Özürlü bisikletindeki yaşlı emekli çift gezi meydanını yasadışı bir sokak yarışındaymış gibi turlayarak hızla geri döndü. Işığı söndürdüm ama Lesley o hareketi yapmayı sürdürdü. Her denemesinde daha da sabırsız hareketler yapıyordu. Buna elimden geldiği kadar katlandım ve sonra elini elimin içine alarak onu durdurdum.

Daha sonra yürüyerek onun evine geri döndük. Sundurma verandasına gelince koluma birkaç kez hafifçe pat pat diye vurdu, içeri girdi ve kapıyı yüzüme kapattı. Vitraylı pencereden onun bulanık şeklinin hızla giriş holünü geçişini ve sonra tamamen kayboluşunu izledim.

Tam geri dönmek üzereydim ki kapı açıldı ve Lesley'nin babası dışarı adım attı.

"Peter," dedi. Henry May gibi erkekler pek kolay kolay mahcup olmazlar, öyle bir şey başlarına geldiğinde de bunu saklamayı beceremezler. "Birlikte birer çay içeriz diye düşün-düm," dedi. "High Sokağı'nda bir kafe var."

"Teşekkürler ama Londra'ya dönmem gerek," dedim.

"Ah," dedi ve bana doğru bir adım daha attı. "Onu maske-siz görmeni istemiyor." Ellerini evin içine doğru hafifçe salladı. "İçeri girdiğin takdirde maskeyi çıkarmak zorunda kalaca-ğını biliyor ve senin onu o şekilde görmeni istemiyor. Buna anlayış gösterebilirsin, öyle değil mi?"

Başımı onaylar gibi salladım.

"Ne kadar kötü durumda olduğunu görmeni istemiyor," dedi.

"Çok mu kötü?"

"Daha kötüsü olamaz," dedi Henry.

"Üzgünüm," dedim.

Henry omuzlarını silkti. "Seni başından savmadığını bil-meni istiyorum," dedi. "Yani seni cezalandırıyor filan değil."

Bana kalırsa bal gibi de başından savmıştı beni. O yüzden veda ettim ve Jaguar'ıma atladığım gibi Londra'ya dönüşe geçtim.

A12'ye ancak girmiştim ki Doktor Walid beni aradı ve görmemi istediği bir ceset olduğunu söyledi. Hemen gaze bastım. Bu bana bir iş çıktığını gösteriyordu ve bunun için minnettardım.

Bugüne kadar gittiğim her hastanede aynı koku vardır; dezenfektan, kusmuk ve ölüm kokularının iç içe geçtiği hafif bir kokudur bu. Aslında, ÜEH' yepyeni bir hastaneydi. On senelik bile değildi ama bu koku ironik bir şekilde, ölüleri muhafaza ettikleri bodrum katı dışında kıydan köşeden sızarak her bir yanı sarmaya başlamıştı bile. Bu katta duvarlardaki boyalar ilk günkü gibi kalmıştı ve yerdeki mavi renkli muşam-ba da basıldığında hâlâ gıcırıltılı bir ses çıkarıyordu.

* Üniversite Eğitim Hastanesi (UCH: University College Hospital) (ç.n.)

Morga, eski Middlesex Hastanesi'nin doktorların iki hasta arasında el yıkamasının tıp biliminin en üstün teknolojisini oluşturduğu dönemdeki hâlini gösteren çerçeveli fotoğraflarının asılı olduğu uzunca bir koridorun ortalarından bir yerden giriliyordu. Bu giriş, *Yetkili Olmayanların Girmesi Yasaktır. STOP. Sadece Morg Çalışanları Girebilir* levhasının asılı olduğu ve elektronik olarak kilitlenen çift kapaklı bir yangın kapısıyla korunuyordu. Bir başka levhanın üzerindeki yazı da bana diyafonun düğmesine basmamı söylüyordu. Ben de aynen öyle yaptım. Hoparlör ciyaklamaya benzer bir ses çıkardı. Bunun bir soru sorma yöntemi olması olasılığı karşısında Polis Memuru Peter Grant'in Doktor Walid'le görüşmek istediğini söyledim. Hoparlör bir daha ciyakladı. Beklemeyi sürdürdüm. Nihayet dünyaca ünlü İskoçyalı gastroenterolog, kriptopatolog ve pratisyen hekim Doktor Abdul Haqq Walid kapıyı açtı.

"Peter," dedi. "Lesley'yi nasıl buldun?"

"Fena değildi, sanırım."

Morgun içi hastanenin geri kalanından pek farklı değildi. Tek fark içeride Ulusal Sağlık Hizmetleri'nden şikâyet eden daha az sayıda insan olmasıydı. Doktor Walid beni resepsiyondaki güvenliğin önünden geçirerek bugünkü cesedimizle tanıştırdı.

"Kim bu?" diye sordum.

"Cyrus Wilkinson," dedi. "Önceki gün Cambridge Meydanı'ndaki bir barda aniden yere yığılmış. Ambulansla acil servise götürmüşler ama hastaneye getirildiğinde çoktan ölmüş olduğu söylenmiş. Buraya da rutin otopsi işlemleri için göndermişler."

Zavallı Cyrus Wilkinson, kaçınılmaz şekilde göğsünden başlayıp kasiğine kadar inen Y şeklindeki kesik dışında pek kötü görünmüyordu. Şükür ki Doktor Walid, ben oraya gideneye kadar organlarının altını üstüne getirme işini tamamlamış ve keşiği de dikmişti. Beyaz ırktan, kendine iyi bakmış, kırklı yaşların ortalarında, hafif bir bira göbeği ama güçlü kol ve

bacakları olan bir erkekti. Egzersize önem veren biri gibi duruyordu.

“Burada olmasının nedeni ne?”

“Gastrit, pankreatit ve siroz belirtileri var,” dedi Doktor Walid. Bu sonuncu terimi tanıyordum.

“İçkici miymiş?”

“Başka şeylerin yanı sıra,” dedi Doktor Walid. “Karaciğer sorunlarıyla bağlantılı olabilecek ciddi bir kansızlığı da var ama ben bunu B12 vitamini eksikliğine bağlıyorum.”

Cesede tekrar bir bakış attım. “Kas tonusu gayet iyi,” dedim.

“Oldukça zindeymiş,” dedi Doktor Walid. “Ama nedense bir süre önce kendisini koyvermiş gibi görünüyor.”

“Uyuşturucu mu?”

“Acilen yapılması gereken tetkikleri yaptım, bir şey bulamadım,” dedi Doktor Walid. “Saçımdan aldığım örneklerin sonucunun çıkması bir iki gün alır.”

“Ölüm nedeni ne sizce?”

“Kalp yetmezliği. Dilate kardiyomiyopati belirtileri buldum,” dedi Doktor Walid. “Bu durum kalp büyüdüğünde ve görevini yapamaz hâle geldiğinde oluyor. Ama dün gece onun sonunu getiren şey, gördüğüm kadarıyla akut miyokard enfarktüsü.”

Bu da benim Hendon'dayken aldığım, *zanlınız gözaltındayken aniden fenalaşıp yere düşerse, başka bir deyişle kalp krizi geçirirse* dersinden tanıdığım bir diğer terimdi.

“Doğal nedenler mi?”

“Görünüşte öyle,” dedi Doktor Walid. “Ama adam tahtalıköyü pat diye boylayacak kadar hasta filan değilmiş. Öte yandan insanlar tabii ki durup dururken de ölebiliyor.”

“Bu olayın bizim alanımıza girdiğini nereden anladınız?” diye sordum.

Doktor Walid cesedin omzuna birkaç kere hafifçe pat pat diye vurdu ve bana göz kırparak, “İşte bunu anlamak için senin ona biraz daha yaklaşman gerekecek,” dedi.

Aslında Cyrus Wilkinson'ınki gibi hâlim selim de olsa, cesetlerin çok yakınına gitmek pek hoşlandığım bir şey değildir. O yüzden Doktor Walid'den filtreli bir maske ve göz koruyucusu istedim. Cesede kazayla dokunma tehlikesi kalmayınca, yüzüm onunkine iyice yaklaşıp kadar temkinli bir şekilde eğildim.

Büyü fiziksel nesneler üzerinde *vestigia* dediğimiz bazı kalıntılar bırakır. Bu iz, örneğin eskiden duyumsadığınız ve bir tür hassasiyet geliştirdiğiniz bir kokuyu ya da bir sesi anımsamanıza çok benzer. Bunu gün boyu belki yüzlerce kere hissetmişsinizdir ama *vestigia* sizin anılarınızla, gündüz hayallerinizle ve hatta şu anda duyumsadığınız kokularla ve duyduğunuz seslerle bile karışmış durumdadır. Örneğin taş gibi bazı nesneler, etraflarında olup biten her şeyi, hatta büyüyle ilgili olmayanları bile emerek içlerine çekerler. Zaten eski bir eve karakterini veren de bu özelliktir. İnsan bedeni gibi diğer şeylerse *vestigia*'yı uzun süre tutmak için hiç elverişli değildir. Bir cesedin üzerinde herhangi bir büyü kalıntısı bırakmak istemeniz hâlinde, onun yanında bir el bombası patlamasına eşdeğer bir büyü yapmanız gerekir.

Ben de zaten bu yüzden Cyrus Wilkinson'ın cesedinin başındayken onun solo saksafon çaldığını duyumsadığımda biraz şaşırdım. Çaldığı melodi tüm radyoların bakalitten ve üfleme camdan yapılmış olduğu bir zamandan süzülerek geliyordu kulaklarıma ve bir inşaat şantiyesindeki talaş ve çimento tozu kokularını da birlikte getiriyordu. Melodinin ne olduğunu anladığımdan emin olana kadar oyalandım ve ondan sonra cesedin başından ayrıldım.

"Siz de fark ettiniz mi?" diye sordum.

"Bütün ani ölümleri incelerim ben," dedi Doktor Walid. "Ne olur ne olmaz diye. Bunun bir caz parçası olduğunu düşündüm."

"Melodiyi tanıyabildiniz mi?"

"O bana göre bir iş değil. Ben sadece rock programlarını ve on dokuzuncu asır romantik melodilerini tanırım," dedi Doktor Walid. "Siz tanıyabildiniz mi?"

"Parçanın ismi *Body and Soul*," dedim. "1930'lardan kalma."

"İlk kim çalmıştı?"

"Hemen hemen herkes. Caz klasiklerinden biridir."

"Caz insanı öldürmez ki," dedi Doktor Walid. "Öyle değil mi?"

O anda aklıma Fats Navarro, Billy Holiday ve Charlie Parker geldi. Charlie Parker öldüğünde, bedeni sorgu yargıcının yanılığa düşerek onun gerçek yaşından iki misli yaşlı olduğunu sanmasına neden olacak kadar yıpranmış bir durumdaydı.

"Biliyor musunuz, bu bal gibi de mümkün," dedim.

Caz benim babamın da sonunu getirmek için elinden geleni yapmıştı.

Ciddi anlamda bir büyü söz konusu değilse, bir ceset üzerinde hop diye bir *vestigium* bulamazsınız. Hâl böyle olunca, Cyrus Wilkinson'a büyü yapıldığı kesin gibi görünüyordu. Öte yandan, büyüü kendisi de yapmış olabilirdi. Nightingale büyü yapan sivilleri *pratisyenler* olarak tanımlıyordu. Ona göre, amatör bile olsa bir pratisyenin *yöntemlerinin* izlerini kendi evinde bırakması sıklıkla görülen bir şeydi. O yüzden ben de Bay Wilkinson'ın ehliyetinde yazılı olan nehir kenarındaki adrese gitmek üzere yola çıktım. Onu öldürecek kadar seven biri var mı diye merak ediyordum.

Wilkinson'ın evi Tooting Bec Yolu'nun sağ tarafında kalan, Kral Edward Dönemi stilindeki iki katlı sıraevlerden biriydi. Buralar kaliteyi artıran tek tük Audi'ye ve belki de bir BMW'ye rağmen bir Volkswagen Golf mıntkası olarak biliniyordu. Sarı bir çizginin üzerine park ettim ve yol boyunca yürümeye başladım. Bir ara floresan turuncusu renkli bir Honda Civic dikkatimi çekti; arabanın zavallı bir 1.4 VTEC motoru olduğundan değil, şoför mahallinde oturan kadın benim gideceğim evi gözetlediği için. Dökme demirden bahçe

* *Bedenimle ve Ruhumla* (ç.n.)

** Yolum *doğru* tarafında anlamına da gelir. (ç.n.)

kapısını açmadan önce arabayla ilgili bilgileri zihnimde not ettim. Sonra kısa bir yolu yürüyüp kapının zilini çaldım. Bir an için burnuma talaş ve çimento tozu kokusu geldi ama kapı açıldığı anda gözüm başka hiçbir şey görmez oldu.

Karşımda duran kadın gök mavisi bir Shetland kazak giymişti ve şimdilerde pek revaçta olmayan bir şekilde yuvarlak hatlı, etine dolgun ve seksiydi. Soluk tenli güzel bir yüzü ve başının arkasında üstünkörü bir topuz şeklinde toplamış olmasa, sırtının ortalarına kadar geleceğini tahmin ettiğim kahverengi, gür saçları vardı. Gözleri çikolata rengindeydi ve uçları aşağıya doğru kıvrılan dudakları dolgun ve kalındı. Bana kim olduğumu sordu, ben de kendimi tanıttım.

“Sizin için ne yapabilirim, memur bey?” diye sordu. İnsana âdeta taklit ediyormuş hissi veren bir üst sınıf aksanıyla konuşuyordu; öyle etkileyiciydi ki ağzını açtığı anda bir volkandan püsküren lavların başımızın üzerinden vınlayıp geçtiği gibi bir hisse kapılmaktan kendimi alamadım.

“Cyrus Wilkinson’ın evi burası mı?” diye sordum.

“Korkarım ki *öyleydi* demek daha doğru olacak,” dedi.

Ona kim olduğunu sordum, tabii ki kibarca. “Simone Fitzwilliam,” dedi ve elini uzattı. Hiç düşünmeden otomatik olarak elini sıktım, avcunun içi yumuşak ve sıcacıktı. O anda burnuma bir hanımeli kokusu geldi. İçeri girebilir miyim diye sorunca yana doğru çekilerek girmeme izin verdi.

Evin sınıf atlama hayalinde olan alt orta tabakadan kişiler için yapıldığı belliydi, dar ama orantılı bir giriş holü vardı. Holün siyah beyaz karoları ve döküntü görünümlü olmakla birlikte antika olduğu belli olan meşeden yapılmış bir dolap, orijinal hâllerıyla muhafaza edilmişti. Simone beni oturma odasına götürdü. Bu arada siyah taytının içindeki bacaklarının güçlü ve muntazam olduğu gözüme çarptı. Ev standart bir dönüşüm programından geçmişti: Ön oda yemek odasıyla birleştirilmişti, zımparalanarak verniklenmiş meşeden orijinal yer döşemesi yer yer halılarla kaplıydı. Mobilyalar John

Lewis'ten alınmış gibi duruyordu, pahalı ve rahat görünüyordular ama fazla yaratıcı değillerdi. Yeterince büyük olan plazma televizyon bir Sky uydusuna ve bir de Blu-ray müzik aletine bağlanmıştı; en yakındaki raflarda kitap değil, DVD'ler vardı. Son yüzyılın bir aşamasında yıkılmamış olsaydı normal olarak bir şöminenin olması gereken yerdeyse reproduksiyon bir Monet tablosu asılıydı.

"Bay Wilkinson'la yakınlık dereceniz neydi?" diye sordum.

"Sevgilimdi," dedi.

Yüksek kaliteli müzik seti insana hiçbir ilham vermeyen türden, sadece CD çaları olan bir Hitachi idi; yarı iletken amplifikatörü vardı ve plakçaları bile yoktu. Birkaç rafta, aralarında Wes Montgomery, Dewey Redman ve Stan Getz'in kilerin de olduğu bazı CD'ler göze çarpıyordu. Diğerleriyse 1990'lı senelerin sükse yapmış parçalarını içeren rasgele seçilmiş CD'lerdi.

"Başınız sağ olsun," dedim. "İzin verirsiniz birkaç şey sormak istiyordum."

"Bu gerçekten de gerekli mi, memur bey?" diye sordu.

"Koşulların tam olarak net olmadığı durumlardaki ölümlerin nedenlerini genellikle araştırırız," dedim. Aslına bakacak olursanız biz, yani polisler, işin içinde bir çapanoğlu olduğu ayan beyan belli olanların ya da İçişleri Bakanlığı'nın o gün işlenen suçlar ne olursa olsun araştırılmasına güncel haber döngüsü içinde öncelik verilmesi talimatını verdiği olayların dışında kalanları pek araştırmayız.

"Emin değiller mi?" diye sordu Simone. "Anladığım kadarıyla zavallı Cyrus kalp krizi geçirmiş." Uçuk mavi renkli sedire oturdu ve aynı renkteki koltuğa geçmem için bana işaret etti. "Doğal ölüm dedikleri öyle bir şey değil mi?" Birden yaşaran gözlerini elinin tersiyle sildi. "Özür dilerim memur bey," dedi.

Nedense, soruşturmanın bu aşamasında yapılmaması gereken bir şeyi yaptım ve ona, bana Peter diye hitap etmesini söyledim, aynı anda Lesley'nin beni ta Essex kıyılarında baği-

arak azarladığını duyar gibi oldum. Yine de bir fincan çay içer miyim diye bile sormadı. Sanırım şanslı bir günümde değildim.

Simone gülümsedi. "Teşekkür ederim Peter. Sorularına devam edebilirsin."

"Cyrus müzisyendi, değil mi?" diye sordum.

"Alto saksafon çalardı."

"Caz mı çalıyordu?"

Yine belli belirsiz gülümsedi. "Başka bir müzik türü var mı ki?"

"Modal, bebop ya da ana akım?" diye sordum, biraz hava atmak için.

"Batı Yakası cazı," dedi. "Ama gerektiğinde azıcık hard bop'a da hayır demezdi."

"Siz bir enstrüman çalıyor musunuz?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi. "Korkunç yeteneksizliğimle bir izleyici grubuna acı vermeyi düşünemem bile. Kişi kendi sınırlarını bilmeli. Ama iyi bir dinleyiciyimdir. Cyrus bu özelliğimi takdir ederdi."

"O gece siz de onu dinleyenler arasında mıydınız?"

"Elbette," dedi. "Hem de en ön sırada; gerçi Spice of Life gibi küçük bir mekânda bu pek zor değil. *Midnight Sun* isimli parçayı çalıyorlardı. Cyrus solosunu bitirmiş, tam da monitörün önüne oturmuştu ki —aslında o arada yüzünün biraz alı al moru mor olduğunu düşünmüştüm— aniden yan tarafına doğru düştü. İşte o zaman bir sorun olduğunu fark ettik."

Durdu ve bakışlarını benden uzaklaştırdı. Yumruklarını sıkımişti. Biraz bekledim ve yeniden odaklanması için ona tekrar rutin birkaç can sıkıcı soru daha sordum. Saat kaçta yere yığıldığını biliyor muydu? Ambulansı kim çağırmıştı? Bütün o süreç boyunca onun yanında mıydı? Verdiği yanıtları not defterime geçirdim.

"Ben de ambulansa binmek istedim. Gerçekten de istedim bunu ama ne oluyor dememe kalmadan onu alıp götürdüler. Beni hastaneye Jimmy götürdü ama çok geç kalmıştık."

* Gece Yarısı Güneşi (ç.n.)

“Jimmy kim?” diye sordum.

“Jimmy grubun davulcusu. Çok iyi biridir. Sanırım İskoç-yalı.”

“Tam ismini verebilir misiniz?” diye sordum.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi Simone. “Ne fena, değil mi? Ben onu her zaman davulcu Jimmy olarak tanıdım.”

Grupta başka kimlerin olduğunu sordum ama onları da basgitarist Max ve piyanist Danny olarak tanıyordu.

“Benim korkunç biri olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?” dedi. “İsimlerini biliyor olmalıyım ama bir türlü hatırlayamıyorum. Belki de Cyrus’un böyle aniden ölmesi yüzündendir. Hani savaş sonrası nevrozu olur ya, onun gibi bir şey yaşıyorum sanırım.”

Sonra Cyrus’un son zamanlarda herhangi bir rahatsızlığı ya da sağlık sorunu olup olmadığını sordum. Simone olmadığını söyledi. Pratisyen hekiminin de ismini bilmiyordu ama eğer önemliyse evraklarının arasından bulabileceği konusunda beni temin etti. Bense bu konuyu araştırmasını Doktor Walid’den rica etmek için defterime not aldım.

Ona bu ziyaretimin gerçek nedenini belli etmeden yeterince soru sorduğumu düşünüyordum. Sonra elimden geldiğince masumane bir havayla evin geri kalanına çabucak bir göz atıp atamayacağımı sordum. Normal olarak bir polis memurunun ortalarda olması yasalara en saygılı vatandaşta bile hafif bir suçluluk duygusu uyandırır ve o kişinin 45 numara ayakkabılarıyla evinin içinde pat pat yürümesine izin vermemi kimse istemez. O yüzden Simone eliyle koridorun olduğu yeri gösterip de dilediğim gibi dolaşmama izin verince biraz şaşırdım.

Yukarı kat hemen hemen tahmin ettiğim gibiydi: Ön tarafta ebeveyn yatak odası vardı. Zemininin boş olması ve duvar dibine dizilmiş müzik aletleri nedeniyle arka taraftaki ikinci yatak odasının müzik odası olarak kullanıldığı belli oluyordu.

Yatak odası olabilecek bir başka odaysa, banyonun zambak desenli açık mavi renkli seramikle kaplı bir küvet, duş, bide ve klozet takımı koyularak genişletilmesi uğruna feda edilmişti. Banyo dolabı bir çeyrek oranında erkeğe, üç çeyrek oranında da kadına ayrılan standart türdendi. Bu evde yaşayan erkek tek kullanımlı iki bıçaklı tıraş makinesi ve tıraş sonrası jeli tercih ediyordu; kadınsa bol miktarda tüy dökücü kullanıyor ve Superdrug'dan alışveriş yapıyordu. Etrafta ikisinin de ezoterik sanatlarla haşır neşir olduklarına dair herhangi bir belirti yoktu.

Ebeveyn yatak odasındaki iki gömme dolap ardına kadar açıktı. Dışarı taşan ve bir kısmı yatağın üzerindeki iki valize konmak üzere bekleyen üstünkörü katlanmış giysilerin bazıları da yerlerdeydi. Keder de insanları kanser gibi farklı ölçülerde etkiler ama yine de o anda Simone'un, sevgili Cyrus'unun eşyalarını toplamak için biraz acele ettiği gibi bir hisse kapıldım. Sonra gözüme kendisine saygısı olan hiçbir cazcının giymeyeceği türden bir çift hipster' çarptı. Simone'un aslında kendi eşyalarını toplamakta olduğunu o zaman anladım. Aslında bu da bana kalırsa aynı oranda şüphe çekiciydi. Yukarı gelmediğinden emin olmak için evin içindeki seslere kulak kabarttım ve iç çamaşırı çekmecelerini şöyle bir karıştırdım. Dikkatimi çeken bir şey yoktu ama o anda bu yaptığının meslek ahlâkına çok ters düştüğü gibi bir hisse kapılmaktan da kendimi alamıyordum.

Hiç değilsemüzikodası daha şahsiyetli bir odaydı; duvarlarda Miles Davis ile Art Pepper'ın çerçeveli fotoğrafları vardı ve raf-lar nota kâğıtlarıyla doluydu. Nightingale'in evin *sensis illic'i*,^{*} benimse arka plan *vestigium*'u olarak tanımladığım ve Cyrus Wilkinson'ın kutsal mekânı olduğu açıkça belli olan bu odayı sona bırakmıştım. Odaya girdiğim anda *Body and Soul* isimli şarkı ani bir ışık gibi zihnimden geçti. Simone'un hanımeli

* Kalçadan dökük pantolon. (ç.n.)

** Latince, *orada hissedilenler*. (ç.n.)

parfümünün kokusuyla karışık o talaş ve toz kokusu da bir kez daha geldi burnuma ama bu koku bu kez daha bastırılmış ve u ucuydu. Müzik odasında evin diğ er odalarının aksine, rafların üzerinde yabancı ülkelerde yapılan tatillerden kalma fotoğraflardan ve gülünç bir şekilde pahalı olan hatıra eşyalarından başka şeyler de durmaktaydı. Resmi kanalların dışında bir *pratisyen* olmayı amaçlayan birinin gerçek büyüyü –b y le bir şey gerçekten de varsa–  ğrenene kadar pek çok büyü zamazingosuna aşına olması gerekir diye düşündüm. En azından büyüyle ilgili kitapların da raflarda olması gerekirdi ama Cyrus’un raflarında Aleister Crowley’nin, hiçbir şeye yaramasa da her zaman çok eğlenceli olan kitabı *Book of Lies* da dahil olmak üzere konuyla ilgili tek bir kitap bile yoktu. Aslına bakılacak olursa bunlar benim babamın raflarına çok benziyordu: Üzerlerinde daha çok –*Straight Life*, *Bird Lives* gibi– cazla ilgili biyografiler ve birkaç tane de çeşni olsun diye aralara sokuşturulmuş Dick Francis romanı vardı.

“Bir şeyler bulabildiniz mi?” Simone kapı eşiğinde duruyordu.

“Henüz değil,” dedim. Odayı incelemeye o kadar odaklanmıştım ki merdivenlerden çıktığını duymamıştım. Lesley bir keresinde, çılgın tempolu bir Felemenk folklor grubunun arkamda olduğunu fark etmemiş olmamın, modern polisliğin hareketli ve karmaşık dünyasında pek de makbul bir hayatta kalma özelliği olmadığını söylemişti bana. Ama şunu belirtmem gerekir ki o bana bunu söylediğinde ben hafiften sağır olan bir turiste yol tarifi yapıyordum ve zaten dans grubu da Hollandalı değil, İşve liydi!

“İki ayağınızı bir pabuca sokmak istemem,” dedi Simone. “Ama siz gelmeden önce bir taksi  ağırmıştım. Bilirsiniz, bu adamlar bekletilmekten nefret ederler.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordum.

* *Yalanlar Kitabı*, Gece Kitaplığı Yay., 2021. (e.n.)

"Kız kardeşlerimde kalacağım," dedi. "Toparlanana kadar."

Kalacağı yerin adresini sordum. Söyleyince de bunu not ettim. Soho'daki Berwick Sokağı'nda kalacak olmasına şaşır-mıştım. Yüzümdeki ifadeyi görünce, "Biliyorum," dedi. "Ol-dukça bohemdir orada yaşayanlar."

"Cyrus'un başka bir mülkü, kilitli tuttuğu bir ev, ne bile-yim, hobi bahçesi gibi bir yeri var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi, sonra bir kahkaha attı. "Cyrus'u bir hobi bahçesinde toprak kazarken hayal edemi-yorum. Hiç olmayacak bir şey bul"

Bana vakit ayırdığı için teşekkür ettim. Kapıya kadar gelip beni geçirdi.

"Her şey için teşekkür ederim Peter," dedi. "Çok naziktin."

Yan pencerenin camındaki yansımadan Honda Civic'in evin karşı tarafında hâlâ park eder durumda olduğunu ve kadın şoförün de doğrudan bize baktığını görebiliyordum. Ben kapıdan ona doğru çark edince hemen yüzünü çevirdi ve önündeki arabanın arkasındaki etiketleri okur gibi yaptı. Bir ara riske girip bana doğru bir bakış daha attı ve sokağın karşı tarafından ona doğru gittiğimi görünce panikledi. Ne yap-a-cağını bilemiyordu. Motoru çalıştırmakla arabadan çıkmak arasında karar veremediğini görebiliyordum. Camını tıklattı-ğımda irkildi. Yetki kartımı gösterince de zihni allak bullak olmuş gibi öylece bakakaldı. Bu sıklıkla olan bir şeydir çünkü vatandaşların çoğu daha önce hiçbir yetki kartını yakından görmemişlerdir ve bunun ne işe yaradığına dair en küçük bir fikirleri bile yoktur. Bu vatandaş da sonunda durumu kavradı ve arabanın otomatik camını bir vızıltıyla indirdi.

"Arabadan iner misiz lütfen hanımefendi," dedim. Başını onaylar gibi salladı ve arabadan indi. Kısa boylu ve narin ya-pılı bir kadındı. Üzerinde konfeksiyon işi olmasına rağmen kaliteli bir turkuaz renkli döpiyes vardı. Emlakçı olabilir diye düşündüm. Müşteri karşılamakla görevli bir halkla ilişkiler memuru veya pahalı ürünler satan bir perakendeci de olabi-

İlirdi. Polisle karşı karşıya geldiklerinde insanların çoğu moral desteği almak için sırtlarını arabalarına yaslar. O öyle yapmadı ama sol elindeki yüzükle oynamaya ve saçını kulaklarının arkasına doğru çekştirmeye başladı.

“Sadece arabanın içinde bekliyordum,” dedi. “Bir sorun mu var?”

Ehliyetini istedim. İsteksizce de olsa verdi. Aslında halktan herhangi birine ismini ve adresini sorduğunuzda hem genellikle yalan söylerler hem de bir polis memuruna karşı koyduklarına dair bir rapor tutmadığınız takdirde onu size vermek zorunda olmadıklarını bilirler. *Üstüne üstlük sizin de, sarışın emlakçıları haksız ayrımcılığa tabi tutmadığınıza dair bir belgeyi doldurmanız gerekir.* Öte yandan, onları trafikle ilgili bir durum nedeniyle durdurduğunuzu düşünmelerini sağlarsanız, o zaman sadece isimlerinin değil, varsa bazen oldukça komik olabilen göbek adlarının, adreslerinin ve doğum tarihlerinin de yazılı olduğu ehliyetlerini size keyifle verirler. Ben de bütün bunları defterime kaydettim. İsmi Melinda Abbot idi, 1980 doğumluydu ve adresi de az önce geride bıraktığım adresin aynısıydı.

“Şu anki adresiniz bu mu?” diye sordum ehliyetini geri verirken.

“Onun gibi bir şey,” dedi. “Aslında öyleydi ve ben şu anda orayı geri almak için beklemekteyim. Neden sordunuz ki?”

“O da soruşturmaya dahil de ondan,” dedim. “Cyrus Wilkinson isimli birini tanıyor musunuz?”

“O benim nişanlım,” dedi ve bana sert bir bakış attı. “Cyrus’a bir şey mi oldu yoksa?”

Sevgililere kötü haber vermenin ACPO’ tarafından onaylanmış yöntemleri vardır ve bunları bir sokağın orta yerinde pat diye söylemek o yöntemlere dahil değildir. Arabada birlikte oturmak isteyip istemediğini sordum ama buna hiç yanaşmadı.

“Şimdi söyleseniz iyi olur,” dedi.

* Association of Chief Police Officers (Emniyet Amirleri Birliği) (ç.n.)

“Korkarım ki size vereceğim kötü bir haber var.”

The Bill ya da *Casualty* filmlerini izleyenler bunun ne demek olduğunu bilirler. Melinda irkildi ama hemen toparlandı. Kontrolden çıkmasına ramak kalmıştı ama duygularının yüz ifadesine yansımaması için çaba harcadığını görebiliyordum.

“Ne zaman oldu?” diye sordu.

“İki gece önce,” dedim. “Kalp kriziydi.”

Bana aptal aptal baktı. “Kalp krizi mi?”

“Korkarım ki öyle.”

Anladım der gibi başını salladı. “O hâlde siz neden buradasınız?”

Bir taksinin evin önüne park edip korna çalması sayesinde ona yalan söylemekten kurtuldum. Melinda dönüp evin ön kapısına baktı. Simone’un iki valizle evden çıktığını görmenin onu bir ödül almış kadar sevindirdiğini görebiliyordum. Şoför, sıradışı bir nezaket örneği göstererek valizleri almak için koşturdu ve Simone evin ön kapısındaki Yale ve Chubb marka kilitlerle uğraşırken onları arabanın arka tarafına koydu.

“Seni kaltak,” diye bağırdı Melinda.

Simone onu duymazdan geldi ve taksiye doğru yürüdü. Bu tam da benim Melinda’dan beklediğim etkiyi yaptı. “Sen, evet sen!” diye bağırdı. “O ölmüş, kaltak! Ve sen bunu bana söyleme zahmetine bile katlanmadın. Orası benim evim, anlıyor musun şişko pislik!”

Simone bunun üzerine başını kaldırdı. Önce onun Melinda’yı tanımadığını düşündüm ama başını onaylar gibi salladı ve evin anahtarlarını dalgın bir şekilde bizim olduğumuz tarafa doğru fırlattı. Anahtarlar Melinda’nın ayaklarının dibine düştü.

Güllelerin savaş alanına ne zaman düşeceğini çok iyi bilirim, o yüzden sokağın karşı tarafına geçmesini ve tekmeleriyle Simone’u haşat etmesini önlemek için onu kolunun üst tarafından tutmuştum. Buna Kraliyet’in Asayiş’ini korumak da diyebilirsiniz. Ne var ki ufak tefek, sıska biri için Melinda oldukça güçlüydü, o yüzden omzumun üzerinde küfürler edip

kulağımın zarını patlatırcasına bağırırken onu durdurmak için iki elimi birden kullanmak zorunda kaldım.

“Seni tutuklamamı ister misin?” diye sordum. Bu sıradan bir polis taktiği idi.

İnsanları sadece ikaz etmekle kalırsanız sizi duymazdan gelirler ama onlara bir soru sorarsanız durup biraz düşünmeleri gerekir. Yaptıklarının ne gibi bir sonuç doğurabileceğini düşündüklerinde de hemen hemen her zaman yatışırlar; tabii eğer sarhoş, uyuşturucunun etkisinde, on dört ila yirmi bir yaşları arasında ya da Glasgowlu değilse.

Neyse ki bu yöntem istediğim etkiyi yaptı ve Melinda’nın taksinin gözden kaybolmasından önce çılgılık atmayı durdurmasını sağladı. Yaşadığı düş kırıklığı yüzünden bana da saldırmayacağından emin olduğum anda —bir polis memuru için bu doğal bir mesleki risktir— eğildim ve anahtarları yerden alarak eline tutuşturdum.

“Arayabileceğiniz biri var mı?” diye sordum. “Bir süre sizin yanınızda kalabilecek biri?”

Başını hayır anlamında salladı. “Arabanın içinde bekleyeceğim, teşekkür ederim,” dedi.

Bana teşekkür etmeyin hanımefendi, ben sadece işimi yapıyorum demeliydim ama demedim. Ne yaptığımı ben bile bilmiyordum. Ondan bu akşam işime yarayacak bir şeyler öğrenmem mümkün değil gibiydi, o yüzden onu yalnız bırakmaya karar verdim.

Bazen aşı olduğunuz zorlu bir günün sonunda sizi tatmin edecek olan tek şey bir kebaptır. Vauxhall’dan geçerken herhangi bir Kürt lokantasında durdum ve aldığım kebapı yemek için Albert Rıhtımı’nda park ettim. Jaguar’ımın içinde kebab yememek gibi bir kuralım vardır. Rıhtımın bir tarafı 1960’lardaki modernleşme salgınından nasibini almıştı ama ben oradaki betondan binalara sırtımı döndüm ve onun yerine güneşin alev alev yaktığı Millbank Kulesi’nin ve West-

minster Sarayı'nın tepelerini seyretmeye koyuldum. Akşamlar hâlâ gömlekle oturacak kadar ılıktı ve şehir, geleceği parlak bir santraforun başına bela olmuş bir kız gibi yaz mevsimini sıkı sıkı tutmuş, vazgeçmek istemiyordu.

Ben resmi olarak, 9 Nolu Ekonomik ve Nitelikli Suçlar Birimi'ne bağlıyım. Burası *Budala* olarak da bilinir. O yüzden de iyi yetişmiş, nazik memurlar yabancılarla birlikteyken bu birimin ismini ağızlarına almazlar. Metropolitan Polis Teşkilatı her dört senede bir yeniden örgütlendiği ve bütün isimleri değiştirdiği için bu ismi hatırd tutmanın da aslında bir anlamı yoktur. 1920'lerde kurulan Ağır ve Organize Suçlar Grubu'nun Ticari Soygun Birimi'ne de aynı nedenden *dolayı Flying Squad* ismi verilmiştir. Doğu Londralı kimliğinizi açığa çıkarmak isterseniz bu birimi *Sweeney* olarak da tanımlayabilirsiniz. Tabii bunun altında argo bir deyim oluşturan *Sweeney Todd* sözcüklerinin Doğu Londra aksanıyla söylendiğinde *Flying Squad* ile kafiyeli olması yatmaktadır.

Sweeney'in aksine *Budala*'yı kolaylıkla hafife alabilirsiniz. Bunun nedeni kısmen, kimsenin konuşmak istemediği şeyler yapıyor olmamızdır ama asıl neden elle tutulabilir bir bütçemizin olmamasıdır. Bir bütçenin olmaması bürokratik denetlemeye açık olmak demektir. O yüzden de iz bırakacak herhangi bir belgenizin olmaması gerekir. Bu arada, bu senenin ocak ayına kadar sadece tek bir personel, Başmüfettiş Dedektif Thomas Nightingale isimli birinin işe alındığını da söylemeliyim. Ben bu birime katıldığımda çalışan sayısı iki misline çıkarılmıştı ve evrakların işleme geçirilmediği on senelik bir dönem telafi edilmeye çalışılıyordu ama Metropolitan Polis Teşkilatı hiyerarşisindeki varlığımız yine de hâlâ oldukça gizli tutulmakta. Bu da görevlerimizi diğer polislerin arasında gizli bir şekilde başarıyla yapabilmemizi sağlıyor.

Görevlerimizden biri de izinsiz büyücülerini ve pratisyenleri soruşturmak ama ben şahsen Cyrus Wilkinson'ın müthiş

* Flying Squad: Uçan Ekip (ç.n.)

** Sweeney Todd: 1700'lerin sonlarında yaşamış bir seri katilin ismi (ç.n.)

bir saksafoncu olmanın dışında herhangi bir şeyin pratisyeni olduğunu sanmıyordum. Kendisini cazcılara özgü bir uyuşturucu ve içki kokteyliyle öldürdüğüne de inanmıyordum ama elbette bunun doğru olup olmadığı ancak toksin testinin sonuçları geldiğinde belli olacaktı. Öte yandan, birileri bir caz müzisyenini performansının ortasında öldürmeyi neden istesin? Aslında benim de *Yeni Şeyler* akımıyla ve atonal yenilikçilerle sorunum vardı ama kimseyi bu tarz müzik yapıyor diye öldürmezdim herhalde; en azından o kişiyle aynı odaya hapsedilmediğim müddetçe.

Nehrin karşı tarafındaki bir katamaran, dizel motorundan kükrek gibi bir ses çıkararak Millbank İskelesi'nden ayrıldı. Kebap kağıdını buruşturup bir çöp bidonuna attım. Jaguar'ıma bindim, motoru çalıştırdım ve alacakaranlığa doğru yola çıktım.

Bir ara Budala'daki kütüphaneye gitmem ve geçmişteki benzer olayları araştırmam gerekecekti. Polidori içki ve sefa-hat âleminin ne kadar korkunç olduğunu iyi bilen biriydi. Bilgilerini bir olasılıkla, Cenevre Gölü kıyısında Byron ve Shelley'lerle birlikte kafayı üşüttüğü dönemde edinmiş olduğunu düşünüyordum. Vakitsiz ve doğal olmayan ölümler konularını da iyi bilen biri varsa, o da Polidori idi. *1768-1810 Seneleri Arasında Londra'da Vuku Bulan Doğal Olmayan Ölümler Üzerine Bir İnceleme* isimli, ağırlığı bir kiloyu geçen kitabını yazdıktan hemen sonra siyanür içerek intihar etmişti. Kitabı okuduktan sonra, *umarım onun gibi intihar etmem* diye geçir-miştim aklımdan.

Budala'ya akşamın geç saatlerinde vardım ve Jaguar'ımı garaja park ettim. Arka kapıyı açar açmaz Toby havlamaya başladı ve bacaklarıma tırmanmak için orta avlunun mermer zemini üzerinde sıçraya sıçraya bana doğru geldi. Molly de *Dünya-nın En Tüylü Ürpertici Gotik Lolitası Yarışması*'nın galibi ha-vasında mutfak tarafından süzülür gibi çıktı. Toby'nin acı acı havlamasını duymazdan gelerek Nightingale'in uyanık olup ol-

madığını sordum. Molly başını hayır anlamına gelecek şekilde hafifçe salladı ve daha sonra sorgular gibi bir bakış attı.

Molly, Budala'nın kâhyası, aşçısı ve kemirgen imha edicisidir. Hiç konuşmaz, kocaman dişleri vardır ve çiğ et yemeye bayılır ama ben onunla bu konuda asla yüz göz olmamış ve benimle ölümüm arasına girmesine izin vermemişimdir.

"Pestil gibiyim. Doğrudan yatağa atacağım kendimi," dedim. Molly önce Toby'ye, sonra bana bir bakış attı.

"Bütün gün çalıştım," dedim.

Molly başıyla *umurumda değil ama bu pis kokulu küçük şeyi yürüyüşe çıkarmazsan onun bokunu temizleyen de sen olursun* der gibisinden bir hareket yaptı.

Toby havlamasını keserek bana umut dolu bir bakış attı.

"Pekâlâ, kayışı nerede?" diye sordum.

2

Hayatın Tadı Tuzu

İnsanların bir soruşturmanın hangi hızla yapıldığına dair genellikle çarpık görüşleri vardır. Gizli kapaklı gergin konuşmaların yapıldığını, saçı sakalına karışmış bakımsız ama yakışıklı dedektiflerin kendilerini azimli bir adanmışlıkla alkole vurup evliliklerini feda etme pahasına çalıştıklarını hayal etmekten hoşlanırlar. Gerçekteyse günün sonunda hayati bir ipucu yakalamadığınız takdirde evinize gider ve hayatın –içki içmek, uyumak ve eğer şansınız varsa, tercih ettiğiniz cinsiyete ve cinsel yönelime sahip biriyle ilişki kurmak gibi– başka önemli işleriyle uğraşırsınız. Polis olmanın yanı sıra İngiltere’deki beceriksiz acemi büyücülerin en kötülerinden biri olmasaydım ben de ertesi sabah bunlardan hiç olmazsa birini yapıyor olabilirdim. Ama ben boş vakitlerimi kuram öğrenerek, ölü diller üzerine çalışarak ve (dünyadaki tüm çok heceli sözcüklere bayılan) John Cartwright’ın *Essays on the Metaphysical*’ gibi kitaplarını okuyarak geçiren biriyim.

Ve tabii büyü yapmayı öğrenerek... Bu da verdiğim tüm emeklere değiyor.

Size bir büyü örneği vereyim: *Lux iactus scindere*. Bunu gök gürültülü bir fırtınanın ortasında, dramatik bir poz ala-

* *Metafizik Üzerine Denemeler*

rak ister alçak ister yüksek sesle ve inanarak söyleyin, hiçbir şey olmayacaktır. Bunun nedeni bu sözcüklerin, zihninizde oluşturduğunuz *forma*ların etiketleri olmaktan öte bir önemi olmamasıdır; *Lux* ışık için, *Scindere* de onu olduğu yerde tutmak için kullanılır. Doğru yaptığınız takdirde bu büyü, belirli bir pozisyona sabitlenen bir ışık kaynağı yaratır. Yanlış yaparsanız laboratuvar masanızın üzerinde bir delik açılır.

“Biliyor musun, böyle bir şeyin olduğunu daha önce hiç görmedim,” dedi Nightingale.

CO₂ söndürücüsünü tezgâhın üzerine son bir kez sıktım ve masanın altındaki zeminin hasar alıp almadığını görmek için eğildim. Bir yanık izi vardı ama neyse ki delik açılmamıştı.

“Giderek daha kötü yapıyorum,” dedim.

Nightingale kendi gözleriyle görmek için tekerlekli sandalyesinden kalktı. Temkinli bir şekilde ve sağ tarafına ağırlık vererek hareket ediyordu. Omzunda hâlâ sargı bezleri var idiye de ta Görevden Çekilme Krizi sırasında moda olan leylak renginde gıcır gıcır bir gömleğin altında kaldığı için görünmüyorlardı. Molly onu beslemeyi iş edinmişti ama bana kalırsa hâlâ çok zayıf ve solgundu. Nightingale beni ona bakarken yakaladı.

“Molly de sen de bana artık böyle bakıp durmanız iyi olur,” dedi. “Gayet güzel iyileşiyorum. Daha önce de kurşun yarası aldım, o yüzden ne dediğimi iyi biliyorum.”

“Bir kere daha deneyeyim mi?”

“Hayır,” dedi Nightingale. “Sorunun *Scindere*’de olduğu besbelli. O sözcüğü tam olarak özümseyemediğini sanıyorum. Yarın o *forma*’yı yeniden çalışalım ve onda ustalaştığından emin olduktan sonra büyüye geri dönelim.”

“Oh, harika!”

“Bu hiç olmayan bir şey değil.” Nightingale’in sesi alçak ve güven vericiydi. “Sanatın temellerini iyi öğrenmezsen üstüne inşa ettiğin her şey çarpık çurpuk olmak bir yana, güvenilmez de olacaktır. Büyücülükte kestirme yol diye bir şey yoktur Peter. Olsaydı, herkes büyü yapabilirdi.”

Muhtemelen *Yetenek Sizsiniz Britanya* programında, diye düşündüm ama bu sanat konusunda şaka kaldırmadığı ve televizyonda sadece rugby maçlarını seyrettiği için bu tür şeyleri Nightingale'e söyleyemezsiniz.

Bir kez daha görev bilinci olan bir çırak havasına girdim ama Nightingale bunu da yutmadı. "Şu senin ölen müzisyeni anlat bakalım," dedi.

Cesedin etrafında benim ve Doktor Walid'in bulmuş olduğumuz yoğun *vestigia*'yı özellikle vurgulayarak olayla ilgili tüm olguları gözlerinin önüne serdim.

"O da bunları senin kadar güçlü bir şekilde hissetti mi?" diye sordu Nightingale.

Omuzlarımı silktim. "*Vestigia*'dan bahsediyoruz patron," dedim. "İkimizin de bir melodi duyabileceğimiz kadar güçlüydü. Bu şüpheli bir durum olmalı."

"Evet, öyle," dedi ve suratını asarak yeniden tekerlekli sandalyesine oturdu. "Ama bu suç kapsamına giriyor mu?"

"Kraliyet'in Asayiş Yasası ancak birini önceden tasarlayarak öldürdüğünüzde hukuka aykırı bir iş yapmış olduğunuzu söylüyor. Nasıl yaptığınız konusunda bir şey söylemiyor." O sabah kahvaltıya gelmeden önce *Blackstone'un Polis Müfettişinin Elkitabı*'nı incelemiştim.

"Kraliyet Savcılığı'nın bunu jüri önünde savunduğunu görmek ilginç olacak," dedi. "Bir kere, adamın büyüyle öldürüldüğünü ispatlaman ve daha sonra da bu işi yapma ve yaptıktan sonra da o kişiyi doğal nedenlerden ölmüş gibi gösterebilme yeteneğine kimin sahip olduğunu bulman gerekir."

"Bunu siz yapabilir miydiniz?" diye sordum.

Nightingale'in biraz düşünmesi gerekti. "Sanırım yapabildim," dedi. "Ama önce kütüphanede biraz vakit geçirmem gerekirdi. Bu çok güçlü bir büyü ve bence ikinizin duyduğu o melodi de pratisyen kişinin *Signare*'si, yani istemeden bıraktığı imzalardan biri olmalı çünkü eski telgrafçılar tuşlara vurma tarzlarından birbirlerini nasıl tanıyor idilerse pratisyenlerin her birinin de kendisine özgü bir büyü yapma tarzı vardır."

"Benim de bir imzam var mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Nightingale. "Sen büyü yaparken her şey aniden korkunç bir şekilde alev alma eğilimine giriyor."

"Şakayı bırakın patron."

"Pekâlâ," dedi Nightingale. "Senin bir *Signare*'ye sahip olmana daha vakit var ama başka bir pratisyen senin, benim çırağım olduğunu kesinlikle anlar; tabii benim işimin nasıl olduğunu daha önce görmüşse."

"Başka pratisyenler de mi var?" diye sordum.

Nightingale tekerlekli sandalyesinde kıpırdanıp yer değiştirdi. "Savaş öncesi güruhlardan hayatta olanlar var," dedi. "Ama onları hariç tutarsak sen ve ben klasik eğitim alan bü-yücülerin sonuncularıyız. Ya da şöyle diyeyim: En azından eğitime yeterince odaklandığın takdirde sen de onlar gibi olabileceksin."

"O zaman bu işi yapan kişi, o çetelerden hayatta kalanlardan biri olabilir mi?"

"Bu *Signare* cazla ilgili olduğuna göre, bence olamaz."

O zaman onların çıraklarından biri de olamaz, diye düşündüm; tabii eğer çırakları var idiyse.

"Sizin adamlarınızdan biri..."

"Bizim adamlarımız," diye düzeltti Nightingale. "Eğer hatırlarsan, yemin etmiştin. Bu da seni bizlerden biri yapıyor."

"Bizimkilerden biri yapmadıysa, kim yapmış olabilir?"

Nightingale gülümsedi. "Senin o nehir cil arkadaşlarından birinde böyle bir güç olabilir," dedi.

Bunu duyunca durakladım. Thames Nehri'nin iki tanrısı vardı ve bunların her birinin kollarının —her birinin birer tane olmak üzere— kendi yaramaz çocukları vardı. Bunların kesinlikle güçlü olduğunu biliyordum. Ben şahsen Beverley Brook'un Covent Garden'dan nasıl fıskırdığına tanık olmuş ve kendi hayatımı şans eseri kurtarıırken tesadüfen orada olan Alman bir turist ailesini de ölümden kurtarmıştım.

"Ama Thames Baba, Teddington Lock'un aşağılarında iş görmez," dedi Nightingale. "Ve Thames Ana da aramızda-

ki mutabakatı riske atmaz. Tyburn seni öldürmek isteseydi bunu mahkemelerde de yapardı. Fleet desen, seni medyada öyle bir rezil ederdi ki ölmekten beter olurdun. Brent de bu iş için fazla genç. Kala kala Effra kalıyor ama Soho'nun nehrin yanlış yakasında olmasını göz ardı edecek olsak bile, seni öldürmek için kullanacağı müzik türü herhalde caz olmazdı."

Üstelik fiiliyatta Grime'in^{*} Birleşik Krallık'taki koruyucu azizesi iken bunu yapamazdı, diye düşündüm. "Başka birileri var mı?" diye sordum. "Başka şeyler?"

"Mümkündür," dedi Nightingale. "Ama ben şu anda bu işi *kimin* yaptığından çok, *nasıl* yaptığını bulmaya odaklanmak istiyorum."

"Bana verecek herhangi bir öneriniz var mı?"

"İşe suç mahallini ziyaret ederek başlayabilirsin," dedi Nightingale.

Londra, 1666 senesinde yerle bir olduktan sonra bile, şehirlerinin eleştiri oklarına hedef olmayacak kadar temiz ve düzenli olmasını isteyen yönetici sınıfının görkemli planlama projelerine doğru düzgün yanıt vermeyerek düş kırıklığına neden olmuş bir şehirdir. Ama şunu da unutmayalım ki bu durum insanların denemekten vazgeçtikleri anlamına gelmemektedir. 1880'li senelerde Büyük Şehir Bayındırlık İşleri kuzey ile güney ve doğu ile batı arasındaki gidiş gelişleri kolaylaştırmak için Charing Cross Yolu'nu ve Shaftesbury Caddesi'ni inşa etmişti. O yüzden bu süreç içinde kötü şöhretli Newport Pazarı'nın kenar mahallelerini yok etmelerinin ve bu sayede oralarda dolaşırken insanın gözüne ister istemez ilişen ve göz zevkini bozan fukara insan sayısının azalmasına neden olmalarının da kesinlikle rastlantısal olduğundan eminim. Bugün bu yol ile caddenin birleştiği yerde Cambridge Meydanı vardır. Palace Tiyatrosu da tüm haşmeti ve Victoria Dönemi'ne

* Grime: 2000'lerin başında Londra'da ortaya çıkan bir elektronik müzik türü. (ç.n.)

özgü mimari süslemeleriyle meydanın batısında yer alır. Bunun hemen yanında da aynı stilde inşa edilmiş olan ve bir zamanlar George ve Dragon Meyhanesi olarak bilinen ama şimdilerde ismi Hayatın Tadı Tuzu olan bir yer vardır. Kendi yaptıkları reklama göre burası Londra'nın ilk caz mekânıdır.

Benim babalığın sahne aldığı zamanlarda, Hayatın Tadı Tuzu doğaçlama caz gösterisi yapılan bir yer değilmiş. Onun dediği kadarıyla, burası bir tek balıkçı yakalı üstlükleri olan tulumlar giyen moruklar ile şiir okuyan ve halk şarkıları dinleyen keçi sakallı heriflerin gittiği bir yermiş. 1960'lı senelerde Bob Dylan da orada birkaç kez çalmış. Mick Jagger da... Ama bütün bunlar devriye gezdikten sonra bir iki tek atmak isteyen polis memurlarına rock'n roll müziğinin yeterli olduğunu düşünen babam için hiçbir şey ifade etmiyordu.

O günkü öğlen yemeği vaktine kadar Hayatın Tadı Tuzu'nun içine hiç girmemiştım. Polis olmadan önce durup da bir içki içtiğim, polis olduktan sonra da insanları tutukladığım türden bir yer değildi.

Ziyaretimi yemek vakti izdihamına yakalanmayacak şekilde ayarlamıştım. Bu da Cambridge Meydanı'nda gezinen kişilerin genellikle turist olduğu anlamına geliyordu. Barın içi hoş bir şekilde serin, loş ve sakindi. Sadece seneler boyunca yerlere dökülen biraların kokusuyla savaştan temizlik ürünlerinin hafif bir esintisi geliyordu insanın burnuna. Mekânın nabzını tutmak istiyordum ve bunu yapmanın en doğal yolunun barda oturup bira içmek olduğuna karar verdim ama nöbette olduğum için bir bardakla yetinmek zorundaydım. Gördüğüm kadarıyla, Hayatın Tadı Tuzu'nun pirinçten ve vernikli ahşaptan oluşan iç dekorasyonu Londra barlarının çoğunun aksine zevksizlik örneği olmaktan uzaktı. Ayakta dikilerek biramdan bir yudum almıştım ki bir anda ani parıldamalarla birlikte burnuma at teriyle karışık bir tütün kokusu geldi. Kulaklarım örs döven çekiçlerin sesiyle çınlamaya başladı ve aynı anda birtakım bağırışlar, çağırışlar, kahkahalar

ve bir kadın çılgılığı duyar gibi oldum. Aslına bakılacak olursa bunların hepsi, merkezi Londra'daki bir bar için oldukça standart şeylerdi.

Musa İbn Shakir'in uyanık ve gözü pek oğulları eğer Müslüman olmasalardı, büyük bir olasılıkla günümüzün teknoloji ineklerinin azizleri olurlardı. Bunlar, kendi kafalarına göre *Kitap al-Hiyal*, ya da Usta İşi Aletler Kitabı diye isimlendirdikleri kitaplarıyla ün kazanmışlardı. Bu iki kardeş, dokuzuncu yüzyılda Bağdat'ta yazdıkları bu ünlü kitapta diferansiyel basıncı ölçmeye yarayan ve muhtemelen türünün ilki olan çok kullanışlı bir aletten söz ediyorlardı. İşte bütün hikâye de böyle başlıyor zaten. 1593 senesinde Galileo Galilei astronomiden ve sapkın düşüncelerini yaymaktan vakit bulup termoskop denen bir ısıölçer, 1833'te Carl Friedrich Gauss manyetik alanların gücünü ölçen bir alet ve 1908'de de Hans Geiger radyasyonu iyonlaştırıcı bir dedektör icat ettiler. Derken astronomlar yörüngelerindeki sapmaları hesaplayarak uzak yıldızların çevresindeki gezegenleri bulmaya ve CERN'deki akıllı adamlar da Doktor Who'nun gelip onlara dur diyeceğini umarak parçacıkları çarpıtmaya başladılar. Bu da bize şunu gösteriyor: Fiziki evreni nasıl değerlendirdiğimiz hikâyesi, aslında bilim tarihinin *ta kendisini* oluşturmakta.

Peki, ben ve Nightingale *vestigia*'yı ölçmek için ne kullanacaktık? Hiçbir şey. Bir kere neyi ölçmeye çalıştığımızı bile bilmiyorduk ki... Tevekkeli değil, Isaac Newton'ın mirasçıları büyü formüllerini perukalarının altında saklamışlardı. Bense *vestigia* yoğunluğunu ölçmek için Toby'nin bir büyü kalıntısıyla karşı karşıya geldiğinde çıkardığı havlama sesine bakarak kendimce bir ölçek geliştirmiştim. Her bir *havlama*, bir ölçektir. Yani Toby'nin o sesi çıkarması, ben o anda arıyor olmasam dahi ortalıkta yeterli miktarda *vestigia* olduğunu anlatan bir ölçektir.

Böylece ölçü birimim doğal olarak *hav* oldu. Örneğin, merkezi Londra'daki bir barın standart arka plan ambiyansı bir

havin 0.2si (0.2H) ya da 200 milihav (200mH) civarındaydı. Bu ölçümden tatmin olunca, bir bardak biramı bitirdim ve caz müziğinin yapıldığı bodrum katına inmeye koyuldum.

Görüntüye olumlu katkıda bulunmadıkları göz önüne alındığında iyi taşıyıcı olduklarını varsayabileceğimiz krem rengi sütunlara sahip, kabaca sekizgen şekilli diyebileceğimiz, basık tavanlı bir yer olan Sahne Arkası Barı'na gıcirtılı basamaklardan iniliyordu. Kapı aralığında durup herhangi bir büyü atmosferi olup olmadığını hissetmeye çalıştım ve o anda benim kendi çocukluğumun da bu soruşturmaya burunu sokacağını fark ettim.

1986 senesinde, Courtney Pine, *Journey to the Urge Within* isimli bir albüm çıkarmıştı ve babam da bu parçayla üçüncü ve son kez olarak ün ve para kazanmıştı. Ben o sıralarda onun konserlerine hiç gitmezdim ama okul tatil olduğunda kulüplere ve kayıt stüdyolarına gittiğinde beni de götürürdü. Yıllanmış bira ile tütün kokusu ve trompetçinin enstrümanını ısıtırken çıkardığı ses gibi bazı şeyler bilinçli bellek oluşmadan önce bile insanın zihnine yerleşiyor. O bodrum katında belki de 200 kilohav *vestigia* olabilirdi ve benim bunları kendi anılarımdan ayırt etmem mümkün olmayabilirdi.

Toby'yi yanımda getirmeliydim, diye düşündüm. Bana çok yardımcı olabilirdi. Yakın mesafede olmak işe yarayabilir düşüncesiyle sahnenin üstüne çıktım.

Babam hep bir trompetçinin silahını izleyicilere doğru tutmaktan keyif aldığını ama bir saksafoncunun iyi bir profil vermeye önem verdiğini ve o yüzden de hep iyi görünen *yönünü* izleyicilere gösterdiğini söylerdi. Ayrıca enstrümanı üflediğinde yüzünün aldığı şekille ilgili bir sorunu olan kişinin asla üflemeli bir çalgı çalmaması gerektiğine dair güçlü bir de inancı vardı. Sahnede durup klasik birkaç saksafoncu duruşu denedim ve bunu yaparken sahnenin ön ve sağ taraflarından

* *İçimizdeki Dürtüye Yolculuk* (ç.n.)

gelen bir şeyler hissetmeye başladım. Bu bir karıncalanma gibiydi ve aynı anda *Body and Soul* isimli parçanın uzaklardan gelerek insanı delip geçen acı-tatlı melodisinden bir ölçüyü duyabiliyordum.

“Yakaladım seni,” dedim.

Gerçi elimde bir caz parçasının büyüyle karışmış bir yan-kısından başka bir şey yoktu ama bu duyduğum ölçünün şarkının yüzlerce versiyonundan tam olarak hangisine ait olduğunu bulmam gerekir diye düşündüm. Yapmam gereken şey, caz müziğine olan saplantısı nedeniyle sağlığını, evliliğini ve kendi çocuklarını bile ihmal eden ve sonunda tükenen bir caz ustası bulmaktı.

Gidip bizim babalığı görme zamanı gelmişti.

Jaguar’ımı çok seviyorum ama polislik yaparken göze çok batan bir araba olduğu için o gün, bir vakitler Metropolitan Polis Teşkilatı’na ait olan ve gözetim altına alınan insan ve ıslak köpek kokularını tüm çabalarımın rağmen gideremediğim, gümüş rengi külüstür bir Ford Asbo kullanmaya karar verdim. Onu Romilly Sokağı’na park ettim ve trafik memurlarından uzak tutmak için camına da polise ait olduğunu gösteren o tılsımlı etiketi yapıştırdım. Volvo motorunu ayarlaması için götürdüğüm bir arkadaşım bu Asbo’ya sinir bozucu bir vınlama sesi kazandırmıştı ama bu ses kuzeydeki Kentish Kasabası’na giderken Tottenham Court Yolu’ndaki körüklü otobüsleri geçerken doğrusu çok işime yarıyordu.

Her Londralının tıpkı bir derebeyi gibi, şehir içinde kendisini rahat hissettiği yerlerden oluşan bir muhiti vardır. Doğup büyüdüğünüz yerden başlayarak üniversiteye, işe ya da spora gittiğiniz yerlere, Batı Yakası’nda içki içmek için uğradığınız özel mekânlara ya da bir polisseniz bağlı olduğunuz karakola ait devriye gezdiğiniz alanlara kadar pek çok yerle ilgili olan anı parçacıklarıdır bu muhiti oluşturan şeyler. Eğer benim gibi Londra’nın yerlisiyseniz (duy-

dukularınızın tersine çoğunluğu oluşturan bizleriz), o zaman muhitinizin en güçlü parçası doğup büyüdüğünüz yerdir. Okula giderken geçtiğiniz, ilk defa öpüştüğünüz, ilk içkinizi içtiğiniz ya da Hint körisiyle pişmiş ilk piliç vindaloonuzu* kustuğunuz sokaklarda olmak insana bir güven hissi verir. Ben, biraz daha yeşil ve biraz daha banliyö havalı olsaydı kesinlikle yeşil bir banliyö kategorisine girebilecek olan Kentish Kasabası'nda büyüdüm. Ve de elbette daha az sayıda sosyal konutları olsaydı... Bunlardan biri ve atalarımın da yaşadığı yer olan Peckwater Konutları, mimarların bu evlerde yaşayan proleterlerin musluklarından su akmasının ve arada bir banyo yapmalarının gerekli olduğu fikriyle barışmaya başladığı dönemde inşa edilmişti ama bu mimarlar bu insanların aile başına bir çocuktan daha fazlasını isteyebileceklerini tahmin edememişlerdi. Kim bilir, belki de üç yatak odasının işçi sınıfındaki insanları daha fazla üremeye teşvik edeceğini düşünüyordular.

Bu konutların bir avantajı da daha sonra park alanına dönüştürülen bir avlusunun olmasıydı. Orada bir Toyota Aygo ile fahiş bir şekilde uyumsuz bir yan panel takılmış olan, hırpalanmış döküntü bir Mercedes arasında yer bularak park ettim. Oraya girdim, arabadan çıktım ve kilidin bip sesini duyduktan sonra çevredekilerin beni tanıdığından ve o yüzden de arabamı çalmayacaklarından emin olarak yürümeye başladım. İşte, insanın kendi muhitinde bulunması tam da böyle bir şeydir. Gerçi, dürüst olmak gerekirse yerel kabadayıların benden çok annemden çekindiklerini de düşünmüyordum değilim. Benim yapabileceğim en kötü şey olsa olsa onları tutuklamak olabilirdi.

Ebeveynimin oturduğu dairenin ön kapısını açtığımda kulağıma tuhaf bir şekilde bir müzik sesi geldi: Bu ses ebe-

* Et, tavuk veya deniz ürünleriyle yapılan acılı ve bol baharatlı Hint yemeği. (ç.n.)

veyn odasından geliyordu. Biri *The Way You Look Tonight* isimli parçayı solo olarak klavyede çalıyordu. Annem oturma odasındaki güzel kanepenin üzerinde yatıyordu. Gözlerini kapatmıştı. Bir blucin, gri renkli bir svetşört ile Paisley marka bir eşarptan oluşan iş giysileri de hâlâ üzerindeydi. Televizyon kapalıydı ama müzik seti çalışmıyordu. Bu çok şaşırtıcıydı. Ebeveynimin evinde televizyon, cenaze günlerinde bile asla kapatılmazdı. Özellikle de cenaze günlerinde.

“Anne?”

Annem gözlerini açmadan parmağını dudaklarına götürdü ve yatak odasını işaret etti.

“Babam mı çalıyor?” diye sordum.

Annemin uçları yukarıya doğru ağır ağır kıvrılan dudaklarında sadece eski fotoğraflardan aşına olduğum o mutlu gülücük belirdi. Babamın 1990’lı senelerde mesleki açıdan üçüncü ve son kez dirilişi BBC 2’deki canlı bir yayından hemen önce bir dişini üfleyip uçurduğunda sona ermişti. O günden sonra annemin tam bir buçuk sene boyunca babama iki sözcükten fazlasını ettiğine tanık olmamıştım. Sanırım bu olayı onun şahsına vurulan bir darbe olarak algılamıştı. Onu bir tek Prenses Diana’nın cenaze törenini izlerken daha üzgün görmüştüm ama o olaydan bile nedense katartik bir şekilde zevk aldığı hissine kapılmıştım.

Müzik bir şeylerin arayışı içindeymiş gibi yüreğe dokunan bir şekilde devam ediyordu. Annemin defalarca izlediği *The Buena Vista Social Club* belgesel filminden esinlenip babama bir klavye aldığını biliyordum ama babamın bu enstrümanı çalmayı öğrendiğinden haberim yoktu.

Melodi sona ererken mutfak olarak kullandığımız dar ve uzun girintiye geçip çay yaptım. Annemin kanepede yer değiştirip iç çektiğini duydum. Caza o kadar bayılıyor değilimdir ama çocukluğumun büyükçe bir bölümünü, babamın ken-

* *Bu Gece Harika Görünüyorsun* (Ç.N.)

disini iyi hissetmediği vakitlerde koleksiyonundaki plakları plakçalara getirip götürme işlerinden sorumlu olarak geçirdiğim için iyi müzikleri diğerlerinden kolayca ayırabiliyordum. Babam şimdi de *All Blues* isimli iyi bir parça çalıyordu. Abar-tıp ukalalık ediyor değildi, sadece parçadaki melankolik güzelliğin parlamasını sağlıyordu diyebilirim. Mutfaktan çıkıp çayını annemin yanındaki ceviz ağacı ahşabına benzetilmiş sehpanın üzerine bıraktım ve onu babamın çaldığı parçayı dinlerken izlemek için oturdum.

Parça sonsuza dek sürmedi tabii, yeterince uzun bile değildi. Nasıl olabilirdi ki? Babamın son ölçüyü oradan sıvışır gibi çaldıktan sonra bir çatırtıyla parçayı bitirdiğini duyduk. Annem yine iç çekti ve yerinden doğrularak oturdu.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

“Babamı görmeye geldim,” dedim.

“İyi.” Çayından bir yudum aldı. “Bu soğuk,” dedi ve fincanı benim tarafıma doğru itirdi. “Bana yeni bir tane yap.”

Babam ben mutfaktayken odadan çıktı. Annemle selamlaştığını duydum. Kulağıma daha sonra emmeye benzer tuhaf bir ses geldi, öpüşüklerini anlayıp irkildim. Çayı neredeyse yere döküyordum.

Annemin “Dur,” diye fısıldadığını duydum. “Peter burada.”

Babam başını mutfağın içine doğru uzattı. “Bu iyi bir alamet değil,” dedi. “Bir fincan da benim içme şansım olabilir mi acaba?”

Zaten bir fincan daha çıkarmış olduğumu gösterdim ona.

“Mükemmel,” dedi.

İkisine de çaylarını verdikten sonra babam neden geldiğini sordu. Temkinli olmaları için nedenleri vardı çünkü beklemedikleri bir anda yaptığım son ziyaretimden az önce Covent Garden Pazaryeri’ni yakıp yıkmıştım, yani onun gibi bir şey yapmıştım.

* *Hepimiz Hüzünlüyüz* (Ç.N.)

“Elimde senin yardımcı olacağını umduğum, cazla ilgili bir şey var,” dedim. Babam bana mutlu bir gülücük attı ve “Ofisi-me gel,” dedi. “Caz doktoru seni bekliyor.”

Oturma odası annemin ve onun geniş ailesine ait idi-y-se, ebeveyn yatak odası da babama ve onun plak koleksi-yonuna aitti. Bir aile efsanesine göre bir zamanlar krem-si açık kahverengi renkte boyalı olan duvarların her bir san-timetresi, şimdilerde babamın alt taraflarından çelik des-teklerle tutturulmuş çizgili çam ağacından raflarının müs-temlekesi olmuş durumdaydı. Her bir raf güneş almayacak şekilde dikey sıralar hâlinde dizilmiş vinil plaklarla do-luydu. Ben evden ayrıldığımdan beri annemin BHS’den* aldığı heyula gardırop, ayakkabı koleksiyonunun büyük bir bölümüyle birlikte benim odama taşınmıştı. Bu yüzden oda-da ancak iki kişilik bir karyolanın, tam boyutlu bir elektrikli klavyenin ve babamın müzik setinin sığacağı kadar bir yer kalmıştı.

Ona ne aradığımı söyledim. Hemen plakları yerlerinden çıkarmaya başladı. Tam da tahmin ettiğim gibi Coleman Hawkins’in Bluebird orkestrasıyla yaptığı ünlü 1938 kaydı-yla başladık. Bu, elbette zamanı boşa harcamak demekti çünkü Hawkins asıl melodinin yanına hemen hemen hiç yaklaşmaz-dı. Ama ben yine de bu konuda dikkatini çekmeden önce ba-bamın biraz keyif almasına izin verdim.

“Benim duyduğum melodi eski ekoldendi baba,” dedim. “Doğru düzgün bir melodisi filan vardı.”

Babam homurdandı ve elini 78’lik plaklarla dolu bir mukav-va kutunun içine daldırıp üç tarafından maskeleyen bandıyla güçlendirilmiş açık kahverengi kartondan bir plak kabı çıkardı. Bunun içinden Benny Goodman Üçlüsü’nün şellakla kaplı ve üzerinde siyah ve altın renkli Victor etiketi olan bir plak çıktı. Babamın 78’lik plakları da çalabilen bir plakçaları vardı ama

* BHS: British Home Stores: İngiltere’nin önde gelen giyim ve ev tekstili ma-ğazaları zinciri. (e.n.)

onu kullanabilmek için önce pikap kafasını değiştirmek gerekiyordu. Ben de Ortofon'u çıkardım ve Stanton'u aramaya başladım. Stanton hâlâ hatırladığım yerde, müzik setinin arkasında kalan rafın boş olan kısmında, iğneye bir zarar gelmemesi için sırtüstü yatırılmış durumda durmaktaydı. Pikap kafasını minik bir tornavidayla yerine takınca, babam da plağı kapağından çıkardı ve yüzünde mutlu bir gülücükle onu incelemeye koyuldu. Plağı sonra bana uzattı. 78'lik bir plak için şaşırtıcı bir irilikteydi, bir uzunçalardan da çok daha fazla ağırdı. Öyle ki özellikle kompakt disklere alışık olan biri, büyük bir olasılıkla onu yerden bile kaldıramaz. Bu siyah renkli, ağır plağı avuçlarımla kenarlarından tuttum ve dikkatli bir şekilde pikaba yerleştirdim.

Pikap tıslar gibi bir ses çıkardı ve iğne yerine oturunca da hopladı. Aynı anda Goodman'ın klarnetiyle parçanın girişini yaptığını duydum, sonra Teddy Wilson solo bir piyanoyla girdi parçaya. Daha sonra da Benny tekrar klarnetiyle boy gösterdi. Neyse ki baterideki Krupa düşük profile çalışıyordu. Melodi bu hâliyle zavallı merhum Bay Wilkinson'ın çaldığına çok daha yakındı.

"Daha sonralardan olmalı," dedim.

"Bulmak zor olmaz," dedi babam. "Bu, bestelendikten tam beş sene sonra kaydedilmiş."

Daha sonra birkaç 78'lik daha dinledik. Bunların içinde Billie Holiday'in pikaptan çıkarmaya elimizin bir türlü varmadığı 1940 tarihli bir parçası da vardı. Lady Day' babamla ikimizin ender olarak birlikte beğendiğimiz caz şarkıcılarından biriydi. Neler kaçırdığımı anlamama yardım eden güzel ve hüzünlü bir parça söylüyordu.

"Daha hareketliydi," dedim. "Daha büyük bir topluluk çalıyordu ve daha canlı bir swing ritmi vardı."

"Sving mi dedin?" diye sordu babam. "*Body and Soul* şarkısından bahsetmiyor muyuz? O parça hiçbir zaman swing ritminde çalınmadı."

* Lady Day, asıl ismi Elanora Fagan olan Amerikalı caz ve swing şarkıcısı Billie Holiday'in takma ismidir. (ç.n.)

"Hadisene babal Birisi bunun daha hareketli bir sürümünü yapmış olmalı, sırf beyazlar için bile olsa," dedim.

"Kes şu gürültüyü, küstah piç kurusu seni!" dedi babam. "Yine de, sanırım ne aramakta olduğumuzu biliyorum." Ceketinin cebine davranarak plastikten ve camdan yapılmış dikdörtgen bir şey çıkardı.

"Senin bir iPhone'un mu var?" dedim.

"Aslında bu bir iPod Touch," dedi. "Sesi de hiç fena değil." Transistör yerine valfları olduğu için 50 senelik Quad marka bir amplifikatör kullanan bir adam için bu oldukça şaşırtıcıydı. Cihazın kulaklıklarını bana uzattı ve sanki hayatı boyunca hep dokunmatik kontrol yapmış birinin rahatlığıyla parmağını ekranın üzerinde kaydırды. "Şunu bir dinle," dedi.

Body and Soul, işte oradaydı: Dijital olarak yeniden düzenlenmişti ama sadelik yanlısı olanları mutlu edecek kadar da cızırtılı ve patırtılıydı. Dans etmeyi ancak mümkün kılacak kadar canlı bir svingi vardı. Benim cesetten çıktığını duyduğum parçanın kendisi değilse bile, kesinlikle aynı caz grubu tarafından çalınmış olmalıydı.

"Kim çalıyor?" diye sordum.

"Ken Johnson," dedi babam. "Old Snakehips grubu. *Blitzkrieg Babies and Bands*'den alınma, şellaklı plaklardan yapılan iyi aktarmalardan biri. Kapaktaki tanıtıcı yazıda trompette Leslie George *Jiver* Hutchinson'ın olduğu yazıyor ama parmaklarını kullanma yönteminin ne kadar farklı olduğuna bakılacak olursa o kesinlikle Dave Wilkins."

"Kayıt ne zaman yapılmış?"

"Orijinal 78'lik 1939 senesinde West Hampstead'deki Decca Stüdyosu'nda kaydedilmiş," dedi babam. Sonra bana hevesli bir bakış attı. "Bu bir vakayla mı ilgili? Son geldiğinde de pek bir şey anlatmamıştın ya..."

İşin o tarafına girecek değildim. "Klavyeyle ne işin var?"

"Mesleğimi yeniden canlandırmaya karar verdim," dedi. "Bir sonraki Oscar Peterson olmaya niyetliyim."

“Gerçekten mi?” Bu, babam için bile olsa beklemediğim kadar kibirli bir yanıtı.

“Gerçekten,” dedi ve klavyeye erişene kadar yatağın üzerinde yer değiştirdi. *Body and Soul*’un melodisini mırıldanarak bir iki ölçü çaldıktan sonra da benim asla takip ve takdir edemediğim bir doğaçlamaya geçti. Gösterdiğim tepkinin onu hayal kırıklığına uğrattığını görebiliyordum. Günün birinde alışacağımı ümit etmekten hiç vazgeçmiyordu.

Öte yandan, inanılır gibi değildi ama babamın bir iPod’u vardı. Kim bilir bundan sonra daha neler olurdu?

“Ken Johnson’a ne oldu?”

“Blitz’de öldürüldü,” dedi babam. “Al Bowlly ve Lorna Savage gibi. Ted Health bana bazen Göring’in cazcılara bir garazi olduğunu düşündüklerini söylemişti. O yüzden de savaş zamanında Londra’da sahneye çıkmaktansa Kuzey Afrika gibi yerlerde turnede olmayı daha güvenli buluyordu.”

Reich Mareşali Hermann Göring’in kinci ruhunun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum ama yine de bir kontrol etmenin kimseye bir zararı olmazdı.

O sırada üstünü değiştirmek isteyen annem bizi odadan kovaladı. Biraz daha çay yaptım ve oturma odasına geçtik.

“Sanırım bundan sonraki konserlerini kollayacağım baba,” dedim. “Yani senin klavye çaldığın konserleri.”

“Meslek meslektir,” dedi babam. “Enstrüman da enstrümandır.”

Gerçekten de bir cazcı çalmak için yaşardı.

Annem kolsuz, sarı bir yaz giysisiyle ve eşarbını çıkarmış olarak yatak odasından çıktı. Saçlarını babamı gülümsetecek şekilde dört eşit parçaya bölmüş ve her bir parçayı kocaman örgüler hâline getirmişti. Ben çocukken de saçlarını saat gibi düzenli olarak her altı haftada bir seyreltirdi. Aslına bakılacak olursa her hafta sonu teyzelerinden, kuzenlerinden ya da komşu arkadaşlarından bir kız, bizim eve gelir ve oturma odasında annemin saçlarını kimyasallarla yakarak düzleştirir-

lerdi. Korkunç bir babası ve araba sigortacısı bir annesi olan bukleli saçlı Maggie Porter'dan Year Ten diskosunda paçamı sıyırmamış olsaydım, yetişkin yaşlarıma siyahi bir kızın saçlarındaki potasyum hidroksit kokusunun doğal olduğunu düşünerek gelebilirdim. Şimdiyse tıpkı babam gibiyim. Saçların doğal bırakılmasından ya da örülmesinden yanayım ama şunu da söylemeliyim ki siyahi bir kadının saçlarıyla ilgili birinci kural, siyahi bir kadının saçlarından hiç bahsetmemektir. İkinci kural, yazılı izin almadan siyahi bir kadının saçlarına *asla* dokunmamaktır. Lafı gelmişken, bu dokunulmazlığa seks, evlilik ya da ölüm de dahildir. Üstelik bu nezaketiniz karşılıksız kalmaya mahkûmdur.

"Saç tıraşı olan gerek," dedi annem. Onun saç tıraşı dediği şey, tabii ki saçlarımin kafa derisinin güneşten yanacak kadar kısa kesilmesidir. Ona bunu yapacağıma dair söz verdim, o da akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa girdi.

"Ben bir savaş bebeğiydim," dedi babam. "Babaannen beni doğurmadan önce evinden tahliye edilmiş. O yüzden nüfus kağıdında Cardiff diye yazar. Şansın varmış ki savaşın bitmesinden önce bizi Stepney'e geri getirdi." Yoksa Galli olabilirdik. Babamın gözünde bu İskoç olmaktan da kötü bir kaderdi.

Babam 1940'ların sonlarında Londra'da büyümenin, bombalanan yerler, yiyecek karneleri ve BBC Ev Servisi'nin her daim patronluk taslayan sesleri nedeniyle insanların beyinlerinin içinde hâlâ savaşı yaşamaya devam etmesi gibi bir şey olduğunu söyledi.

"Yüksek güçlü patlayıcıları da unutmayalım, tabii," diye devam etti. "İnsanların Jermyn Sokağı'nda havaya uçan Bowlly'den ve Glenn Miller'ın uçağının 1944'te kaybolduğundan bahsettikleri günlerdi o günler. Onun Amerikan Hava Kuvvetleri'nde gerçek bir binbaşı olduğunu biliyor muydun? İsmi hâlâ Savaşta Kaybolan Askerler Listesi'nde tutuluyor."

Ama 1950'li yıllarda genç ve yetenekli olmak, değişimlerin zirvesinde yaşamak gibi bir şeydi. "Ben *Body and Soul*'u

ilk kez Flamingo Kulübü'nde dinledim," diye ekledi. "Ronnie Scott çalışıyordu. Tam da Ronnie Scott olmaya başladığı sıralardı." 1950'lerin sonlarında Flamingo Kulübü'nün özellikle de Lakenheath'tan başlayarak diğer Amerikan üslerinden gelen siyahi Amerikan havacılarını mıknaş gibi çeken bir yer olduğunu biliyordum.

"Bunlar bizim kadınlarımızı istiyorlardı, biz de onların plaklarını," dedi babam. "Onlarda her zaman en yeni şeyler olurdu. Anlayacağın, bu cennetten çıkma bir alışveriştir."

Annem yemeklerimizle birlikte içeri girdi. Bizim evde ezelden beri hep iki kap yemek pişer. Bunlardan biri annem, epeyce daha az baharatlı olanı da babam içindir. Babam bir deri bir kemik olmasaydı üstüne margarin sürülmüş beyaz ekmek dilimlerini pilava tercih etmesi nedeniyle kalp hastalığına davetiye çıkarmış olurdu. Bense iki kap çocuğuydum. Hem pilav yerdim hem de ekmek. Bir heykel gibi yakışıklı olmamın ve erkeksi görünümümün bir nedeni de bu olsa gerek.

Annemin yemeği tapyoka yapraklarından oluşuyordu. Babamsa kuzu güveç yiyecekti. Ben de o akşam kuzu güveci tercih etmişim çünkü tapyoka yemeğinden hiçbir zaman hoşlanmamışım, özellikle de yapraklar annemin yaptığı gibi palmiye yağı içinde yüzüyorsa. O kadar acı biber koyuyordu ki çorbası kıpkırmızı oluyordu. Eve davet ettiği insanlardan birinin günün birinde spontane bir şekilde infilak etmesinin an meselesi olduğunu düşünmüşümdür hep. Yemeklerimizi oturma odasının ortasındaki, üzerinde Highland marka plastik bir şişe kaynak suyu olan, camla kaplı büyük sehpanın üzerinde yedik. Sehpanın üzerinde ayrıca pembe renkli kâğıt peçeteler ve annemin son temizlik işinden aşırıldığı jelatin kâğıdına sarılı galetalar vardı.

Yemeğimizi yerken annemi bana bakarken yakaladım. "Ne oldu?" dedim.

"Sen neden baban gibi çalamıyorsun?" diye sordu.

"Annem gibi şarkı söyleyebiliyorum da ondan," dedim. "Ayrıca Jamie Oliver gibi yemek de yapabiliyorum."

Bacağıma bir şaplak attı. "Sana dayak atamayacağım kadar büyümedin henüz," dedi.

"Evet ama eskiye göre çok daha hızlı koşabiliyorum," dedim.

Annem ve babamla en son ne zaman birlikte yemek yediğimi hatırlamıyorum, hiç değilse yarım düzine kadar akrabasının olmadığı bir günü. Çocukluğumda bile bu pek ender olan bir şeydi herhalde. Evimizde her zaman bir teyze, bir dayı ya da –alındığımdan değil ama– legolarımı çalan, benden küçük hain bir kuzen olurdu.

Bunu hatırlattığımda annem o lego hırsız kuzenimin Sussex'de mühendislik okumaya başladığını söyledi. Aferin ona, dedim içimden. Orada da başka birinin legosunu çalar. Bu arada artık neredeyse resmen tam yetkili bir polis memuru olduğumu ve Metropolitan Polis Teşkilatı'nın çok gizlilik isteyen işlerinde çalıştığımı belirtmekten de geri kalmadım.

"Ne gibi işler yapıyorsun orada?" diye sordu.

"Gizli, anne," dedim. "Söylediğim takdirde seni öldürmem gerekir."

"Büyülerle uğraşıyor," dedi babam.

"Annenden gizlin saklın olmamalı," dedi annem.

"Sen büyüye inanmazsın, değil mi anne?" diye sordum.

"Böyle şeylerin şakası bile yapılmaz," dedi. "Ama bilim her şeyin yanıtını veremiyor, biliyorsun."

"Yine de en güzel sorular orada," dedim.

"O büyü denen şeyleri yapmıyorsun, değil mi?" Birden ciddileşmişti. "Senin için yeterince endişeleniyorum zaten."

"Herhangi bir kötücül ruhla ya da doğaüstü bir varlıkla vakit geçirmediğime yemin ederim," dedim. Bu, en azından birlikte vakit geçirmeyi en çok istediğim doğaüstü varlık, şu sıralarda Thames Baba'nın nehrin üst taraflarındaki sarayında sürgünde yaşamakta olduğu için doğrudu. Aramızdaki ilişki tam da trajik olarak tanımlanabilecek türdendi: Ben küçük rütbeli bir polis memuruydum, o ise güney Londra'nın

banliyölerinden geçen bir nehrin tanrıçasıydı. Başarılı olma şansımız sıfırdı.

Yemek işi bitince hemen bulaşıkları yıkamak için gönüllü oldum. Palmiye yağını ovarak çıkarmak için Sainsbury mağazasının kendi markasını taşıyan bulaşık deterjanının yarım şişesini kullanırken annemle babamın diğer odada konuştuklarını duyabiliyordum. Televizyon hâlâ kapalıydı ve annem son üç saat boyunca kimseyle telefonda konuşmamıştı. Yani, bu iş yavaş yavaş uç noktalara doğru gitmeye başlamıştı. Bulaşıkları bitirip de içeri girdiğimde onları sedirin üzerinde yan yana ve el ele otururken buldum. Daha fazla çay isteyip istemediklerini sordum. Hayır dediler ve bana birbiriyle aynı, hafiften mesafeli, tuhaf bir bakış attılar. Birden benim gitmemi görmek ve kendilerini yatağa atmak için can attıkları gibi bir hisse kapılarak irkildim. Ceketimi kaptığım gibi anneme bir öpücük verdim ve koşarcasına evden çıktım. Genç bir erkeğin düşünmek bile istemeyeceği şeyler vardır.

Tam asansöre girmiştim ki Doktor Walid aradı. “E-postamı gördün mü?” diye sordu. Ona az öncesine kadar annemlerde olduğumu söyledim.

“Londra bölgesinde çalan caz müzisyenlerinin ölüm istatistiklerini derliyordum,” dedi. “Bence en kısa zamanda bir bakış atsan iyi olur. Baktıktan sonra da beni telefonla ara.”

“Şu anda bilmem gereken bir şey var mı?”

O anda asansörün kapısı açıldı. Parke zeminli lobiye bir adım attım. Akşam havası, birkaç çocuğun ana kapıların önünde aylakça dolaşmalarına izin verecek kadar latifti. Bunlardan bir tanesi bana bir göz attı ama ben ona dik dik bakınca gözlerini başka tarafa çevirdi. Dediğim gibi, buralar benim muhitimdi. Bunun da ötesinde, ben de bir zamanlar o çocuktum.

“Elimdeki rakamlara göre geçen sene birkaç caz müzisyeni Büyük Londra bölgesinde sahne aldıktan yirmi dört saat sonra ölmüş.”

“Bunun istatistiksel açıdan anlamlı olduğunu mu düşünmeliyim?”

“E-postada hepsini açıkladım,” dedi Doktor Walid.

Ben Asbo’ya gelinceye kadar konuşmamız bitti.

Sırada *teknoloji mağarası* var, diye düşündüm.

Nightingale’e göre Budala, birbiriyle iç içe geçmiş bir dizi büyümlü sistemle korunmaktaydı. Bu sistemler en son 1940 senesinde Posta Merkezi’nin ana binaya o zamanlar için son teknoloji olan ortak eksenli bir telefon kablosu çekmesini ve modern bir santral kurmasını mümkün kılmak için yenilenmişti. O santrali ana giriş lobisinin arkasında kalan bir girintide toza bulanmış bir şekilde bulmuştum. Molly’nin temizlik saplantısı nedeniyle pirinçten aksesuarları parlaklığını korumuş olan, maundan yapılmış cam kapaklı, çok güzel bir dolaptı.

Nightingale bu koruyucu sistemlerin hayati bir önem taşıdığını hep söyler dururdu ama neden öyle olduğunu hiç açıklamazdı. Yenilenmeleri için kendi başına talimat veremeyeceğini söylemeyi de ihmal etmezdi. Dediği kadarıyla, binanın içine geniş bantlı bir kablo sokmak da söz konusu değildi ve bu da benim bir süre karanlık çağların çamuruna saplanıp kalacağımı gösteriyordu.

Şükür ki Budala, büyük konakların arka taraflarında ayrı ahırların yapılmasının moda olduğu dönemde Regency’ stilinde inşa edilmişti. Böylece atlar ve kötü kokan hizmetçiler, efendilerini kokularıyla rahatsız etmeyecekleri rüzgâr almayan bir yerde yaşıyor olurlardı. Arka tarafta şimdilerde garaja dönüştürülmüş bir arabalık binası ve bunun üst katında da bir zamanlar hizmetçilerin kaldığı ama Budala’nın genç çalışanlara sahip olduğu daha sonraki dönemde genç erkeklerin (herhalde onlardan birkaç tane vardı) parti yapmak

* Regency (Naiplik Dönemi): İngiltere’de 19. yüzyıl başlarındaki dekoratif mimari tarz. (ç.n.)

için kullandıkları bir çatı odası bulunmaktaydı. Bu sihirli *barınaklar* (Nightingale, benim bunlara *güç alanları* dememden hoşlanmıyordu) atları ürkütüyor ve onların arabalık bölümüne geçmelerini önlüyordu. Bu da benim başka yere değilse bile, buraya geniş bantlı bir kablo dōşeyebileceğim anlamına geliyordu; böylelikle yirmi birinci yüzyıldan sonsuza dek Budala'da kalacak hiç değilse bir köşe bırakmış olacaktım.

Arabalık bölümünün çatı katının bir ucunda, içinde bir uzanma koltuğu, bir şezlong, bir plazma televizyon ve Moll-y'yle birlikte bir araya getirmek için lanet olası üç saat harcadığımız Ikea'dan alınma bir mutfak masası olan tavan pencereci bir stüdyo daire vardır. Budala'nın Harekât Komuta Birimi statüsünü kullanarak İstihbarat Dairesi'nden şarj sehpası da olan yarım düzine Airwave telsiz telefon ve HOLMES 2 tahsisli bir adet de terminal koparmayı başarmıştım. Oraya dizüstü bilgisayarımı, yedek dizüstü bilgisayarımı ve henüz kutusundan bile çıkarmaya vakit bulamadığım PlayStation'ımı da götürmüştüm. Ön kapıda o yüzden üzerinde BÜYÜ YAPAN SONUCUNA KATLANIR yazılı kocaman bir levha asılıdır. Benim *teknoloji mağarası* ismini verdiğim yer, işte burasıdır.

Bilgisayarımı açtığımda ilk gelen mesaj Lesley'nin, *Sıkıldım!* başlıklı e-postası oldu. Oyalansın diye ona Doktor Walid'in otopsi raporunu gönderdim, sonra da Polis Ulusal Bilgisayar Ekspres'i açtım ve Melinda Abbot'un arabasının indeksini Sürücü ve Araç Lisans Ajansı'ndan kontrol ettiğimde listedeki bilgilerin ehliyetteki bilgilerle örtüşüğünü gördüm. Bu arada Simone Fitzwilliam'ı da araştırdım ama anlaşıldığı kadarıyla ne bir arabası vardı ne de ehliyet için başvurmuştu. Ayrıca Birleşik Krallık sınırları içinde bugüne kadar ne herhangi bir suç işlemiş ne bir suçun kurbanı olmuş ne de herhangi bir suç bildirisinde bulunmuştu. Tabii bu bilgilerin silinmiş ya da veri tabanlarına yanlış girilmiş olması da olasıydı. İsmi yakın zamanda değiştirmiş bile olabilirdi.

Bilişim teknolojisi, insanı en fazla buraya kadar getiriyor. Polisler işte bu yüzden hâlâ kapı kapı dolaşıyor ve yanlarında siyah kaplı küçük defterler taşıyorlar. Emin olmak için bu iki ismi Google'dan da aradım. Melinda Abbot'un, onunla aynı ismi taşıyan birkaç kişinin yanı sıra bir Facebook sayfası da vardı ama Simone Fitzwilliam'ın internette belirgin bir varlığı varmış gibi görünmüyordu.

Daha sonra Doktor Walid'in ölü caz müzisyenleri listesini inceledim. Ölenlerin hepsi erkekti ve hepsi de hemen hemen aynı şekilde ölmüştü. Televizyonda her zaman akılcıca çapraz referanslar yapıldığını görüyoruz. Esasında bunu yapmak zor değil ama bu işin insanı nasıl gıcık edecek kadar uzun sürdüğünü asla göstermezler. Nitekim listenin sonuna geldiğimde saat gece yarısına gelmekteydi ve ben hâlâ ne aradığımı bilmiyordum.

Buzdolabından bir Red Stripe çıkardım, teneke kutuyu açtım ve bir fırt aldım.

Kesin olan birinci olgu: Son beş sene boyunca her sene iki ya da üç caz müzisyeni Büyük Londra Bölgesi'nde sahne almasını takip eden yirmi dört saat içinde ölmüştü. Sorgu yargıcı her bir ölümün aşırı uyuşturucuya bağlı bir *kaza* olduğuna ya da kalp krizine bağlı (birkaç yerde çeşni katmak için anevrizma sözcüğü de kullanılmıştı) *doğal nedenlerden* kaynaklandığına hükmetmişti.

Doktor Walid mesleklerini müzisyen olarak tanımlayan ve yaşları on sekiz ila elli dört arasında olup da aynı dönem içinde ölen tüm müzisyenlerin listesini içeren tamamlayıcı bir dosya da eklemişti. Kesin olan ikinci olgu: *Doğal nedenlerden* ölen Londralı diğer müzisyenlerin sayısı moral bozucu bir şekilde yüksekti ama anlaşıldığı kadarıyla bunlar cazcılar gibi konser verdikten hemen sonra ölmemişlerdi.

Kesin olan üçüncü olgu: Cyrus Wilkinson kendisini müzisyen olarak değil, muhasebeci olarak tanımlamıştı. Kişisel kredinizi, kredi notu düşük bir İrlanda bankasından almak istemiyorsanız kendinizi serbest çalışan ya da sanatın herhangi

bir kolundan falanmış gibi tanıtırmazsınız. Bu da bizi dördüncü kesin olguya götürüyordu: Yaptığım bu istatistiksel analiz beş para etmezdi.

İyi de senede üç caz müzisyeni... Bunun bir tesadüf olduğuna inanmıyordum.

Ama Nightingale böylesine derme çatma olan hiçbir kanıtı kabul etmezdi. Ayrıca yarın sabahтан başlayarak *Scindere* sözcüğünü mükemmel hâle getirmemi bekliyor olacaktı. Evdeki tüm cihazları, fişlerini çekerek kapattım. Bu, çevre açısından iyi bir şeydi ama daha da önemlisi, pahalı aletlerimin bazılarının büyüdeki ani bir dalgalanma durumunda yanıp kavrulmasını da önleyen bir tedbirdi.

Binanın mutfak bölümünden geçtim. Küçülmekte olan ay, tavan penceresinden geçerek orta avluyu aydınlatıyordu. O yüzden kendi katıma çıkan basamakları tırmanırken ışığı açmadım. Karşı tarafta kalan girintide gözüme batı okuma odasının suskun gölgeleri arasından sessizce süzülen belli belirsiz bir şekil çarptı. Bu, her gece bıkmadan usanmadan ne yapıyorsa, bıkmadan usanmadan yine onu yapmakta olan Molly'den başkası değildi. Merdiven sahanlığına gelince halıdan yükselen ağır küf kokusu Toby'nin yine benim kapımın önünde uyuyakalmış olduğunu söylüyordu. Küçük köpek, nitekim sırtüstü yatıyor ve nefes aldıkça incecik kaburgaları tüylerinin altında inip kalkıyordu. Uykusunda burnunu çekti ve arka bacaklarıyla havaya tekmeler savurdu. Bu arada en azından 500 milihav ölçeğinde bir arka plan büyümesine işaret edecek şekilde sesler çıkarıyordu. Yatak odama girdim ve onu uyandırmamak için kapıyı dikkatli bir şekilde kapattım.

Yatağıma girdim ve komodinin üzerindeki lambayı söndürmeden önce Lesley'ye bir mesaj yazdım. ŞNBY?*

Onun mesajı ertesi sabah geldi: GİT O GRUPLA KONUS, SALAKI!"

* Şimdi ne bok yiyeceğim? (WTF DO NOW?) (ç.n.)

** GD TLK BAND, IDIOTİ (ç.n.)

3

Uzun İçimlik Bir Blues

Müzik grubunu bulmak zor olmadı. Hayatın Tadı Tuzu'nda onların iletişim bilgileri vardı. Hepsi de benimle Dean Sokağı'ndaki Fransız Evi'nde buluşmayı kabul ettiler ama gündüzleri çalıştıkları için ancak akşam buluşabilecektik. Bu da benim işime geliyordu çünkü Latince sözcük dağarcığımı geliştirmekte hâlâ bir hayli geriydim. Saat altıyı geçer geçmez Soho'da dolaşmaya başladım ve onları babamın ünlü olmadığı dönemde ünlü olan kişilerin fotoğraflarının boydan boya doldurduğu bir duvara sırtlarını dayamış olarak beni beklerken buldum.

Hayatın Tadı Tuzu'nun broşüründeki liste onları *Daha İyi Dörtlü* olarak tanımlıyordu ama gözüme hiç de cazcı gibi görünmediler. Başçılar genellikle oturaklı adamlar olarak bilinirler ama Max Harwood (aslında ismi Derek idi) otuzlu yaşlarının ortalarında, sıradan görünümlü beyaz bir erkekti. Üstelik ceketinin altına M&S'den alınma baklava desenli, v-yakalı bir süveter giymişti.

"Derek isimli biri, bir önceki grubumuzda da vardı," dedi Max. "Karışıklık olmasın diye ben Max ismini kullanmaya başladım." Birasından küçük bir yudum aldı. İlk tur biraları ben ısmarlamıştım, o yüzden kendimi tam da duruma uygun şekilde oyulmuş hissediyordum. Max Londra Metrosu'nda

bir entegre sistem uzmanı olarak çalışıyordu. Sanırım sinyalleşme sistemleriyle ilgili bir işti bu.

Piyenist Daniel Hossack, ölümcul derecede ayrıcalıklı gençlerin gittiği Westminster Okulu'nda klasik eğitimi almış bir hoca olarak çalışıyordu. Sarı saçları seyrelemeye yüz tutmuştu ve yuvarlak camlı Trotsky gözlüklerinden takmıştı. Senelik kazançları altı haneli rakamların alt sınırında (yeni para biriminin on ikinci senesinden bahsediyoruz) olan sivilceli ukalaların onu vahşice hicvetmesine çanak tutacak kadar nazik ve sevecen görünüyordu.

"Birbirinizi nasıl buldunuz?" diye sordum.

"Pek bulduk sayılmaz," dedi baterist James Lochrane. Kısa boylu ve kavgacı görünümlü bir İskoçyalıydı ve Kraliçe Mary Koleji'nde Fransız Tarihi dersi veriyordu. "Bütünleştik demek daha doğru olacak, yaklaşık iki sene önce."

"Üç sene diyelim," dedi Max. "Selkirk Bar'da. Orada pazar günleri akşamüstleri caz çalınır. Cy de oralarda oturuyordu ve oranın yerlisi gibi olmuştu."

Daniel sinirli bir tavırla bardağına hafifçe pat pat diye vurdu. "Bizler de o korkunç grubun parçayı berbat etmesini izliyorduk..." Son on sene öncesini görmek ister gibi uzaklara dalıp gitti ve "Parçanın ismini hatırlamıyorum," dedi.

"*Body and Soul* olabilir mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi James. "*Aziz Thomas*."

"Parçayı tam anlamıyla katlediyorlardı," dedi Daniel. "Ve Cy, bir ara bizler de dahil olmak üzere herkesin duyabileceği bir şekilde, 'İddiaya girerim ki hepimiz bundan daha iyi çalabiliriz,' dedi."

"Tabii bu yapılacak bir şey değildi," dedi Max. Üçü bu günah karşısında birbirlerine bakıp sinsice gülmüşlerdi. "Birden kendimizi bir masayı paylaşırken ve birer tur bira ısmarlayıp cazdan bahsederken bulduk."

"Dedim ya," dedi James. "Bütünleştik."

"O yüzden de *Daha İyi Dörtlü* ismini aldık."

“Gerçekten de daha iyi miydiniz?” diye sordum.

“Pek değil,” dedi Max.

“Bana kalırsa daha kötüydük,” dedi Daniel.

“Ama zaman içinde iyi olduk,” dedi Max gülerek. “Provalarımızı Cy’n yerinde yapıyorduk.”

“Çok çalışıyorduk,” dedi Daniel ve bardağını boşalttı. “Pekâlâ, kim ne istiyor?”

Fransız Evi’nde büyük boy bira servis etmiyorlardı, o yüzden James ve Max müessesenin kendi kırmızı şarabını bölüştüler, ben de bir bardak acı bira istedim. Uzun bir gün olmuştu ve dünyada Latince isim çekimi yapmak kadar insanı susatan bir şey yoktur.

“Haftada iki, bazen de üç kez toplanıyorduk,” dedi Max.

“Bayağı iddialıymışsınız,” dedim.

“Aslında hiçbirimiz bunu çok ciddiye almıyorduk,” dedi James. “Yani çocuk değildik ve bu işi abartmaya can atıyor da değildik.”

“Yine de az prova yapmıyormuşsunuz,” dedim.

“Ah, iyi müzisyenler olmak istiyorduk elbette,” dedi James.

“Cazcı olmak istiyorduk,” dedi Max. “Müziği müzik olduğun için yapıyorduk. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Başımı evet der gibi salladım.

“Daniel içkilerimizi almak için nehrin karşı tarafına gitmiş olabilir mi?” diye sordu James.

Başlarımızı uzatıp barın olduğu yere baktık. Daniel kalabalığın içinde zıplayıp duruyordu. Parmaklarının arasına yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırdığı elini umutlu bir şekilde havaya kaldırmıştı. Soho’da cuma geceleri nehrin diğer yakasına geçmek, burada içki sipariş etmekten daha hızlı olabiliyordu.

“Peki Cyrus bu işi ne kadar ciddiye alıyordu?”

“Bizden daha fazla ciddiye alıyor değildi,” dedi James.

“Ama çok iyiydi,” dedi Max ve parmaklarıyla saksafon çalar gibi yaptı. “Saksafonculuk ruhuna işlemişti.”

“Kadınlar da,” dedi James. Max içini çekti.

“Melinda Abbot mu?” diye sordum.

“Ah, Melinda,” dedi Max.

“Melinda evde birlikte yaşadığı kızdı,” dedi James.

“Sally, Viv, Tolene...” dedi Max.

“Daria,” dedi James. “Daria’yı hatırladınız mı?”

“Dediğim gibi,” dedi Max. “Saksafon ortamından hemen hemen herkesle.”

O sırada Daniel’in içkilerle birlikte geri gelmeye çalıştığını fark ettim ve onları masaya taşımasına yardım etmek için ayağa kalktım. Ne menem bir şey olduğumu anlamak ister gibisinden bana tepeden tırnağa bir bakış attı. O anda onun Max ve James’in kadınlara olan iştahını paylaşmadığı gibi bir hisse kapıldım. Onu rencide etmeyecek şekilde sıırttım ve içkileri hızla vurarak masanın üzerine bıraktım. Max ve James, “Şerefe!” dediler ve hepimiz bardaklarımızı tokuşturduk.

Benim bir polis olduğumu unuttukları apaçık ortadaydı. Bu da benim işime geldi. Sonraki sorumu oldukça temkinli bir şekilde sordum. “Peki, bu Melinda’nın umurunda değil miydi?”

“Umurunda olmaz olur mu?” dedi James. “Konserlerin hiçbirine gelmiyordu o yüzden.”

“Caz hayranı olmadığı için gelmiyordu,” dedi Daniel.

“Kadınların nasıl olduğunu bilirsiniz,” dedi James. “Sizin kendileriyle ilgili olmayan hiçbir şeyle ilgilenmenizi istemezler.”

“Yeni Çağ akımının saçmalıklarına aklını takmıştı; kristaller, homeopati filan...” dedi Max.

“Ama bize karşı her zaman yeterince nazikti,” dedi Daniel. “Provalarımızda bize hep kahve yapardı.”

“Ve de bisküviler...” dedi Max nostaljik bir tavrıla.

“Cy diğer kızların hiçbirisiyle ciddi değildi,” dedi James. “Basit bir aşna fişne durumu olduğundan bile emin değilim. En azından Simone’a kadar. Kadın tam bir baş belasıydı.”

Simone provaları izlemek için Cyrus’un evine geri gelen ilk kadındı.

"Öyle sessizdi ki bir süre sonra onun orada olduğunu bile unutturduk," dedi Daniel.

Ama Melinda Abbot, Simone Fitzwilliam'ın orada olduğunu unutmamıştı. Bunun için onu suçlayamıyordum. Babam eve onu provada izlesin diye bir kadın getirseydi annem neler yapardı diye tahmin etmeye çalıştım. Şu kadarını söyleyeyim ki o maceranın sonu iyi bitmezdi. Gözyaşları için sadece girizgâhını oluştururdu.

Annemin bilmediği birtakım nezaket kavramlarına oldukça bağlı olan Melinda, en azından mecazi anlamda kollarını sıvayıp oklavayı eline almadan önce herkesin evden çıkmasını beklemişti.

"Ondan sonra Max ne yapıp etmiş, bizim için Londra Ulaştırma Dairesi'ne ait depolardan birini ayarlamıştı," dedi James. "Rutubetli ama çok daha huzur veren bir yerdi."

"Acayip soğuktu," dedi Daniel.

"Sonra kendimizi aniden yine Cyrus'un evine giderken bulduk," dedi James. "Melinda'nın kahvesi ve bisküvileri yoktu artık ama onun yerine muhteşem Simone vardı."

"Bu tam olarak ne zaman oldu?"

"Nisan ya da mayıs gibi olmalı," dedi Max. "İlkbahardı."

"Melinda bunu nasıl karşıladı?" diye sordum.

"Onu bilmiyoruz," dedi James. "Buralarda olmasına rağmen ondan sonra Melinda'yı pek görmedik."

"Ben onu gördüm birkaç kez," dedi Daniel.

Herkes dönüp ona baktı. "Bize hiç söylemedin."

"Neler dedi?" diye sordu Max.

"Söylemek istemiyorum," dedi Daniel. "Özel şeylerdi."

Konu orada kaldı. Sohbeti yeniden Melinda Abbot'un mistik hobilerine döndürmek istedim ama grubun dikkati dağılmıştı. Fransız Evi giderek ciddi şekilde kalabalıklaşmaya başlamıştı ve hoparlörlü müzik yapmanın yasak olmasına rağmen kendimi duyurabilmek için bağırمام gerekiyordu. Yemek yemeyi teklif ettim.

"Sizin Met' faturayı ödeyecek mi?" diye sordu James.

"Bu akşam ellerimizi biraz ceplerimize sokabiliriz sanırım," dedim. "Çılgınca bir şeyler ısmarlamadığımız müddetçe..."

Gruptaki herkes onaylar gibi başını salladı. Onaylamayıp da ne yapacaklardı? Eğer bir müzisyenseniz bedava yemeği ancak rüyanızda görürdünüz.

Kendimizi Wardour Sokağı'ndaki Wong Kei'de bulduk. Buradaki yemekler güvenilirdir, servis hızlıdır ve masayı birileriyle paylaşmak sizin için sorun değilse cuma geceleri saat on birde bile yer bulabilirsiniz. Kapıdaki adama beş kişiyyiz anlamında bir işaret yaptım, o da elini sallayarak yukarı katı gösterdi. Ciddi görünümlü, kırmızı tişörtlü genç bir kadın bizi büyük, yuvarlak masalardan birine doğru götürdü.

O ana kadar masanın tek sahibi olan soluk benizli iki Amerikalı öğrenci, kendimizi bir patırtıyla iskemlelere attığımızda gözle görünür şekilde pıstılar.

"İyi akşamlar," dedi Daniel. "Merak etmeyin, son derece zararsız adamlarız."

Amerikalı öğrencilerin ikisi de üzerinde MNU ÖNCÜLERİ sözcükleri işlenmiş olan kırmızı renkli, zevkli Adidas svetşörtleri giymişlerdi. Başlarıyla tedirgin bir şekilde onayladılar. Biri, "Selam," dedi. "Biz Kansaslıyız."

Konuyu biraz daha açmaları için efendice bekledik ama yemeklerini bitirip yıldırım hızıyla kapıya gitmelerine kadarki on dakika boyunca ikisi de ağzını açmadı.

"Şu MNU da ne demekmiş?" diye sordu Max.

"Bunu şimdi mi soruyorsun?" dedi James.

O sırada garson kız geldi ve ana yemekleri gürültüyle masanın üzerine bıraktı. Ben kızartılmış *ho fun* ve dilimlenmiş ördek eti istemiştim. Daniel ve Max bir porsiyon yumurtalı kızarmış pilavı bölüştüler ve James de sığır etli erişte yedi. Grup daha sonra bir tur daha Tsintao birası ısmarladı ama

* Metropolitan Polis Teşkilatı. İngilizce: Metropolitan Police Service (MPS), gayriresmî olarak the Met. (e.n.)

ben sade bir beyaz seramik çaydanlık içinde getirilen bedava yeşil ayı içmeyi tercih ettim.

Gruba Hayatın Tadı Tuzu'nda sıklıkla çalıp almadıklarını sordum. Bu sorum onları güldürdü.

"Orada birkaç kere almışlığımız var," dedi Max. "Genellikle de pazartesi günleri atıştırmalık yemek yendiği saatlerde."

"ok kalabalık oluyor muydu?"

"Olmak üzereydi," dedi James. "Bull's Head'de, Ulusal Tiyatro fuayesinde ve Chalfont St. Giles'daki Merlin's Cave'de de konserlerimiz oldu."

"Geçen cuma ilk kez başarılı bir akşam konseri vermiştik," dedi Max.

"Bunun arkasından ne gelir?" diye sordum. "Plak anlaşması filan mı?"

"Cyrus işi bırakırdı," dedi Daniel. Herkes bir an için gözlerini ona dikti.

"Haydi ama millet, eninde sonunda öyle olacağını hepiniz biliyorsunuz," dedi Daniel. "Bir iki sahne daha alırdık, sonra birileri onu keşfederdi ve Cyrus da bize, 'Sizinle olmak çok güzeldi millet, iletişim hâlinde olalım, hadi bana eyvallah,' derdi."

"O kadar mı iyi çalıyordu?" diye sordum.

James kaşlarını çatarak eriştelerine baktı. Sonra onları dş kırıklığına uğramış gibi yemek çubuklarıyla didikledi. Sonra da kısık sesle gülerek, "Evet, o kadar iyiydi," dedi. "stelik giderek daha iyi oluyordu."

James bira şişesini havaya kaldırarak, "*Saksafon Cyrus'un şerefine!*" dedi. "nk yetenek nerede olsa kendini belli eder."

Bardaklarımızı tokuşturduk.

"Ne dersiniz," dedi James. "Buradaki işimiz bitince gidip bir yerde caz dinleyelim mi?"

Ilık bir yaz gecesinde Soho'yu yaşam dolu yapan şeyler, sohbetler ve tütün kokusudur. Barların tümü sokağa taşar; ka-

felerin müşterileri dışarıda, vakti zamanında insanları ancak at pisliğinden koruyacak kadar genişlikte inşa edilmiş olan kaldırımlara yerleştirilen masalarda otururlar. Old Compton Sokağı'nda, daracık beyaz tişörtler ve spreyle ağartılmış blucinler giymiş sağlam yapılı genç erkekler birbirlerini ve vitrin camlarındaki yansımalarını hayran hayran seyrederek. Ben de Daniel'in Amiral Duncan'ın önünde görüntülerini kontrol eden çekici genç erkeklere dikkatini verdiğini fark ettim ama bunlar ona yüz vermediler. Bir cuma gecesi ve spor salonunda geçirilen onca saatten sonra yatağa en azından bir onluk almadan girmeyecekleri kesindi.

Yanımızdan saçları resmi yönetmelikte belirtilen uzunlukta kesilmiş ve yöresel aksanlarla konuşan, karışık bir grup uzun boylu ve zayıf genç kadın geçti. Bunlar Chinatown'a ve Leicester Meydanı'ndaki gece kulüplerine giden düşük rütbeli kadın askerlerdi.

Ben ve yanımdakiler bir gruptan diğerine toslamaktan Old Compton Sokağı'nda âdeta seke seke ilerledik. İnce topuklu ayakkabılar ve pembe renkli, örgü mini eteklikler giymiş beyaz ırktan iki kız acımasız bir hızla yanımızdan geçerken James neredeyse yere kapaklanıyordu. Toparlanınca, "Az kalsın beni sikeceklerdi," dedi.

Kızlardan biri uzaklaşırken, "Bunu ancak rüyada görürsün," dedi ama bunu kötü niyetle söylemediği belliydi.

James, Bateman Sokağı'ndaki bir bodrum katında efsanevi Flamingo'nun görkemli geleneğini sürdüren küçük bir gece kulübü bildiğini söyledi. "İsmi Ronnie Scott'un Yeri," dedi. "Daha doğrusu önceki ismi Ronnie Scott'un Yeri idi."

Bu sokakları üniformamla devriye gezmeye başladığımdan beri çok zaman geçmemişti ama o anda içimde nereden bahsettiğini bildiğime dair kötü bir his oluştu. Babamın ter kokan, dumanlı bodrum katı barlarında daracık tulumlar giymiş kızlarla heba edilen gençlik söz konusu olduğunda aniden hassaslaştığını herkes bilirdi. "Flamingo'da, bulduğunuz köşede

geceyi geçirmeye mahkûm olacağınızı bilmeniz gerekir çünkü program başladıktan sonra insanın yerinden kıpırdaması bile imkânsız olur,” derdi babam. The Mysterioso, Guildfordlu olmasalardı Doğu Londralı küstah birer seyyar satıcı olmaktan öteye geçemeyecekleri kesin olan, geleceği parlak iki genç tarafından günlerin ihtiyacına yanıt verecek sakin bir eğlence yeri olmak üzere tasarlanmış bir yerd. Bu gençlerin isimleri Don Blackwood ve Stanley Gibbs’ti ama kendilerini Yönetim olarak tanımlıyorlardı. Oraya ilk kez Lesley’yle birlikte sokaklarda sürtmediğim ender bir hafta sonu nöbetinde gitmiştim.

Bu gece kulübünün içinde hiçbir zaman bir sorun yaşanmazdı çünkü Yönetim bulabildiği en bıçkın gorilleri işe almış, onları göze çarpan korumalı giysilerle donatmış ve kapıdan kimleri sokacakları konusunda da ellerine açık kart vermişti. Güçlerini akıllarına estiği gibi kullandıkları için kötü bir şöretleri vardı bu adamların. Yine de saat on bir kırk beş olduğunda bile insanların kulübün önünde kuyruk olup ümitle beklediklerini görebilirdiniz.

İngiliz caz kulüplerinde her zaman suratsız bir ciddiyet içinde olmak ve balıkçı yakalı caz hayranlarının çenelerini okşayarak onlara *anladım, cici çocuk* muamelesi çekmek gibi bir gelenek vardır. Cici çocuk olmaya namzet kişilere tipik bir örnek olarak benim şu anda birlikte olduğum kişileri verebilirdim ama kuyruktaki müşterilere bakılacak olursa, Yönetim’in artık bu eski geleneğin demografik bir hedef saptama ilkesine bağlı kalmadığı belli oluyordu. Burası artık gösteriş için giyinen, pahalı mücevherler takan ve sustalı bıçak taşıyan Armani takımlı caz severlerin yeriydi ve ben de grup da burada sırtıyorduk.

En azından grubun bu gibi yerlerde hiç şansı yoktu. Dürüst olmak gerekirse bu da benim işime gelmişti çünkü gruba bir hayli ısınmış olmama rağmen geceyi yarı profesyonel cazcılar dinleyerek geçirmek bana göre değildi. Öyle olsaydı babam da kesinlikle daha mutlu bir adam olurdu.

Ama kavgacı İskoçyalıların çağlar boyunca süren asil gele-
neğinden gelen James, mücadele etmeden pes etmeye hazır
değildi. O yüzden de kuyruğa filan girmeyip doğrudan saldı-
rıyla geçti.

“Biz caz müzisyenleriyiz,” dedi gorile. “Bunun bir önemi
olmalı.”

Ağırlaştırılmış ifadesiyle tanımlanan çeşitli suçlardan
Wandsworth’te yatmış, malın gözü biri olduğunu iyi bildiğim
goril en azından bir süre ciddi ciddi düşündü. Nihayet, “Sizin
isminizi hiç duymadım,” dedi.

“Olabilir, olabilir,” dedi James. “Ama hepimiz bir toplu-
mun ortak ruha sahip parçaları değil miyiz? Aynı müzik cami-
asına aitiz.” Arkasında durmakta olan Daniel ve Max bakışıp
yarım metre kadar geriye çekildiler.

Gelmekte olduğunu hissettiğim kaçınılmaz şiddeti ön-
lemek için öne doğru çıktım ve bunu yaparken *Body and
Soul*’un melodisi zihnimden ani bir ışık gibi geçti. *Vestigia*
belli belirsizdi ama ılık bir gecedeki Soho ortamında serin bir
esinti gibiydi ve bu esinti kesinlikle kulübün içinden gelmek-
teydi.

“Sen onun arkadaşı mısın?” diye sordu goril.

Yetki kartımı gösterebilirdim ama bunu yaptığım anda
işime yarayabilecek bir dolu tanıgın karanlıkta eriyeceğini ve
onların yerini akla hayale gelmeyen ayrıntılı mazeretler uydu-
ran kişilerin alacağını biliyordum.

“Git ve Stan ile Don’a Lord Grant’ın oğlunun dışarıda
beklemekte olduğunu söyle,” dedim.

Goril dikkatle yüzümü inceledi. “Seni tanıyor muyum?”
diye sordu.

Hayır, diye düşündüm ve beni, *bu müşteriyi yere yatırır mı-
sınız, onu tutuklamak istiyorum; onu tekmelemeyi bırak artık,
ambulans geldi* ve bir klasik olan *eğer şu anda geri basmazsan
seni de tutuklarım* gibi cumartesi gecesi vecizelerinden hatırlayabilirsin diye geçirdim içimden.

“Lord Grant’ın oğlu,” diye tekrarladım.

James’in arkamdan fısıldadığını duydum. “Ne bok dedi şimdi bu?”

Babam on iki yaşındayken, müzik hocasına ikinci el bir trompet almış ve ders alabilsin diye kendi cebinden para vermiş. On beş yaşına geldiğinde okulu bırakmış ve kendisine Soho’daki bir dükkânda çıraklık işi bulmuş. Bu arada boş zamanlarında da sahneye çıkabilmek için gözü dönmüş bir şekilde fırsatlar kolluyormuş. On sekiz yaşına geldiğinde Ray Charles onu Flamingo’da çalarken dinlemiş ve —en önemlisi, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle— “Aman Tanrım, bu oğlan bayağı iyi çalışıyor,” demiş. Daha sonra Tubby Hayes, babamı Lord Grant diye çağırmaya başlamış. Bu takma isim de bu şekilde yapışıp kalmış ona.

Goril Bluetooth’unu açtı ve Stan’le görüşmek istediğini söyleyerek benim dediklerimi aktardı. Karşı taraftan yanıt geldiğinde kenara çekilerek bize yol verirken yüz ifadesinin hiç değişmemesi gerçekten de çok etkileyiciydi.

“Babanın Lord Grant olduğunu bize hiç söylememiştin,” dedi James.

“Bu bir sohbetle durup dururken pat diye söylenecek bir şey mi?”

“Bilmem ki,” dedi James. “Benim babam bir caz efsanesi olsaydı, sanırım ben bunu ucundan köşesinden bir şekilde belli ederdim.”

“Bizim peş paralık değerimiz yok,” dedi Max kulübün basamaklarından inerken.

“Bunu sakın unutma, olur mu?” dedim.

Hayatın Tadı Tuzu’na eski ahşap işleri ve parlak cilalı pirinç aksesuarlar hakimdi; Mysterioso’nun yer döşemesiysen çimentodandı ve duvarlarında da körili yemek ağırlıklı Güney Asya lokantalarının 1990’lı senelerin sonlarında söküp attıkları floklu duvar kâğıtları vardı. Tam da tanıtımı yapıldığı gibi karanlık, hıncahınca dolu ve insanı şok ede-

cek şekilde dumanla kaplı bir yerdi. Anlaşıldığı kadarıyla özgünlük peşinde olan Yönetim, Sağlık Yasası'nın (2006) hükümlerini hiçe sayarak tütün tüketimini görmezden geliyordu. Müşterilerin sallanan kafalarının üzerinde toplanan dumanın meyvemsi keskin kokusuna bakılacak olursa burada tüketilen şey sadece tütün değildi. Akustik denen şeyden nasibini almamış olsa da babam burayı görseydi bayılırdı, diye düşündüm. Bir tek Charlie Parker gibi bir *animatronik* müzisyenin bir köşede enstrümanıya millete damardan vermesi eksikti. İşte o zaman harika bir temalı eğlence yeri olurdu burası.

Dünyanın her yerindeki müzisyenlerde gelenek olduğu üzere, James ve diğer oğlanlar doğrudan bara yöneldiler. Ben de sesimi çıkarmayıp bas davulun üzerindeki yazıya göre ismi Funk Mechanics olan grubun yakınlarına gittim. Bunlar, yerden sadece bir karış yukarıda olan sahnede isimlerinin hakkını veren bir funk" caz yapıyorlardı. Basta iki beyaz ile bir siyahı ve bateride de yüzünün orasına burasına en az yarım kilo gümüş takı takmış olan kızıl saçlı bir kız vardı. Sahneye doğru ilerlerken, *Get Out of Town*'in" *funk* versiyonunu çaldıklarını fark ettim ama parçayı beni uyuz eden, tamamıyla yapay bir Latin ritmiyle çalıyorlardı. Bu da çok tuhafıma gitmişti.

Gece kulübünde kırmızı kadife kumaşla kaplı duvarları olan odacıklar vardı. Bunların içinde oturanlar gözlerini dans pistine dikmişti. Masaların üzerinde sürüyle şişe vardı ve solgun yüzlü insanlar Funk Mechanics'in bir klasiği katletmesine başlarını sallayarak eşlik ediyorlardı. Beyaz bir çift en uçtaki odacıklardan birinde birbirlerine sarılmış öpüşüyorlardı. Adam bir elini kadının elbisesinin ön tarafına sokmuştu ve

* Animatronik, elektronik ve mekanik teknolojileriyle fiziksel olarak hareket sağlama tekniğine verilen isimdir. Sinemada, elektronik devreye kostüm giydirilerek, gerçekçi görünen ve hareket eden karakterler üretmek en genel kullanım amaçlarından biridir. (ç.n.)

** Funk: Yerinde oturtmayan ve tempo tutturan müzik türü (ç.n.)

*** *Şehir Dışındayım* (ç.n.)

kumaşın altından parmaklarıyla kadını müstehcen bir şekilde sıkıp duruyordu. Bu görüntü midemi kaldırdı ve öfkelenndirdi. O anda bu tür duyguların beni hiç açmadığını hissettim.

Gezdiğim yerlerde bundan kötülerini de dinlemiştim ama o anki funk cazdan hoşlanmaya başlamıştım. Bir ara büyü kalıntısının sıcak noktası olan bir *lakunanın* içinden geçmiş olmalıydım. Haklıydım: Burada yokuş aşağı giden bir şey vardı.

Lesley, dikkatimin iyi bir polise yakışmayacak şekilde kolayca dağıldığından şikâyet ederdi hep ama burada olsaydı hiç düşünmeden o da o *lakunanın* içinden geçerdi.

James ve grup kalabalığın arasından sıyrılarak beni bir şişe birayla şaşırttılar. Bir fırt aldım, bayağı iyiydi. Etikete baktım ve bunun pahalı bir Schneider-Weisse olduğunu fark ettim. Sonra gruba bir bakış attım, onların da ellerinde birer şişe vardı.

“Müessesenin ikramıydı,” diye bağırdı Max, biraz heyecanlı bir şekilde.

James’in babamla ilgili konuşmak istediğini hissediyordum ama gece kulübü bir girişimde bulunmasını mümkün kılamayacak kadar kalabalıktı ve çok gürültü vardı.

“Modernlik adına artık böyle şeyler mi yapıyorlar?” diye bağırdı Daniel.

“Evet, duyduğum kadarıyla öyleymiş,” diye bağırdı James de.

İşte tam o anda dans eden bedenlerden çıkan ısının arasında *vestigia*’nın belli belirsiz serinliğini hissettim ama bu, Cyrus Wilkinson’a yapışıp kalan büyü kalıntısından farklıydı. Bu daha taze ve diriye, solunun arka planında da bir kadının *My Heart Is Sad and Lonely*’ şarkısını söyleyen sesini duyuyordum. Bu kez de burnuma toz ve yanık talaş kokusu geliyordu.

Bir şey daha vardı: Cyrus’a yapışan *vestigia* bir saksaфон olarak kendisini belli etmişti ama benim kulağıma gelen ses

* *Kalbim Kederli ve Yapayalnız* (ç.n.)

kesinlikle bir trombon sesiydi. Babam *bon* dediği bu alet konusunda çok ihtiyatlıydı. Bu enstrümanın bir bandede yer alabileceğini söylerdi hep ama ona kalırsa doğru düzgün solo trombon çalanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Fazla ciddiye alınmaması gereken bir enstrümandı belki ama o bile sürgülü trombonu solo çalan bir adamın özel bir kişi olması gerektiğini düşünürdü. Bir süre sonra da Kai Winding ya da J. J. Johnson'dan bahsederdi. Ama şu anda sahnede olan müzisyenler trompet, elektrikli bas ve bateri çalıyorlardı, aralarında trombon çalan yoktu.

O anda promosyon tost makinesi alabilmek için iki kupon eksikliği olan biri gibi berbat hissediyordum.

Kendimi *vestigia*'nın beni kalabalığın içinde yönlendirmesine bıraktım. Sahnenin sol tarafında, bir kısmı hoparlör yığınlarının arkasında kalan ve üzerine şablonla siyah üstüne sarı boyayla yamru yumru İŞİ OLMAYAN GİREMEZ yazısı yazılmış bir kapı vardı. Ama bu kapıya daha varmadan grubun yolunu kaybetmiş koyunlar gibi benim peşimden geldiğinin farkına vardım. Onlara dışarıda beklemelerini söyledim ama elbette ki hemen arkamdan içeri girdiler.

Kapı doğrudan kömürlükten bozma ama kulis, soyunma odası ya da depo odası olarak adlandırabileceğiniz ince ve dar bir odaya açılıyordu. Duvarlar grupların ve konserlerin sararmış eski posterleriyle kaplıydı. İçeride Amerikan standardına uygun bir buzdolabı ile Noel'e özgü yeşil ve kırmızı renklerin hâkim olduğu tek kullanımlık bir örtüyle kaplı sehpa ayaklı bir masa arasında sıkışıp kalmış, üzerinde kurumuş çiçek soğanlarından yapılmış bir at nalı olan, modası geçmiş, abartılı bir makyaj masası vardı. Odanın geri kalanında bira şişelerinden oluşan bir ormanın kapladığı bir sehpa ile yeşil deriyle kaplı iki sedir vardı. Sedirlerden birinin üzerinde yirmili yaşların başında beyaz bir kadın uyuyordu.

"Demek ki milletin diğer yarısı bu şekilde yaşıyor," dedi Daniel.

"Bu da seneler süren provalarımızı zahmete değer hâle getiriyor," dedi Max.

Sedirin üzerinde uyumakta olan kadın birden doğruldu ve bakışlarını bize dikti. Beline kadar gelen bol ve kalın bir işçi tulumu ve üzerinde bir uçtan bir uca HAYIR DEDİM SIK-TİR OL GİT yazılı olan sarı bir tişört giymişti.

"Yardım edebilir miyim?" dedi. Dudaklarına sürdüğü koyu mor renkli ruj, bir yanağına bulaşmıştı.

"Grubu arıyordum," dedim.

"Onları hepimiz arıyoruz," dedi ve elini uzattı. "Benim isimim Peggy."

"Grup nerede?" diye sordum elini görmezden gelerek.

Peggy iç geçirdi ve tutulmuş omuzlarını açmak için yaptığı hareket memelerini bir anda ön plana çıkardı. Bu hareketi doğal olarak Daniel haricindeki herkesin dikkatini çekti. "Sahnede değiller mi?" diye sordu.

"Bir önceki grup çalışıyor," dedim.

"Onlar gittiler," dedi. "Ah, o kaltak, beni uyandıracığını söylemişti. Artık bu kadarı da fazla."

"Grubun ismi ne?" diye sordum.

Peggy sedirden yuvarlanarak kalktı ve ayakkabılarını aramaya koyuldu. "Doğrusunu isterseniz hatırlamıyorum," dedi. "Sanırım Cherry'nin Grubu gibi bir şeydi."

"Bir tromboncuları var mıydı?" diye sordum. "İyi bir tromboncu?"

Max kızın ayakkabılarını diğer sofanın arkasında buldu. Bana göre kalın işçi tulumuyla hiç mi hiç uyumlu olmayan on santim yüksekliğinde ince topuklu, önü açık, bağcıklı, sandalet tarzı ayakkabılardı bunlar.

"Vardı," dedi. "İsmi Mickey. Milyonda bir çıkar onun gibisi."

"Sahne aldıktan sonra nereye gideceklerini biliyor musun?"

"Özür dilerim," dedi. "Ben de tam havaya girmiştim." Bu yüksek ökçelerle boyu neredeyse benimki kadardı. Kalın tu-

lumun yanları esneyince soluk teni ve kan kırmızısı renkteki fırfırlı ipek külotu göründü. Başımı çevirdim. Zaten odaya girdiğimde *vestigia*'yı kaybetmiştim ve Peggy de odaklanmama hiç yardımcı olmuyordu. Bu arada zihnimden yıldırım hızıyla lavanta kokusu, güneş altına bırakılmış bir araba kaputu ve yüksek bir sesten sonra gelen sessizliğin sesi gibi şeyler geçti.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu Peggy.

"Biz caz polisiyiz," dedi James.

"Caz polisi olan o," dedi Max. Sanırım beni kastediyordu. "Bizler daha çok Eski Compton Sokağı'nın Başıbozuklar'ı gibiyiz."

Bu dediği ne kadar sarhoş olduğunu gösterdiği için gülesim geldi.

"Mickey'nin başı dertte mi?" diye sordu Peggy.

"Sadece vanasını açık unutup tükürüklerini birilerinin omuzlarına akıttıysa," dedi Max.

Daha fazla laklak etmeye vaktim yoktu. Odada yangın çıkışı olarak işaretlenmiş ikinci bir kapı vardı. Oraya doğru yöneldim. Diğer tarafta da az buçuk istiflenmiş gibi duran mobilyalarla, kafesli sandıklarla ve Sağlık ve Güvenlik Yasası'nı muhteşem bir şekilde ihlal eden siyah plastik torbalarla dolu, duvarları gri tuğladan örülmüş kısa bir koridor vardı. İtme çubuğu olan bir diğer yangın kapısı sokak seviyesine çıkan merdivene açılıyordu. Yukarıdaki kapının itme çubuğu, yasalara aykırı olarak bir bisiklet kilidiyle kilitlenmişti.

Nightingale'in, bir kilidi hop diye yerinden çıkaran bir büyü vardı ama görebildiğim kadarıyla ben bunu yapabilmekten en azından bir sene uzaktaydım. Yine de bir doğaçlama yapabilirim diye düşündüm. Kendimi emniyete almak için biraz geriledim ve kilidin üzerine başarısız ışık bombalarımın birini fırlattım. Benim bombalarım usta işi değillerdi belki ama verdikleri hasarda üstlerine yoktu. Çıkan ısı yüzünden gözlerimi kısarak bir adım geri çekildim. Kilidin dalgalanan o küçük kürenin içinden sarktığını görebiliyordum. Onun o anda za-

rarsız ve yumuşak durumda olduğuna kanaat getirince büyüü serbest bıraktım ve küre bir sabun köpüğü gibi dışarı fırladı. Sonra zihnimde güzel bir temel *Impello forma* tasarladım. Bu benim bugüne kadar öğrenmiş olduğum, iyi yapabildiğimden emin olduğum ikinci *forma*'ydı. *Impello*, nesneleri hareket ettiren bir büyüydü. Onu bu kez de çift kanatlı kapıların orta çizgisini hareket ettirmek için deneyecektim. Bu büyü kapıları şak diye açar, kilidi kırar ve kanatlardan hiç değilse birini menteşelerinden sökecek şiddetle duvara çarpar.

Kendimi beğenmişlik yapmış olacağım ama bu sefer gerçekten de etkileyiciydi. Basamakları benim arkamdan çıkan Başibozuklar da kesinlikle öyle düşünüyorlardı.

"Bu ne sikim şeydi bel!" diye sordu James.

"Termitler sakız patlattılar!" dedim inanacaklarını umarak.

Kulüpteki yangın alarmı o anda devreye girdi. Bu da oradan ayrılma vaktinin geldiğini gösteriyordu. Ben ve Başibozuklar, Frith Sokağı'nın köşesine kadarki elli metreyi Olimpiyat elemelerinde dereceye girecek bir sürede soğukkanlı bir tavırla yürüdük. Turistlerin otellerine dönme vaktiydi ve sokaklar delikanlıların ve erkek fatmaların sesleriyle çınılıyordu.

James önüme geçerek yürümemi engelledi. "Bütün bunlar Cy'nin ölümüyle ilgili, öyle değil mi?" diye sordu.

Münakaşa edemeyecek kadar bitkindim. "Belki," dedim. "Bilmiyorum."

"Biri Cyrus'a bir şey mi yaptı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Sizin konseriniz az önce bitseydi nereye giderdiniz?"

James'in kafası karışmıştı. "Ne diyorsun sen?" dedi.

"Bana biraz yardımcı ol James. Şu tromboncuğu bulmak istiyorum. Nereye giderdiniz?"

"Potemkin'in geç vakitlere kadar açık kalma izni var."

Bu akla yatkındı. Orada sabah saat beşe kadar yemek yiyebilir, daha da önemlisi alkollü içki içebilirdiniz. Frith Sokağı'ndan aşağı yürümeye başladım. Başibozuklar da arkamdan geliyordu. Ne olup bittiğini anlamak istediklerinden emin-

dim. Aslında bunu ben de istiyordum ama özellikle James tehlikeli bir şekilde uyanık olmaya başlamıştı.

"Bu tromboncuya da aynı şey olur diye mi endişeleniyorsun?" diye sordu.

"Belki," dedim. "Bilmiyorum."

Eski Compton Sokağı'na saptık. Bir ambulansın yanıp sönen mavi ışığını gördüğüm anda geç kaldığımı anladım. Ambulans GAY'ın önünde park etmişti. Arka kapısı açıktı ve paramediklerin etrafta sakın sakın dolandıklarına bakılacak olursa ya kurbanı bir zarar gelmemişti ya da çoktan ölmüştü. Zarar gelmemiş olduğu üzerine bahse giremezdim. Birkaç güvenlik görevlisi polis memuru ve Charing Cross karakolunda görevliken tanıdığım bir diğer polis toplanan kalabalığı dikkatli bakışlarla izliyorlardı.

"Purdy," diye bağırdım. Dönüp baktı. "Ne bok oluyor orada?"

Purdy hantal adımlarla yürüyerek yaklaştı. Koruyucu bir yelek, bir alet kemeri, katlanabilir bir cop, meme başı gibi sivri tepeli bir kask, bir omuz zırhı, bir Airwave telsiz, kelepçeler, biber gazı, bir defter ve acil durumlar için bir de Mars çikolata çubuğu taşıyorsanız ağır çekimdeymiş gibi yürümekten başka çareniz yoktur. Philip Purdy biraz da üniforma taşıyıcısı olmakla bilinen bir memurdu: Yani üniforma taşımaktan başka bir işe yaramayan polis memuru. Ama bu benim lehime olan bir durumdu. İşe yarar birini istemiyordum. İşe yaramayan polisler çok soru sorarlardı.

"Ambulanslık bir durum," dedi Purdy. "Adamın biri sokanın ortasında düşüp ölmüş."

"Gidip bir bakalım?" Bunu soru sorar gibi söylemiştim. Edepli olmak her zaman işe yarar.

"Görevli misin?"

"Duruma bakmadan bilemem," dedim. Purdy biraz homurdandı ama geçmeme izin verdi.

Oraya gittiğimde paramedikler kurbanı tam da sedyeye yerleştirmekteydiler. Benden daha genç, siyah tenli ve yüz

hatları Afrikalı olan biriydi. Tahminen Nijeryalı ya da Ganalıydı. Daha doğrusu ya annesi ya da babası bu iki yerden birinden olmalıydı. Giyimi zevkliydi: Pamuklu kumaştan ve sipariş üzerine yapıldığı belli olan hâki renkli, ceketli bir takım vardı üzerinde. Paramediklerin defibrilatörü kullanabilmek için boydan boya açtıkları ceketin altında pahalı olduğu belli olan beyaz bir gömlek görünüyordu. Açık olan koyu kahverengi gözleri boş boş bakıyordu. Daha yakına gitmeme gerek yoktu. *Body and Soul*'un bundan biraz daha yüksek sesle çalması mümkün değildi. Neredeyse sokakta bir güvenlik çemberi oluşturup konser bileti satmaya başlayabilirdim. Paramediklere ölüm nedenini sordum ama omuzlarını silkip kalp yetmezliği olduğunu söylemekle yetindiler.

Max'in arkamdan "Ölmüş mü?" diye sorduğunu duydum.

"Yok canım, uzanmış biraz, keyif yapıyormuş," dedi James.

Purdy'ye kurbanın üzerinde bir kimlik olup olmadığını sordum. Bunun üzerine içinde bir cüzdan olan plastik fermuarlı bir torbayı bana uzattı ve "Kopardığın yaygara bunun için mi?" diye sordu.

Başımı evet der gibi salladım. Sonra, ileride canımı sıkacak herhangi bir yasal işlem çıkması olasılığına karşı bir güvence olsun diye delil güvenlik zincirini bozmamak adına tutanakları dikkatlice imzaladım ve hepsini torbayla birlikte pantolon cebime tıktım.

"Yanında biri var mıymış?"

"Purdy başını iki yana salladı. "Benim gördüğüm kadarıyla yoktu."

"999'u kim aramış?"

"Bilmiyorum," dedi Purdy. "Muhtemelen cep telefonundan aranmış olmalı."

Metropolitan Polis Teşkilatı'na müşteriye hizmet konusundaki muhteşem itibarını kazandırıp medeni dünyanın bizi kıskanmasına neden olanlar, Purdy gibi memurlardır işte.

Sedyeyi ambulansa yerleştirirlerken, Max'in gürültülü bir şekilde kustuğunu duydum.

Purdy, Max'i, önünde uzun bir cumartesi gecesi nöbeti olan ve taşkın davranışlarda bulunan aşırı alkollü kişiler hakkında zabıt tutup onları en azından birkaç saatlik bir hapis cezasına çarptırmaya yetkili bir polisin özel bakışıyla izliyordu. Evrak işleri kantinde bir bardak çay ve bir sandviç eşliğinde yapıldı. İçimden iyi polis memurlarını asıl hikâyenin geçtiği ön cephede tutmayan bürokratik zihniyetin bu kırmızı çizgilerine küfrettim! Bu olaya benim bakacağımı söyleyerek de Purdy'yi hayal kırıklığına uğrattım.

Paramedikler gitmek istiyorlardı ama onlara beklemelelerini söyledim. Doktor Walid görmeden cesedin ortadan kaybolmasını istemiyordum. Üstelik bu kişinin Mysterioso'da trombon çalıp çalmadığını merak ediyordum. Başıbozuklar'ın içinde en iyi durumda olan Daniel'di.

"Daniel, ayık mısın?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Üstelik her geçen saniye daha da ayılıyorum."

"Benim ambulansla gitmem gerekiyor. Gece kulübüne bir uğrayıp grupların çalma listesinin bir kopyasını alır mısın?" Kartımı ona uzattım. "Onu alınca beni cepten ara."

"Ona da aynı şeyin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Yani Cyrus'a olan şey gibi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bir şeyler öğrendiğimde sizlere haber veririm."

Paramedikler seslendi. "Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

"Gitmeme bir itirazınız yok, değil mi?"

Daniel sırtarak bana baktı. "Bizler cazcıyız, unuttun mu," dedi. Yumruğumu havaya kaldırdım. Bir an için ne yaptığımı anlamadı ama sonra o da yumruğunu kaldırarak benimle tokuşturdu.

Ambulansa bindim. Paramediklerden biri arkamdan kapıyı kapattı.

"Üniversite Eğitim Hastanesi'ne mi gidiyoruz?" diye sordum.

“Genellikle öyle yaparız,” dedi paramedik.

Sireni ve çakar ışıklarını açmaya gerek duymadık.

Bir cesedi morga öylece bırakamazsınız. İlk olarak bona fide, yani gerçek bir doktorun onu görüp rapor vermesi gerekir. Bedenin kaç parça hâlinde olduğu önemli değildir; İngiliz Tabipler Birliği’nin tam itibarlı resmi bir görevlisi ölü olduğunu söyleyene kadar, o kişinin bedeni bürokratik anlamda tıpkı bir elektron ya da kutudaki-kedi oyunundaki minik kedi gibi belirsiz bir konumdadır. Tıpkı benim bir cinayet soruşturmasıyla aynı değerde olan bir işte kendi takdirimi kullanma yetkim gibi...

İnsanların ayılmasıyla ve acı hissinin devreye girmesiyle birlikte acil servisteki pazar sabahlarının erken saatleri kan, bağırış çağırış ve karşılıklı hakaretler arasında hep çok eğlenceli geçer. Halkın arasına karışacak cesareti sergileyebilen bir polis memuru, kendisini Ken ile en iyi arkadaşı Ron’u hatırlatan en azından yarım düzine hararetli kavganın ortasında bulabilir ve *bir şey yapmıyorduk memur bey, yemin ederim, cidden durup dururken başladı* gibisinden mazeretlere hazır olması gerekir.

Ben de o yüzden —çok teşekkür ederim, ben almayayım diyerek— sessiz sedasız yatmakta olan güzel cesedimle birlikte tedavi kabininde kalmayı tercih ettim. Çekmecedeki bir kütudan bir çift cerrah eldiveni aldım ve kurbanın cüzdanının içini taramaya koyuldum.

Ehliyetindeki bilgiye göre Tromboncu Mickey’nin tam ismi Michael Adjayı idi. Tahmin ettiğim gibi Nijeryalı bir aileden geliyordu ve doğum tarihine bakılacak olursa Michael on dokuz yaşına yeni basmıştı.

Annen sana çok ama çok kızacak, diye düşündüm üzülerек.

Sürüyle kredi kartı vardı: VISA, Mastercard, bir banka kar-

* Ken Norton ve Ron Lyle: 1970’lerde dünyanın en iyi ağır sıklet boksörleri arasında olduğu kabul edilen iki sporcu. (ç.n.)

tı ve bir de Müzisyenler Birliği'nin kartı. Ayrıca biri temsilci-sine ait olmak üzere birkaç tane de kartvizit vardı cüzdanda. Bu bilgileri defterime geçirdim. Sonra tüm kanıtları dikkatle yeniden kanıt torbasının içine koydum.

Bir asistan doktorun gelmesi saat üçe çeyrek kalayı bul-du ve Michael Adjayı'nın ölmüş olduğu nihayet kesinleşti. Benim olay mahallini bildirmem ve doktor raporunu, ilgili evrakların kopyalarını, paramediklerin ve doktorun notları-nı almam ve cesedi başına bir iş gelmeden Doktor Walid'in ihtimamlı hizmetlerini beklemek üzere aşağı kattaki morga götürmem de iki saatimi daha aldı. Artık geriye işin neşeli kısmı, yani kurbanın sevdikleriyle temas kurup haberi onla-ra çıklatma işi kalmıştı. Bugünlerde bunu yapmanın en kolay yolu cep telefonuna sarılmak ve arama kütüğüne kimin düş-eceğini görmektir. Tahmin ettiğim gibi Mickey'nin bir iPhone'u vardı. Onu ceketinin cebinde bulmuştum ama ekran boştu ve açmayı denediğimde çipinin çöpe gideceğini biliyordum. Onu da ikinci bir kanıt torbasına koydum ama bu torbayı eti-ketlemedim çünkü onu Budala'ya geri götürmeyi düşünüyordum. Cesede artık kimsenin müdahale etmeyeceğinden emin olunca Doktor Walid'i aradım. Onu uykusundan uyandırma-ya gerek yoktu, o yüzden ofisini arayıp yarın sabah okuyabile-ceği bir mesaj bıraktım.

İkinci kurban gerçekten de Mickey idiyse, cazcılarını öldü-ren büyücü —bu kişi için aslında daha iyi bir isim bulmayı düşünmeliydim— hedefi dört gün arayla iki kez vurmuştu.

Bu arada Doktor Walid'in ölüler listesinde benzer bir grup var mı diye de merak ediyordum. Budala'daki tekno-loji mağarama gittiğimde bunu kontrol etmeliydim. Eve mi gitsem, yoksa morgun personel odasında mı uyusam diye dü-şünürken aniden telefonum çaldı. Numarayı tanıımıyordum.

"Alo," dedim.

"Ben Stephanopoulos," dedi Dedektif Çavuş Stephano-poulos. "Sizin özel hizmetlerinize ihtiyacımız var."

"Nerede?"

"Dean Sokağı," dedi. Yine Soho, diye düşündüm. Elbette, neden olmasın?

"Olay nedir diye sorabilir miyim?"

"En korkuncundan bir cinayet," dedi. "Gelirken yanınızda fazladan bir çift ayakkabı getirin."

Bir noktadan sonra sade kahve ancak bir ölçüde işe ya-
rıyor. Eğer bindiğim arabanın Letonyalı nobran şoförünün
sıktığı araba parfümünün keskin kokusu olmasaydı onun tak-
sisinin arkasında rahatlıkla uyuyakalabilirdim.

Dean Sokağı, Eski Compton Sokağı'nın köşesinden baş-
layarak Meard Sokağı'yla birleştiği yere kadar güvenlik şeri-
diyle kapatılmıştı. En azından iki tane sahte plakalı Sprinter
minibüs ve bir grup gümüş rengi Vauxhall Astra gördüm. Bu
da olay mahallinde büyük çapta bir İnceleme Ekibi'nin oldu-
ğunu gösteren kesin bir işaretti.

Belgravia Cinayet Masası'ndan tanıdığım bir dedektif beni
sokağı kesen şeridin önünde bekliyordu. Adli tıp Dean Soka-
ğı'nın az ilerisinde Groucho Kulübü'nün girişini de içine alan
bir çadır kurmuştu. Çadır, doğrusu biyolojik savaş tatbikatın-
dan kalma bir şey kadar davetkâr görünüyordu.

Stephanopoulos beni içeride bekliyordu. Kısa boylu ve in-
sanda dehşet hissi uyandıran bir kadındı. İntikam almaktaki
efsanevi kabiliyeti ona *cinsel tercihi konusunda en küçük bir
yorumu bile izin vermeyen lezbiyen polis memuru* unvanının
verilmesine neden olmuştu. Sağlam yapıydı ve kendinize
eziyet etmek istiyorsanız üstü basık, asker tıraşlı Sheena Eas-
tonvari saçlarının bile güzelleştiremediği kare şekilli suratının
ona ironik bir şekilde erkeksi bir postmodern lezbiyen havası
verdiğini söyleyebilirdiniz.

Stephanopoulos üzerine tek kullanımlık mavi renkli adli
tıp tulumunu geçirmişti bile ve boynunda da bir maske asılı
duruyordu. Birisi bir yerden iki adet katlanan sandalye arak-
layıp getirmiş ve benim için de bir adli tıp gömleği bulmuştu.

Biz bunlara noddý' giysisi diyoruz çünkü giydiğiniz anda her tarafınızdan terler fışkırır.

Bu arada Stephanopoulos'un ayakkabılarının üzerine geçirdiği galoşlarda kan lekeleri olduğunu fark ettim.

Ben gömleği üzerime geçirmeye çalışırken, "Patronun nasıl?" diye sordu Dedektif Çavuş Stephanopoulos.

"İyi," dedim. "Ya sizinki?"

"İyi," dedi. "Önümüzdeki ay göreve yeniden başlayacak." Budala'da neler olup bittiğini Stephanopoulos da biliyordu. Hayret verici sayıda kıdemli polis memuru da bilirdi ama bu gibi konular yabancıların yanında hiç açılmazdı.

"Bu vakanın kıdemli soruşturma memuru siz misiniz efendim?" diye sordum. Ciddi suçlarda konuya bakan kıdemli soruşturma memuru bir çavuş değil, en azından bir dedektif müfettiş olurdu.

"Elbette ki hayır," dedi Stephanopoulos. "Bize geçici olarak Havering Adli Soruşturma Bölümü'nden gelen bir cezai soruşturma memuru var ama o da deneyimli memurların en uzman oldukları alanlarda başrolde olmalarını öngören gevşek bir katılımcı yönetim yaklaşımını benimsemiş durumda."

Başka bir deyişle patronu kendisini ofisine kapatmış ve işi Stephanopoulos'un üzerine yıkmıştı.

"Kıdemli memurların dikey ilişkilerde ileriye dönük bir tutum aldıklarını görmek aslında memnuniyet verici bir şey," dedim ve neredeyse gülümseme sayılacak bir şeyle ödüllendirildim.

"Hazır mısınız?"

Kapüşonu başıma geçirdim ve bağcıklarını bağladım. Stephanopoulos bana bir maske verdi ve gece kulübüne giderken onu takip ettim. Lobinin beyaz renkli karo döşemesinin üzerinde temizlenmeye çalışıldığı belli olsa da kan lekeleri

* Noddy giysisi: İngiliz ordusunda nükleer, biyolojik ve kimyasal saldırılarda kullanılması öngörülen ve tüm bedeni saran koruyucu giysi. Kurgu kahraman Noddy'nin giydiği sivri uçlu kapüşonu olan giysiye benzediği için bu isimle bilinir. (ç.n.)

vardı ve bu lekeler çift kanatlı, kafes işi ahşap bir kapıya kadar gidiyordu.

“Ceset aşağıdaki erkekler tuvaletinde,” dedi Stephanopoulos.

Olay yerine inen merdivenler o kadar dardı ki basamakları inmeden önce yukarı çıkmakta olan bir grup adli tıpcı tipi beklemek sorunda kaldık. Adli tıp ekiplerinden komple hizmet beklemek diye bir şey yoktur. O kadar pahalılardır ki bazı hizmetleri paket servis Çin yemeği gibi İçişleri Bakanlığı’ndan istersiniz. Az ileride asılı duran noddı giysilerinin sayısına bakılacak olursa Stephanopoulos, içinde fazladan yumurtalı kızarmış pilav olan altı kişilik süper lüks bir yemek ısmarlamış olmalıydı. Tahminime göre ben de bu yemeğin fal kurabiyesi olacaktım.

Groucho’daki tuvaletler bir konağın bodrum katına uyarlanmış oldukları için Batı Londra’daki çoğu umumi tuvalet gibi dar ve basık tavanlıydı, Yönetim bunları aralarına münavebeli olarak zımparalanmış çelikten ve kiraz kırmızımsı sert plastikten yapılmış paneller koyarak yan yana dizmişti. Bu da insana *System Shock 2* isimli bilgisayar oyununun özellikle tüyler ürpertici olan bir seviyesini hatırlatıyordu. Dışarıya doğru uzanan kanlı ayak izleri de bu görüntüyü pekiştiriyordu.

“Onu temizlikçi bulmuş,” dedi Stephanopoulos. Bu da kanlı ayak izlerini açıklıyordu.

Sol taraftaki standart pisuarların üstünde kare şekilli porselen lavabolar vardı. Sağ taraftaysa göze pek görünmeyen bir yerde, birkaç basamakla çıkılan bir platform üzerinde tek bir klozet göze çarpıyordu. Kapısı birkaç şerit maskeleye bandıyla açık tutulmuştu. İçeride ne olduğunu kimsenin bana söylemesi gerekmiyordu.

Beynin bir suç mahallini ne şekilde işlemekten geçirdiği çok ilginçtir. Gözleriniz ilk birkaç saniye boyunca dehşet veren görüntülerden kaçır ve sıradan şeylere odaklanır. Karşımda klozette oturmakta olan orta yaşlı, beyaz bir adam var-

di. Omuzları düşmüştü ve çenesi göğsüne dayalı olduğu için yüzünü görmekte zorlanıyordum ama kahverengi saçlarının başının tepesinde bir yuvarlak hâlinde seyrelmeye başladığını görebiliyordum. Üzerinde omuzlarından aşağıya kaydığı için incecik mavi beyaz çizgili güzel gömleğini ortaya çıkaran, pahalı ama oldukça yıpranmış tüvit bir ceket vardı. Pantolonu ve külotu bileklerine kadar inikti, bacakları solgun ve kıllıydı. Elleri bacaklarının arasından cansız bir şekilde sarkıyordu, tahminimce bilincini kaybetmeden önce apış arasını tutmaktaydı. Avuçları kandan yapış yapıştı, ceketinin ve gömleğinin manşetleri tamamiyle kana bulanmıştı. Kendimi zorlayarak yarasına baktım.

“Hay sikeyim!” dedim. Klozetin içi kanla kaplıydı. Daha sonra bunun içinde bir şey aramak zorunda kalacak olan adli tıpçı heriflerden biri olmak istemezdim doğrusu. Bir şey adamın çükünü köküne yakın bir yerden, taşaklarının hemen üstünden kesip atmış ve eğer yanılmıyorsam adamı kan kaybından ölene kadar çükünün geri kalan kısmını avucuyla kavrar vaziyette bırakıp gitmişti.

Bu korkunç bir manzaraydı ama Stephanopoulos’un beni oraya teorik olay yeri dersinde hızlandırılmış bir kursa tabi tutmak için getirdiğini sanmıyordum. Başka bir şeyler daha olmalı diye düşünerek yaraya tekrar bir göz attım ve bu kez bağlantıyı gördüm. Uzman değilim ama yaradaki tırtıklı izler bu işin bir bıçakla yapılmadığını söylüyordu.

Ayağa kalktım, Stephanopoulos da bana onaylayan bir bakış attı. Bu bakış muhtemelen hemen kasıklarımı tutup inleyerek olay yerinden kaçmadığım içindi.

“Sana tanıdık gelen bir şey var mı?” diye sordu.

Küllerimin Onda Biri

İsmi Groucho'nun ünlü deyişini^{*} yansıtsın diye verilen Groucho Kulübü benim doğduğum sene civarında, ortak olmaya parası yeten bazı sanatçıların ve medya profesyonellerinin ironik postmodernizm ihtiyaçlarına yanıt vermek amacıyla kurulmuştu. Burada polis kontrolü çok olurdu ama sürekli müşterileri her ne kadar trend bir şekilde düzen karşıtı olsalar da cuma akşamları haricinde sokak kavgalarına genellikle karışmazlardı, en azından ertesi gün gazetelerde yer alma şansı olmayan olaylara. Madde bağımlılığından kurtularak saygınlık kazanmış çok sayıda ünlü kişi oraya gider ve girişin karşı tarafındaki kaldırımda kendilerine ekolojik bir yer belirleyen paparazzilere destek olurlardı. Bu da Stephanopoulos'un sokağı neden girişe kapattığını açıklıyordu. Bana kalırsa fotoğrafçıların kafası şu sıralarda beş yaşındaki çocuklar gibi karışmış durumdaydı.

"Aklınızda olan Aziz John Giles olayı mı?" diye sordum.

"*Modus Operandi* çok açık ve net," dedi Stephanopoulos.

Aziz John Giles olayı, cumartesi akşamları ilk kez buluştuğu kadınlara tecavüz ettiği varsayılan ve bir kadının ya da en azından kadına benzeyen bir şeyin, penisini vajinasıyla kopar-

* "Beni üye olarak kabul eden hiçbir kulübe üye olmam. Bu ilkemi beğenmediniz mi? Eh, o zaman başka ilkelerim de var." (ç.n.)

masıyla birlikte kariyeri kelimenin tam anlamıyla sona eren biriyle ilgiliydi. Bu duruma *vagina dentata*, yani *dişli vajina* deniyordu ve tıbben doğrulanmış herhangi bir vaka kayıtlara geçmiş değildi. Bunu biliyorum çünkü Doktor Walid ve ben bir ara bu tür bir vakaya rastlayabilmek için ta on yedinci yüzyıla kadar giden derinlemesine bir araştırma yapmıştık.

“O konuda bir ilerleme sağlayabilmiş miydin?” diye sordu Stephanopoulos.

“Hayır,” dedim. “Onun ve arkadaşlarının beyanlarıyla bir takım pek net olmayan kapalı devre kamera görüntüleri dışında bir şey yok.”

“Hiç olmazsa karşılaştırmalı mağdur biliminden yararlanarak başlayabiliriz. Belgravia’yı aramanı, vaka numarasını almanı ve *nominallerini* bilgisayardan bizim araştırma bilgilerimize girmeni istiyorum,” dedi.

Nominal, araştırma ekibinin dikkatini çekerek ismi HOLMES Üst Araştırma Sistemi’ne geçirilmiş olan kişiler için kullanılan bir sözcüktü. Tanık ifadeleri, adli deliller, dedektiflerin görüşmelerde aldıkları notlar ve hatta kapalı devre kamera görüntüleri bile araştırma ekibinin bilgisayar değirmeninin öğüteceği temel maddeleri oluştururdu. Orijinal sistem, Byford Araştırma’nın Yorkshire Tecavüzcüsü vakasına müdahil olmasının doğrudan bir sonucu olarak geliştirilmişti. Rutin bir trafik kontrolünde tesadüfen yakalanmasından önce tecavüzcü Peter Sutcliffe’le birkaç kez görüşme yapılmıştı. Polisin yolsuzluk yapması, zorbalık etmesi ya da gaddarca davranması kabul edilebilir durumlar olabilir ama aptal olmasına katlanmak mümkün değildir. Böyle bir durum, insanların yasaların gücüne olan inancını hiçe saymak anlamına gelir ve kamu düzeni açısından da zararlıdır. O yüzden, önceleri yeteneksiz amatörlerden oluşmakla övünen polis, uygun bir günah keçisi bulabilmek için profesyonel bir kültür yaratmaya zorlanmıştı. HOLMES sistemi de bu sürecin içinde yer almaktaydı.

Eldeki verilerin faydalı olması için bunları doğru formata sokmak ve konuyla bağlantılı tüm ayrıntıların vurgulanıp

endekslendiğinden emin olmak gerekir. Aziz John Giles vakasında benim henüz bunların hiçbirini yapmadığımı söylememe sanırım gerek yok. Stephanopoulos'a, biri kısa bir süre önce kendisini kablolu televizyonun cazibesine kapılarak işi bırakan iki kişilik bir bölümde çalışmakta olduğumu anlatmak istedim ama o bunu zaten biliyordu.

"Evet patron," dedim. "Kurbanın ismi ne?"

"Jason Dunlop. Kulüp üyesi, serbest çalışan bir gazeteci. Yukarıdaki yatak odalarından birini ayırtmış. En son saat on ikiden sonra Bedfordshire'ın tahta merdivenlerini çıkarken görülmüş ve saat üçten hemen sonra gece vardiyasında çalışan bir temizlikçi tarafından burada bulunmuş."

"Ölüm saati kaçmış?" diye sordum.

"Bire çeyrek kala ile iki buçuk arası, tabii normal bir yanılma payı da var."

Patoloğun onu ortadan yarıp kesin bir şey söylemesine kadar, hata payının iki yöne doğru birer saat bile olabileceğini göz önüne almak gerekirdi.

"Onunla ilgili özel bir şey fark ettin mi?" diye sordu Stephanopoulos.

Özelden ne kastettiğini sormama gerek yoktu. İçimi çektim. Bir kere daha cesede yaklaşmaya bayılıyor değildim ama yere çömeldim ve yüzünü iyice inceledim. Yüz kasları gevşekti ama çenesi göğsüne dayalı olduğundan olsa gerek, ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. Yüzünde bana tanıdık gelen bir ifade yoktu. Ölene kadar orada apış arasını tutarak kim bilir ne kadar oturmuştu. İlk başta herhangi bir *vestigium* hissetmedim ama sonra belli belirsiz, 100 milihav civarında da olsa şarap, şeker pekmezi, içyağı tadı ve mum kokusu duyumsadım.

"Ee?" dedi Stephanopoulos.

"Pek sayılmaz," dedim. "Eğer ona büyüyle saldırıldıysa bile bu doğrudan yapılmamış."

"Büyü sözcüğünü kullanmasan," dedi Stephanopoulos. "Bunu diğer araçlar olarak tanımlayamaz mıyız?"

"Nasıl isterseniz patron," dedim. "O hâlde bu saldırı büyük bir olasılıkla *diğer araçlar* kullanılarak yapılmamış diyebilirim."

"Öyle mi? Kukusunda dişleri olan bir kadın yok mu yani? Böyle bir *diğer araç* benim şahsen çok hoşuma giderdi. Sen ne dersin?"

İlk saldırıdan sonra ben ve Nightingale bu konuyu tartışmıştık. "Kadın bir protez takmış olabilir tabii. Yani organının içine dikey olarak takma dişler yerleştirmiş olabilir. Kadının biri böyle bir şey yaptıysa, sizce..." O anda elimle ısırma hareketi yapmakta olduğumu fark edip durdum.

"Ben yapamazdım," dedi Stephanopoulos. "Ama bu muhteşem kurgu için teşekkür ederim memur bey. Bu gece uykusuz kalacağım kesin."

"İyi ki erkek değilsiniz patron," dedim ama bunu der demez de pişman oldum.

Stephanopoulos bana tuhaf bir bakış attı. "Sen fırlama bir piç kurusun, öyle değil mi?" dedi.

"Özür dilerim patron," dedim.

"Hoşuma ne giderdi biliyor musun Grant?" dedi. "Güzel bir cuma akşamı bıçaklanma vakası olsaydı, zavallı herifin teki yüzünü beğenmeyen sarhoş bir pezevenk tarafından bıçaklansaydı örneğin, böyle bir cinayet gerekçesiyle iyi bir bağ kurabilirim."

Bir an için ikimiz de durup geçmişin uzaklarda kalan puslu günlerini düşündük.

"Sen resmi olarak bu araştırmanın bir parçası değilsin," dedi Stephanopoulos. "Kendini sadece bir danışman olarak gör. Ben de geçici olarak kıdemli soruşturma memuruna vekalet ediyorum ve ihtiyacım olduğunda sana haber vereceğim. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı patron," dedim. "Bana rehberlik edecek bazı şeyler var, yani araştırmaya yardımcı olabilecek bazı *diğer araçlar*."

"Tamam, öyle olsun," dedi Stephanopoulos. "Ama her yaptığın şey için önce benden izin alacaksın. HOLMES sistemi kanalıyla geri beslediğin her normal ipucunu da bilmek isterim. Bunun karşılığında ben de karşıma çıkan tüm tüyler ürpertici zımbırtıyı sana bildireceğim. Yeterince açık mı bu dediğim?"

"Evet patron," dedim.

"Aferin sana," dedi. Ona *patron* diye hitap etmemden hoşlandığını görebiliyordum. "Şimdi toz ol buradan. Umarım seni bir daha görmek zorunda kalmam."

Yürüyerek adli tıp çadırına gittim ve üstümdekilere kan bulaştırmamaya dikkat ederek noddy giysisinden kurtuldum.

Stephanopoulos bu vakaya müdahalemin düşük profilli olmasını istiyordu. Covent Garden ayaklanmaları, çoğu *Billy Budd*'da rol alan aktörler olmak üzere kırk kişinin hastaneye düşmesine, iki yüzden fazla insanın da tutuklanmasına, bir komiser muavininin önce hastanelik olmasına, sonra da disiplin cezası alarak işten geçici olarak uzaklaştırılmasına neden olmuştu. Bu da yetmezmiş gibi Stephanopoulos'un kendi patronu da benim fil sakinleştirici bir ilaçla dolu şırıngayı ona boca etmem üzerine (bunu kendimi savunmak için yapmıştım ama adam bu olay nedeniyle o vakitler benim ipimi çekmek için az uğraşmamıştı) hastalık izni alma durumunda kalmıştı. Bütün bunlar Kraliyet Opera Binası'nın tahrip edilmesinden ve pazaryerinin yakılıp yıkılmasından önceki olaylardı. Haklıydı, düşük profilli olmam sanırım daha iyi olacaktı.

Budala'ya döndüğümde Nightingale'i kahvaltı odasında Molly'nin her sabah açık büfe masasının üzerine koymakta ısrar ettiği ayaklı gümüş tepsilerin birinden kedgeree* yerken buldum. Diğer tepsilerden birinin kapağını kaldırdığımda onda da Cumberland sosisi ve haşlanmış yumurta olduğunu gör-

* Kedgeree: Hint mutfağında fasülye, mercimek ve bazen de füme balık ekleyerek yapılan bir tür pilav. (ç.n.)

düm. Bütün bir geceyi uykusuz geçirdiyseniz, İngiliz usulü iyi bir kahvaltı uykunun yerini gayet güzel alabilir. Tahmin edilebilir bir nedenden dolayı Cumberland sosisinden uzak durmama rağmen yediğim diğer şeyler, Groucho Kulübü'ndeki cesetle ilgili olarak Nightingale'e verdiğim brifing boyunca beni mükemmel bir şekilde idare etti. Toby de masanın yanı başında, poposunun üzerinde oturmuş kaderin ona kismet edeceği et türünden yiyecekleri bekleyen dikkatli bakışlarla beni izliyordu.

Kurbanı üzücü bir şekilde penissiz kalan Aziz John Giles vakasında görevlendirdiğimiz bir adli diş hekimi, bu işi yapan şeyin bir bıçak ya da minyatür bir ayı kaparı filan değil, dişler olduğunu teyit etmiş ve diş izlerine bakarak dişlerin tahmini bir rekonstrüksiyonunu yapmıştı. Ortaya çıkan şey dikkat çekecek şekilde bir insan ağzına benziyordu, sadece dikey bir yönelimi vardı ve biraz daha yayvandı. Hekimin tahminine göre, özellikle köpek dişleri ve kesici dişler insan ağzındakiyle çok benzeşiyordu ama küçük ve büyük azıdişleri olağanüstü bir şekilde ince ve sivriydi. "Bu dişler bana otobur değil, etobur bir yaratığın dişleri gibi geldi," demişti. Çok hoş bir insandı ve son derece profesyoneldi ama nedense bizim onu işlettiğimizi düşündüğü gibi bir izlenim edinmiştim.

Bu da insanların sindirim süreci konusunda tuhaf bir tartışmanın başlamasına neden olmuş ve bu tartışma ben dışarı çıkıp birkaç biyoloji ders kitabı alıp geri dönene ve Nightingale'e mide, ince ve kalın bağırsaklarla ilgili bilgi verene ve bunların ne işe yaradığını anlatana kadar bitmemişti. Ona bu bilgileri okulda öğrenip öğrenmediğini sormuş, o da bana bunları okumuş olabileceklerini ama büyük bir olasılıkla kendisinin dikkat etmediğini söylemişti. Ona dikkatini o sıralarda neyin çektiğini sorduğumdaysa, rugby oyunu ve büyüler diye yanıt vermişti.

"Büyüler mi?" diye sormuştum. "Bana Hogwarts'a gittiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

Tabii o zaman ona *Harry Potter* kitaplarından bahsetmek zorunda kalmıştım, o da daha sonra güçlü büyü gelenekleri olan ailelerin oğullarına eğitim veren öyle bir okula bir süre için gittiğini ama oranın o kitaplarda bahsi geçen okula fazla benzemediğini söylemişti. Dediği kadarıyla Quidditch' oynama fikrinden hoşlanmakla birlikte, onlar daha çok rugby oynuyorlarmış ve oyun sahasında sihre başvurmak da kesinlikle yasakmış.

"Biz, hareket formları kullanarak kendi geliştirdiğimiz bir tür duvar tenisi oynardık, bu da oyunu oldukça heyecanlı kılıyordu," demişti.

Okulun kendisine İkinci Dünya Savaşı'nda askerler tarafından el konmuştu ve 1950'li senelerde sivillerin kullanımı söz konusu olduğunda yeniden açılmasına geçecek sayıda çocuk bulamamışlardı. "Ya da yeterli sayıda öğretmen," demişti Nightingale ve uzunca bir süre hiç konuşmamıştı. Ben de bir daha bu konuyu gündeme getirmemeye karar vermiştim.

Onunla *vagina dentata* ile ilgili referans kitapları bulmak için kütüphanede çok vakit geçirmiştik. Araştırmalarımız bizi Wolfe'un *Exotica*'sına götürmüştü. Polidori ismi insanda nasıl korkunç ölümleri çağrıştırıyorsa, Samuel Erasmus Wolfe da Doktor Walid'in *yasal krypto zooloji*" olarak tanımladığı tekinsiz hayvanlar konusunda aynı şekilde etkili oluyordu. Bu kişi Huxley ve Wilberforce'la aynı zamanlarda yaşamış ve o dönemdeki en son evrim teorilerini altüst eden şeyler yazmıştı. *The Role of Magic in Inducing Pseudo-Lamarckian Inheritance*" isimli kitabının giriş bölümünde büyüye maruz kalmanın bir organizmada bazı değişikliklere neden olabileceğini, bunların da yavrularına kalıtsal olarak geçebileceğini sa-

* Quidditch; *Harry Potter* kitaplarında süpürgeyle oynanan kurgusal bir takım oyunu. (ç.n.)

** Krypto zooloji: Türü belirlenememiş hayvanların sırrını çözmeye çalışan bilim dalı. (ç.n.)

*** *Psödo-Lamarckist Kalıtımı İndüklemeye Büyünün Rolü* (ç.n.)

vunmuştı. Modern biyologlar arasında bu tür bir şey, *yumuşak kalıtım* olarak bilinir ve buna destek vermek, işaretleşmelere ve gülüşmelere yol açardı. Akla yatkın gibi geliyordu ama Wolfe ne yazık ki kitabın bu teorisini kanıtlayan bölümünü bitiremeden Sidmouth açıklarındaki suları incelerken bir köpekbalığına yem olmuştu.

Bense bu teorisinin *Exotica*'da ayrıntısıyla anlatılan yaratıkların çoğunun geçirdiği *evrimi* anlatabileceğini düşünüyordum. Wolfe bu teorisinde var oldukları kesin olan *genii locorum*, yani bir yerin koruyucu ruhlarından bahsetmekten kaçınmıştı. Ama ben yine de bir kişinin belirli mahallere nüfuz ettiği bilinen ama insanların güçlükle algıladığı olağanüstü güçlerin etkisi altına girmesi hâlinde bu ruhların da fiziksel olarak şekillenebileceğine inanıyordum. Thames Baba, Thames Ana ve hatta Seven Dials'da öptüğüm Beverley Brook bunlara birer örnek oluşturunuyordu.

Kalıtım yoluyla evlada geçen bir özellik, diye düşündüm. Belki de Beverley Brook'un baştan çıkarıcılığı denen şeyin güvenli bir şekilde uzaklara gönderilmesi iyi bir şey olmuştu.

"Adli dış hekimliğinin bu işi yapanın aynı *yaratık* olduğunu teyit ettiğini varsayarsak, bu yaratığın doğaüstü olduğunu da varsaymamız mı gerekir?" dedim. "Yani onun da bir şekilde doğaüstü güçlerle ilgili olması gerek, öyle değil mi? Bu da onun her gittiği yerde *vestigia* bıraktığı anlamına gelir."

Nightingale biraz daha çay aldı ve "Şu ana kadar pek ilerleme kaydetmiş olduğunu söyleyemem," dedi.

"Doğru," dedim. "Ama bu yaratığın bir mekânı, vaktinin çoğunu geçirdiği bir yuvası varsa, o zaman *vestigia*'nın orada da oluşma şansı olur. Bu da onun yerini saptamamızı kolaylaştırır. Her iki saldırının da Soho'da olduğunu göz önüne aldığımızda gizli barınağının da orada olması büyük bir olasılık."

"Hayal gücünü biraz zorluyorsun gibime geliyor," dedi Nightingale.

“Bir yerden başlamak gerek,” dedim ve yakalamak için arka ayaklarının üzerinde harika bir şekilde zıplayan Toby’ye bir sosis attım. “İhtiyacımız olan şey, doğaüstü güçleri avlama konusunda kanıtlanmış bir başarı geçmişine sahip olan birini bulmak.”

İkimiz birden sosisini bir lokmada yutuveren Toby’ye baktık. “Toby olmaz,” dedim. “Bana iyilik borcu olan biri olmalı.”

Thames Nehri’nin iki yakası arasında barışı sağladığımda, anlaşmanın bir bölümü rehinelerin karşılıklı olarak geri verilmesini öngörüyordu. Çok Ortaçağ’dan kalma gibi geliyor kulağa ama o dönemde bulabileceğim en iyi çözüm bu olmuştu. Thames Ana’nın sarayının Londra kontenjanından kahverengi gözlü ve güzel yüzlü Beverley Brook’u vermiş, karşılığında da bir film yıldızı kadar güzel ya da ancak gezici panayırlarda rastlayacağınız türden karizmatik, ele avuca sığmaz bir sarışın olan Ash’i almıştım. Thames Ana’nın Wapping’deki evinde kaldığımız ve oldukça korkunç geçen bir süreden sonra, ailenin en büyük kızları onu külhanbeyi King’s Cross’un gürül gürül akan Bloomsbury hâline geldiği yerin sınırındaki bir öğrenci yurdu olan Generator’da saklamışlardı. Burası acil durumlarda ona ulaşılmasını kolaylaştıracak kadar Budala’ya yakındı.

Öğrenci yurdu Tavistock Meydanı’nın az ilerisindeki ahırdan dönüştürülen avlulu evlere yakın bir yerdeydi. Dıştan bakıldığında İngiliz mirası, vanilya rengine tipik bir Kral George Dönemi eviydi ama içerisi kolay temizlenebilen ve televizyondaki çocuk programlarında görebileceğiniz temel renklerin hakim olduğu şekilde döşenmişti. Personel mavi ve yeşil tişörtlerle, beyzbol şapkalarıyla donatılmıştı ve zorunlu bir şekilde gülümsüyorlardı. Bu gülücükler beni gördükleri anda biraz yana doğru kaydı.

“Onu almaya geldim,” dedim onlara ve gülücükleri yenden yönetmeliğe uygun bir hâle geliverdi.

Bütün gece çalışmış olmama rağmen kısa bir şekerleme yaptıktan ve duş alıp bazı evrak işlerini gözden geçirdikten sonra Ash'in odasına gitmeyi başardım. Ash de zaten tam da kalkmak üzereydi. Kapıyı zeytin renkli pis bir banyo havlusu-na sarınmış olarak açtı.

"Petey," dedi. "Gir içeri."

Generator'daki özel odalar, öğrenci yurtlarının ambiyan-sını korumak için hayati bir önem taşıyan ranzalarla döşen-mişti. Teknik olarak, özel bir oda kiralamış olsanız dahi orayı en azından bir başka kişiyle paylaşmak zorundasınızdır. Ash buraya geçtikten kısa bir süre sonra Tanrı bilir nereden aşır-dıysa, bir oksiasetlenen hamlacı bulmuş ve ranzasını çift kişi-lik bir karyola hâline getirmeyi başarmıştı. Biri onunla odayı paylaşmayı istediği takdirde aynı yorganın altında yatması gerekecekti. Yönetim bu durumu şikâyet edince Thames Ana, kızı Tyburn'i bu işi halletmesi için görevlendirmişti. Leydi Ty bir işi halletmek isterse, o iş öylece kalır. Gecelerini çok en-der olarak yalnız geçiren Ash'in de burada hakkını teslim et-mek gerekir. Ty ondan nefret eder ama Ash ortalıkta olmadan önce onun nefret listesinin ilk sırasında ben yer aldığım için bu durum bana bir ödül gibi geliyor.

Ash'in dün geceyi birlikte geçirdiği genç kadın kendisini güvence altına aldığı yorganın altından bana dikkatli bir bakış attı. Yatağın ucundan başka oturacak yer yoktu. Ben de mec-buren oraya tünedim ve ona rahatlatıcı bir gülücük gönder-dim. Ash müşterek duşlara gitmek için koridora çıktığında, kadın tedirgin bir şekilde onun arkasından baktı.

"Tünaydın," dedim. Başını sallayarak beni onayladı.

Âdeta ölçülmüş biçilmiş bir güzelliği vardı: Yanık tenliydi, narin elmacık kemikleri ve lüleler hâlinde omuzlarına kadar inen kıvrıkcık siyah saçları vardı. Onun bir dişi olmadığını an-cak iyice gevşeyip yatağın içinde doğrulduğunda ve yorgan aşağı kayıp da tamamıyla dümdüz, tüysüz bir göğüs ortaya çıktığında fark edebildim.

Hendon'daki duyarlılık eğitiminin boşa gitmediğini göstermek için, "Sen erkek misin?" diye sordum.

"Sadece biyolojik olarak," dedi. "Peki ya sen?"

Beni bu soruya yanıt vermekten, yıldırım hızıyla ve çırpıl- çıplak bir vaziyette odaya giren ve üstüne hemen rengi at- mış bir blucin ve Effra'dan yeni geldiği belli olan Bra Anancy marka bir tişört geçiren Ash kurtardı. Bir ara durup yataкта- ki genç oğlana bir Fransız öpücüğü verdi ve ayaklarına DM çizmelerini geçirdiği gibi dışarı fırladı.

Yatağındaki oğlanla ilgili bir iki soru sormak için yurttan çıkıp Ford Asbo'ya gidene kadar bekledim.

Ash omuzlarını silkti. "Odaya gidene kadar ben de onun erkek olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ama bana o kadar iyi vakit geçirtti ki ben de neden olmasın, diye düşündüm."

Tüm hayatı boyunca Cirencester'dan daha büyük bir meskûn alanda bulunmamış biri için Ash, hayret verici şekil- de bir metropolit olma yolundaydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu arabaya binerken.

"Şehrin senin en sevdiğin bölümüne," dedim. "Soho'ya."

"Bana kahvaltı ısmarlayacak mısın?" diye sordu.

"Öğlen yemeğine ne dersin?" dedim. "Geç bir öğlen ye- meği."

Sonunda, bir ucunda TV şirketlerinin, ortasında bir pazar- yerinin ve diğer ucunun göze pek çarpmayan bir noktasında da bir grup seks dükkânının olduğu Berwick Sokağı'nda açık havada balık ve patates kızartması yemeye karar verdik. Bura- da ayrıca sadece vinil plakların satıldığı dünyaca ünlü müzik mağazaları da yer almaktadır. Bunlar tam da babamın gidip koleksiyonunu satmayı düşünebileceği türden yerlerdir ama o konudaki ilgisi çoktan bittiği için böyle bir şeyin olması artık mümkün değildir.

Ona ne yapmak istediğimi söyledim.

* DM: Doc Martens isimli bir ayakkabı ve çizme markası. (ç.n.)

"Soho'da takılmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Yani barlara, gece kulüplerine filan gidip yeni insanlarla tanışayım, öyle mi?" dedi.

"Aynen öyle," dedim. "Ve muhtemelen doğaüstü güçleri olan, psikozlu bir dişi katili bulmak için gözlerini dört açacaksın."

"O zaman kulüplere gidip tehlikeli kadınları araştırmalıyım," dedi. "Neye benziyor bu kadın?"

"Molly'ye benzeyebilir ama saçlarını biraz değiştirmiş olabilir," dedim. "Sana kendisini, ne bileyim, özel, belki de ruhsal bir şekilde belli edeceğini umuyorum."

Ash'in bu dediklerimi anlamak için zihnini yorduğunu görebiliyordum. "Ah, sanırım anladım," dedi. "Peki, böyle birini görürsem ne yapacağım?"

"Bana haber vereceksin ve ona yaklaşmayacaksın," dedim. "Bu kesinlikle bir keşif görevi."

"Her şey ayna gibi," dedi Ash. "Bu işten benim çıkarım ne olacak?"

"Balık ve patates kızartması aldım ya sana! Öyle değil mi?"

"Ne pinti herifsin," dedi. "Bari bir bira parası verseydin."

"Tamam, masraflarını karşılarım."

"Önden biraz avans veremez misin?"

Bir ATM bulduk. Ortalıkta dolaşma parası olarak çektiğim bir ton parayı ona uzattım. "Makbuz isterim, yoksa Tyburn'e o gece Mayfair'de neler olup bittiğini anlatırım," dedim.

"Sadece bir kediye," dedi Ash.

"Hiç kimseye olmaması gereken şeyler vardır," dedim. "Bir kediye bile."

"O da kafayı iyi bulmuş gibi duruyordu," dedi Ash.

"Tyburn'ün olaya öyle baktığını sanmıyorum," dedim.

"Sanırım keşiflerime Endurance'tan başlayacağım," dedi Ash. "Benimle gelmek ister misin?"

"Gelemem, bazılarımızın hayatta kalmak için çalışması gerekiyor," dedim.

"Ben de aynı durumdayım," dedi Ash. "Üstelik senin işini yapıyorum."

"Dikkatli ol yeter," dedim.

"Yasak bölgede avlanmaya çıkıyormuşum gibi konuşuyorsun," dedi. "Hem de mehtaplı, harika bir gecede."

Pazar tezgâhından bir elma aşırmasını ve aylak aylak yürüyerek uzaklaşmasını izledim.

Soho'yla ilgili olarak bilmeniz gereken şeyler şunlardır: Soho'dan metro geçmez, otobüs yolunun üzerinde değildir ve içinden arabayla geçmek de son derece sinir bozucudur. O yüzden de her yere yürüyerek gitmeniz gerekir. Yürüdüğünüz için de normal olarak ıskalayacağınız kişilerle karşı karşıya gelirsiniz. Asbo'yu Beak Sokağı'na park etmiştim, o nedenle aşağıya, Broadwick'e saptım ama Soho'dan kaçış hızına erişmeden Lexington'da yolum kesildi.

Trafığe rağmen sesten önce sesin sahibinin topuk seslerini duydum.

"Memur Grant! Bana yalan söyledin!"

Başımı o tarafa çevirince Simone Fitzwilliam'ın yüksek ökçeli ayakkabılarıyla kaldırım üzerinden bana doğru geldiğini gördüm. Üzerindeki kırmızı renkli örgü ceket bir etol gibi omuzlarına düşmüştü. Ceketin içinde düğmeleri patlayacakmış gibi duran şeftali renkli bir bluz vardı. Bacaklarının bütün güzelliğini sergileyen siyah külotlu çorap giymişti. Yaklaşınca burnuma İngiliz kır bahçelerinin hanımeli, gül ve lavanta kokuları geldi.

"Bayan Fitzwilliam," dedim hitap şeklimi resmi tutmaya çalışarak.

"Bana yalan söyledin," dedi ve kocaman kırmızı ağzı bir gülücüğe büründü. "Meğer senin baban Richard Lord Grant imiş. Bunu yüzünden anlamadığıma inanamıyorum. Tevekel değil, ne dediğini biliyor gibiydin. Hâlâ çalışıyor mu?"

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordum, doğrusu o anda ben de kendimi gündüz programı yapan bir TV sunucusu gibi hissediyordum.

Yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Bazı günler daha iyi oluyorum," dedi. "Beni ne neşelendirirdi, biliyor musun? Şöyle damağı şaklatan bir şey..."

Birinin bu sözcükleri kullandığını o güne kadar hiç duymamıştım.

"Nereye gitmek isterdiniz?" diye sordum.

İngilizler kıtanın geri kalan kısmında her zaman güçlü bir misyonerlik izi bırakmışlardır ve yürekli bazı şahsiyetler zaman zaman kötü havaya, berbat tuvaletlere ve zekânın en etkisiz örneği olan alaycılık geleneğine cesaretle karşı koyarak bu kara cahil zavallı adaya güzel şeyler getirmeye çalışmışlardır. Bu öncü kişilerden biri de Simone'a göre önce Frith Sokağı'nda, Almanların orayı bombalamasından sonra da Eski Compton Sokağı'nda bir pastacı dükkânı açan Madam Valerie idi. Ben o dükkânın önünde sayısız kere devriye gezmiş ama alkollü içki vermedikleri için içeriye hiç davet edilmemiştin.

Simone elimi yakaladı ve beni tam anlamıyla vitrin camlarının öğleden sonrası ışıklarıyla parıldadığı dükkânın içine sürükledi. Krem rengi tabak altlığı örtülerinin üzerinde pembe, sarı, kırmızı ve çikolata renkli pastalar, olabildiğince şatafatlı bir şekilde yan yana dizilmişti.

Simone'un favori masası, pastaların sergilendiği yerin hemen öte tarafında, merdivene yakın bir yerdeydi. Gelen giden kişiler oradan rahatça izlenebiliyordu ve aynı zamanda tüymeye kalkışmasınlar diye pastalara da göz kulak olabilecektik. Ne yaptığını iyi biliyor gibiydi, o yüzden siparişi onun vermesine razı oldum. Kendisi için aldatici bir şekilde derli toplu bir sandviç gibi görünen ama üzeri silme pasta kaplama şekeriyle sıvanmış kremalı bir pasta ısmarladı; benimkiyse özünde çikolatalı bir kekti ama üzerinde çikolatalı süsler, çırpılmış krema ve çikolatalı bir sos vardı. Bir an için bunu, beni baştan çıkarmak için mi yoksa şeker komasına gireyim diye mi yedirdiğini merak ettim.

"Bana ne bilgiler bulduğunu söylemelisin," dedi. "Duyduğum kadarıyla dün gece Jimmy ve Max'le birlikte Mysterio-

so'daymırsınız. Orası fesatlıklarla dolu korkunç bir yer değil mi? Eminim ki oradaki bilumum imansızları tutuklamamak için kendine olumlu bir telkinde bulunmuşsundur."

Ona kulübe gittiğimi ve oranın gerçekten de bir çirkef yuvası olduğunu kabul ettiğimi söyledim ama konuştuğumuz şu sıralarda bile cesedi Doktor Walid'in görmesi için Üniversite Eğitim Hastanesi'nde beklemekte olan Tromboncu Mickey'den hiç bahsetmedim. Onun yerine şu anda sürdürmekte olduğumuz soruşturmalarla ilgili biraz palavra sıktım ve pastasını yemesini izledim. Pastayı, nasıl yerse yesin dudaklarının kremaya bulaşmasını engellemesi mümkün olmayan sabırsız ve itaatkâr bir çocuk gibi hızlı ama zarif bir şekilde ısıarak silip süpürdü. Son olarak da dili kremayı yalayıp bitirmek için bir görünüp bir kayboldu.

"Kimlerle konuşman gerekir, biliyor musun?" dedi kremanın tamamını mideye indirdikten sonra. "Müzişyenler Birliği'ne gitmelisin. Nereden baksan onların kendi üyeleriyle ilgilenmeleri gerekmez mi? Ne olup bittiğini bilecek birileri varsa, bu kişiler onlar olmalıdır. Bunu yiyecek misin?"

Kekimin geri kalanını ona vermeyi teklif ettim. Onu tabağıyla birlikte masada kendi tarafına kaydırmadan önce suçlu bir küçük kız çocuğu gibi sağına soluna baktı. "İştahıma dur diyemiyorum bir türlü," dedi, "Sanırım gençliğimde yaşadıklarımın acısını çıkarıyorum. O vakitler o kadar çok şeyden yoksunduk ki..."

"O vakitler dediğin?"

"Benim genç ve sersemin teki olduğum vakitler," dedi. Yanağına biraz çikolata bulaşmıştı. Hiç düşünmeden uzanıp başparmağımla onu sildim. "Teşekkür ederim," dedi. "Ne kadar yesem yetmiyor."

Bana da zaman bir türlü yetmiyor, diye düşündüm. Hesabı ödedim. Birlikte Asbo'yu park ettiğim yere doğru yürümeye başladık. Bu arada ona ne iş yaptığını sordum.

"Gazeteciyim," dedi.

"Hangi gazete?" diye sordum.

"Ah, serbest çalışıyorum. Gördüğüm kadarıyla bugünlerde herkes öyle yapıyor."

"Neyle ilgili yazıyorsun?"

"Cazla ilgili elbette," dedi. "Londra sahneleri, müzik, dedikodu... Yazdıklarımın çoğu yurtdışına gidiyor, özellikle de Japonya'ya. Japonlar caza çok meraklı." Tokyo'daki bir yazı işleri müdürü yardımcısının onun yazdıklarını Japoncaya çevirdiğini sandığını söyledi. Dediği kadarıyla çeviride kaybolan şeylerin arasında kendi ismi de vardı!

Sokağın köşesine gelmiştik.

"Ben hemen şurada, Berwick Sokağı'nda kalıyorum," dedi.

"Kız kardeşlerinin yanında, değil mi?"

"Hatırladın. Eh, elbette hatırlayacaksın. Polis değil misin? Eminim ki sizi böyle şeyler için eğitiyorlardır. Sana adresimi versem, onu da kesin hiç unutmazsın."

Bana adresini söyledi ve ben de aklımda tutuyormuş gibi yaptım.

"Au revoir," dedi. "Tekrar görüşene kadar."

Yüksek ökçeli ayakkabılarıyla ve gösterişli kalçalarını sallaya sallaya uzaklaşmasını izledim. Lesley beni öldürecekti.

•

Eski günlerde babam ve arkadaşları iş bulma ümidiyle en çok Müzisyenler Birliği'nin bir zamanlar olduğu Archer Sokağı'nda takılırlarmış. Burayı düşününce aklıma hep kaldırım boyunca küçük gruplar hâlinde bekleyen müzisyenler gelirdi. Sonra bir fotoğraf gördüm. Fotoğrafta bu sokak, domuzlu turta şapkaları takmış, Burton marka takımlar giymiş ve enstrümanlarını iş arayan mafya üyeleri gibi oradan oraya taşıyan adamlarla dolu olarak görülüyordu. Babamın dediği kadarıyla bu kişilerin sayısı bazen öyle artar ve buna bağlı olarak da rekabet ortamı öyle kızışmış ki gruplar kalabalık

* Domuzlu turta şapkası, 19. yüzyılın ortalarından itibaren özellikle müzisyenler arasında popüler olan, Buster Keaton ve cazcı Lester Young tarafından üne kavuşturulan ve geleneksel domuz turtasına benzeyen bir şapka türü. (ç.n.)

içinde aralarında anlaşmak için gizli el hareketleri geliştirirlermiş. Örneğin bir tromboncuğu anlatmak için yumruklarını havada bir yandan bir yana kaydırırlar, davulcu için bir ellerini avucu aşağıya bakacak şekilde düz tutarlar ve trompetçi için de parmaklarını trompet çalar gibi oynatırlarmış. Böylece Savoy'da ya da Café de Paris'de tek gecelik bir sahne alma uğruna birbirlerinin altını oysalar da en azından o kalabalık içinde bir dostluk havası içinde kalmayı başarırlarmış. Babam ayrıca Archer Sokağı'nın aşağılarına doğru yüründüğü takdirde iki tam tekmil orkestra ve bir büyük müzik grubu kurabileceğinizi ve yine de birkaç kuartet kuracak ya da Lyon'un Köşe Evi'nde solo piyano tınırdatabilecek birilerini işe alacak kadar bile yer kalabileceğini söylerdi hep.

Şimdilerdeyse müzisyenler birbirlerine mesaj çekiyor ve konserlerini internetten ayarlayabiliyorlar. Müzisyenler Birliği de nehrin öteki tarafına geçmiş ve Clapham Yolu'nda tezgâh kurmuş durumda. Günlerden pazardı ama müzik dünyasının da aynen suç dünyası gibi hiç uyumadığı gerçeğinden yola çıkarak orayı telefonla arayabileceğimi düşündüm. Ana bürodaki biri, bunun polisle ilgili bir iş olduğuna ikna olunca Caz Bölümü Sosyal Hizmetler memurlarından Tista Gosh'un cep telefonu numarasını verdi. Hemen onu aradım ve somut bir şey söylemeden kendimi tanıtan bir mesaj bıraktım. Benim düsturum şudur: *Mesajlarında Youtube'da izlenmesini istemediğin hiçbir kayıt bırakmayacaksın*. Bayan Gosh tam arabamın yanına gelmek üzereyken beni aradı. Sadece beşikten itibaren ikinci dil olarak İngilizce öğretilmiş orta sınıftan kişilere özgü olabilecek, hassas terazili bir aksanı vardı. Bana ne istediğimi sordu ve ben de ona üyeleri arasında vuku bulan beklenmedik ölümlerden bahsettim.

"İlle de bu akşam mı görüşmeliyiz?" diye sordu. Arkadan bir grubun *Red Clay* isimli parçayı çaldığını duyabiliyordum.

Ona görüşmeyi mümkün olduğu kadar kısa kesmeye çalışacağımı söyledim. *Görüşme* sözcüğünü kullanmayı sevi-

yorum çünkü sade vatandaşların çoğu bu tür şeyleri, *polise araştırmalarında yardımcı olmaktan başlayıp, majestelerinin keyfine bağlı olarak küçük bir hücrede size Susan diye hitap etmekte inat eden, iri yarı, ter kokan bir herifle birlikte kalmaya* kadar giden adli bir merdivenin ilk basamağı gibi görür.

Ona şu anda nerede olduğunu sordum.

“Regent’s Park’taki The Hub’da,” dedi. “Açık Hava Caz Festivali’nde.”

Aslına bakılacak olursa daha sonra giriş kapısındaki posterde gördüğüm kadarıyla, festivalin ismi tam olarak bir vakitler Cadbury Schweppes olarak bilinen bir şirketin sponsorluk ettiği *Açık Havada Caz İçin Son Şans Festivali* idi.

Bundan beş yüz sene önce uyanıklık konusunda kötü şöhreti olan Kral VIII. Hênry, teolojik sorunlarla birlikte kendi şahsi nakit sıkıntılarını da çözmek için zarif bir yöntem keşfetmiş ve tüm manastırları feshederek bunların arazilerinin üstüne konmuştu. İlkel olarak zengin kalmak isteyen zengin biri, mecbur kalmadıkça hiçbir şeyini başkasına vermez. Bu araziler de o günden beri o yüzden kraliyette kalmıştır. Bu kraldan üç yüz sene sonra naip prens bu sıraevlerin bulunduğu arazilerden birinin üzerinde büyük bir saray inşa etmesi için Nash isimli birini tutmuştu. Kiralanacak olan bu evlerden elde edilecek para da prensin kendisini sefahat âleminde öldürmek için yaptığı masrafları karşılamak için kullanılacaktı. Bu saray inşa edilememişti belki ama sıraevler ve sefahat âlemi olduğu gibi kalmıştı; naip prensin unvanını taşıyan yeşil alan da. Bu yeşil alanın Northern Park Bölgeleri ismini taşıyan bir bölümü, atletizm alanları olarak kullanılmak ve spor tesisleri yapılmak üzere tahsis edilmişti. İşte üzerinde bir köşk ve buna eklenmiş soyunma odaları olan suni bir tepelikten oluşan The Hub da bunların ortasında yer almaktadır. Buranın insana filmlerdeki acayip kötü adamların gizli barınaklarının giriş katını hatırlatan, uçak dağılma noktaları tarzında inşa edilmiş üç ana girişi vardır. Üst katta müşterilerin oturup

ay içerken parkın  yüz altmış derecelik bir panoramasını seyredilebilecekleri ve dünyaya hakim olma planları yapacakları, duvarları sert plastikle kaplı çember şeklinde bir de kafe vardır.

Hâlâ güneş vardı ama hava uyarıcı bir şekilde serinlemeye başlamıştı. Ağustos ayında geçici sahnenin önünde yayılan ve kafenin etrafındaki betondan yapılmış perde n bölümünde oturup bekleyen insanlar genellikle yarı çıplak olur ama eylln ortalarında olduğumuz şu gün bellere sarılan svetşrtlerin kolları zlmş ve serbest bırakılmıştı. Yine de fazladan tek bir gün için olsa dahi, insanların Londra sanki sokak kafelerinin bol olduğu ve parklarında her an caz yapılan bir şehirmış gibi davranmasına yetecek kadar altın renginde güneş ışığı vardı.

Sahnedeki olan grup benim bile caz olarak tanımlayamayacağım türden füzyon bir parça çalıyordu, o yüzden Tista Ghosh'un daha az gürültülü olan içecek adılarının birinde beyaz şarap yudumlamakta olduğunu görünce şaşırmadım. Onu cepten aradım. İçeri nasıl gireceğimi anlattı.

"Umarım bir içki ısmarlarsınız," dedi beni görünce. "Bu Avustralya malı köpüklü şarap fazla dayanmayacak gibi görünüyor."

Neden olmasın, diye düşündüm. Bütün bir hafta boyunca bundan başka bir şey yapmamıştım ki. Öyleyse neden devam etmeyeyim?

Bayan Ghosh sivri burunlu, ince yapılı, açık tenli bir kadındı. Sallantılı, uzun küpeleri vardı ve uzun siyah saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Beyaz pantolon ve mor renkli bir bluz giymişti. Bluzun üzerinde de motorcuların giydiği türden ama aşırı derecede şık ve ona en az beş beden büyük olan deri bir ceket vardı. Bunu soğuğa karşı korunmak için dn almış da olabilirdi elbette.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi. "Benim gibi Hindistan asıllı güzel bir kızın caz dünyasında ne işi var?" Aslına bakıla-

cak olursa ben o anda onun bu deri ceketi hangi cehennemden almış olabileceğini düşünüyordum. Her şeyden önce de dini inançlarından dolayı, böyle bir ceket giymesi tuhaf değil miydi?

“Annem ve babam caza çok meraklıydı,” dedi. “Kalkütalıdır. Orada Park Sokağı’nın üzerinde Trinca’nın Yeri isimli ünlü bir kulüp vardır. Biliyor musun, oraya geçen eylülde ben de gittim. Bir düğün vardı. Şimdi her şey değişmiş ama bir zamanlar orada müthiş caz etkinlikleri olurmuş. İşte orada tanışmışlar. Anlayacağın, benimkiler aile içinde evlilik yapan akraba takımından değildir.”

Ceketin sol klapasının altında elle bastırılınca da yapıştılabilecek türden, kabaca tutturulmuş bir dizi yaka kartı vardı. Bayan Ghosh kendini kaptırmış, Hindistan’da savaştan sonra gelişen yenilikçi caz dünyasını anlatırken, ben de çaktırmadan bunları okudum. Pek çoğu ben doğmadan öncesine ait olan, *Irkcılığa Karşı Rock, Nazi Karşısı Birlik, Beni Suçlama, Tory'lere Oy Veren Ben Değilim* gibi sloganlardı bunlar.

Bayan Ghosh bana tam da Duke Ellington’ın *Kışlık Saray*’da –kastettiği yer Rus devriminin doğduğu mahal değil, Kalküta’daki otelin ismiydi– çaldığı günlerden bahsediyordu ki sadede geçme zamanının geldiğine karar verdim. Ona üyeleri arasında, özellikle de sahnedeysen ya da sahne aldıktan hemen sonra ölen birileri olup olmadığını sordum.

Bayan Ghosh şüpheli bir bakış attı.

“Beni kafaya mı alıyorsunuz?” diye sordu.

“Müzisyenler arasındaki şüpheli ölümleri araştırıyoruz,” dedim. “Bu sadece bir hazırlık soruşturması. Ölümün aşırı yorgunluktan, aşırı uyuşturucu ya da alkol tüketiminden kaynaklanmış gibi görünebiliyor. Böyle bir durum dikkatinizi çekti mi?”

“Caz müzisyenleri arasında mı?” dedi. “Şaka mı yapıyorsunuz? Eğer en azından bir kötü huyları yoksa onları birliğe almayız bile.” Güldü. Ben gülmedim. Bunu fark edince o da gülmeyi bıraktı. “Burada cinayetten mi bahsediyoruz?”

"Bu aşamada bilmiyoruz," dedim. "Gelen bilgiler üzerine hareket ediyoruz."

"Buna hemen kafadan yanıt veremem," dedi. "İsterseniz yarın kayıtlara bir bakabilirim."

"Bu gerçekten de çok iyi olur." Ona kartımı verdim. "Yarın ilk iş olarak bunu yapar mısınız?"

"Elbette," dedi. "Size bakıp duran şu adamları tanıyor musunuz?"

Dönüp baktığımda bizim Başibozuklar'ın beni bira çadırının oradan izlediğini gördüm. Max hemen el salladı.

"Onunla konuşmasanız iyi olur bayan," diye seslendi James. "Kendisi caz polisi olur."

Bayan Ghosh'a veda ettim ve istediğim bilgileri arayıp bulacak kadar beni ciddiye almış olduğunu umdum. Başibozuklar benim gönlümü almak için bir içki ısmarlamayı teklif ettiler.

"Burada ne işiniz var?" diye sordum.

"Cazcılar nerede yemek yerse, biz de orada yeriz," dedi James.

"Sözümüne festivalde çalacaktık," dedi Daniel. "Ama Cyrus olmayınca..." Omuzlarını silktiler.

"Başka birini bulamadınız mı?"

"Standardımızı düşürmeden olmuyordu," dedi James. "Kabul etmek gerekir ki bulduğlarımız çok düşük standartlıydı. Sen bir şey çalmıyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Yazık," dedi. "Önümüzdeki hafta Arches'da çalacaktık."

"Hem de sondan bir önceki grup olarak çıkacaktık," dedi Daniel.

Daniel'e piyanodan başka bir enstrüman çalıp çalmadığını sordum.

"Vasat bir şekilde Gibson elektrogitar çalabilirim," dedi.

"Pekâlâ, hemen hemen bir caz efsanesi olan bir adamla çalmaya ne dersiniz?" diye sordum.

"Hemen hemen bir caz efsanesi olmak nasıl bir şey ki?" diye sordu Max.

"Çeneni kapatsana, Max," dedi James. "Adam babasından bahsediyor. Babandan bahsediyorsun, değil mi?"

Bir sessizlik oldu. Babamın dudaklarını eskisi gibi kullanmadığını herkes biliyordu. Durumu Daniel açıklığa kavuşturdu. "Enstrümanını mı değiştirdi?" diye sordu.

"Fender Rhodes çalıyor," dedim.

"İyi mi bari?" diye sordu Max.

"Yakında benden iyi çalar," dedi Daniel.

"Lord Grant," dedi James. "Şu işe bakar mısınız?"

"Bence çok harika olur," dedi Max. "Kabul eder mi dersiniz?"

"Ben sorarım," dedim. "Kabul etmemesi için bir neden göstermiyorum."

"Teşekkürler," dedi Daniel.

"Bana teşekkür etmeyin adamım," dedim. "Ben görevimi yapıyorum."

Caz polisi imdada yetişmişti. Yani babam evet dediği takdirde, ki diyeceğini düşünüyordum. Arches Kulübü, benim kaldığım dairenin bulunduğu yolun hemen aşağısındaki Camden Lock'daydı. O yüzden lojistik de kolay olacaktı. Provaları ayarlamayı anneme bırakacaktım. Bu işten hoşlanacağını sanıyordum.

Bu konuda bir şeyler yapacağıma dair söz verdikten sonra babamı daha önce dinleyicilerin önünde çalarken hiç dinlemediğim geldi aklıma. Başıbozuklar öyle mutlu olmuşlardı ki James bana yarım litrelik hatta birkaç yarım litrelik bira ısmarlayacağını söyledi ama araba kullandığım için bir yarım litreliğe razı oldum. Çok da iyi yapmıştım çünkü on dakika sonra Stephanopoulos beni aradı.

"Jason Dunlop'un dairesinin altını üstüne getiriyoruz," dedi. "Senin görmeni istediğim bir iki şey bulduk." Bana adresi verdi. Dunlop'un evi Islington'daydı.

"Yarım saate kadar orada olurum," dedim.

Jason Dunlop, Barnsbury Yolu üzerindeki Erken Victoria Dönemi'nden kalma dönüştürülmüş sıraevlerden birinin zemin katında oturuyordu. Önceki dönemlerde hizmetlilere ait bölüm tamamıyla yerin altında kalırdı ama Kraliçe Victoria Dönemi'nde yaşayanlar büyük sosyal gelişimciler oldukları için en alt tabakadan olanların bile efendilerinin kocaman evlerinin önünden geçenlerin hiç değilse ayaklarını görebilmeleri gerektiğini düşünmüşler ve bu yarı bodrum katlarını oluşturmuşlardı. Günişığının buralara girmesi mum için harcanan paralardan tasarruf edilmesine de vesile olmuştu. Nereden baksanız, o dönemlerde damlaya damlaya göl olur zihniyeti hakimdi. İç duvarlar emlak komisyoncusu tarafından beyaza boyatılmıştı ve üzerlerinde dekoratif anlamda bir şey yoktu: Ne çerçeveli bir fotoğraf ne reproduksiyon bir Monet ya da Klimt ne de poker oynayan köpek tabloları... Mutfak üniteleri yepyeni ama düşük kaliteliydi. İçeri girer girmez burnuma yakın bir tarihte kiralanan üzere satın alınmış bir daire kokusu geldi. Oturma odasındaki ancak yarısı boşaltılmış olan kutular, Jason'ın orada uzun zamandır yaşamadığını gösteriyordu.

"Çetin bir boşanma süreci," dedi Stephanopoulos beni dairenin içinde gezdirirken.

"Kadının kendini haklı gösteren gerekçeleri var mı?"

"Şimdilik," dedi Stephanopoulos. Yakınını kaybetmiş birinin hem kurban hem de şüpheli olduğu durumlar tadından yenmez. O yüzden de soruşturmanın *bu* bölümüyle ben ilgilenmediğim için memnundum. Dairede tek bir yatak odası vardı. Erkeklerin kullandığı türden iki valiz ve tozlu kapaklarında parmak izleri olan bir dizi ambalaj kutusu odanın bir köşesine yığılmıştı. Stephanopoulos bana karyolanın yanında plastik bir örtünün üzerine özenle yerleştirilmiş bir kitap yığını gösterdi.

"Bunlar işlemden geçti mi?" diye sordum.

Stephanopoulos evet dedi ama ben yine de ellerime eldivenleri geçirdim. Delilleri incelerken bunu yapmak yerinde

bir davranıştır. Nitekim çavuş da homurdanır gibi olsa da beni onayladığını gösteren bir ses çıkardı. Yığının en üstündeki kitabı elime aldım. Beyaz pelür kâğıdıyla özenle sarılmış, savaş öncesinden kalma ciltli, eski bir kitaptı. Kapağı açınca Isaac Newton tarafından yazılmış *Philosophiae Naturalis Principia Artes Magicis* isimli bir kitap olduğunu gördüm. Benim çalışma masamın üzerinde de aynı baskının, yanındada daha da kapsamlı bir Latince sözlük bulundurduğum bir kopyası dururdu.

“Bunu görünce aklımıza sen geldin,” dedi Stephanopoulos.

“Başkaları da var mı?” diye sordum.

“Kutuyu incelemeyi sana bıraktık,” dedi. “Bakarsın lanetlenmiş filandır.”

Bunu sadece takılmak için söylediğini umdum.

Kitabı inceledim. Zamana boyun eğen kapağı çarpık çurpuk olmuş ve kenarlarından oldukça yıpranmıştı. Sürekli elde tutulmaktan sayfa köşelerinde lekeler ve çentikler oluşmuştu. Bu kitabın sahibi kim idiyse, onu bir rafın üzerine bırakıp unutmamış, kullanmıştı. Bir dürtü üzerine 27. sayfayı açtım ve silik bir kurşunkalemle bir soru işaretiyle birlikte yazılmış olan *quis** sözcüğünü gördüm. Ben de evdeki kitabımın aynı sayfasının tam da o yerine bir post-it notu iliştirmiştim.

Kitabın giriş bölümünün orta yerinde İshak’ın ne haltlar çevirdiğini anlayamayan biri daha vardı demek ki.

Bu sanatı gerçekten öğrenmeye çalışan birinin Cuthbertson’ın *A Modern Commentary on the Great Work* isimli kitabına da ihtiyacı olur. 1897 senesinde, şükürler olsun ki İngilizce yazılmış olan bu kitap, odasını bir ışık küresiyle aydınlatmaya çalışan ama her seferinde düş kırıklığına uğrayan her bir öğrencinin hiç şüphesiz büyük bir hevesle kucak açacağı türden bir kitaptır. Kutunun içine bakınca Cuthbertson’ın bu kitabının bir nüshasını devasa bir yeni baskı, masa üstü Latin-

* Kim? (ç.n.)

** Büyük Çalışma Üzerine Modern Bir Yorum (ç.n.)

ce sözlük ve gramer kitabının altında buldum. Yardıma ihtiyacı olan benden başka birilerinin daha olduğunu bilmek doğrusu beni keyiflendirmişti. *Principia* gibi, *Modern Commentary* kitabı da eskiydi ve çok okunduğu belli oluyordu. Sayfaları karıştırdıca otuzuncu sayfanın üzerine silik bir kaşenin basılmış olduğunu gördüm. Kaşede etrafı üç taç ve *Bibliotheca Bodleiana* sözcükleriyle çevrili, açık duran bir kitap resmi vardı. *Principia*'yı kontrol ettiğimde ondaki kaşenin farklı olduğunu gördüm. Bu kaşede etrafı SCIENTIA POTESTAS EST QMS' sözcükleriyle çevrili modası geçmiş bir resim pergeli vardı. Kitabın başındaki resimli sayfaya yeniden bir göz attım. Burada dörtgen şekilli belli belirsiz bir renk bozukluğu vardı. Babamın da gençken okul kütüphanesinden aşırıldığı, aynı durumda olan bazı kitapları olduğunu hatırladım. Kütüphane kartlarının konduğu kâğıttan ceplerin kitapların ilk sayfasına yapıştırıldığı ve dinazorların dünyada aylak aylak dolaştığı ve bilgisayarların çamaşır makineleri kadar büyük olduğu dönemden kalma bir izdi bu. Ambalaj kutusunu dikkatle boşalttım. Güvenilir biçimde doğaüstü güçlerle ilgili olduğunu bir bakışta anladığım altı kitap daha vardı ve hepsinde de *Bibliotheca Bodleiana*'nın kütüphane kaşesi bulunmaktaydı.

Bu kaşenin hayal meyal Oxford'da olduğunu hatırladığım Bodleian Kütüphanesi'ne ait olduğunu varsayıyordum ama ikinci kaşeyi tanınamakla birlikte mottosunu biliyordum. Budala'nın telefonunu çevirdim. Telefon açılana kadar birkaç kez çaldı. "Ben Peter," dedim. Karşı tarafta bir sessizlik oldu. "Onunla hemen konuşmam gerek." Ahizenin telefon cihazının yanına konduğunu belli eden bir ses duydum. Beklerken Nightingale'e doğru düzgün bir telefon almamın zamanının geldiğini düşündüm.

Nightingale ahizeyi eline alınca ona kitaplardan bahsettim. İsimlerini tek tek söylememi ve kaşeleri de tarif etmemi

* Francis Bacon'a atfedilen, "Bilginin kendisi tek başına güçtür," anlamına gelen deyiş. (ç.n.)

söyledi. Sonra da Stephanopoulos'un oralarda olup olmadığını sordu.

Hemen onu çağırdım ve telefonu ona uzattım. "Patronum sizinle konuşmak istiyor," dedim.

Onlar konuşurken ben de kitapları poşetlere koydum ve bilgileri delil etiketlerine yazdım.

Bunun, olasılığı daha güçlendirdiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Stephanopoulos. "Bana da mantıklı geldi. Pekâlâ, oğlanı kitaplarla birlikte yollayacağım. Sizin bir gözetim zinciri oluşturacağınızı umuyorum." Nightingale İçişleri Bakanlığı'nın herhangi bir laboratuvarı kadar kılı kırk yaracağımız konusunda onu ikna etmiş olmalıydı ki Stephanopoulos onaylar gibi başını salladı ve telefonu bana geri verdi.

"Sanırım karabüyük yapan biriyle karşı karşıyayız," dedi Nightingale.

5

Gece Kapısı

Karabüyü, Nightingale'in tanımıyla doğaüstü güçleri huzuru bozmaya neden olacak şekilde kullanmaktı. Ben de ona böyle bir tanımın çok geniş kapsamlı olduğunu ve özünde Budala'nın izin verdiğinin dışında kalan her uygulamayı içerdiğini söyledim. Bunun üzerine Nightingale bunu bir bozukluk olarak değil, belirleyici bir nitelik olarak gördüğünü söyledi.

"Karabüyü, bu maharetin bir başka kişiye zarar vermek için kullanılmasıdır," demişti daha sonra. "Nasıl, bu tanım daha mı iyi?"

"Jason Dunlop'un doğaüstü güçleri kullanarak bir başka kişiye zarar verdiğine dair elimizde hiçbir kanıt yok," dedim. Vaka dosyalarını, Dunlop'un dairesinden getirdiğim kitaplarla ve Molly'nin pişirdiği sözümona Benedict usulü yumurta bozuntusunun egzantrik kalıntılarıyla birlikte kahvaltı odasındaki masanın üzerine yaydık.

"Öyle de *ona* zarar verildiğine dair elimizde oldukça açık bulgular var," dedi Nightingale. "Kendisinin de bir pratisyen olduğuna dair de... Saldırının ne kadar sıradışı olduğunu göz önüne alacak olursak sanırım bu işe büyü'nün bulaştığını da rahatlıkla söyleyebiliriz, öyle değil mi?"

"Bu durumda Jason Dunlop cinayetinin benim şu ölen caz müzisyenlerimle de bağlantılı olması mümkün olamaz mı?"

"Mümkün olabilir tabii," dedi Nightingale. "Ama vakalar-daki *modus operandi* çok farklı. Sanırım soruşturmaları bu aşamada birbirinden bağımsız olarak yürütmek daha iyi olacak." Uzanıp Budala'nın Sheffield marka çatallarından haşlanmış bir yumurtanın üzerine diklemesine saplanmış olan bir tanesine parmağıyla bir fiske attı. Yumurtanın yerinden bile kıpırdamadığını görünce, "Bunun alttaki çöreğe saplanmış olmadığından emin misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Onu orada tutan şey sadece bir yumurta."

"Böyle bir şey nasıl oluyor?" diye sordu Nightingale.

"Yemeği pişiren Molly ise, neden olmasın?"

İkimiz de aynı anda paniğe kapılıp Molly'nin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafa bakındık. O sabaha kadar Molly'nin yemek dağırcığı kesinlikle İngiliz devlet okullarında çıkarılanlarla sınırlıydı: Bol sığır eti, patates, üzüm pekmezi ve aşırı miktarda içyağı. Nightingale, bir keresinde Çin yemeği yemek için çıktığımızda Molly'nin esinini Budala'nın kendisinden aldığını düşündüğünü söylemişti. "Bu bir tür kurumsal bellek olmalı," demişti. Ya benim kuruma girişim bu *kurumsal belleği* değiştirmeye başlamıştı ya da daha büyük bir olasılıkla Molly, Nightingale'le benim etik olmayan kaçamaklar yapıp restoranlarda yemek yediğimizi fark etmişti.

Benedict usulü yumurta, Molly'nin mөнüyü çeşitlendirme çabasının bir sonucu olabilirdi.

Çatalı tutarak yumurtayı, altındaki çörek ve Hollandez sosu olduğunu varsaydığım sosla birlikte kaldırdım. Tabaktan havalanan bu lastiğimsi kitleyi olduğu gibi Toby'ye verdim. O da bunu kokladıktan sonra inledi ve masanın altına saklandı.

O sabah ne kedgere ne sosis ne vulkanize edilerek sertleştirilmiş hollandez soslu haşlanmış yumurta ne kızarmış ekmek ne de marmelat vardı. Gördüğümüz kadarıyla yaptığı kulinier deneyler Molly'yi öylesine bitkin düşürmüştü ki kah-

olan karısı Marianna ve altın saçlı iki çocuğuyla birlikte yaptığı aile tatillerinden de fotoğraflar vardı. Stephanopoulos'un da dediği gibi bu evlilik yakın tarihte çökmüş ve avukatlar tutulmuştu. Çocukların kimin vesayetinde kalacağıysa bir sorun olarak ortada durmaktaydı.

"Karısıyla konuşmak iyi olabilir," dedi Nightingale. "Kocasının hobileri hakkında bir şey bilip bilmediğini öğren."

Karısıyla yapılan görüşmelerin resmi kopyasını kontrol ettim ama bunlarda doğaüstü güçlere ve doğaüstü tekniklere hastalık derecesinde bir ilgi gösterildiğine dair bir şey yoktu. Bunların HOLMES'da Dunlop'un karısının adına açılan dosyaya eklenmesi ve onunla bu konuda tekrar görüşülmesi için not aldım. Bu konunun Stephanopoulos'un dikkatine sunulmasını isteyecektim ama elimizde ciddi bir bulgu olmadığı takdirde adamın karısıyla konuşmamıza izin vereceğini sanmıyordum.

"Pekâlâ, sıradan bağlantıların araştırılmasını dedektif çavuşun liyakatli ellerine bırakacağız," dedi Nightingale. "İlk olarak bu kitabın hangi kaynaktan alındığını bulmamız gerek."

"Dunlop'un onu Bodleian Kütüphanesi'nden çaldığını düşünüyorum," dedim.

"İşte tam da bu yüzden varsayımlarda bulunmaman gerekir," dedi Nightingale. "Bu eski bir kitap. Dunlop'un Oxford'a gelmesinden önce çalınmış ve daha sonra başka bir şekilde onun eline geçmiş olabilir. Bu kitabı belki de onu eğiten kişi ona vermiştir."

"Onun da bir pratisyen olduğunu varsayarsak tabii," dedim.

Nightingale streç filmle sarılı *Principia Artes Magicis*'in üzerine tereyağı bıçağıyla birkaç kez hafif hafif vurdu. "Bu kitabı hiç kimse tesadüfen evinde bulundurmaz," dedi. "Ayrıca diğer kaşeyi de tanıyorum. Benim eski okulumun kaşesi bu."

"Hogwarts mı?" diye sordum.

"Bu ismi kullanmasan sevinirim," dedi. "Oxford'a bu sa bah arabayla gidebiliriz."

“Benimle siz de mi geleceksiniz?” Doktor Walid onu işleri ağırdan alma ve rahat takılma konusunda açıkça uyardı.

“Ben olmadan kütüphaneye giriş izni alamazsın,” dedi. “Ayrıca seni bu beceriyle ilgili insanlarla tanıştırmamın vakti geldi.”

“Sizin bunların sonuncusu olduğunuzu sanıyordum.”

“Bu dünyada Londra’dan başka yerler de var,” dedi Nightingale.

“Hep öyle söylüyorlar da bununla ilgili tek bir kanıt bile göremedim bugüne kadar,” dedim.

“Köpeği de alalım,” dedi. “Biraz temiz hava alır.”

“İyi ama o zaman da biz temiz hava alamayız,” dedim.

Neyse ki hava kapalı olmasına rağmen ılık, o yüzden A40’ta giderken kokunun dışarı çıkması için arabanın camlarını açık bırakabildik. Doğruyu söylemek gerekirse Jaguar otoban yolculuğu yapmak için pek rahat bir araba değildir ama Ford Asbo’yla Morse Central’a girmem de söz konusu olamazdı. Arka koltukta Toby olsa dahi standartların altına düşmemek gerek.

“Jason Dunlop doğaüstü güçler konusunda bir eğitim alıyorsa o zaman onun hocası kimdi?” dedim Great West Yolu’nu tırmanırken. Aslında bunu daha önce de tartışmıştık ve Nightingale de kişinin *Newtonyen* türdeki organize büyüleri tek başına öğrenmesinin mümkün olmadığını söylemişti. Aradaki farkı biri göstermediği müddetçe, *vestigia*’yı kendi beyninizin arka planındaki gelişigüzel gürültüden ayırt etmek oldukça zordur. Aynı şey *forma* için de geçerlidir; bunları ben hep Nightingale’in göstererek tanıttırmamdan sonra öğrenmişimdir. Formları kendinize öğretebilmeniz için sizin de ışık bilimiyle ilgili teorilerini kanıtlamak için kendi gözünü sakatlayacak kadar çılgın bir monomanyak, kısacası Isaac Newton gibi saplantılı biri olmanız gerekir.

“Bilmiyorum,” dedi Nightingale. “Savaştan sonra bizden pek kalan olmadı.”

"Bu da şüpheli sayısını oldukça sınırlandırıyor," dedim.

"Zaten hayatta kalanların çoğu da şu anda çok yaşlıdır," dedi Nightingale.

"Ya diğer ülkelerdekiler?" diye sordum.

"Kıta güçlerinin hiçbiri savaştan hasarsız çıkmadı," dedi Nightingale. "Naziler işgal altındaki ülkelerde bulabildikleri tüm pratisyenleri topladılar ve asimile olmayı reddedenleri öldürdüler. Kendi taraflarından olup da hayatta kalanlarsa çoğunlukla onlara karşı savaşırken ölüp gitti. Aynı şey Fransızlar ve İtalyanlar için de geçerli. Bizler İskandinavya'da da bir geleneğin var olduğunu hep düşünmüşüzdür ama onlar bu konuda hiç sır vermediler."

"Ya Amerikalılar?"

"Savaşın başından beri bazı gönüllüler vardı," dedi Nightingale. "Kendilerini *Erdemli Adamlar* olarak tanımlayan bu kişiler Pennsylvania Üniversitesi'ndendi." Dediği kadarıyla diğerleri Pearl Harbour baskınından sonraki senelerde gelmişti ve Nightingale her zaman onlar ve Erdemli Adamlar arasında derin bir husumet olduğu izlenimini edinmişti.

Nightingale bunlardan herhangi birinin savaştan sonra İngiltere'ye dönmüş olabileceğine ihtimal vermiyordu. "Bizi Ettersberg nedeniyle suçladılar," dedi. "Ayrıca bir anlaşma da vardı."

"Eh, elbette vardı," dedim. Her zaman bir anlaşma olur.

Nightingale, "Londra'da faaliyete başlamış olsalardı onların yerlerini hemen belirlerdim ama belli belirsiz bile olsa bir iz yoktu," dedi.

Bunun üzerine diğer ülkeleri sordum. Çin, Rusya, Hindistan, Ortadoğu, Afrika... Buralarda büyüünün herhangi bir türüyle uğraşan birilerinin olmadığına ihtimal veremiyordum. Nightingale bu konuyu gerçekten hiç bilmediğini itiraf etti ama bunu söylerken mahcup olduğunu belli edecek kadar da nazikti doğrusu.

"Savaştan önce dünya farklı bir yerdi," dedi. "Sizin neslin şimdilerde ânında elde edebildiği bilgilere biz sahip değildik.

Dünya şimdiye göre daha büyük ve daha gizemliydi ve bizler o zamanlar da Ay Dağları'ndaki gizli mağaraları ve Pencap'ta kaplan avına çıkmayı hayal edebiliyorduk."

Haritaların en güzel hâlinde olduğu zamanlar, diye düşündüm. O dönemlerde oğlanların her biri kendi macerasını yaşamayı umuyordu ve kızlar henüz icat edilmemişti.

İçinde Tanrı bilir nelerin olduğu ve Tanrı bilir nereye giden devasa bir kamyonu geçerken Toby havladı.

"Savaştan sonra bir rüyadan uyanmış gibi hissettim kendimi," dedi Nightingale. "Artık uzay roketleri, bilgisayarlar ve Jumbo jetler vardı ve büyüye başvurulmaması doğal bir şey olarak görülüyordu."

"Yani siz de onları arama zahmetine girmediniz," dedim.

"Bir tek ben vardım ve bütün Londra'dan ve Güneydoğu'dan ben sorumluydum," dedi. "Eski günlerin geri geleceği aklıma bile gelmiyordu. Ayrıca Dunlop'un kitapları da bize onun hocasının yabancı bir gelenekten gelmediğini gösteriyor. Yani bu karabüyüyü yapan kişi bizim buralardan biri olmalı."

"Onlara karabüyücü diyemeyiz," dedim.

"Kara sözcüğünü burada mecazi anlamda kullandığımızın farkındasındır sanırım," dedi Nightingale.

"Bunun bir önemi yok," dedim. "Sözcükler kendi anlamlarını bile değiştirebilirler, öyle değil mi? Ona bakarsan bazı insanlar benim de bir karabüyücü olduğumu söyleyebilir."

"Sen henüz bir büyücü değilsin," dedi. "Sana olsa olsa bir çırak denebilir."

"Konuyu değiştiriyorsunuz," dedim.

"Peki, onlara ne dememiz gerek o zaman?" diye sordu sabırsız bir şekilde.

"Etik anlayışı olmayan büyü pratisyenleri' diyebiliriz."

* Nil Nehri'nin çıktığına inanılan doğu Afrika'daki efsanevi bir dağ veya sıradağlar. (ç.n.)

“Merakımı gidermek için soruyorum, anlarsın ya,” dedi Nightingale. “*Karabüyü* sözcüğünü kullandığınızı bir tek sen, ben ve Doktor Walid bildiğine göre bu sözcüğü kullanmamak neden önemli olsun ki?”

“Eski dünyanın geri gelmesi artık an meselesi de ondan,” dedim. “Hatta yeni dünyanın gelmesi bile eli kulağında diyebiliriz.”

Oxford tuhaf bir yerdir. Kenar mahallelerinde dolaşırken İngiltere’nin herhangi başka bir şehrinde olduğunuzu düşünebilirsiniz. Giderek Kraliçe Victoria Dönemi’nin görünümüne bürünmüş olsa ve aralarda 1950’li yılların mimari yol kazaları bulunsa da bu banliyöler genellikle Kral Edward Dönemi yapılanmasının özelliklerini taşır. Sonra Magdalen Köprüsü’nden geçersiniz ve kendinizi aniden on sekizinci yüzyılın ikinci yarısından kalma Geç Ortaçağ mimarisi örneklerinin yoğun bir şekilde bir arada bulunduğu bir alanda bulursunuz. Burası tarihsel açıdan son derece etkileyicidir ama trafik yönetimi açısından baktığınızda buradaki dar sokakların arasından geçebilmenin Londra’da araba kullanmak kadar vakit aldığını görürsünüz.

William ve Mary’nin saray hekimi olan John Radcliff kendi döneminde çok az okumasıyla ve hemen hemen hiçbir şey yazmamasıyla ünlü olan biriydi. O yüzden de Oxford’daki dünyaca ünlü kütüphanelerin çoğunu onun yaratmış olması şaşırtıcı bir durumdu. Radcliff Bilim Kütüphanesi, yuvarlak kubbesiyle Aziz Paul Kilisesi’ne benzeyen ama kiliselere özgü bazı dış unsurların mevcut olmadığı bir binanın içindeydi. Binanın iç kısmında göze kaymak gibi görünen bir dolu oyma işi taş, eski kitap ve asma balkon vardı ve içeride doğal olmayan bir şekilde sessiz olan gençlerin zoraki suskunluğu hüküm sürmekteydi. Bizimle ilgilenecek olan kişi, girişin hemen iç kısmındaki ilan panosunun yanında bizi beklemekteydi.

Büyük şehirlerin dışında kalan yerlerde, benim şöyle bir görünmem dahi bazı insanların nutkunun tutulması için ye-

terlidir. Bu, Nightingale'in ona *farklı* bir kişiyi yeni çırağı olarak tanıtmasını beklediği açıkça belli olan Felsefe Doktoru, Royal Society üyesi ve Bodleian Kütüphanesi Özel Koleksiyonlar Kûratorü olan Harold Postmartin için de geçerliydi. Onun, *ama o bir siyahi* sözcüklerini kimseyi rencide etmeden ayırtırmak için bocaladığını ama başarılı olamadığını görebiliyordum. Elini sıkarak onu bu sıkıntıdan kurtardım; genellikle doğru çıkan gözlemime göre fiziksel olarak size dokunmaktan kaçınmıyorlarsa, duruma eninde sonunda uyum sağlarlar.

Postmartin babamdan daha yaşlı ve daha çelimsiz görünen, hafifçe kambur, beyaz saçlı bir adamdı ama el sıkışması hayret edilecek kadar güçlüydü.

"Demek yeni çırak sizsiniz, öyle mi?" dedi. Bunun kulağa bir suçlama gibi gelmemesi için gayret ettiği belli oluyordu. O anda onunla bir sorunum olmayacağını anladım.

Tüm çağdaş kütüphaneler gibi Radcliffe'in dıştan görünen tarafı buzdağının ucu gibiydi çünkü koleksiyonun ana bölümü Radcliffe Meydanı'nın altında, kitaplarla dolu ve modern klima cihazlarının kulak tırmalayan uğultusuyla soğutulan odalardaydı. Postmartin bizi beyaza boyanmış tuğla duvarlı bir dizi koridordan geçirerek üzerinde GİRMEK YASAKTIR yazan ve herhangi bir hataya izin vermeyecekmiş gibi duran metal bir güvenlik kapısına getirdi. Sonra da güvenlik kartını okuttu ve şifresini girdi. Kapı sert bir ses çıkararak açıldı. Kendimizi bir anda aynen koleksiyonun geri kalanının durmakta olduğu odalar gibi raflarla dolu klimalı bir odanın içinde bulduk. Odanın içinde, üstünde sevgiden yoksun bir evlilik yaşıyorlarmış gibi duran eski tip bir Mac ile bir IBM kişisel bilgisayar dışında hiçbir şey olmayan, geleneksel türde tek bir çalışma masası vardı.

"Bu bir Amstrad PCWorld," dedi Postmartin. "Sanırım sizin döneminizden önceye ait." Plastikten yapılmış mor bir sandalyeye oturdu ve antika bilgisayarı çalıştırdı. "Bunda donanım bağlantıları, USB yuvası filan yok. Artık üretilmeyen

üç inçlik flopi diskler kullanılıyor. Buna modası geçmiş bir şeyle güvenliği sağlamak denir, aynen Budala'da olduğu gibi. Erişimi sağlanamayan bir şeyi kimse *hackleyemez*, öyle değil mi? Umarım bu terimi doğru kullanıyorumdur."

Ekrana insanı ürküten bir yeşil renge sahipti. Eski bir film-den kalma tek renkli bir görüntü gibiydi. Cihaz üç inçlik diski içine alırken pat diye bir ses çıkardı.

"*Principia*'nın bir kopyası var mı sizde?" diye sordu Postmartin.

Kitabı ona uzattım. Sayfaları ağır ağır çevirerek inceleme-ye başladı.

"Kütüphanedeki nüshaların her biri farklı bir şekilde işa-retlenmiştir," dedi ve belirli bir sayfada durarak bana göster-di. "Bir bakın, şu sözcüğün altı çizilmiş."

Baktım, altı çizilen sözcük *regentis* idi. "Bu anlamlı bir şey mi?" diye sordum.

"Göreceğiz," dedi. "Belki bunu bir yere yazsanız iyi olur."

Bu sözcüğü polis not defterime yazdım. Bunu yaparken Postmartin'in benim görmediğimi sandığı bir kâğıt destesi üzerine aceleyle bir şeyler karaladığını fark ettim. Ben işimi bitirince bir işaret daha bulana kadar sayfaları karıştırdı. Bu sefer de *pedem* sözcüğünü kaydettim. Onun da az önceki gibi telaşla bir şeyler karaladığını gördüm. Bu işlemi üç kere daha tekrarladık. Postmartin bana bu sözcükleri okumamı söyledi.

"*Regentis, pedem, tolleret, loco, hostium,*" diye okudum.

Postmartin gözlüğünün üstünden bana bir bakış attı. "Siz-ce bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Sanırım sayfa numaralarının sözcüklerden daha önemli olduğunu gösteriyor," dedim.

Postmartin'in süngüsü bir anda düştü. "Nasıl anladınız?"

"Sizin zihninizi okuyabiliyorum," dedim.

Postmartin, Nightingale'e baktı. "Doğru mu bu?"

"Hayır," dedi Nightingale. "Sizin sayfa numaralarını yazdığınızı gördü sadece."

"Çok gaddar bir adamsınız Memur Grant," dedi Postmartin. "Mesleğinizde çok ilerleyeceğinizden eminim. Sizin de gördüğünüz gibi bir araya getirildiklerinde bu sözcükler bir anlam ifade etmiyor ama tek bir alfanumerik dizi hâlinde yazıldığında, sayfa numaraları özgün bir kimlik numarası oluşturuyor. Bu numarayı şuradaki saygın dostumuza girdiğimiz takdirde de *işte orada!*"

PCWorld'ün ekranında kirli yeşil renkli bir metin belirdi: Burada başlık, yazar, yayınevi, raf bilgileri ve kitabı ödünç alan kişilerin isimleri vardı. Kitabı en son alan kişi Geoffrey Wheatcroft'tu. Bu kişi, kitabı Temmuz 1941'de almış ve geri getirmemişti.

"Ah," dedi Postmartin şaşkınlıkla. "Geoffrey Wheatcroft mu? Menfur olarak tanımlayacağım bir kişi değildir hiç. Ya sizin suç potansiyeli olan kişi tanımınıza uyuyor mu bu kişi, Thomas?"

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Tanıyordum," dedi Postmartin. "Geçen sene öldü. İkimiz de cenaze törenindeydik ama Thomas şüphe çekmemek için adamın oğluymuş gibi gelmişti törene."

"Bu iki sene önceydi," dedi Nightingale.

"Aman Tanrım, o kadar oldu mu?" dedi Postmartin. "Yanlış hatırlamıyorsam törene katılanların sayısı pek azdı."

"Aktif bir pratisyen miydi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Nightingale. "Asasını 1939'da almıştı ama birinci sınıf büyücü sayılmıyordu. Savaşın sonra bu işten vazgeçti ve Magdalen'de çalışmaya başladı."

"Başta teoloji dersi veriyordu," dedi Postmartin.

"Magdalen Koleji mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Nightingale ve aniden düşünceli bir tavır aldı.

İlk ben atıldım. "Yani Jason Dunlop'un gittiği kolej."

Nightingale hemen Magdalen'e gitmek istiyordu ama Postmartin önce Eagle and Child Lokantası'nda bir yemek yemeyi

önerdi. Biraz oturmanın iyi olacağını ben de düşünüyordum çünkü doğruyu söylemek gerekirse Nightingale yine sol yanına ağırlık vermeye başlamıştı ve biraz da hasta gibiydi. Nightingale yemeğe koleje gittikten sonra çıkmayı önererek bir ara yol buldu. Postmartin yolda beni bazı konularda bilgilendirmek istiyordu, o yüzden de birlikte yürümemizi teklif etti.

Ben daha itiraz edemeden Nightingale, "Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedi Postmartin.

"Anladım," dedi Nightingale. "Eh, eğer öylesi daha iyi olur diyorsanız..."

Postmartin bunun hayati bir önem taşıdığını söyledi. Biz de arabasına kadar ona eşlik ettik. Onu, arabayı heyecandan bir koku bulutu içinde bırakan Toby'yle tanıştırdım. Nightingale'e Jaguar'la gitmesini teklif ettim. Böylece lokantadan arabayla dönerdik ve o da en azından yürümek zorunda kalmazdı.

"Demek şu ünlü hayalet avcısı köpek bu," dedi Postmartin.

"Onun ünlü olduğunu bilmiyordum," dedim.

Postmartin beni bir geçitten geçirdi. Geçit o kadar Geç Ortaçağ döneminden kalma bir özgünlükteydi ki ortasından bir zamanlar atık su kanalı olarak kullanılan taştan bir menfez bile geçiyordu. "Bu elbette şimdi o iş için kullanılmıyor," dedi Postmartin.

Her yer öğrencilerle ve turistlerle kaynıyordu. Bunların her biri kendilerini neşeli bir taşkınlıkla ezip geçmek için ellerinden geleni yapan bisikletçileri yok saymaya çalışıyorlardı.

Postmartin'e İngiltere'deki büyüyle ilgili hukuki yaptırımları oluşturan ve çoğu yazıya dökülmemiş olan karmaşık anlaşma ağı içinde ne gibi bir rol oynadığını sordum.

"Siz ve Nightingale raporlar yazıyorsunuz ve ben de onları okuyorum," dedi. "En azından konuyla ilgili olan bölümleri."

"O zaman siz Nightingale'in patronu musunuz?" diye sordum. Postmartin kıkırdar gibi bir ses çıkardı. "Hayır," dedi.

"Ben arşivciyim. Büyük adamın ve ezelden beri onun başladığı işi devam ettiren daha küçük varlıkların yazdıklarından sorumluyum. Bunlara Nightingale ve siz de dahilsiniz."

Bu tarihçeyi de öğrendikten sonra Victoria Dönemi'nden kalma az da olsa birkaç sıraeve ve bir Oxham'a sahip olan Broad Sokağı'na dönmek hoşuma gitti.

"Buradan gelin," dedi Postmartin.

"Newton, Cambridge'liydi," dedim. "Onun yazdıklarının burada ne işi var?"

"Onun simyayla ilgili çalışmalarını orada yapmasını istemiyorlardı da ondan," dedi Postmartin. "Ama öldükten sonra ondan çekinmeleri için bir neden kalmadı ve bizim Isaac de onların bilim ve akıl konusundaki parlayan yıldızı oldu. Kabul etmek gerekir ki o resmin en iyi şartlarda bile karmaşık olan bir kişi tarafından daha da karmaşık bir hâle gelmesini istemediklerini düşünüyorum."

Oxford, ilk bakışta göze çarpan bazı Kral George Dönemi taşkınlıklarına rağmen katı bir şekilde Tudor Dönemi özelliklerini taşımaya devam ediyordu. Bu Aziz Giles üzerindeki Eagle and Child barına varana kadar bu şekilde devam etti.

"İyi," dedi Postmartin, *kuytuluk* ismini verdiği köşeye otururken. "Thomas henüz gelmemiş. Elinde bir bardak şeri tutarken bazı konularda sohbet etmek insana daha kolay geliyor."

Genç bir çocukken hayatınız yetişkinlerin gönülsüz olarak başlattığı ve aslında bildiğiniz ya da bilmek istemediğiniz bir dizi rahatsız edici şeyle ilgili olan sohbetlere katılmakla geçer.

Ona bir şeri geldi, bana da bir limonata.

"Thomas'ın bir çırak almasının ondan hiç beklenmeyen bir şey olduğunu anladığınızı sanıyorum," dedi Postmartin.

"Evet, bu konu oldukça net bir şekilde vurgulandı."

"Sanırım belki de bu adımı daha önce atmalıydı," dedi Postmartin. "Yani büyüünün artık öldüğüne dair raporların fazla abartıldığı ortaya çıkar çıkmaz."

"Büyü olayının devam ettiğini nasıl anladınız?"

"Thomas'ın yaşlanmaması bir belirtiydi tabii," dedi Postmartin. "Doktor Walid'in raporlarını ben arşivliyorum ve anlayabildiğim parçalar, oldukça tuhaf."

"Ben de kaygılanmalı mıyım?" diye sordum. Patronumun 1900 doğumlu olduğu fikrine daha yeni yeni alışırıyordum. 1970'li yılların başından beri yeniden gençleşmeye başladığını söylüyordu. Nightingale bunun büyüyle ilgili etkinliklerin 1960'lı yıllardan itibaren genel bir artış göstermesiyle bağlantılı olduğunu düşünüyordu ama bedavadan gelen bir şeyde kusur arıyormuş gibi bir görüntü vermek de istemiyordu. Bu konuda onu suçlayamıyordum.

"Bunu keşke bilebilseydim," dedi Postmartin. Cebine davrandı ve oradan çıkardığı kartı bana uzattı. Üzerinde Postmartin'in telefon numarası ile e-posta ve Twitter adresleri vardı. Bir Twitter adresi olması oldukça şaşırtıcıydı. "Aklınıza cıkılan bir şey olursa benimle temas kurabilirsiniz."

"Sizinle temas kurarsam ne yapacaksınız?" dedim.

"Endişelerinizi dinleyeceğim ve size sempati göstereceğim," dedi.

Nightingale'in bize katılmasına kadar en azından bir saat daha geçti. Bize katıldığında, keşfettiği şeylerin bir özetini çıkarırken yarım litrelik acı birayı ağır ağır yudumlamasını izledim. Saptayabildiği kadarıyla, üniversitedeyken Jason Dunlop'un Geoffrey Wheatcroft'la bir ilişkisi olmamıştı.

Nightingale, adamımız Jason'la aynı zamanlarda Magdalen'de olan her bir öğrenciyle ve öğretim üyesiyle ilgili birer bilgisayar çıktısı almayı düşünüyordu. Bunlara Geoffrey Wheatcroft'un sınıfında okuyan öğrencilerin de bir listesini ekleyecekti. Bütün bu belgeler rahatlıkla, bir kişiyi tam da iz bırakmadan dövebileceğiniz büyüklükteki ciltli bir kitap ağırlığında olurdu, tabii yasalara itaatin bu yöntemle sağlanmasının doğru olduğuna inanıyorsanız. HOLMES'a girildiği takdirde bu verilerin doğruluğu, soruşturmanın olağan aşamalarında ele geçen başka isimlerle karşılaştırılıp kontrol edi-

lebilirdi. Stephanopoulos'un emrinde çalışan cinayet masası ekibinde, hayati önem taşımakla birlikte zaman alan bu tür sıkıcı işleri yapmakla görevli en az üç kişi olurdu. Ya Budala'da ne vardı? Budala'da ne olduğunu tahmin etmek kolaydı ve bunun düşüncesi bile Nightingale'i mutsuz ediyordu.

Postmartin Nightingale'e bundan sonra ne yapacağını sordu.

Nightingale yüzünü buruşturdu ve birasından bir yudum daha aldı. "Kütüphane kartlarının geri kalanını Ambrose House'dan almayı düşünüyorum. Diğer kitapların nereden geldiğini anlama vakti geldi."

Nightingale 5 numaralı kavşakta otoyoldan çıkmamı söyledi. B Yolu'na girmek için sola sapmadan önce, güzel bir köyün içindeki bir hastaneye benzettiğim Stokenchurch'ten geçtik. B Yolu da hemen sonra çağdışı kalmış yüksek ve yeşil bir duvar gibi yükselen çalı çitlerinin arasında uzanan ince bir yol hâline geldi.

"Arazinin büyük bir bölümü yerel çiftçilere kiralanıyor," dedi Nightingale. "Giriş kapısını az sonra solumuzda göreceğiz."

Beni uyarımasaydı, orayı rahatlıkla ıskalayabilirdim. Çalı çiti aniden dövme demirden yapılmış bir kapıyla bölünen yüksek, taş bir duvar hâlini aldı. Motoru dururdum. Nightingale arabadan indi. Toby de onu takip etti. Nightingale kocaman, demirden bir anahtarla kapıyı açtı. Kapının kanatları standart korku filmlerinde olduğu gibi gıcırtilı bir ses çıkarak açıldı. Elini sallayarak bana gelmemi işaret etti. Toby o sırada kapı dikmesine işlemekle meşguldü. Durup Nightingale'in arabaya binmesini bekledim ama o, araba yolunun aniden bir dizi ağacın arkasında kaybolduğu bir yeri işaret etti.

"Beni köşede bekle," dedi. "Pek uzak değil."

Haklıydı. Okulun ana binası köşeyi döner dönmez karşıma çıktı. Jaguar çakıl taşlarıyla kaplı araba yolunda çatır çutur

sesler çıkararak durdu ve ben de etrafa bir bakış atmak için arabadan indim.

Okulun elli senedir kullanılmadığı hemen belli oluyordu. Çimler ve çiçek tarhları ısırganotu, ketenotu ve yabancı frenk maydanozu gibi dikenli bitkilerle kaplanmıştı. Binanın kendisi de yıpranmış bir gri renge bürünmüştü, geniş düşey sürme pencereleri tahta kepenklerle örtülmüştü. Gotik bir şey göreceğimi biliyordum ama bu, daha çok kırılık yere firar etmiş ve her yana yayıldıktan sonra onu eski dar cepheli hâline sokan zalim bir mimarın eline geçmiş Naip Prens Dönemi'nden kalma sıralı evlerden biri gibi duruyordu. Terk edilmişti belki ama şu anda metruk değildi. Yağmur oluklarının açık olduğu, çatının yeniden kaplandığını görebiliyordum.

Toby pır pır sesleri çıkararak yanımdan geçti, dikkatimi çekmek için birkaç kez havladı ve sonra da okulun sol tarafında kalan zararlı otlarla kaplı bir koruya doğru koşmaya başladı. Özünde bir kır hayvanı olduğu açıkça belli oluyordu. Nightingale de az sonra geldi.

"Buranın biraz adam edilmiş olmasını beklerdim," dedim.

"Ne gibi yani?" diye sordu Nightingale.

"Ne bileyim... Taşraya özgü bir otel, bir konferans merkezi, bir sağlık kaplıcası, ünlüler için bir rehabilitasyon kliniği..."

Ünlüler için rehabilitasyon kliniğinin ne olduğunu anlatınca Nightingale, "Hayır," dedi. "Budala hâlâ arazinin tamamına sahip ve çiftliklerden gelen kira paraları binanın bakımı için kullanılıyor."

"Neden satın kurtulmamışlar ki?"

"Savaşın sonra büyük bir zihin karmaşası yaşandı," dedi Nightingale. "Her şey yoluna girdikten sonra da resmi statüsü olan bir tek ben kalmıştım ortalarda. Okulun satışı konusunda kendi başıma girişimde bulunmak bana biraz haddini bilmezlik gibi gelmişti."

"Okulun yeniden açılacağını mı düşünüyordunuz?"

Nightingale yüzünü buruşturdu. "Ben okulu düşünmemeye çalışıyordum."

“Arazinin değeri şimdilerde çok artmış olmalı.”

“Ünlüler için rehabilitasyon merkezine dönüştürülmesi sence iyi mi olur?”

Bundan pek ümitli olmadığımı itiraf etmek zorunda kaldım. Kepenlerle kapatılmış ve çok güçlü asma kilitlerle güvencen altına alınmış ana kapıyı göstererek, “Bunun anahtarı sizde mi?” diye sordum.

Nightingale sırtıttı ve “İşte şimdi izleme ve öğrenme vaktin geldi,” dedi.

Basamakları çıkarak merdivenlerin sol yanında kalan ana kapıya geldik ve upuzun otların gizlediği dar bir merdivenden inerek üzerinde tahtadan bir perde ya da zincir olmayan sağlam bir kapının daha önüne geldik. Kapının üzerinde göze görünen bir kapı kolu da yoktu.

“Bak, bu kapı geceleri kullanılırdı,” dedi Nightingale. “Özgün hâlinde, getir götür işi yapan uşakların kaldıkları yerlerden çıkıp efendileri daha aşağıya inmeden doğrudan onların arabalarına girip beklemelerini mümkün kılmak için yapılmıştı.”

“Tam on sekizinci yüzyıla özgü bir durum,” dedim.

“Oldukça,” dedi Nightingale. “Ama benim bu okula gittiğim günlerde biz burayı farklı bir amaçla kullanırdık.” Avucunu kapının kilidinin olması gereken yerine dayadı ve alçak sesle Latince bir şeyler mırıldandı. Önce bir çıt sesi, sonra da raspalama sesine benzer bir ses çıktı. Nightingale’in ittirdiği kapı içe doğru açıldı.

“O zamanlar öğrenciler için sokağa çıkma yasağı vardı ve bizler, haylaz delikanlılar olarak dışarı çıkıp içki içmek istiyorduk,” dedi. “Büyük ustalarının yeryüzü ve hava ruhlarına birisi için bir durdurma emri vermeleri hâlinde, o kişinin dışarı çıkma yasağını delmesi pek kolay bir şey değildir.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. “Yeryüzü ve hava ruhları dediniz, değil mi?”

“Onlar öyle diyorlardı,” dedi Nightingale. “Ve onlara inanlardan biri de özellikle bendim.”

“Yani içki içemiyordunuz, öyle mi?” diye sordum.

Nightingale elinden bir ışık küresi çıkardı ve kapıya doğru bir adım attı. Alttaki kalmamak için ben de kendi ışığımı yarattım ve onun arkasından içeri girdim. Toby’nin dışarıda havladığını duyabiliyordum ama nedense bizimle birlikte içeri girmeye gönüllü olmadı. Işık kürelerimiz Budala’nın altındaki benzer hizmet koridorlarını hatırlatacak şekilde, duvarları işlenmemiş tuğladan yapılmış kısa bir koridoru aydınlattı.

“Altıncı sınıfa gelene kadar içemezdik,” dedi Nightingale. “Ortak odaya dahil edildikten sonra, bizden daha deneyimli olan altıncı sınıftakiler gece kullanılan kapıyı açan büyü sözlerini öğretirlerdi ve biz de içki içmeye gidebilirdik. Öğrenci gözlemcilerinin hiç hoşlanmadığı bir Horace Greenway olmadığınız müddetçe bu mümkün olabilirdi.”

Tam o sırada T kavşağına geldik ve sağa saptık.

“Ona ne oldu?” diye sordum.

“Girit savaşında öldü,” dedi Nightingale.

“Bara nasıl geliyordu demek istedim.”

“İçimizden biri ona kapıyı açardı,” dedi Nightingale.

“Peki ama hocalar dışarıya gizlice çıktığınızı hiç çakırmıyorlar mıydı?” diye sordum.

Tahta bir merdivenden bir kat yukarıya çıktık. Basamaklar ağırlığımız altında insanı ürkütecek şekilde gıcırıyordu.

“Ustalar durumu biliyorlardı,” dedi Nightingale. “Ne de olsa kendileri de bir zamanlar altıncı sınıf öğrencileriydi.”

Ahşap panelli bir merdiven sahanlığına vardığımızda birden gözümün önünden yıldırım gibi limon şekeri, şerbet, ıslak yün ve koşuşturan ayak seslerinin oluşturduğu bir *vestigium* geçti. Sahanlığın her iki duvarında da pirinçten yapılmış elbise askıları ve oturmaları ve ayakkabılarını değiştirmeleri için ergen oğlanlara uygun ebatta yapılmış sıralar vardı. Parmak uçlarımı ahşabın üzerinde gezdirdim ama ahşabı değil *Beano*’nun ve *The Eagle*’ın kaba ilan kâğıtlarını hissettim.

Duraksadığımı gören Nightingale, “Sürüyle anı var,” dedi.

Hayaletler ve anılar diye düşündüm. Aralarında bir fark olduğundan emin değildim.

Nightingale yıpranmış ahşap bir kapıyı açtı ve kendimizi koca bir salonun içinde bulduk. Birden yetersiz hâle gelen ışık toplanmış yine de iki devasa merdiveni ve bir zamanlar çerçeveli resimlerin asılı olduğu çıplak taş duvarların üzerinde kalmış olan dikdörtgen izleri ortaya çıkardı. Pencereler kepenklerle kapalı olduğu için kendi ışığımızı kendimiz yapmasaydık zifiri karanlıkta kalmamız işten bile değildi.

"Burası büyük salon," dedi Nightingale. "Kütüphaneye uğursuz merdivenden gidiliyor."

Bu merdivene neden uğursuz dendiğini sormak üzereydim ki birden sol taraftaki merdivenden çıkmakta olduğumuzu fark ettim. Latincedeki *sinister* sözcüğü hem *uğursuz* hem de *sol taraftaki* anlamına geliyordu ve bu da kızlı erkekli eğitim sisteminde oğlanlar için eğlenceli imalar içeren bir sözcük oyunu oluştuyordu. Sınıflarında, ismi Dexter olan talihsiz birine kim bilir nasıl gülüyorlardı, diye geçirdim içimden. Yukarıya çıkarken az ilerideki duvarın üzerine kazınmış olan sıra sıra isimler gözüme çarptı ama bunların ne olduğunu sormama fırsat kalmadan Nightingale sahanlığa çıkmış ve okulun serin derinliklerine dalmıştı bile.

Duvarlar çoğunlukla boyanmış tuğladan yapılmıştı. Resimlerin eskiden asılı durduğu yerlerin soluk renkli dikdörtgenler hâlinde kaldığı görülüyordu. Anneme temizliğini yaptığı pek çok büroda yardımcı olduğum için Nightingale'in binanın bakımı için tuttuğu şirketin, halıları büyük boy sanayi tipi bir Hoover'la süpürdüğünü hemen anladım çünkü halıların üzerinde yol yol izler vardı ve tozlara bakılacak olursa son temizliğin yapılmasından beri en az iki hafta geçmiş olmalıydı.

Kitaplar, kitap rafları ve mobilya yokluğunda, kütüphane sürekli yer değiştiren ışık kürelerimizin bir mağara havası verdi-

* Dexter: Latince sağ taraf anlamına gelen bu sözcük aynı zamanda İrlanda'ya özgü bir sığır türünü tanımlamak için de kullanılır. (ç.n.)

ği sıradan, büyük bir oda gibi duruyordu. Kartotek dolaplarının iskeletini üstlerindeki örtünün altından seçebiliyordum. Budala'daki sıradan kütüphanede de bunların aynısından iki tane vardı ama okul kütüphanesindekilerin sayısı sekizdi. Neyse ki Nightingale büyüyle ilgili kitap kartlarının bunlardan sadece bir tanesinde olduğunu söyledi. Ben örtüyü çekip çekmeceleri açarken Nightingale de bana ışık ürettiyordu. Çekmecelerde hiç toz yoktu ve *vestigia* da hayret edilecek kadar azdı.

Buna dikkat çektiğimde Nightingale, "Bunlar büyüyle ilgili kitaplardı," dedi. "Büyülü kitaplar değil."

Çekmecelerde, üzerlerinde kitapların daktiloyle yazılmış isimlerini ve kütüphane numaralarını içeren standart endeks kartları ve onların ne zaman ve kim tarafından ödünç alındığını gösteren elle yazılmış bir de liste vardı. Oxford'dan ayrılmadan önce Ryman'e uğramış ve kartların hangi sırada olduğunu kaybetmemek için büyük boy bir paket lastik bant almıştım. Bütün çekmeceleri işlemden geçirmek çok uzun sürdü ve sonunda taşımam gereken şeyler dolaptan daha hafif olmayan koca bir siyah çöp poşetine anca sığıdı.

"Galiba dolabın kendisini alsaydık daha iyi olacaktı," dedim ama Nightingale onun yere vidalanmış olduğunu söyledi.

Çöp torbasını omzuma astım ve yeniden büyük salona geçen Nightingale'i sendeleye sendeleye takip ettim. Bu arada bir pundunu bulup duvardaki isimlerin kimlere ait olduğunu sordum.

"Bunlar onurlu ölülerdir," dedi Nightingale. Beni sağ taraf-taki merdivene yönlendirdi ve ürettiği ışık küresini ilk baştaki isimlerin üzerine tuttu. "Peninsula Mücadelesi," dedi. Burada az sayıda isim vardı. Waterloo Mücadelesi'nde sadece bir isim göze çarpıyordu. Kırım için beş altı tane, Hindistan içinse iki isim vardı. On dokuzuncu yüzyıldaki müstemleke savaşlarının listesindeyse yirmi kadar daha ismin olduğunu görebiliyordum. Bunlar toplam olarak Birinci Dünya Savaşı'nda ölen yirmiden az kişiden daha fazla sayıdaydılar.

"Almanlarla bizim aramızda büyü kullanılmayacağına dair bir anlaşma vardı," dedi Nightingale. "Ama biz bunu bir süre sonra uygulamadık."

"Sizi popüler yapan da bu olmalı," dedim.

Nightingale ışık küresini İkinci Dünya Savaşı'nın onurlu ölülerinin tümünün isimleri görünecek şekilde salladı.

"Bak işte, Horace şurada," dedi Nightingale, Horace Greenway, Kastelli, 21 Mayıs 1941 ibaresini iyice aydınlatarak. "Bir de Sandy, Campers ve Pascal var." Işık küresi listelerde Tobruk, Arnhem ve tarih derslerinden hayal meyal hatırladığım diğer yerlerde ölenler diye yer alan ama çoğu Ettersberg isimli bir yerde 19 Ocak 1945 tarihinde ölmüş gibi gösterilen ve rütbelere göre sıralanmış isimlerin üzerine bir ok gibi vurdu.

Çöp torbasını yere koydum ve ışık küremi bütün odayı görebilecek şekilde parlaklaştırdım. Anma anıtı baştan aşağı isimlerle dolu iki duvardan oluşuyordu. Bu iki duvarda binlerce isim olmalıydı.

"Burada Leningrad Kuşatması'ndan bir çizik bile almadan çıkan ama bir torpido ateşinde ölen Donny Shanks'in, Dieppe'de ölen Smithy'nin ve bizim Tembel Popo Dansı diye isim taktığımız Rupert Dance'in de isimleri var." Nightingale'in sesi giderek duyulmaz oldu. Yanaklarından aşağı yaşların süzülmemekte olduğunu görünce başımı diğer tarafa çevirdim.

"Bazı günler bunlar çok uzaklarda kalmış gibi geliyor bana, bazı günlerse..." dedi.

"Kaç tane?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"İki bin üç yüz doksan altı," dedi Nightingale. "Askerlik yaşındaki her beş İngiliz büyücüsünün üçü. Hayatta kalanların da pek çoğu ya yaralanmıştı ya da ruhen artık büyüyle uğraşamayacak kadar bitmiş durumdaydı." Bir hareket yaptı ve ışık küresi eline geri döndü. "Sanırım geçmişte fazla vakit geçirdik."

Ben de ışık küremi söndürdüm, çöp torbasını omzuma astım ve onun peşinden gittim. Tam çıkarken isimleri duvarlara kimin oyduğunu sordum.

"Ben kendim yaptım," dedi Nightingale. "Hastane bizi birer hobi edinme konusunda teşvik etti. Ben ahşap oymacılığını seçtim. Neden onu seçtiğimi de söylemedim."

"Neden söylemediniz?"

Yeniden hizmet koridorlarına girdik. "Doktorlar benim hâlâ çok sağlıksız olduğumu düşünüyorlardı."

"İsimleri neden siz oyduunuz?"

"Ah, birinin yapması gerekiyordu ve görebildiğim kadarıyla hâlâ bir şeyler yapabilen bir tek ben vardım. Bir de bunun bir faydası olabilir gibisinden gülünç bir inanca sahiptim."

"Faydası oldu mu?"

"Hayır," dedi. "Pek değil."

Gece kapısından dışarı çıktık. Işık gözlerimizi kırptırtmamıza neden oldu. Okulun dışında hâlâ gündüz olduğunu unutmıştım. Nightingale kapıyı arkamızdan kapattı ve basamaklardan çıkarken peşimden geldi. Toby, Jaguar'ın güneş altında ısınan kaputunun üzerinde uyuyordu. Her tarafa çamur izleri bırakmıştı. Nightingale yüzünü buruşturdu.

"Bu köpeği neden tutmak zorundayız?"

"Molly'yi çok eğlendiriyor," dedim ve kartotekleri arabanın arkasına fırlattım. Toby kapının sesine uyandı. Bir görev bilinciyle arka koltuktaki yerini aldı ve hemen yeniden uykuya daldı. Ben ve Nightingale emniyet kemerlerimizi bağladık. Ben motoru çalıştırdım. Jaguar'ı döndürmeden önce eski okulun kör pencerelerine son bir bakış daha attım. Daha sonra okul arkamızda kaldı ve Londra'ya doğru yol almaya başladık.

M25'e trafiğin en yoğun olduğu saatlerde girdiğimizde hava kararmıştı. Doğu yönünden sürüklenir gibi gelen büyük gri renkli bulutlar az sonra arabanın ön camına vuran yağmur damlalarını getirdi. Jaguar'ın motoru eski moda da olsa kaya gibi sağlamdı ama cam silecekleri utanılacak durumdaydı.

Nightingale bütün yolculuk boyunca başını yana çevirip pencereden dışarı baktı. Ben de bir sohbet konusu açmadım.

Siçrayarak yeniden Westway'e çıkmak üzereyken telefonum çaldı. Hoparlöre bağlandım. Arayan Ash'ti.

"Onu görebiliyorum," diye bağırdı. Arka plandaki bir kalabalıktan yükselen sesleri ve ayrıca gümbürtüyü andıran bir ses duyabiliyordum.

"Neredesin?"

"Pulsar Kulübü'ndeyim."

"O olduğundan emin misin?"

"Uzun boylu, sıska, soluk tenli, uzun siyah saçlı. Üstünde ölüm kokusu var," dedi Ash. "Ondan başka kim olabilir ki?"

Ona kadının çok yakınına gitmemesini ve yolda olduğumu söyledim. Nightingale yağmur altında uzanıp çakarı arabanın üstüne koydu ve ben de hız almaya başladım.

Dünyadaki tüm erkek sürücüler kendilerini mükemmel sürücü sanırlar. Su birikintisinden bir göz küresi çıkarmak zorunda kalmış her polis de bunların çoğunun kendilerini kandırdığını bilir. Trafikte araba kullanmak hem zor hem stresli hem de acayip tehlikelidir. O yüzden MET, Hendon'a dünyaca ünlü bir sürücü okulu açmıştır. Bu okulda polis memurlarına şehirdeki bir sokakta sürüyle atraksiyon yapıp yine de zayıt sayısını tek haneli rakamlarda tutabilmeleri için bir dizi ileri düzeyde entegre araba kullanma kursu verilir.

Westway'den çıkıp Harrow Yolu'nun yoğun trafiğine girince keşke bu derslerden en azından birine katılmış olsaydım diye düşündüm. Aslında arabayı benden kıdemli olduğu için Nightingale'in kullanması gerekirdi ama ileri düzey sürücü kursları olduğunu ve hatta 1934'e kadar zorunlu olmadığına göre belki de herhangi bir sürücü belgesi sınavı olduğunu bile bilmiyor olabilirdi.

Edgware Yolu'na döndüm ama suçluluk psikolojisi içindeki bazı sürücülerin önümden çekilmek için birbirlerine girmelerine rağmen sadece yirmi milin altında bir süratle gidebiliyordum. Bir fırsatını bulup Ash'i yeniden aradım ve varmamıza on dakika kadar kaldığını söyledim.

"Kapıya doğru gidiyor," dedi Ash.

"Yanında kimse var mı?"

"Biriyle birlikte çıkıyor," dedi. Sıçtık, sıçtık, sıçtık diye geçirdim içimden. Bu işi aile içinde tutmakla hata etmiştik. Nightingale benden epey ilerideydi. Torpido gözünden bir Airwave seti çıkardı ve bir numarayı tuşladı. Bu oldukça etkileyiciydi çünkü bunu yapmayı ona sadece bir hafta önce öğretmiştim.

Ash'e, "Takip et onu ama telefonu kapatma ve herhangi bir risk alma," dedim.

Bense bir risk alarak doğruya dönmek için Marble Arch'a kadar bekledim. Bond Sokağı civarındaki acayip bir tek yönlü sistemin içinde sürmektense Oxford Caddesi'nin sadece otobüslere ve taksilere açık olmasından faydalanıp oraya daha kısa sürede varmayı umuyordum.

"Stephanopoulos da yolda," dedi Nightingale.

Ash'e nerede olduğunu sordum.

"Gece kulübünden çıkmak üzereyim," dedi. "Kadın benim için beş adım kadar önümde."

"Ne tarafa doğru gidiyorsunuz?"

"Piccadilly'e doğru," dedi.

Kafamda nerede olduklarını kestirmeye çalıştım. "Sherwood Sokağı'ndalar," dedim Nightingale'e. O da bunu Stephanopoulos'a ilettili. "Güneye gidiyorlar."

"Erkek arkadaşıyla uğraşmaya başlarsa ne yapayım?" diye sordu Ash.

Park etmiş ve acil durum ışıkları yanmakta olan bir otobüsün etrafından dolanarak geçtim. Çakarın ışığı kayar gibi yanlarından geçtiğim insanların yüzlerini maviye boyuyordu.

"Ondan uzak dur," dedim. "Bizi bekle."

"Çok geç," dedi Ash. "Sanırım beni gördü."

İleri düzey sürücü okulunun öğretmenleri Jaguar'ı Oxford Meydanı'ndaki trafik ışıklarından nasıl geçirdiğimi ve sağa doğru ani bir dönüşle lastiklerimin arkasından mavi duman-

lar çıkararak Regent Sokağı'na nasıl girdiğimi görselerdi herhalde pek mutlu olmazlardı.

"Sakin ol!" dedi Nightingale.

"İyi bir haberim var," dedi Ash. "Yanındaki zavallı adamın gitmesine izin verdi."

"Denham Sokağı'na gelmek üzereler," dedi Nightingale. O sokağın mahalli polisin görev yeri olduğunu söylemek istiyordu. "Stephanopoulos onlara belirli bir alanı güvenlik altına almalarını söylüyor."

Bir Ford Mondeo'nun içindeki sağır ve kör olduğu apaçık belli olan bir sürücü tam önüme geçmeye karar verince bir çığlık attım. Şükür ki ona söylediklerim arabamın siren sesinin içinde kaybolup gitti.

"Kötü haberse kadın bana doğru geliyor," dedi Ash.

Ona koşmasını söyledim. "Çok geç," dedi.

Tıslamaya benzer bir ses, bir çığlık, bir cep telefonunun sert bir yüzeye çarptığı vakit çıkardığı kendine özgü sesi ve bir de fren sesi duydum.

Glasshouse Sokağı'na doğru yaptığım ters dönüş, eminim ki yoldan gelen geçenin alkışlarını topladı ama hızla yolcu kapısına çarpan Toby'nin de şaşkın şekilde havlamasına neden oldu. Jaguar Mk II'lerin yağmacıların ve mobilize polis birliğinin favori çalıntı arabası olmasının bir nedeni vardı ve Nightingale'in Jaguar'ı da kesinlikle takip işi için geliştirilmişti. O yüzden de arkanın sağa sola salınımı bitince köşedeki Leicester Arms Otelinin hizasına gelene kadar altmış milde tam gaz gidebildim.

Sonra çakarımın bir yansıması olduğunu tahmin ettiğim şeyin aslında bir ambulansın acil durum ışıkları olduğunu fark ettim ve aynı anda da geliştirilmiş dört tekerlek freninin ne kadar iyi olduğu konusunda güçlü bir kanaat sahibi oldum: Evet, o tür frenler çok iyiydi. Bu arabada öyle bir fren sistemi kurulu olsaydı, hava yastığının darbesini yer ve bu olaydan sıyrık almadan kurtulurdum. Onun yerine göğsüm-

de emniyet kemerinin olduğu yerde hiddetli bir çürük oluştu ama ambulansın hızına yetişebilmek için arabadan yıldırım gibi indiğim ve kavşağı boydan boya koşarak geçip Sherwood Sokağı'na girdiğim için ben bunu çok daha sonra fark ettim. Bu arada ambulans durdu ama ben durmadım.

Sherwood Sokağı'nın bir tarafında 1950'lerin hüzünlü seramik karolarıyla kaplı bir kemer altı vardır. Halka açık bir tuvalete benzediğı için burası bir zamanlar haklı olarak gecenin geç vakitlerinde sıkışan çakırkeyif vatandaşlar tarafından kullanılmaktaydı. Cinayet masası burayı daha sonra yeniden yapılandırmıştı. Şimdiki hâliyleyse kurbanını gölgelerin içine çeken bir penis yamyamının doğaçlama bir yumulmayla vasetomi yapması için son derece uygun bir yer gibi görünüyordu.

Ash'i meraklı vatandaşların oluşturduğu bir halkanın orta yerinde yüzükoyun yere kapanmış, kıvranır bir durumda buldum. İki kişi onu kaldırımın üzerinde sakinleştirmeye çalışıyordu. Ash'in, onunla ilgilenen vatandaşların ve omzuna saplanmış yarım metrelik demir çubuğun üzerinde kan vardı.

Kendime bir yer açarak "Polis!" diye bağırdım ve Ash'i kurtarma pozisyonuna getirmeyi denedim.

"Ash, sana ondan uzak durmanı söylemişim," dedim.

Ash çırpınmayı kestikten uzunca bir süre sonra bana dik-katli bir bakış attı.

"Peter," dedi. "O kaltak bana bir parmaklık demiri fırlattı."

6

Zevk İmparatoriçesi

Londra Ambulans Hizmetleri'nde çalışan erkekler ve kadınlar, günlerini ölümcül araba kazalarının, başarıya ulaşmış veya içine edilmiş intihar girişimlerinin ve bir trenin önüne düşmüş olan vatandaşların bedenlerini yerden kazılamakla geçirdikleri için isteri krizi geçirmeye yatkın değillerdir. Bu arada, bu sonuncular tek kişiye *bir altta kalan* olarak bilinir. Bir keresinde bir trenin altında kalan bir çift için *iki altta kalan* mı demek gerek diye sormuştum ama sonuçta onlara *altta kalan çift* demenin daha doğru olacağını düşünmüştük. Her neyse, acıdan ve talihsizlikten oluşan günlük rutin olaylar sonunda sağlam ve pragmatik kişilikler üretirler. Kısacası, bunlar tam da gecenin bir yarısında ambulansınızda olmasını istediğiniz türden insanlardır. Ash'i toparlamakla görevli paramedik de saçları bakımı kolay olacak şekilde kesilmiş, Yeni Zelanda aksanıyla konuşan orta yaşlı bir kadındı. Ama yola çıktıktan birkaç dakika sonra onun da soğukkanlılığını yitirmeye başladığını fark ettim.

"O kaltak beni bir parmaklık demiriyle deldi!" diye bağırdı Ash.

Bu dediği şey, itinalı bir şekilde haddelenmiş sekizgen kesitinden de anlaşıldığı üzere, Victoria Dönemi stilinde, dövme demirden yapılmış, güzel bir parmaklıktan koparılmış yarım

metre uzunluğundaki bir parçaydı. Eğitimsiz gözlerim bana bu parçanın kalbine çok yakın bir yerden geçtiğini söylüyordu ama bu bile onun yerde kıvranmasına ve avaz avaz bağırmasına engel olamıyordu.

"Ona hakim olun," diye bağırdı kadın paramedik.

Ash'i kolundan yakaladım ve sedyenin üzerine bastırmaya gayret ettim.

"Ona bir şey veremez misiniz?" diye sordum.

Kadın bana vahşi bir bakış attı. "Ona *bir şey* mi verelim?" dedi. "Verdiğimiz an ölür."

Ash kolunu benden kurtardı ve parmaklık demirini yakaladı.

"Bunu çıkarın," diye haykırdı. "Bu bir soğuk demir, *çıkartın onu!*"

"Çekip çıkarsak olur mu?" diye sordum.

Bu paramedik kadın için bardağı taşıran son damla oldu. "Siz delirdiniz mi?" diye bağırdı.

"Bu soğuk demir," dedi Ash. "Beni öldürüyor."

"Onu hastanede çıkaracağız," dedim.

"Hayır, hastane olmaz," dedi Ash. "Nehre gitmem gerek."

"Doktor Walid gelmek üzere," dedim.

Ash çırpınmayı bıraktı ve elimi yakaladı. Beni kendisine doğru çekti. "Lütfen, Peter," dedi. "Nehre götür beni."

Polidori de *soğuk demirin perilerin ve bunların sayısız kuzenlerinin üzerinde toksik bir etki yaptığını* söyler ama ben Ash'in bunu uydurduğunu ya da malumun ilamını yaptığını düşünüyordum. Bana kalırsa soğuk demiri kimin bedenine saplasanız aynı zararlı etkiyi yapardı.

"Lütfen," dedi Ash.

"Ben bu mereti çekip çıkaracağım," dedim.

Paramedik bunun çok yanlış bir şey olacağını ve bunu düşünmekle bile anatomik açıdan gelişimini tamamlamamış geri zekâlı ve kendi kabiliyetlerini kasti olarak yanlış kullanmaya yatkın bir mahluk olduğumu kanıtladığımı söyledi.

İki elimi birden parmaklık demirinin üzerine koydum. Kan yüzünden çok kaygandı. Ash benim ne yapmak istediğimi görünce kendisini kasarak bekledi.

Beni rahatsız eden şey, demiri çektiğimde çıkan yırtılma sesi değildi, Ash'ın haykırışları bunu maskeleymişti. Kemiğin demirin tırtıllı tarafına sürtünürken çıkardığı titreşimi hissettiğim o anı hayatım boyunca unutamayacağım.

Yaradan fışkıran kan yüzüme bir şamar gibi çarptı. Burnuma bakır ve çok tuhaf olarak sahne makyajında kullanılan gresyağı ile ozon karışımı bir koku geldi. Paramedik o anda beni öyle bir kenara ittirdi ki ambulans bir köşe virajını alırken gerisingeri giderek yere düştüm. O da demirin girdiği ve çıktığı yerlere pansuman bezleri basturmaya başladı. Bezler koyuldukları anda kıpkırmızı oluyordu. Paramedik bir yandan çalışıyor, bir yandan da alçak sesle küfürler ediyordu.

Ash artık çırpınmıyor ve sesini çıkarmıyordu. Bembeyaz kesilen yüzünün kasları gevşemişti. Ambulansın içinde tökezleyerek ilerledim ve başımı sürücü kabininin içine uzattım. O anda Tottenham Court Yolu üzerinde gitmekteydik ve hastaneye varmamıza beş dakikadan az kalmıştı.

Arabanın sürücüsü benim yaşlarımda, bir deri bir kemik, beyaz bir erkekti ve bir kulağına kurukafa ve kemiklerden oluşan kulak düğmesi tarzında bir küpe takmıştı.

Ona geri dönmesini söyledim. O da bana siktir olup gitmemi söyledi.

"Onu hastaneye götüremeyiz, üzerinde bubi tuzağı var," dedim.

"Ne?" diye bağırdı sürücü.

"Bir bombaya bağlı olabilir."

Frene öyle bir bastı ki başım önde yere çakıldım. Arkadaki paramediğin öfkeyle bağırdığını duydum. Başımı kaldırıp baktığımda sürücünün tarafındaki kapının açık olduğunu gördüm. Sürücü de tabana kuvvet yoldan aşağı koşmaktaydı.

Aslında bu, aklınıza gelen ilk yalanı neden söylememeniz gerektiğini gösteren çok güzel bir örnekti. Sürücünün yerine

geçtim, kapıyı kilitledim. Ambulansı vitesle taktım ve yeniden yola koyulduk.

Londra Ambulans Hizmetleri, Mercedes Sprinter marka minibüs tarzında bir araç filosuna sahiptir. Bunlar sizin standart Sprinter'inize benzerler ama arkalarında iki metreküplük eşya taşıma yerleri ve hız kesici kasislerin üzerinden hastaları öldürmeden geçebileceğiniz şekilde tasarlanmış yumuşak süspansiyonları vardır. Ayrıca benim kafamı yormamak adına hiç ilgilenmediğim bir sürü sıvı kristalli ekrana, düğmelere ve anahtarlara sahiptir. Zaten o yüzden de Üniversite Eğitim Hastanesi'nin park yerinin girişini geçip de nehre inen Gower Sokağı'na doğru giderken çakarlı ve sirenli acil durum uygulamasına geçmiştik. Acil Operasyon Merkezi'nin arama günlüğüne göre paramediğin Airwave'ini kullanarak ambulansının polis kılığına girmiş bir tımarhane kaçkını tarafından kaçırıldığını haber vermesiye an meselesiydi.

Hiçbir şey acil durum aracını kullanmanın verdiği keyfi veremez. Bunların bir dizi çakarları, bir iPod'u bile yaya bırakmak üzere tasarlanmış güçlü sirenleri, çoğu kullanıcıların âdeta dost hayatı yaşadığı ve yoldaki tek tük yayanın ödünü koparak kaldırma sıcratan Cocoon marka bir de araba teypleri vardır. High Holborn ile Endell Sokağı kavşağında güçlükle ilerledikten sonra Bow Sokağı'ndan aşağı inip Kraliyet Opera Binası'nın onarılması için kurulan yapı iskelesinin olduğu yeri geçtiğim anda kısa süreli bir déjà-vu yaşadım ve o anda Kızıl Deniz'i ikiye bölen Musa'nın da aynı benim gibi hissetmiş olduğunu düşündüm.

Covent Garden'dan güneye doğru gitmeye çalışırken başınızı derde sokmanız çok kolaydır. Bütün yollar trafik yöneltme külâhlarıyla kaplıdır ve kestirme yol olarak kullanılmamaları için bloke edilmiş durumdadır. Ama ben iki sene boyunca Charing Cross karakolunda görev yaptığım için kestirmelerin nerelerde olduğunu biliyordum. Sağa, Exeter Sokağı'na doğru keskin bir dönüş yaptım, sonra da aynı şekilde sola dönüp

Burleigh Sokağı'na girdim. Arkada oturmakta olan paramedik yine bana bağırmaya başladı. Aslında bu gereksiz bir davranıştı çünkü ambulansı ustalık isteyen bir şekilde kullanmayı nihayet başardığımı hissediyordum.

Başımı omzumun üzerinden arkaya döndürerek, "Ne durumda?" diye sordum.

"Kan kaybından ölmek üzere," dedi.

Kısa bir süre Strand üzerindeki arabaların arasına karıştım ve sonra karşıdan gelen trafiği yarararak doğrudan Waterloo Köprüsü'nün hemen batısındaki nehre inen dar bir yol olan Savoy Sokağı'na girdim. Londra'nın merkezinde park yeri bulmak zordur ve insanlar kendine güveni olmayan kontrolsüz kişilerin kullandığı geniş ve yüksek araçların buralardan geçme olasılığı olduğunu hiç düşünmeden arabalarını sokaklara park etme eğilimindedirler. Durum böyle olunca zarar ziyan sanırım yirmi bin papelin biraz altında kaldı. Bunun çoğu, sıyrılan boyalardan ve yan aynaların, yan panellerin ve her şeyden önce port bagaja asla bağlanmamış olması gereken iki yarış bisikletinin zarar görmesinden kaynaklanmıştı. Tabii bu ambulansın gördüğü ama benim son derece önemsiz olduğundan emin olduğum diğer zararı içermiyordu.

Sokağın sonundaki tümsekten de hoplayarak geçip rıhtıma indim. Sonra sağa döndüm ve ambulansı Savoy İskeleyi'nin önündeki kaldırıma çıkardım. Sürücü koltuğundan sürünerek çıktım ve ambulansın bana şaşkınlık ve nefret dolu gözlerle bakan kadın paramediğin bulunduğu arka tarafına geçtim.

Ash belli belirsiz nefes alabiliyordu ve göğsünün üzerindeki pansuman bezi tamamıyla kan içindeydi. Paramediye kapıyı açmasını söylediğimde bir an için bana vuracağını sandım ama kadın sürgüleri açtı ve kanatları fora etti. Ash'i dışarı çıkarırken bana yardım etmedi. Benim de zaten arkadaki sedyeyi nasıl işler hâle getirebilirim diye düşünmeye vaktim yoktu. Onu omzuma aldığım gibi kendimi çiseleyen yağmurun altına attım.

Savoy İskelesi'ni iki nedenden dolayı seçmiştim. Birincisi, bu iskele artık kullanılmıyordu, o yüzden de nehre varmak için bir sandala binmek zorunda kalmayacaktım. İkinci neden de bu iskelenin girişi kolay olan ve çok hafif eğimli bir rampası olmasıydı. Şayet o siktiğimin sedyesini ambulanstan çıkarmayı becerebilseydim bu rampa benim çok işime yarayacaktı. Aksi takdirde itfaiyeci giysileri içinde olan Ash'i bu rampadan çıkarıp girişe kadar taşımam gerekiyordu. Ash sağlıklı, iriyar bir erkekti, o yüzden de Thames'e varana kadar boyumun birkaç santim kısalması işten bile değildi. Rampanın sonunda turistleri ve sarhoşları durdurmayı, suçluların da rıhtıma kaçmasını engellemeyi amaçlayan umumi telefon kulübesine benzeyen bir şey vardı.

Bir soluk almak için durduğumda ambulansın kendi siren sesinin cıyıklaması dışında başka siren seslerinin de yaklaşmakta olduğunu fark ettim. Gözlerimle rıhtımın sağını solu- nu taradım. Her iki yönden de yanıp sönen mavi ışıklı araç- lar gelmekteydi. Korkuluk duvarının alt tarafına baktığımda gelgit olmadığını fark ettim. Oraya atlamak, üç metrelik bir sıçrayıştan sonra taşların ve çamurların arasına düşmek de- mekti. Kulübeye baktım. Hatırladığım gibi metal bir kilidi vardı. Daha nazik bir hareketle halletmeyi isterdim ama vak- tim olmadığı için tüm kapıyı menteşelerinden söküp atmak zorunda kaldım.

Rampadan aşağıya doğru koşarken, Olay Müdahale Araç- ları'nın kayarak benim arkamda durduklarını ve genel olarak sorun yaratanlarla uğraşan aynasızların geldiğini bildiren homurdanmalardan, bağırıışlardan ve radyo laklaklarından oluşan potpuriyi duydum. İskeleyi enlemesine koşarken bir şeyin kalçalarım küt diye vurduğunu hissettim. Bunun bir parmaklık demiri olduğunu fark ettiğimde çok geç olmuştu. Kendimi balıklama Thames'in içine attım.

Nehir Tanrıçası, Thames'in resmi olarak Avrupa'nın en temiz nehri olduğunu gururla söyleyecektir belki ama içebi-

leceğiniz kadar temiz değildir. Nehirden ağızımda metalik bir tatla ve tükürerek çıktım.

Benden bir metre kadar uzakta siyah bir şekil suyun üzerinde inip çıkıyordu. Bu, batmadan sırtüstü sürüklenen Ash'ti.

Genel dedektiflik işlerimi yaparken Dr. Martens marka ayakkabılar giyerim. Güzel görünümlü, dayanıklı ve özellikle de korku filmlerinin güzelliklerinden biri olan tekme atmaya çok elverişli oldukları için bu DM marka ayakkabılar tüm makul görüşlü dazlaklar ve futbol holiganları tarafından tercih edilir. Öte yandan oldukça ağır oldukları için bunları suyun içindeyken giymeseniz daha iyi olur. O yüzden onlardan hemen kurtuldum ve suları sıçrata sıçrata Ash'e doğru yüzmeye başladım. Suyun üzerinde benden daha iyi durabiliyor gibi görünüyordu. Nefes aldığını görebiliyordum ve eskisine göre nefesi çok daha güçlüydü.

"Ash, kendini daha iyi hissediyor musun?" dedim.

"Çok daha iyiyim," dedi bitkin bir şekilde. "Su biraz tuzlu ama güzel ve ılık."

Bana kalırsa siktiğimin suyu buz gibiydi. Dönüp iskeleye bir bakış attım. Meslektaşlarım fenerleriyle suyun üstünü aydınlatıyorlardı. Aslında buna gerek yoktu çünkü sular çekilmeye devam ediyordu; ben ve Ash akışın birkaç yüz metre kadar alt tarafındaydık. Ama tabii ikimiz de Kuzey Denizi'ne sürüklenebilirdik ya da ben ısı kaybından ölebilir veya boğulabilirdim ya da daha büyük bir olasılıkla bu dünyadan bu üçünün heyecan verici bir karışımıyla göçebilirdim.

Akıntı bizi Waterloo Köprüsü'nün kemerlerinin altına kadar sürükledi.

"Hanımefendinin soluk tenli olduğunu bana hiç söylememiştin," dedi Ash.

"Kim bu soluk tenli hanımefendi?" diye sordum.

"Ölüm hanımefendisi," dedi Ash ve sonra biraz Galceye benzeyen ama muhtemelen Galce olmayan bir dilde bir şeyler mırıldandı.

Yakınlardan gelen bir ses, "Hey," dedi. "Nehirde ne yapıyorsunuz?"

Sesin sahibi orta tabakadan olmakla birlikte sesli harfleri yutarak konuştuğuna bakılacak olursa ebeveyninin eğitime önem verdiği belli olan genç bir kadındı ya da Thames Ana'nın kızlarından biriydi.

"Bu zor bir soru," dedim öksürüğe benzer bir ses çıkararak. "Oxford'dan arabayla evime gidiyordum. Ash beni aradı ve ondan sonrası da hep ters gitti. Sizin ne işiniz var nehirde?"

Ben köprünün diğer tarafında sudan çıkarken, "Nöbet listesinde sıra bize gelmişti," dedi ikinci bir ses.

Ash suyun üzerinde batmadan mutlu mutlu yüzüyordu. Suyun içinde hafif hareketlerle dik durmak bir tek bana mı zor geliyor diye geçirdim aklımdan. Tam o anda bacağıma ılık bir şey sürtündü. Onu tam zamanında büktüğümde bir kızın başını sudan çıkardığını gördüm. Sadece kıydan gelen ışıkla onu net bir şekilde görmek zordu ama gözlerinin kenarındaki alaycı kıvrımı ve annesinden aldığı güçlü çeneyi hemen tanıdım.

"Burada ne yapıyorsun, cankurtaranlık mı?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi. "Eğer nehirde kendi gayretinizle çıkarsanız, sorun yok. Ama çıkamazsanız o zaman Ana'ya ait olursunuz."

İlk kız yeniden suyun üstüne çıktı ve bir sandalyenin üzerinde dikilirmiş gibi beline kadar yükseldi. Üzerinde, göğsünde boydan boya ORCA yazan siyah bir dalış giysisi vardı. Yüzüne yeterince ışık vurunca onun Thames Ana'nın en küçük kızlarından biri ve aynı zamanda Counter's Creek olarak da bilinen Olympia olduğunu gördüm. Bu da ikinci kızın onun ikizi olan Chelsea olduğu anlamına geliyordu.

"Giysimi beğendin mi?" diye sordu Olympia. "Sentetik kaçıktan. Alabileceğinin en iyisi."

"Ben, siz kızların çıplak yüzmeyi sevdiğinizi sanırdım," dedim. Suda son gördüğümde ablaları Beverley çıplak yüzüyordu.

"Belki rüyalarında öyle görüyorsunuzdur," dedi Olympia.

Chelsea, Ash'in az ilerisinde suyun yüzüne çıktı. "Bir ara burnuma kan kokusu geliyor gibi oldu," dedi. "Nasılsın Ash?"

"Şimdi çok daha iyiyim," dedi Ash uykulu bir şekilde.

"Bana kalırsa onu Ana'ya götürmemiz gerek," dedi Chelsea.

"Benden kendisini nehre götürmemi istedi," dedim. Bacaklarım iyice yorulmuştu. Gözlerimle etrafı taradım ve kıyının oldukça uzakta olduğunu gördüm. Merkezi akıntıya doğru sürüklenmiş olmalıydım.

"Ne istiyorsun, bir madalya mı?" diye sordu Chelsea.

"Beni kıyıya kadar çekmeye ne dersiniz?" dedim.

"Bu işler öyle yürümüyor," dedi Olympia.

"Ama merak etme," dedi Chelsea. "Suda üçüncü kez batarsan, seni bekliyor oluruz."

Ve sonra üçü birden belli belirsiz bir cup sesi çıkararak suyun yüzeyinden kayboldular.

Uzunca bir süre arkalarından küfrettim. Daha da ederdim ama donmak üzereydim. Hangi kıyının daha yakın olduğunu kestirmeye çalıştım. Bu oldukça zordu çünkü yükselen suyla birleşen akıntı beni Blackfriars Köprüsü'ne doğru sürüklemeye başlamıştı. Tanrı'nın bir banker olmak için yarattığı Roberto Calvi'nin boynu işte bu köprüde uzamıştı. Bu da benim için hiç hayra alamet bir işaret değildi. Donuyordum ve bu arada da ilkokulda yüzme belgesi almak için gittiğim *su üzerinde nasıl hayatta kalınır kursunda* öğrendiklerimi hatırlamaya çalışıyordum. Bacaklarım giderek ağırlaşıyordu ve kollarım da ağırmaya başlamıştı. Görebildiğim kadarıyla nehrin hiçbir yöndeki kıyısı bana yakın değildi.

Thames Nehri'nde ölmek aslında son derece kolaydır, her sene pek çok insan bunu yapmayı başarır. O anda ben de bu kişilerden biri olmaktan korkmaya başlamıştım.

* Roma'daki evinden çıktıktan sonra ortalıktan kaybolan Calvi, sahte pasaportla önce Venedik'e, sonra da özel bir uçakla Londra'ya gelmişti. Bir postacı tarafından bu köprüde asılı olarak bulunan Calvi'nin cebinden beş tuğla ve 14 bin dolar çıkmıştı. (ç.n.)

Thames'in rotasının geçtiği yer olduğu için güney kıyısını hedefledim. Orada halktan bana yardım edebilecek birilerinin olması da daha büyük bir olasılıktı. Ayrıca Oxo Kulesi benim için iyi bir yön bulma işareti olacaktı. Akıntıya karşı koymaktan vazgeçip son kalan gücümü kıyıya yaklaşmak için odaklamaya karar verdim.

Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmamıştım ama elinizdeki tek alternatif bir istatistiğin parçası olmaksızın, zulada sakladığınız yedek gücü nasıl kullandığınız sizi bile şaşırtabilir.

Beni saran dünya giderek daralıyordu ve öyle bir an geldi ki ıslak giysilerimin soğuk ağırlığından, kollarımdaki ağrıdan ve arada bir yüzüme hain şaplaklar atarak nefesimi kesen ve tükürmemeye neden olan dalgalardan başka bir şey hissetmez oldum.

Thames Ana, diye dua etmeye başladım: Bana borçlusun, beni kıyıya çıkar.

Birden kollarımın artık doğru düzgün çalışmadığını ve yüzümü suyun üzerinde tutmakta giderek daha fazla zorlandığımı fark ettim.

Thames Ana, diye başladım yeniden, lütfen!

Bir noktadan sonra rüzgâr tersine döndü ve ben kendimi akış yukarı giderken buldum. Rasgele bir anafora beni yakaladı ve gayet nazik bir şekilde Thames kıyısının pis çamurunun üzerine bıraktı.

Büyük bir gayretle suların çekildiği kıyıya kadar sürünerek ilerledim ve yuvarlanarak sırtüstü yattım. Başımın üzerinde şehir ışıklarının donuk bir sodyum kırmızısı renge büründürdüğü yağmur bulutları vardı. O anda şu yaşadıklarımın bugüne kadar asla yeniden yapmak istemediğim şeyler arasında ilk sırayı aldığını düşündüm. O kadar üşüyordum ki el ve ayak parmaklarım hissizleşmişti ama titriyordum. Bunun iyi bir işaret olduğunu biliyordum çünkü zihnimde titreme olmazsa asıl o zaman endişelenmek gerekir diye belli belirsiz bir kavram vardı. Nefesimi tutarak olduğum yerde kalmaya

karar verdim. Hatta belki biraz da uyuyabilirdim, çok uzun bir gün olmuştu.

Size söylenenlerin aksine, Londra'da halka açık bir yerde boylu boyunca yere yatıp kıvrandığınızda hayırsever ve sorumluluk sahibi oldukları varsayılan kişilerden oluşan bir kalabalığın dikkatini çekmememiz mümkün değildir. Yağmur yağdığında bile bu böyledir.

"İyi misin ahbap?" Üst tarafımda kalan korkuluk duvarında insanlar vardı. Onların yattığım yerden baş aşağı görünen yüzlerindeki meraklı bakışlarını inceledim. Cep telefonu olan yardımsever insanların polise haber vereceklerini umuyordum ama polis de muhtemelen kaçırılan bir ambulansla ilgili olarak yaptığı soruşturmada benim yardımımı isteyecekti.

Büyücülerin işine burnunu sokma, diye düşündüm, çünkü onlar bataklık gibidirler ve onlarla baş etmek herkesin harcı değildir.

Bir ara oradan tüymeyi bile düşündüm ama paramedik kadınla ambulans sürücüsü beni hemen teşhis ederlerdi ve her halükârda zaten kıpırdanamayacak kadar bitkindim.

Yukarıdaki ses, "Dayan biraz dostum," dedi. "Polisler yolda, geliyorlar."

Polisin gelmesi en azından beş dakika aldı. Bu, onların normal tepki süreleri göz önüne alındığında çok da kötü sayılmazdı. Beni gereken şekilde battaniyeye sarıp bir gelişmiş kurtarma aracının arkasına koydular. Orada onlara bir şüpheyi takip ederken nasıl düştüğümü ve kendimi nehrin yanlış kıyısında bulduğumu anlattım. Hayali zanlının kim olduğu hakkında normal olarak sorulan soruların hiçbirini sormadılar. Bu da tuhafıma gitti ama az sonra bu gelişmiş kurtarma aracının yanına bir Jaguar'ın park ettiğini görünce Nightingale'in duruma el koyduğunu anladım.

Yeniden Waterloo Köprüsü'nün üzerinden geçerken bana Ash'in iyi olup olmadığını sordu.

“Sanırım iyi,” dedim. “Chelsea ve Olympia endişelenmiş gibi değillerdi.”

Nightingale tamam der gibi başını salladı. “İyi iş çıkardın,” dedi.

“Başım dertte değil, değil mi?” diye sordum.

“Başın dertte,” dedi. “Hem de sadece benimle değil.”

Buna rağmen ertesi gün yine erkenden kalkmamı ve iki misli büyü alıştırması yapmamı emretti. Aşağılık adam!

Çalışmamı bitirdikten sonra Oxford’a gidip yazılı çıktıyı aldım ve teknoloji mağarasına götürüp kendimi böyle bir çıkıntının mevcut olmadığına inandırmak istercesine şezlongun üzerine attım. O kadar verinin bilgisayara yüklenmesi iğrenç bir iş olacak ve büyük bir ihtimalle bu iş için harcadığım vakte de değmeyecekti. Lesley’nin bıraktığı üç e-postada da küçük bir sahil köyünde ölü sezonda yaşanan o tarif edilemez sıkıntıyı anlattığını görünce birden aklıma aslında aptalca olan cinliklerden biri geldi. Ona yanıt yazarak sıkıcı bir veri girme işi yapmak isteyip istemediğini sordum. Olur deyince Uluslararası Kargo Servisi’ni arayarak çıktı yığınının alıp bisikletle ona teslim etmelerini istedim. Ne kadar sıkılıyor olursa olsun, bir açıklama yapmadan zevksiz bir işi halletmesini Lesley gibi birinden isteyemezsiniz. O yüzden ona Jason Dunlop’un kim olduğunu ve onun başına gelenlerle Geoffrey Wheatcroft vakası arasında bir ilişki olup olmadığını anlamaya çalıştığımı anlatan bir not yazdım.

Büyü kitaplarını kaybettim, diye yazdı. LOBM. Veri girdileri. Çok üzgünüm, ben.*

Ben de *Bir şeylerle meşgul ol, diye cevap yazdım ama ona yanıt vermedi. Doktor Walid bana ince karnabahar dilimlerine benzeyen birkaç jpeg göndermişti ama eşlik eden notu görünce bunların Trombon Mike Adjayı’nın beyninden alı-*

* Lanet olsun, beni gebertiyorsun. İngilizce YFKM, yani *You’re fucking killing me*’nin kısaltılmış hâli. (ç.n.)

nan ince kesitler olduğunu anladım. Bunlar büyütüldüğünde beyinde hiperbüyülü, yani doğaüstü özellikler gösteren bir bozulma oluştuğunu belirten nörolojik hasarların olduğu görülmüştü. Bu da büyüyle çok fazla uğraşanların ölmesine neden olan bir şeydi. Son büyük vakamızda da öğrendiğimiz gibi, aynı şey piçin teki sizi vekaleten büyü yaptırmak için kullandığında da oluyordu. Polislikte tanıklara ve onların verdiği beyanlara önem verildiği bilinen bir gerçektir ama hiçbir şey gözleme dayalı, yani ampirik somut kanıtların yerini alamaz. Aslında bunun da bilinen bir gerçek olduğunu söyleyemeyiz çünkü polislerin çoğu *ampirik* sözcüğünün *Darth Vader*'la bağlantılı olduğunu zanneder. Belki de öyle olması daha iyi olurdu. Doktor Walid konuyu inandırıcı bir şekilde açıklamak ve bir karşılaştırma yapmak için Cyrus Wilkinson'ın beyninden alınan kesitleri de dosyaya eklemişti. Hasar tamamıyla aynıydı.

Bu da Trombon Mickey'nin Cyrus Wilkinson'la aynı yön-temle öldürüldüğünün bir kanıtıydı. Bir de bunun nedeninin ne olduğunu bir anlayabilseydim...

Listeleri Lesley için paketledim ve bunları almaya gelen kuryeyi ısırmamasını sıkı sıkı tembih ettikten sonra da Moll-y'e verdim.

Garaja indiğimde Jaguar'ın ön cam sileceğinin altına sıkıştırılmış bir not olduğunu gördüm. Notta Nightingale'in şaşırtıcı bir şekilde çirkin olan el yazısıyla, "Uygun bir sürücü belgesi ibraz edilene kadar Jaguar'ın gözetimsiz bir şekilde kullanılması geçici olarak durdurulmuştur," yazılıydı. Demek ki sonuç olarak Nightingale'in sürücü kursları hakkında bilgisi vardı.

Ben de Asbo'yu aldım. Böylece o da düşük kilometrede kalmaktan kurtulmuş olacaktı.

Cheam, Londra'nın en güneybatısında yer alır ama resmi olarak şehir sınırları içinde kalır. Burası çok kısa bir süre içinde

* *Yıldız Savaşları* evreninde yer alan kurgusal bir karakter. (ç.n.)

edindiği bir tren istasyonu, Geç Victoria Dönemi tarzında yapılmış havalı müstakil konakları ve 1930'lu yıllardan kalma, insana fenalık veren Tudor çakması bitişik nizam evleriyle diğerlerinden farksız tipik bir dış Londra köyüdür. Cheam, Güneydoğu İngiltere'nin geri kalanının başına gelenler başka yerlerde de olmasın diye yaratılan yeşil kuşağın ta kendisidir. Cheam'in fotoğrafları vurucu bir uyarı olması için her bir idari bölgenin planlama bürosunun duvarlarını süsler. Tabii bu dediklerim, bu bölgeye siyahilerin yerleşmesinden önceydi.

Chez Adjayı de her iki yanında az buçuk farklılıklar gösteren benzer villaların olduğu bir yol üzerinde büyük ve müstakil bir Kral Edward Dönemi konağıydı. n bahçe oval şekilli mostralık bir yeşil alanın dışında, Alman marka birkaç adet büyük boy arabayı evin önüne rahatça park edebilmek için olsa gerek, betonla kaplıydı. Bu evin aile geçmişini okuyabiliyordum. Anne ve baba 1960'lı yıllarda göçmen olarak gelmişler, niteliklerinin altında kalan işler bulmuşlar ve görece olarak pek revaçta olmayan bir bölgede düşük değerli bir mülk satın almışlardı ama şimdi aniden patlayan mülk piyasasının kaymağını yiyorlardı. Baba artık ısmarlama takımlar giyiyordu ve evin reisiydi. Annenin bir yatak odası dolusu ayakkabısı ve  cep telefonu vardı. Çocukların en çok tercih edilenden başlayarak doktor, avukat ya da mühendis olması umuluyordu.

Kapıyı benim yaşlarımda bir kadın açtı. Onun bir kız kardeş ya da yakın bir kuzen olduğunu tahmin ettim. Aynı geniş alına, belirgin elmacık kemiklerine ve basık burna sahipti ama yüzü Michael'inkine göre daha dolgun ve yuvarlaktı. Yarımay şeklinde camları ve siyah mineden bir erevesi olan bir okuma gözlüğü takmıştı. Beni görünce gülümsedi ama bu gülümseme ona kim olduğumu söylediğim anda kayboldu. zerinde bir svetşört ve bir eşofman altı vardı. Burnuma ter ve mobilya cilası kokusu geldi. Beni içeriye aldığında Hoover'ın koridorun orta yerinde durduğunu ve duvarları süsleyen çerçeveli fotoğrafların tozunun alınıp parlatılmış olduğunu gördüm.

Ona ismini sordum.

"Martha," dedi. Çekindiğimi görmüş olmalıydı ki kıkırdayarak, "Evet, biliyorum. Ben mutfaktayım," dedi ve yolu göstermek için önüme geçti. İçinde meşeden yapılmış Avrupa malı bir masa olan mutfak oldukça büyüktü ama sıra sıra dizilmiş koca tencereler ve kepeçler ile tapyokayla ve kurutulmuş balıkla dolu yıkama kapları halis muhlis Batı Afrikalıydı.

Martha'nın çay ve bisküvi teklifini reddettim. Masanın en ucuna oturduk.

"Annem hastanede," dedi Martha. "Ben de ortalığı temizliyorum." Bana bunları anlatması gereksizdi. Annemin Londra'daki pek çok akrabası seneler içinde ölüp gitmişti. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Michael Adjayı'nın öldüğünü duyulur duyulmaz akrabalar sükun etmeye başladılar ve onlar geldiğinde ev tertemiz değilse vay hâlinizeydi!

"Ailenin en büyük oğlu muydu?" diye sordum.

"Tek oğlu," dedi Martha acıyla. "İki kız kardeşim daha var ama onlar artık burada oturmuyor."

Onu anladığımı belli etmek için başımı salladım. Favori erkek evlat. Kızlar çalışır ama ailenin ismini oğlan taşır. "Ne zamandan beri cazla uğraşıyordu?"

"Mickey mi? Ezelden beri," dedi Martha.

"Çalışını beğenir miydin?"

"Muhteşemdi," dedi.

Annesinin ve babasının onun müzisyen olmak istemesini nasıl karşıladığını sordum. Martha, Mickey'nin o konuyu kapatmış olduğunu söyledi. "Queen Mary'ye devam ediyordu. Hukuk okuyordu," dedi. "Ünlü olana kadar en az dört seneye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu."

Ve ünlü olduğunda da annesi ve babası nasıl olsa itiraz etmezlerdi, hele bir de ünlü olmakla kalmayıp zengin olduyorsa. Görebildiğim kadarıyla Martha bunun işlemesi mümkün olan bir plan olduğunu düşünüyordu. Ona Mickey'nin aşk hayatını sordum. Göründüğü kadarıyla bu da sorunlu bir alan değildi, en azından olması mümkün olabileceksen değildi.

“Beyaz bir kızla mı çıkıyordun?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Ama Cherie çok tatlı ve biraz da sosyetik bir kızdı. Bu da annemle babamın aldığı darbe için hafifletici bir nedendi.”

Martha, Mickey’nin kız arkadaşıyla ilgili ayrıntıları bilmiyordu ama ebeveyni eve geldiğinde onlara soracağına dair söz verdi. Mickey’e kafayı takan birileri ya da herhangi bir şüphe çekecek durum var mıydı, onu da bilemiyordu. “Bir akşamüstü evden çıktı ve geriye ölüsü geldi,” dedi.

Cheam’dan dönüş yolundayken Müzisyenler Birliği’ndeki Bayan Ghosh beni aradı. Mumbai’de son sıralarda Anglo-Hint türü yeni bir caz dalgasının çıktığını söylemek istiyordu. Konuşmasını kesmeden dinledim, radyo dinlemekten iyiydi.

“Her neyse, bir vaka daha var,” dedi sonunda. “Henry Belrush isimli bir üyemiz de sahne aldıktan hemen sonra aniden ölmüş. Onu birkaç kez görmüştüm ve son derece fit ve sağlıklıydı. O yüzden hatırlıyorum. Londra Maratonu ve bütün o tür etkinliklere katılırdı.”

Bana adamın adresini verdi. Ev Wimbledon’da, nehrin güneyinde olduğu için oraya doğru yola çıktım. Ayrıca şu ambulans kaçırma olayının er geç başıma patlayacağından emindim. Bu sorunla yüzleşmek için acele etmeye hiç niyetim yoktu.

“Burada ne işiniz olduğunu anladığımdan emin değilim,” dedi Bayan Bellrush, bana bir fincan çay ikram ederken.

Fincanı ve tabağı elime aldım ama konuklara çıkarılan iyi kalite porselenden olduklarını görünce özenli bir şekilde kucağımda tuttum. Onları pırıl pırıl maun sehpanın üzerine koymaya cüret edemiyordum, bir risk alarak koltuğun koluna bırakmak da söz konusu olamazdı.

“Biz hastaneye yansımayan ölümcül vakaları belirli aralıklarla yeniden inceliyoruz,” dedim.

"Nedenmiş o?" diye sordu Bayan Bellrush ve bacaklarını sol tarafa alarak tam karşıma oturdu.

Dudak lakaplı Henry Bellrush'ın dul eşi Anita Bellrush ellili yaşlarının ortalarında bir kadındı. Leylak renkli kumaş bir pantolon ve özenle ütülenmiş beyaz ipekten bir bluz giymişti. Kum sarısı saçları ve çekik mavi gözleri vardı. Oturduğu ev Wimbledon'daydı ve 1930'lu senelerde İngiltere'nin tüm banliyölerinde rastlayabileceğiniz türden cumbalı pencereleri olan müstakil tuğla evlerden biriydi. Salonda çok sayıda masif meşeden yapılmış iyi kalite mobilya vardı. Bunların bazıları Dresden porselenleriyle ve dantel örtülerle süslenmişti, bazıları da çiçek desenli koltuk örtüleriyle kaplanmıştı. Koltuk örtüleri chintz* kumaşındandı ama kedileriyle birlikte yaşayan kadınların tercih ettiği ve benim de sıklıkla gördüğüm *kedi-kadın* desenli olanlardan değildi. Bayan Bellrush'ın hâl ve tavrı mı yoksa çelik mavisi gözleri miydi bilmiyorum ama bunun *savaşçı chintz* de denilen saldırgan bir tip chintz olduğu gibi bir izlenim edindim. Bu tür chintz'i sevenler, bir imparatorluk fethetmek için yola çıkan ama akşam yemeği için güzel giysilerini giyinen zevk sahibi kişilerdi. Sonradan monte edilen Ikea türü mobilyalar burada ancak şömineyi yakmak için çıra vazifesi görebilirdi.

"Harold Shipman nedeniyle," dedim. "Onu hatırlıyor musunuz?"

"Hastalarını öldüren doktor," dedi. "Ah, şimdi anladım. Her günkü ölümleri rasgele kontrol edip raporlamanın doğru olup olmadığına bakıyorsunuz. Herhangi çelişkili bir eğilim olup olmadığını görmek için de tahminen ölümleri tanıma sistemlerini de uyguluyorsunuzdur."

Bu harika bir fikir gibi görünüyordu ama bunu yaptığımızdan emin değildim çünkü polisîyenin ilk kurallarından biri,

* Chintz: Renkli desenli basma kumaş (ç.n.)

sorunun sizi arayıp bulacağıdır. O yüzden onu sizin arayıp bulmanıza gerek yoktur.

“Ben sadece ayak işlerini yapıyorum,” dedim.

“Ayak işlerini yapacak birileri mutlaka olmalı,” dedi. “Bisküvi alır mısınız?”

Bisküviler üstleri çikolatayla kaplı ve en az yüzde beş oranında kakao içeren pahalı olan türdendi.

Henry Bellrush kornet çalmayı ordudayken öğrenmişti. Kraliyet İstihkam Sınıfı’na yazılmış, binbaşılık rütbesine kadar gelmiş ve yüzyılın başında erken emeklilik istemişti.

“Biz orduda tanıştık,” dedi Bayan Bellrush. “Parlak bir yüzbaşıydı, tıpkı benim gibi. Çok romantikti. O dönemlerde evlendiğiniz takdirde ordudan çıkarılırdınız. O yüzden Civvie Sokağı’na taşınmışım.”

Buna rağmen kendisini çelişkili bir şekilde orduda yaptığına benzer bir iş içinde bulmuştu.

“Ama tabii orada çok daha iyi para veriyorlardı,” dedi.

Ona ne tür bir iş yaptığını sordum ama Bayan Bellrush bu konuda konuşamayacağını söyledi. “Korkarım ki söyleyemem çünkü son derece gizli işlerdi,” dedi. “Devlet Sırları Yasası, fılan filan...” Fincanının kenarından bana bir bakış attı. “Pekâlâ, kocamın ölümüyle ilgili olarak ne öğrenmek istiyorsunuz?” diye sordu.

Anladığım kadarıyla emekliliğinden büyük keyif alan biri varsa, o kişinin Henry Bellrush olması gerekirdi. Bahçeyle uğraşarak, torunlarla oynayarak, yurtdışı gezilerine çıkarak ve müzik yaparak geçirilen bir emeklilik... O ve birkaç arkadaşı yöresel barlardan birinde çalışıyorlar ve bunu kesinlikle kendi keyifleri için yapıyorlardı.

“Ama Müzisyenler Birliği’ne katılmış,” dedim.

“Bu Henry’ye özgü bir davranış,” dedi Bayan Bellrush. “Alt basamaklardan gelip üstlere çıkan biriydi ve o yüzden de sıradan kişilerle dayanışma duygusu içinde olmayı asla unutmadı.”

"Davranışlarında normal olmayan herhangi bir şey fark ettiniz mi?" Bu standart bir soruydu.

"Ne gibi?" diye sordu. Biraz savunmaya geçmiş gibiydi.

"Gece eve geç dönmek, mazeretsiz ortadan kaybolmak, unutkanlık," dedim ama bunların hiçbirine olumlu yanıt gelmedi. "Para harcama huylarında değişiklik, anormal faturalar, kredi kartı harcamaları..." diye devam ettim. Bu son sözcük bir tepki buldu.

Gözleri benimkilerle karşılaştı ama hemen başka yere baktı.

"Soho'daki bir dükkândan düzenli olarak bir şeyler satın alıyordu," dedi. "Aldıklarını benden gizlemiyordu ve hepsi de kredi kartı ekstresinde yazılıydı zaten. Ölümünden sonra bunların bazılarını cüzdanında buldum."

Bunların hangi dükkândan olduğunu sordum.

"*A Glimpse of Stocking* isimli dükkân," dedi.

"Kadın iç çamaşırı satan o yer mi?"

"Biliyor musunuz orayı?"

"Önünden geçmişliğim var," dedim. Aslında bir keresinde dükkânın vitrinine on dakika kadar bakmıştım ama devriye-deydim, saat sabahın üçüydü ve canım çok sıkılıyordu. "Size oradan bir hediye almadığından emin misiniz?"

"Ondan hiç Alloetta marka ham ipekten kıpkırmızı bir korse ve ona uygun satenden bir külot gibi cüretkâr hediyeler almadığımdan eminim," dedi. "İtiraz filan edeceğimden değil de... Belki şok geçirirdim ama karşı çıkmazdım."

İnsanlar, birer canavar da olsalar ölen kişilerin arkasından konuşmayı sevmezler, hele bunlar onların sevdiği kişilerse. Genel olarak kötü davranışlar unutulur. Neden unutulmasını ki? Giden kişiler bu davranışları tekrarlayacak değillerdir ki. O yüzden bir sonraki soruyu duygusal açıdan olabildiğince nötr bir sesle sormaya çalıştım.

"Yasak bir ilişki yaşamış olduğunu düşünüyor musunuz?"

Ayağa kalktı ve antika bir kanatlı çalışma masasına doğru gidip oradan bir zarf aldı.

"Satın aldığı şeylere bakılacak olursa," dedi zarfı bana uzatırken. "Benim de aklıma başka bir alternatif gelmiyor doğrusu. Ya sizin?"

Zarfın içinde çoğu modern bir kasadan çıkmış gibi duran bir tomar makbuz vardı ama birkaç tanesi sanki bilinçli olarak elle ve arkaik stilde yazılmıştı. Bunların üst tarafına *A Glimpse of Stocking* sözcükleri basılmıştı.

Bir travesti de olabilir diye geçirdim içimden ama bunu ona söylemedim.

Özgün İtalyan aygırı Giacomo Casanova, Londra'ya geldiğinde çocuk yaşta hamile bıraktığı eski sevgililerinden birinin Salisbury Kontu'nun Soho Meydanı'na bakan bir önceki konutu olan Carlisle Evi'ne kapandığını öğrenir. İsmi Theresa Cornelys olan bu kız sefahat ve hovardalık âlemlerinin yanı sıra ev döşeme sanayiine yaptığı hizmetlerden dolayı *zevk imparatoriçesi* olarak ilan edilmiştir.

Carlisle Evi, Londra'nın sadece üyelerin girebildiği ilk kulübüydü. Üyeler mütevazı bir aيدات karşılığında burada opera izleyebilir, iyi yemekler yiyebilir ve rivayet odur ki sıkı fıkı nesheli ilişkiler yaşayabilirlerdi. Soho'nun eskilerden kalma geleceğini canlandırarak gelenleri içeri alan, onları sarhoş eden ve beş paraları kalmayana kadar soyup soğana çeviren işte bu Theresa isimli kadındı. Ne yazık ki ev sahibeliği, muhasebeciliğinden daha iyi olduğu için yirmi yıl içinde birkaç iflas yaşadıktan ve bir iki geri dönüş turu yaptıktan sonra, borçlular hapishanesinde tek başına ve beş kuruşsuz ölmüştü.

Theresa Cornelys'in yükselişi ve çöküşü üç şeyi kanıtlıyordu: Günahın getirisi büyüktür, operaya *hayır* demek gerekir ve yatırım portfolyonuzda yumurtalarınızı aynı sepete koymamanız gerekir. Öte yandan, 1948 senesinde bir çocuk göçmen olarak Londra'ya gelen ve kendisi de bir İtalyan olan Gabriella Rossi isimli bir kadın, bu tavsiyelere itibar etmiş ve hazır giyim sanayiinde kendisine yer yaparak 1986 senesinde

A Glimpse of Stocking isimli mağazasının ilk şubesini açmıştı. Burada, günahın kefaretinin insanlara bazı keyifler yaşatarak da olsa ödemiş, operaya hayır demiş ve portfolyosunun her zaman dolgun olmasına özen göstermişti.

2003 senesinde azgınlıkları nedeniyle şövalyelik nişanı ve Dam Rossi unvanı almış olarak öldüğünde geride küçük çapta bir iç çamaşırı dükkânı zinciri bırakmıştı.

Dükkânın Soho şubesini, üzerinde ağırbaşlı bir pantolon takım olan sıska bir sarışın kadın yönetiyordu ama takımın içinde bluz yoktu ve kadının bilekleri insanı kaygılandırarak kadar inceydi. Yetki kartımı gösterdiğimde pek bir keyiflendi ve Henry Bullrush'ı tanımamasına rağmen, onun buradan belki de kendisi için alışveriş yapmış olduğunu söyleyince yüksek sesle bir kahkaha attı.

"Pek sanmam," dedi. "Bu tür korselerin beli *antika* diyebileceğim türdendir. Kalçalardan on inç daha dar olmak üzere tasarlanmıştır. Bir erkeğin bunu giyebileceğini sanmıyorum."

Dükkânın her yanı, geçmişten esinlenilmiş havası vermek üzere zevkle oraya buraya dağıtılmış antikalarla, teşhir raflarıyla ve dolaplarla doluydu. Öyle ki ironik bir şekilde modern ötesi fiyongu olan bir pakete koyulacağını bildikleri için İngilizler bile süslü püslü, fırfırlı iç çamaşırlardan rahatlıkla satın alabiliyorlardı. Duvarlardan birinin üzerinde çerçeveli kadın fotoğrafları asılıydı. Bunların hepsi de tek renkli ya da 1960'lı yılların renkli fotoğrafçılık anlayışına uygun olarak soluk tonlardaydı. Kadınların çoğu yarı çıplaktı ya da korse ve babamın bile kafasının takılmasına neden olabilecek türden süslü külotlar giymişlerdi. Bir tanesi Christine Keeler'in Morley tarafından yapılmış olan ve onu oldukça rahatsızmış gibi görünen İskandinav tarzı bir sandalyeye ters oturmuş olarak gösteren resimdi. Resimlerin bazıları imzalıydı. İçlerinden birkaçını —örneğin 1960'ların Soho striptizcilerinin efsanevi kraliçesi Rusty Gaynor'u— tanıyordum.

Yönetici kadın, makbuzları dikkatle inceledi.

“Bunlar kesinlikle bir erkek için olamaz,” dedi. “Bu bedenler erkeklere göre değil. Yine de satın alınan diğer eşyalara bakınca bunların iri yapılı, sağlıklı bir kız için olduğunu söyleyebilirim. Bir tahmin yapmam gerekirse, bunlar bir sahne gösterisi için satın alınmış olabilir.”

“Nasıl bir gösteri?”

“Bürlesk, yani parodi dansçısı olan bir kız,” dedi. “Bundan eminim. Büyük bir olasılıkla Alex’in kızlarından biridir. Yani Alexander Smith’in. Purple Pussycat’te sahne alıyor. Çok eğlenceli bir gösteri.”

“Striptizci mi yani?” diye sordum.

“Aman Tanrım,” dedi yönetici hanım. “Onlar için bu sözcüğü kullanmamalısınız.”

Anladığım kadarıyla, striptiz yapmakla parodi dansçısı olmak arasında kaliteden kaynaklanan bir fark vardı.

“Bizde sahnede direkler yok,” dedi bürlesk emprezaryosu Alexander Smith. Zayıf, tilki suratlı bir adamdı. Üzerinde 1970’li yılların modasına uygun klapalı, açık kahverengi bir takım vardı ama parlak renkli o geniş kravatlardan takmamıştı. Sanırım topluma uygunluğun da belirli sınırları olduğunu düşünüyordu. Onun yerine kravat gibi bağlanan, uçları kare biçimli erik rengi bir boyun atkısı, ona uygun bir de cep mendili takmıştı, çorapları da büyük bir olasılıkla ipektendi. Hareketleri o kadar yapmacıktı ki evli ve torun sahibi olduğunu öğrenince hiç şaşırmadım. Hiçbir eşcinsel öyle olduğunu göstermek için bu kadar abartılı bir şekilde efemine davranmazdı. Smith bana özel hayatlarını sergileyen —karısının, küçük Peneleope’nin ve Esmeralda’nın fotoğraflarını— gösterdi ve striptiz direklerinin neden şeytan işi olduğunu anlattı.

“Bunlar düpedüz iblisin icatları,” dedi. “Striptiz üstünüzdeki başınızdaki her şeyi müzik eşliğinde çıkarmak demektir. Onda gerçek anlamda bir erotizm yoktur; müşteriler striptizin kukusunu görmek isterler, o da bunun karşılığında parasını almak ister. Yani tak fişi bitir işil”

Omzundan arkasına doğru baktığımda gayet fit görümlü beyaz bir kadının gece kulübünün küçük sahnesinde Lounge Against the Machine grubunun *Baby's Got Back* parçasının ritmine uyarak kalçalarını kıvırdığını gördüm. Üzerinde dansçıların giydiği tek parça streç bir giysi ve pembe renkli bol bir eşofman üstü vardı. Kukusunu filan görmeme rağmen bu kadarıyla bile mest olduğumu itiraf etmeliyim. Smith neyi izlediğimi görmek için dönüp bana baktı.

"Bu gösteri romantik çekicilikle ilgili bir şeydir ve duygusallığın sanata yansımasıdır," dedi. "Annenizi bile getirebileceğiniz türden bir gösteridir."

Benim annemi değil, diye düşündüm. Onun ironik modern ötesiyle işi yoktur.

Smith'e Henry Bellrush'ın karısından aldığı fotoğrafını gösterdim.

"Bu Henry," dedi Smith. "Ona bir şey mi oldu?"

"Düzenli müşterilerinizden miydi?" diye sordum sohbeti sürdürebilmek için.

"O bir sahne sanatçısıdır," dedi Smith. "Bir müzisyendir. Çok ama çok güzel kornet çalar. Bu küçük gösteriyi Peggy isimli şu güzel kızla yapıyor. Çok kaliteli bir gösteri oluyor. O kornet çalıyor ve Peggy de müziğe uyarak dans ediyor. Bu kız eldiveninin tekini bile çıkarsa izleyicileri büyüleyebilir. Sutyenini çıkardığında herkes bir iç çeker çünkü bilirler ki gösteri sona ermiştir."

"Aralarında sadece böyle bir iş ilişkisi mi vardı?" diye sordum.

"Sürekli di'li geçmişle konuşuyorsunuz," dedi Smith. "Bir şey oldu, değil mi?"

Ona Henry Bellrush'ın öldüğünü ve benim de rutin bir araştırma yaptığımı söyledim.

"Ah, yazık olmuş," dedi Smith. "Ben de bir süredir neden gelmediğini merak ediyordum. Sorunuza şöyle yanıt vere-

* *Sevgilim Geri Döndü* (ç.n.)

bilirim: Evet, ilişkileri kesinlikle meslekiydi. O çalmaktan, Peggy de dans etmekten hoşlanıyordu. Bunun ötesinde bir şey olduğunu sanmıyorum. Ona sahne giysileri almaktan da hoşlanırdı ya da ne bileyim, belki de bunu bir yatırım olarak görüyordu. Ah, aslında karısına bunu söylemem gerekir mi diye aklımdan geçirmedim değil."

Ona gizemli Peggy'nin herhangi bir reklam fotoğrafı var mı diye sordum. Smith olması gerektiğini ama kulüpte hiç olmadığını söyledi.

Sonra son gösteriyi ne zaman yaptıklarını sordum. Smith tarih olarak ayın ilk günlerinden birini verdi. Bu da Bellrus-h'in ölümünden bir gün öncesinin tarihiydi. "Gösteriyi burada mı yaptılar?" diye sordum. On dört gün, uçucu *vestigia*'nın kaybolmadan kalması için oldukça uzun bir süreydi ama yine de denemeye değirdi.

"Hayır," dedi Smith. "Buradan çok daha kaliteli bir yerdi, Café de Paris'ye yaptığımız Bürlesk Yaz Festivali'nin bir parçası olarak sahne almışlardı. Halkta bürlesk farkındalığı yaratmak için her sene böyle bir festival düzenleriz."

Öğleden sonranın hafif ışığına çıkınca gözlerim kamaştı ve daha kendimi toparlayamadan Simone Fitzwilllliam'ın tuzağına düştüm.

"Memur bey," dedi heyecanla ve kolunu hemen benimki-ne geçiriverdi. "Seni bir kez daha benim mahalleme getiren nedir acaba?" Yan tarafıma değen kolu sıcak ve yumuşacıktı ve burnuma hanımeli ve karamel kokusu geliyordu.

Ona hâlâ bazı şüpheli ölümleri araştırmakta olduğumu söyledim.

"Buna zavallı Cyrus'un ki de dahil mi?" diye sordu.

"Korkarım ki evet."

"Eh, ben bu konuyu geride bırakmaya kararlıyım," dedi. "Cyrus benim bunalmamı istemezdi; o ânı yaşamaya ve çift girişli defter tutmaya inanırdı. Ama herkes aynı olsaydı bu

dünya ne kadar sıkıcı olurdu! Pekâlâ, söyle bakalım. Bundan sonraki hafiyeliğimiz bizi nerelere götürüyor?”

“Café de Paris’ye gitmem gerek,” dedim.

“Ah, oraya gitmeyeli o kadar çok oldu ki, beni de yanına almalısın,” dedi. “Sana gözü pek bir kader arkadaşlığı yapabilirim.”

Buna nasıl hayır diyebilirdim?

Café de Paris’ye, Kulüpler ve Kötü Alışkanlıklar Ahlak Yasası gereğince rasgele kontrolde bulunmak için geldiğim ve işimin beş dakikadan uzun sürmeyeceği gibi bir yalan uydurarak girdim. Gündüz yöneticisi buna ya inandı ya da yeterince maaş almadığı için benim içeri girip girmemem umurunda bile değildi.

İçeride altın renkli yaprakların, kırmızı kadifenin ve kraliyet mavisi perdelerin oluşturduğu bir cümbüş vardı. Ana salon oval şekilli idi ve bir ucunda iki seviyeli bir merdiven, diğer ucunda da küçük bir sahne vardı. Çevresini saran çember şekilli balkon, bana Kraliyet Opera Binası’nı hatırlattı.

“İnsan burada tarihi yaşıyor gibi oluyor,” dedi Simone kolumu kavrayarak. “Galler Prensi buraya düzenli olarak gelirdi.”

“O zaman umarım yemekler makrobiyotiktir,” dedim.

“Makrobiyotik de ne demek?” diye sordu Simone.

“Yani bezelye ve pilav gibi şeyler,” dedim ve makrobiyotiğin ne olduğunu kendim de bilmediğimi fark ettiğim için durakladım. “Sağlıklı yiyecekler işte.”

“Prens böyle bir talepte bulunmuş gibi gelmedi bana pek,” dedi ve etrafımda zıplayıp tam karşıma geçti. “Dans etmeliyiz.”

“Müzik yok ki,” dedim.

“Mırıldanabiliriz,” dedi. “Nasıl mırıldanacağını bilirsin herhalde, değil mi?”

“Sahneyi bir incelemem gerek,” dedim kendimi de ikna etmeye çalışarak.

Simone dudak büker gibi yaptı ama kırmızı dudaklarının kenarındaki seğirme onu ele verdi. “Polisiye görevler söz ko-

nusunusu olduğunda siz polis memurlarının kaderi hiçbir zaman pek parlak olmuyor," dedi.

Küçük sahnede ancak onun ayrılmaz parçası olan kuyruklu küçük piyano ve şarkıcıların zayıf olması kaydıyla belki de bir trio için yer vardı. Etli butlu Peggy'yi —sahnedan düşmeden— kasıla kasıla yürüyerek numarasını yaparken gözlerimin önüne getiremiyordum. Ona da bu kadarını söyledim.

"Öh, öh," dedi Simone. "İncelediğiniz takdirde bu sahnenin daha fazla alan kazanmak için öne doğru genişletilebilen cinsten olduğunu görürsünüz. Sanırım tiyatrocular buna *uzatılabilir sahne* diyorlar. Ayrıca ben müzik grubunun diğer uçta çaldığından da eminim."

Onları hissedebiliyordum. Dilimin üzerinde keskin bir kan tadı vardı. Café de Paris'nin duvarlarına kazınmış tabaka tabaka *vestigia*'yı, ani kahkahaları, çay kokusunu, bölük pörçük müzikleri de duyumsayabiliyordum. Burası fazla sayıda hayatın ve olayın yumaklarına dolandığı için kendi ipliğinin ucunu bulamayan eski bir kilise gibiydi. Kesinlikle yeni bir olay yoktu. Bir *vestigium*'un izi, iğnenin plak üzerinde bıraktığı iz gibi değildir, kasate kayıt yapmaya da benzemez. Daha çok bir rüyanın anısı gibidir ve onu ne kadar sıkı yakalarsanız o kadar süratle erir gider.

Birden ani bir ışık daha geçti gözlerimin önünden. Tuğla tozu ve çınlayan bir sessizlik de vardı bunun içinde. O anda hatırladım: Café de Paris, Blitz'de^{*} isabet almış ve ef-sanevi müzik grubu lideri Ken Johnson'ın da aralarında olduğu müzisyenlerin çoğu oracıkta ölmüştü. Sessizlik onu anlatıyor olabilirdi. Polidori araştırdığı bir veba çukurunu^{**} tarif ederken bir keresinde *yalnızlık cehennemi* sözcüklerini kullanmıştı. O da ne götçü herifin tekiydi hanıl

"Bana bir dans sözü vermiştin," dedi Simone.

* Blitz: (Yıldırım): II Dünya Savaşı'nda Birleşik Krallık'ın Nazi Almanyası tarafından aralıksız bombalandığı hava saldırıları. (ç.n.)

** Vebadan ölenlerin atıldığı çukurlar. (ç.n.)

Aslında vermemiştim ama onu kollarıma aldım. O da kendisini iyice bana yaklaştırdı ve beceriksiz bir şekilde küçük daireler çizerek dans ederken bir şarkı mırıldanmaya başladı. Melodiyi bilmiyordum. Belimi daha çok sıkmaya başlayınca sertleştim. "Bundan daha iyisini yapabilirsin," dedi.

Sallanmalarına biraz sürtünme ekledim ve bir an için Stockwell Park Konakları'nda oturmakta olan ve benim gözdem olmak için elinden geleni yapan Lisa Pascal'la Brixton Akademisi'nde geçirdiğim geceye geri gittim. O gece Astoria Park Yürüyüş Yolu'nda çok kötü şekilde hasta olmuştu ve ben de geceyi annesinin ön odasındaki divanın üzerinde geçirmiştim.

Birden duydum: Johnny Green'in giriş kısmıydı ama swing ritmindeydi ve arka planda da bir şarkı sesi vardı: *My heart is sad and lonely / For you I sigh, for you, dear, only.* Simone'un boyu, başını göğsüme yaslayacak kadar kısaydı ve onun beni taklit ettiğini fark ettiğim an kendimin de şarkıyı mırıldanmakta olduğumu anladım. Parfümü toz ve sessizlik *vestigia*'sıyla karışıyordu ve şarkının sözleri benim bile söyleyebileceğim kadar açık ve netti: *Why haven't you seen it? / I'm all for you, body and soul.*"

Simone'un titrediğini hissettim. Kolunu boynuma doladı ve beni kulağıma fısıldayacak kadar kendisine doğru çekti. "Beni eve götür."

Berwick Sokağı'na geldiğimizde artık neredeyse koşar gibiydik. Simone ön kapıdan girmek için hazır durumda bekleyen anahtarlarını çıkarmıştı bile. Bu kapı, ömrü hiçbir zaman sizin yukarıya karanlıkta kalmadan çıkmanıza kadar yetmeyen zaman ayarlı bir mekanizmaya bağlı kırk wattlık ampullerle aydınlanan ve sıradan, pis bir halıyla kaplı olan dik bir merdive-

* *Kalbim kederli ve yapayalnız / Senin için inliyorum, sevgilim, sadece senin için* (ç.n.)

** *Bunu neden anlamadın? Ben tamamıyla sana aitim, bedenimle ve ruhumla* (ç.n.)

ne açılıyordu. Simone beni 1950'lerde Fransız Hizmetçiler'in dairesi olarak kullanıldığında ve *Model Arıyorsanız En Üstteki Zili Çalın* ibaresinin sıklıkla görüldüğü dönemde yapılmış olan tuhaf bir değişiklik nedeniyle köşeler yaparak yükselen merdivenden üç kat çıkardı. Dik bir tırmanıştı ve nefesim kesilmeye başlamıştı ama Simone'un sallanan kalçaları sayesinde dördüncü ve son kata kadar çıkabildim. Kendimizi bir anda binanın rufunda bulduk. Etrafta demir parmaklıkların, çalı türünden yeşil saksı çiçeklerinin ve sıkıca sarılıp bağlanmış mavili beyazlı gölgeliği olan bir içki masasının olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Sonra öpüşmeye başladık. Blucini mi arkadan indirmeye ve beni kendisine doğru çekmeye çalışıyordu. Bir şiltenin üzerine yığıldık.

Şimdi, doğruyu söylemek gerekirse dar bir blucini edep- li bir şekilde aşağı indirmek diye bir şey yoktur, özellikle de bunu yapan güzel kadının bir eli boxer donunuzun içinde, bir eli de belinizi kavramış durumdaysa. Ne yaparsanız yap- pın eninde sonunda o kahrolasica şeyi ayak bileklerinize indirmek için oraya buraya çılgınlar gibi tekmeler savurmak zorunda kalırsınız. Ama bir beyefendi olduğum için taytını çıkarırken ona yardım ettim. Simone'un bu işi ağırdan almak gibi bir niyeti olmadığından üzerimizdeki diğer şeyleri çıkar- madık. Beni bacaklarının arasına çekti ve uygun gördüğü yere yerleştirdikten sonra sonuna kadar içine aldı. Belki asırlarca öyle kaldık ama gözlerimi açtığımda onu bir dev gibi üstü- me çıkmış buldum. Ben avuçlarımla onu belinden ittirirken küçülen ay da onun omzunun gerisinden bizi seyrediyordu. Başını geriye attı ve böğürür gibi bir ses çıkardı. İkimiz birden aynı anda doyuma ulaştık.

Simone üstüme yığıldı. Teni ateş gibi yanıyordu ve terliydi. Yüzünü benim omzuma gömmüştü.

"Becer beni," dedim.

* Fransız Hizmetçi: Kraliçe Victoria Dönemi'nde ve 20. yüzyıl başlarında evin hanımına makyaj, saç bakımı ve süslenmede yardım eden kadın. (ç.n.)

“Ne, bir daha mı?” diye sordu. “Doymak bilmiyorsun, değil mi?”

Anında yeniden sertleştim çünkü iltifat edilmek kadar bir erkeği gaza getiren başka bir şey yoktur. Evet, konu seks ise erkekler işte bu kadar sığıdır. Hava serindi ve onu sırtüstü yatırırken tir tir titriyordum. Kollarını davet eder gibi iyice yana açtı ama ben onları görmezden gelip dudaklarımın göbek deliğine kadar uzanan bir izi takip etmesine izin verdim. Elleriyle başımı kavradı ve daha aşağı inmeye zorladı ama ben boynumu geri çektim. Böyle durumlarda benim mottom, *ilgi gösterme ki ilgi duysun* idi. Düşüncelerimi eyleme dönüştürdüm ve bacaklarını havaya dikene ve dizleri iyice kilitlenene kadar onu bırakmadım. Sonra yeniden o iyice kayganlaşan yeri bulup bir kez daha kendimi takdim ettim. Simone’un ayak bilekleri arkamda kenetlenmiş ve kolları da omuzlarımı kavramış olarak uzunca bir süre öylece kaldı. Diğer insanlar genellikle hiç değilse bundan sonra biraz tutarlı düşünmeye başlarlar ama ben o insanlar gibi değildim.

Vıcık vıcık bir pop sesiyle birbirimizden ayrıldık ve bir süre orada öylece yatarak gece havasında istim boşalttık. Simone beni ağzını iyice açarak acıkmış gibi uzun uzun öptü ve sonra kendisini şiltenin üzerine bıraktı.

“Bir dakikaya kadar geliyorum,” dedi.

Rufun bir ucundan diğer ucuna gittikten sonra kapıdan süzülerek geçen Simone’un solgun kalçalarının ağır ağır sallanmasını seyrettim. Terasın üst tarafının bir ruf bahçesi hâline dönüştürüldüğünü görebilecek kadar ayışığı ve sokak ışığı vardı hâlâ. Yassı taşlarla döşenmiş zemin ve bel hizasındaki demir parmaklıklarla son derece profesyonelce yapılmış olan bir dönüşümdü bu. Dört köşede de her birine oldukça büyük bir bitki ya da küçük bir ağaç dikilmiş tahtadan kocaman variller vardı. Benim üzerinde yattığım şilte aslında su geçirmez PVC ile kaplı olan ve dışarıda oturmak için kullanılan bir minderdirdi. O da çıplak kalçalarımın altında durulup sakinleşmişti tıpkı benim gibi.

Aşağıdan bir Soho akşamının daha mırıltıları ve gürültülü parti sesleri geliyordu. Merkezi Londra'daki bir binanın tepesinde çıplak popoyla yatıyor olmak beni aniden çok utanırdı. Bütün kalbimle Hava Desteği'ndeki adamların o akşam devriye gezmediğini umdum, aksi takdirde insanların beni YouTube'da *ruftaki çıplak denyo* olarak izlemeleri ve *yerde yuvarlanacak kadar gülünecek bir olay* hâline gelmem işten bile değildi.

Giysilerimi ciddi bir şekilde aramayı düşünürken Simone bir yorgan ve yan tarafında boyalı kalemle F&M yazılı eski moda bir piknik sepetiyle geri döndü. Sepeti şiltenin yanına bıraktı ve kendisiyle birlikte yorganı da üzerime serdi.

"Donuyorsun," dedi.

"Beni rufta bıraktın," dedim. "Neredeyse donuyordum. Tepemizde hava-deniz kurtarma helikopterleri filan dolanıp duruyor."

Beni biraz ısıttı, sonra birlikte sepetin içine baktık. Bu, çelik termos içindeki sıcak çikolata, bir şişe Hine konyağı ve yağlı kâğıda sarılı Battenberg kekiyle gerçek bir Fortnum ve Mason piknik sepetiydi. O yüzden de geri gelmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşmamak gerekirdi.

"Bunu bir yerlerde saklamış mıydın?" diye sordum.

"Hazırlıklı olmayı severim," dedi.

"Kazanova'nın Londra'ya geldiğinde buralarda bir yerde yaşadığını biliyor muydun?" diye sordum. "Bir randevusuna giderken yanına içinde yumurta, birkaç tabak ve bir de ispirto ocağı olan küçük bir valiz almış." Elimi onun memesinin ılık ve dolgun yuvarlağının üzerine koydum. "Böylece nereye giderse gitsin kahvaltı için en azından yağda kızarmış bir yumurtası olmuş." Onu öptüm, ağzında çikolata tadı vardı.

"Kazanova'nın izcilik oynadığını bilmiyordum," dedi.

Yorganın altında oturup ayın Soho'daki çatıların arkasından batmasını izledik. Battenberg kekini yiyip polis sirenlerinin Charing Cross Caddesi ile Oxford Sokağı üzerinde gidip

gelirken çıkardığı uğultuları dinledik. Biraz kendimize geldikten sonra da Soho'nun şafak korosunun yeni günün ilk pembeliklerini mutlulukla karşıladığı saatlere kadar delice seviştik.

Bana kalırsa adamımız Giacomo oralarda olsaydı benimle gurur duyardı.

Neredeyse Âşık Olmak Gibi Bir Şey

1972'den 1977'ye kadar Metropolitan Polis Teşkilatı'nda emniyet müdürlüğü yapmış olan Sör Robert Mark iki nedenden dolayı ünlü olmuştu: Birincisi Goodyear'ın lastik reklamında, "Bunun yol güvenliğine önemli bir katkıda bulunacağını inanıyorum," sözcüklerini kullanması, ikincisi de kendi nüfuz bölgesinde bir yolsuzluk soruşturması olan Countryman Operasyonu'nu başarıyla yürütmesiydi. *Daily Mail*'in eski iyi günler diye tanımladığı o dönemde, dikkatli bir polis bir işe doğru zamanda burnunu soktuğu takdirde gelirini üç misline çıkarabilir ve eli silahlı bir hırsız da mütevazı bir bedel karşılığında kelepçelerden kurtulabilirdi. Bunlar ayrıca adaletin yerini bulduğu havasını vermek için her seferinde en azından bir kişinin suçlanmasına özen gösterirlerdi. Önemli olan da buydu zaten. Bu duruma soğuk bakan Emniyet Müdürü Mark, Met'in o güne kadar gördüğü en kapsamlı yolsuzluk karşısı bir temizliğe girişmişti. Polis anne ve babalarının polisliği seçen yavrularını onu örnek olarak göstererek hizaya sokması da zaten bu yüzdendi. Davranışlarına dikkat et, yoksa Sör Robert Mark gelir ve seni tekmeleyerek polislikten atar! Şimdiki emniyet müdürü de belki o yüzden bürosunun bekleme odasına Mark'ın bir portresini asmıştır ve bu fotoğraf benim ve Nightingale'in onu beklemek zorunda olduğumuz-

da oturduğumuz çakma deriden yapılmış yeşil renkli rahatsız koltuktan da görebileceğimiz stratejik bir yerde asılıdır.

Kıdemsiz bir polis memuruysanız, bu büyük adamın bu kadar yakınında olmanın size getirebileceği iyi bir şey yoktur. Oraya son gittiğimde bana çırak büyücü olarak yemin ettirmişlerdi. Bu sefer baştan aşağı küfürle sıvanacağımı sanıyordum. Yanımda oturmakta olan Nightingale oldukça rahat görünüyordu. *Telegraph* gazetesini okuyordu ve üzerinde yepyeni ya da bir olasılıkla eski dönemlerden kalma ama yeniden fason verilmiş Davies & Son marka taba renkli ince bir takım vardı. Ben üniformalıydım çünkü üniforma, yetkili biriyle yüz yüze geldiğinde polis memurlarının yakın dostu gibidir, özellikle de pantolon çizgilerini onları uygun yere konuşturulmuş bir saldırı silahı olarak gören Molly tarafından bıçak sırtı gibi ütülenmişse.

Bir sekreter kapıyı bizim için açtı. "Emniyet Müdürü sizi şimdi görecektik," dedi. Biz de ayağa kalkıp kefaretimizi ödemek üzere ilerledik.

Emniyet Müdürü'nün bürosu pek etkileyici değildir. Yerdeki halı da bütçe bilincine pek uygunmuş gibi durmuyordu ama Yeni Scotland Yard binasının 1960'lı senelerin ortalarından kalma kirli gri renkli beton şeritler hiçbir ahşap kaplamayla saklanacak gibi değildi. Metropolitan Polis Teşkilatı'nın 50,000'den fazla çalışanı ve dört buçuk milyar poundluk bir işletme bütçesi vardır ama Kingston'daki antisosyal bir davranıştan tutun, Whitehall'daki terörle mücadeleye kadar pek çok şeyden sorumludur. O yüzden de Emniyet Müdürü'nün bürosunun kendini göstermek için özel bir gayret içine girmesine gerek yoktur.

Emniyet Müdürü oturmuş bizi bekliyordu. Üniformasının kepini de takmıştı. İşte o an gerçekten de boğazımıza kadar boka batmış olduğumuzu anladım. Çalışma masasının önünde durduk. Nightingale selam verme dürtüsünü bastırmak istercesine kıpırdanır gibi oldu. Emniyet Müdürü yerinden kalkmadı. Elimizi de sıkmadı, oturmamızı da söylemedi.

"Başmüfettiş Nightingale," dedi. "Geçen salı gecesi vuku bulan olaylarla ilgili olarak bilgilendirilmiş olduğunuzu umuyorum."

"Evet efendim," dedi Nightingale.

"O vakit Londra Ambulans Hizmetleri üyelerinin suçlamalarından ve MSD'nin ön raporundan haberiniz var demektir."

"Evet efendim," dedi Nightingale.

Birden irkildim. Meslek Standartları Dairesi'ndeki kişiler, alt kademelerdekilerde korku ve moral bozukluğu yaratma amacıyla onların arasında dolaşan insan kılığındaki iblislerdi. Onlardan birinin soğuk nefesini ensenizde hissettiğiniz an —ki o anda ben bunu hissediyordum— bilmeniz gereken şey bu nefesin hangi birime ait olduğudur. Bunun YMK yani Yolsuzlukla Mücadele Komutanlığı ya da İSK yani İç Soruşturmalar Komutanlığı olduğunu sanmıyordum çünkü bir ambulansın kaçırılması salakça bir suç olarak değil, olsa olsa cezalandırılması gereken bir salaklık olarak tarif edilebilirdi. Ya da hiç olmazsa onların bu olayı öyle göreceğini ve Görevi Kötüye Kullanma Hukuk Davası ve Güvenliği İncelemesi Başkanlığı'yla paçayı sıyracağını umuyordum. Bu birimin görevi, Met'in dava edilmesine neden olan memurlarla uğraşmaktı. Bunlara, bir paramediğin travma geçirmesine neden olan memurlar da dahildi.

"Polis memuru Grant'in o geceki davranışlarıyla ilgili değerlendirmenizde ısrarcı mısınız?"

"Evet efendim," dedi Nightingale. "Ben zor şartlarla karşı karşıya kalan memur Grant'in durumu doğru değerlendirdiğine ve Ash Thames isimli şahsın ölümünü önlemek için hızlı ve kararlı bir şekilde hareket ettiğine inanıyorum. O demiri Ash'in yarısından çekip çıkarmamış olsaydı ya da çıkardıktan sonra onu nehre götürmemiş olsaydı, hiç şüphem yok ki Ash ölecekti, hiçbir şey nedeniyle değilse bile kan kaybından."

Emniyet Müdürü doğrudan bana baktı. Bakışlarını yeniden Nightingale'e döndürene kadar nefesimi tuttum.

"Sağlık durumunuza rağmen sizi denetleme pozisyonunda tuttuğumuzu biliyorsunuz çünkü benim kanımca siz elimizdeki özel durumları idare edebilecek vasıfları olan tek memursunuz," dedi. "Bu konuda bir hata yapmış değilim, öyle değil mi?"

"Hayır efendim," dedi Nightingale. "Memur Grant'in eğitimi tamamlanana kadar ben gerçekten de Metropolitan Polis Teşkilatı'nda fiilen çalışan tek uygun vasıflı memur durumundayım. İnanın ki efendim, ben de bu konuda düşününce en az sizin kadar paniğe kapılıyorum."

Emniyet Müdürü onaylar gibi başını salladı. "Anlaşıldığı kadarıyla memur Grant'in bu şekilde davranmaktan başka bir şansı yoktu, o yüzden bu olayı sizin açınızdan bir denetleme başarısızlığı olarak bağlamaya hazırım. Bu sözel bir kınama cezası olacak ve sicilinize de bir not girilecek." Bana doğru dönünce gözlerimi duvarın üzerinde, onun başının birkaç santimetre solunda kalan güvenli, güzel bir lekeye diktim.

"Deneyimsiz olduğunuzu ve..." Emniyet Müdürü burada durup söylemesi gereken sözcükleri seçmeye çalıştı. "Gelecekteki polis görevinin dışında kalan bir konuda kendi kendinize karar verme durumunda kaldığınızı kabul etmekle birlikte, hem bir polis memuru olarak hem de bir çırak olarak yemin etmiş olduğunuzu size hatırlatmak isterim. Öte yandan sizden olağanüstü şeyler beklendiğinde de kendi başınıza hareket etmemeniz konusunda uyarılmıştınız. Bu aşamada size herhangi bir disiplin cezası verilmeyecek ve sicilinize de herhangi bir not girilmeyecek. Buna rağmen, gelecekte daha düşünceli davrandığınızı, daha temkinli olduğunuzu ve neden olduğunuz maddi hasarları asgariye indirdiğinizi görmek istiyorum. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet efendim," dedim.

Sonra Nightingale'e döndü ve "Ambulansın uğradığı da dahil olmak üzere tüm maddi hasarlar Met'in genel ihtiyat fonundan değil, Budala'nın bütçesinden ödenecek," dedi.

“Metropolitan Polisi aleyhine açılacak tüm hukuk davalarından oluşan yasal masraflar ve hasar giderleri de aynı şekilde Budala tarafından ödenecek. Bu da anlaşıldı mı?”

İkimiz birden, “Evet efendim,” dedik.

O anda rahatlatma terleri dökmeye başladım. Ciddi bir disiplin cezası almamamın nedeni, büyük bir olasılıkla Emniyet Müdürü’nün düşük rütbeli bir polis memurunun bir Harekât Komuta Birimi’nin fiili olarak nasıl başında bulunduğunu Metropolitan Polis Teşkilatı’na anlatmakta zorlanacak olmasına bağlıydı. Polis Federasyonu’ndan çağıracağım herhangi bir avukat benim kıdemli bir memur –Nightingale’in hastalık izninde olduğunu hatırlayalım– tarafından denetlenmediğini anladığı anda bayram ederdi. Gecenin bir yarısında Thames Nehri’ne atlamak zorunda bırakılmamın sağlık ve emniyet açısından sakıncaları da işin tuzu biberiydi.

Bu işin burada bittiğini sanmıştım. Meğer bitmemiş. Emniyet Müdürü dahili telefonun tuşuna bastı ve “Onları şimdi içeri alabilirsiniz,” dedi.

Konukları hemen tanıdım: Birincisi M&S markalı, ince çizgili, mavi bir takım içinde şaşılabilecek derecede sık duran sırkımsı gibi ince, beyaz bir erkekti. Kravat takmamıştı ve saçları tarak işlemeyen çalılar gibiydi. Thames Baba’nın başdanışmanı, medya gurusu, her pis işte kullandığı maşası ve oğulları içinde en akıllısı olan Oxley Thames idi bu kişi. Emniyet Müdürü’nün gösterdiği çalışma masasının sağındaki koltuğa otururken bana küçümseyici bir bakış attı. İkinci kişi açık tenli, sivri burunlu ve çekik gözlü güzel bir kadındı. Giydiği siyah renkli Chanel etek ceket takım bir araba olsaydı, hızı sıfırdan altmış mile 3,8 saniyeden az zamanda çıkabilen türden olurdu. Thames Ana’nın Oxford mezunu ve ihtiraslı iş bitirici favori kızı Leydi Ty beni görmekten mutlu olmuş gibiydi ve bu da hayra alamet değildi. Oxley’nin yanına geçtiği anda fırçalanma işimin henüz bitmediğini fark ettim. Bu 2 Nolu Fırçalanma olacaktı, yani Kişiye Yönelik olan.

"Oxley'yi ve Leydi Ty'ı tanıdığını sanıyorum," dedi Emniyet Müdürü. "Onların *Yöneticileri* Ash Thames'le ilgili tutumlarını açıklığa kavuşturmalarını istedi." Oxley ile Ty'a döndü ve kimin başlayacağını sordu.

Ty, Emniyet Müdürü'ne baktı. "Memur Grant'e sormak istediğim bir soru var. İzin verir misiniz?" dedi.

Emniyet Müdürü onayladığını göstermek için başını salladı.

"Ash öldürülmüş olsaydı kız kardeşime ne olabileceği bir an olsun aklınızın ucundan geçti mi acaba?"

"Hayır hanımefendi," dedim. Gerçek de buydu. Aklımdan hiç öyle bir şey geçirmemiştim. O anda geçirdiğimde de hursuz edici bir duyguya kapıldığımı söyleyemezdim.

"O anlaşmada bir uzlaşa sağlanması için yardımcı olduğunuz göz önüne alındığında, bu ilginç bir itiraf," dedi. "Rehine takasının gerçek doğasının ne olduğundan habersiz olabilir misiniz? Ash bizim himayemiz altındayken ölümün pençesine düşmüş olsaydı, kız kardeşimin de bunun bedelini ödeyebileceğini unuttunuz mu yoksa? Peki ya *bedel* sözcüğünün ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Birden buz gibi oldum çünkü Ash'i keşif işiyle görevlendirdiğimde de Thames üzerinde onunla birlikte yolculuk yaptığımda da bunu hiç düşünmemiştim. Ölmüş olsaydı Leydi Ty'ın kız kardeşi Beverley Brook bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı. Bu da benim o gece iki kişiyi öldürdüğüm anlamına gelecekti.

Nightingale'e bir bakış attım. Suratını astı ve bir yanıt ver der gibi başını salladı.

"Bedel sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedim. "Kendimi savunmak için ancak şunu söyleyebilirim: Ben Ash'in kendisine zarar verebileceğini hiç düşünmedim. Onun, diğer erkek kardeşleri gibi akli başında ve güvenilir bir kişi olduğunu düşünüyordum."

Oxley homurdanır gibi bir ses çıkardı ve ödül olarak Leydi Ty'dan ters bir bakış aldı.

"Ben onun bu kadar atılgan ve zeki olduğunu hesaba katmamıştım," dedim. Bunun üzerine Oxley dalkavukluğun da bu kadarı olmaz gibilerinden bir bakış attı bana. Bunu umursamadım çünkü Leydi Ty'la mücadele etmek işime gelmiyordu. Kadın dansınızı bitirmenizi bekleyip, ondan sonra size okkalı bir şamar patlatan tiplerdendi.

"Müfettiş Nightingale ve Memur Grant'in bir uzlaşma çerçevesinin hazırlanmasında önemli roller oynadıklarını kabul etmekle birlikte, sanırım son zamanlarda vuku bulan olayların ışığı altında, onların nehirle ilgili diplomasi konusunda daha az proaktif bir tutum içinde olmalarının daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi Leydi Ty.

Bu kararı neredeyse alkışlayacaktım. Emniyet Müdürü de onaylar gibi başını salladı. Bu da olayın –büyük bir olasılıkla Londra Bölgesel Polis Müdürlüğü ve Belediye Başkanlığı nezdinde de– bağlandığını kanıtlıyordu. Sanırım Leydi Ty zaten yeterince derdi olduğunu düşünüyor ve bizimle ilgili yeni bir sıkıntı yaşamak istemiyordu. Oxley'ye döndü ve eklemek istediği bir şey olup olmadığını sordu.

"Ash genç bir erkek ve erkekler böyledir işte, yapacaklarını yaparlar," dedi Oxley. "Yine de memur Grant'in onunla ilgili olarak daha fazla sorumluluk alması sanırım kimseyi incitmez."

Oxley bir şeyler der mi diye biraz bekledik ama bakışları bomboştu. Leydi Ty da pek mutlu gibi değildi. Olayın onun isteği gibi daha sağlam bir şekilde bağlanmadığını düşünüyor olabiliirdi.

Ona sekiz yaşımdan beri annemi de çıldırtan o gizemli, küçük oğlan gülücüğümü gönderdim. Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ama onun anneminkinden daha sert bir maddeden yaratılmış olduğunu sanıyordum.

"Bu bana da makul geldi," dedi Nightingale. "Tüm taraflar anlaşmaya ve yasalara uyduğu müddetçe, *müdahale etmeme* yaklaşımına onay verebiliriz."

"İyi," dedi Emniyet Müdürü. "Ve her ne kadar bu küçük sohbetler hoşuma gidiyorsa da gelecekte bunların benim büromun dışında kalmasına gayret edelim."

Ondan sonra da toplantı bitti.

"Çok daha kötüsü olabilirdi," dedim Yeni Scotland Yard'ın giriş salonundaki ebedi anma alevinin önünden geçerken. Bu anıt oraya görev başında ölen kadın ve erkekleri hatırlamamız ve biz fanilere de çok ama çok dikkatli olmamızı hatırlatmak için koyulmuştu.

"Tyburn tehlikeli bir kadındır," dedi Nightingale yeraltındaki park yerine giderken. "Şehirdeki rolünü bürokratik manevralarla ve büro politikalarıyla belirlemeye çalışıyor. Bana kalırsa er geç kendi annesiyle de papaz olacaktır."

"Böyle bir şey olursa?"

"Sonuçları büyük bir olasılıkla efsanevi olur," dedi Nightingale. "Öyle bir şey olduğunda ikisinin arasında kalmamak menfaatin icabıdır." Düşünceli bir bakış attı. "Hatta Thames Vadisi'nin herhangi bir yerinde bulunmamak."

Nightingale'in Üniversite Eğitim Hastanesi'nde tepeden tırnağa bir sağlık muayenesinden geçmesi gerekiyordu, o yüzden beni Leicester Meydanı'nda bıraktı. Ben de Simone'yu aradım. "Bana kendime çekidüzen vermem için bir saat zaman tanı," dedi. "Ondan sonra gelebilirsin."

Üniformam hâlâ üzerimdeydi, o yüzden bir bara gidip içki içmek biraz sorun olabilirdi. Ben de Frith Sokağı'ndaki bir İtalyan lokantasından bir kahve aldım ve Old Comptom Sokağı'na doğru aylak aylak yürümeye başladım. Valerie Pastanesi'nden birkaç pasta almayı düşünüyordum ama benim hassas ayarlı polis içgüdülerim Dean Sokağı'nda bir şeylerin ters gittiğine dair belli belirsiz ipuçları yakaladı ve büyük hayvan avına çıkmış bir avcının gibi karşı konulmaz bir şekilde üzerimde baskı yapmaya başladı.

Polis, sokağı kordon altına almış ve adli tıp çadırı da kurulmuştu. Sokakta suç mahallini korumak gibi heyecan verici bir

görev verilmiş üniformalı adamlar da vardı. Mesleki merak duygum galebe çaldı ve bir göz atmak için oraya doğru sokuldum.

Stephanopoulos, cinayet masasından birkaç dedektif ça-
vuşla konuşuyordu. Başka birinin sorumluluğu altında olan
suç mahalline izinsiz dalınmaz, o yüzden ben de kordonun
olduğu yerde durdum ve Stephanopoulos'un bakışını yaka-
lamak için bekledim. Stephanopoulos bir dakika kadar sonra
uyanır gibi oldu ve üniformamı fark etti.

"Biz sıradan fanilerle devriye gezmeye geldin, öyle mi?" dedi.
"Bence çok ucuz kurtuldun. Vaka odasında millletin girdiği ba-
hislere göre seni gözlerini kırpmadan görevden alacaklardı."

"Sözlü uyarı aldım," dedim.

Stephanopoulos inanmamış gibi, "Ambulansı kaçırdığın
için mi?" dedi. "Sözlü uyarı mı aldın? Alt kademedekilerin
arasında bir dost edinmen bundan böyle zor olacak, bunu
biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedim. "Ölen kim?"

"Seni ilgilendirecek bir durum yok," dedi Stephanopou-
os. "Crossrail'den bir inşaat ustası. Bu sabah giriş bacalarının
birinin orada bulunmuş." Yeni Crossrail istasyonlarının ço-
ğunun inşaatı bitmişti ama müteahhitler sokakları hâlâ ka-
zıp duruyordu. "Her neyse, bu bir kaza da olabilir: Şantiye
alanlarındaki sağlık ve güvenlik durumu neredeyse Met'teki
kadar kötü."

Gerçekten de sağlık ve güvenlik sorunu Polis Federasyo-
nu'nun şimdilerde en güncel saplantısıydı. Geçen sene bıçak-
lı saldırılara karşı koruyucu yelekler alınmıştı ama sonradan
polis memurlarının zanlıları takip ederken gereksiz riskler al-
dıklarına hükmedilmişti. O yüzden de yaralanmaları önleyici
daha iyi bir sağlık ve güvenlik elkitabının hazırlanması ve eğer
yanılmıyorsa, takip olaylarında uzaktan kumandalı dronla-
rın kullanılması gündeme gelmişti.

"Olay karanlıkta mı olmuş?"

"Hayır, bu sabah saat sekizde, etraf aydınlıkken olmuş,"
dedi Stephanopoulos. "Bu da onun büyük bir olasılıkla biri

tarafından itilmiş olduğunu gösteriyor. Senin alanına girense, bu sahnede şükûrlar olsun uzaktan ya da yakından doğaüstü olan kesinlikle hiçbir şey yok. O yüzden buradan bir an önce yalanıp gitsen iyi olur.”

“Teşekkür ederim çavuşum,” dedim. “Öyle yapayım.”

“Dur bir dakika,” dedi Stephanopoulos. “Colin Sandbrow’la yapılan görüşmelerin ne aşamada olduğunu takip etmeni istiyorum. Şimdiye dek sisteme düşmüş olmaları gerek.”

“Colin Sandbrow da kim?”

“Senin o ucube arkadaşın devreye girmeseydi bir sonraki kurban olacak olan kişi,” dedi. “Bunu daha fazla maddi hasara yol açmadan yapabilir misin?”

Takılmasını hoş gördüğümü göstermek için güldüm ama polis şakalarının ne olduğunu çok iyi bildiğim için bu ambulans kaçırma olayını mesleğimin sonuna kadar sırtımda taşıyacağımın da farkındaydım. Stephanopoulos’u suç mahallinde istediği gibi at oynatmaya bırakarak St Anne’s Court Sokağı’nı ve D’Arblay Sokağı’nı geçerek Berwick Sokağı’na girdim. Bir önceki gece dikkat etmemiş olduğum için, bir eczane ile nostaljik vinil plaklar satmakla ünlü bir müzik dükânının arasına sıkışmış olan kapıyı bulmadan önce arada bir durup yönümü tayin etmem gerekti. Siyah boyası pul pul kalkmıştı ve diyafonun üzerindeki küçük kartlar ya iyice lekelenmiş ya da tamamıyla silinmiş durumdaydı. Bu benim için bir sorun değildi. En üst katta olduğunu biliyordum.

“Seni sefil yaratık,” diye tükürükler saçtı diyafon. “Hazır değilim.”

“Apartmanın etrafında biraz daha dolanayım o zaman,” dedim.

Kilitten bir vızıltı sesi geldi. Kapıyı ittirip açtım. Merdivenler gün ışığında da daha iyi görünmüyordu, halı açık mavi renkti ve yer yer aşınmıştı. Duvarın yukarı çıkan insanların kendilerini dengelemek için dokunduğu yerlerinde lekeler vardı.

Her bir katta yalancı kapılar vardı ki bunlar Soho gibi bir yerde makul fiyatlara en gizli işlerin döndüğü yerlerden başlayarak bir televizyon yapımına kadar herhangi bir yere açılabilirdi. Üst kata çıkana kadar nefes nefese kalmamak için basamakları dinlenerek çıktım ve kapıya vurdum.

Simone kapıyı açıp da beni üniformayla görünce bir adım geriye zıpladı ve ellerini çırpıttı. "Şuna bakın," dedi. "Striptiz şov mu yapacaksın?"

Üstüne gri renkli bir eşofman altı ve göbek kısmı makasla kesilmiş gibi duran lacivert bir svetsört geçirmiş, temizlik yapıyordu. Saçlarını bir eşarpla benim bir tek *Coronation Street* dizisinde gördüğüm İngiliz tarzı denen şekilde örtmüştü. Öne doğru bir adım atarak onu yakaladım. Ter ve çamaşır suyu kokuyordu. Eğer kapının açık olduğunu nefes nefese söylememiş olsaydı onu o anda yere yatırmam işten bile değildi. Ancak kapıyı kapatacak kadar birbirimizden ayrıldık ve sendeleyerek yatağa gittik. Tek bir karyola vardı ama battal boydu ve her bir karışını kullanmak için elimizden geleni yaptık diyebilirim. Bir ara üniformam üzerimden çıktı ama onun svetsörtüne ne olduğunu hiç anlayamadık; eşarbını çıkarmamıştı çünkü nedense onda beni tahrik eden bir şey vardı.

Bir saat kadar sonra daireye bir göz atma fırsatı buldum. Yatak ana odanın bir köşesini olduğu gibi kaplıyordu ve fazla kabarık duran deri bir koltuğun dışında üzerinde oturulabilecek tek şeydi. Odada, duvarlardan birine dayalı duran ve birbirine hiç uymayan üç gardirop ile içeriye ancak dışarıdan vinçle sokulabilecek kadar büyük olan masif meşeden yapılmış çekmeceli bir dolaptan başka mobilya yoktu. Görebildiğim kadarıyla ne bir televizyon ne de bir müzik seti vardı ama odayı âdeta sömürgesi hâline getiren giysi yığınının içine rahatlıkla bir MP3 oynatıcı saklanmış olabilirdi. Ben ailemin tek çocuğuyum ve her zaman aynı çatı altında tek bir kadınla yaşadığım için aynı daireyi paylaşan üç kız kardeşin bu kadar yer kaplayan giysileri olduğunu görmeye hazır değildim.

Özellikle de ayakkabılar her tarafı istila etmiş gibiydi. Bunlar sanki birbirinin tıpatıp aynısı olan önü açık, topuğundan bağlı, bir dizi yüksek ökçeli ayakkabıydı. Birbirinin içine geçmiş sandaletler köşelere bucaklara gelişigüzel sokulmuştu. Kısa ve kalın topuklu ayakkabıların olduğu mukavva kutularsa gardıropların arasındaki boşluklara sıkıştırılmıştı. Diz altından tutun da kalçaya kadar uzanan sürüyle çizme, şatolarda sergilenen kılıçlar gibi duvarlardaki çivilere asılmıştı.

Simone benim altı santimlik sivri ökçeleri olan bir çift fetiş çizmesine baktığımı görünce kıkırdamaya başladı ve kollarımın arasından sıyrılmaya çalıştı. "Bunları giymemi ister misin?" diye sordu.

Onu tekrar göğsüme doğru çekip boynunu öptüm, bir yere gitmesini istemiyordum. Kollarımın arasında kıvrılıp büküldü ve çişinin geldiğini söyleyene kadar öpüşmeye devam ettik. Sevgiliniz gitti mi siz de işinizi halletseniz iyi olur. Ben de kalıp kendimi banyoya kapattım. Burası, içinde hayret edilecek kadar modern olan tazyikli bir duşu, bir tuvaleti ve tuhaf şekli son çare olarak oraya sıkıştırıldığını belli eden bir lavabosu olan minik bir hücreydi. Ben oradayken polis içgüdülerim yine üstün geldi ve ilaç dolabının altını üstüne getirmeye başladım. Simone'un ve kız kardeşlerinin tehlikeli kimyasalları uzun vadeli saklamaya çok meraklı oldukları belli oluyordu çünkü bu dolapta son kullanım tarihleri on sene önce bitmiş parasetamol blisterleri ve reçeteli uyku ilaçları vardı.

"Benim eşyalarımı mı karıştırıyorsun?" diye sordu Simone mutfaktan.

Ona bu kadar küçük bir banyoyu kız kardeşleriyle kullanmayı nasıl başardıklarını sordum.

"Hepimiz yatılı okullarda okuduk sevgilim," dedi. "Oralar-
dan canlı çıkarsan her şeyle baş edebilirsin."

Dışarı çıktığımda çay isteyip istemediğimi sordu. Ben de neden olmasın deyince mavi ve altın renkli Wedgewood tabak takımı, böğürtlen reçeli ve bol tereyağında kızartılmış ha-

mur tatlısı da dahil olmak üzere her yönüyle İngiliz olan güzel bir çay içtik.

Onun bir elinde bir çay fincanı, diğer elinde bir hamur tatlısıyla Ulusal Resim Galerisi'nden fırlamışçasına yatağın üzerinde uzanmış çıplak bedenini seyretmekten hoşlanıyordum. Sıcak bir yaz geçirdiğimizi düşünecek olursak teni hâlâ oldukça solgun ve neredeyse yarı saydamdı. Öyle ki elimi kalçasından kaldırdığım yerde pembe bir iz kaldı.

"Evet," dedi. "Bazılarımız pek kolay bronzlaşmıyor. Hattırlattığın için teşekkür ederim."

En iyi özür dileme şekli olduğu için eğilip o bıraktığım izin üzerine bir öpücük kondurdum, sonra da davetkâr bir şekilde karnının yuvarlak yerini öptüm. Kıkırdayarak beni geriye doğru itti.

"Çok gıdıklanırım ben," dedi. "Önce çayını bitir bakalım, vahşi şey seni! Hiç utanman yok mu senin?"

Üzerinde söğüt desenleri olan çay fincanını alıp bir yudum çay içtim. Egzotik, farklı bir tadı vardı. Fortnum and Mason piknik sepetinden aldığı sosyetik bir karışım olmalı diye düşündüm. Bana biraz daha hamur tatlısından yedirdi. O arada ona neden bir televizyonunun olmadığını sordum.

"Bizler büyürken evimizde televizyonumuz yoktu," dedi. "O yüzden de televizyon izleme alışkanlığımız yok. *Archers* dizisini dinlemek için bir radyomuz var. O dizinin hiçbir bölümünü kaçırmayız. Buna rağmen karakterlerin hepsini doğru düzgün bilmediğimi itiraf etmeliyim; habire evlenip ayrılıyorlar, yasak aşklar yaşıyorlar ve ben onlara tam alıştım dediğimde bir de bakıyorum ya ölüyorlar ya da Ambridge'i terk edip gidiyorlar." Çay fincanının kenarından bana bir bakış attı. "Galiba *Archers* dizisinin izleyicilerinden değilsin," dedi.

"Pek sayılmam," dedim.

"Sana çok bohemmişiz gibi geliyoruzdur mutlaka," dedi çayını bitirirken. "Soho gibi her şeyin bol olduğu bir yerde, bir odanın içinde tıksık tıksık ve televizyonsuz yaşadığımız için."

Çay fincanını yere, yatağın yanındaki tepsinin üzerine bıraktı ve sonra boş fincanımı bir hamlede parmaklarımın arasından çekip alıverdi.

“Sanırım benim ne düşündüğüm hakkında fazlaca kaygılanıyorsun,” dedim.

Simone çay fincanımı özenli bir şekilde yataktan uzaklaştırdı ve beni dizimden öptü.

“Öyle mi diyorsun?” dedi ve eliyle apış aramı yakaladı.

“Kesinlikle,” dedim beni kalçamdan yukarı doğru öperken ciyaklamamaya çalışarak.

İki saat sonra beni yataktan aşağı attı ama olabilecek en nazik şekilde...

“Az sonra kız kardeşlerim gelecek,” dedi. “Bazı kurallarmız var. Saat ondan sonra yatakta erkek istemiyoruz.”

“Başka erkekler de mi var?” dedim, boxer külotumu ararken.

“Tabii ki hayır,” dedi. “Sen benim gözdeimsin.”

Simone ikinci bir deri gibi üzerine yapışan satenden bir külot da dahil olmak üzere yerde rasgele bulduğu eşyaları üstüne geçirmeye başladı. Onu giyinirken seyretmek de en az soyunurken izlemek kadar seksi bir olaydı. Nefes nefese kaldığımı görünce bana tehdit eder gibi parmağını salladı.

“Olmaz,” dedi. “Yeniden başlarsak asla duramayız.”

Bunu sineye çekebilirdim. Gerçek bir beyefendi ne zaman yumuşak başlılıkla teslim olacağını ve ne zaman çekip gideceğini bilmelidir. Ama kapının önünde ciddi anlamda öpücükli bir sarmaş dolaş durumu yaşamadan gitmek de olmazdı doğrusu.

Burnumda hanımeli kokusuyla yeniden Soho’da yürümeye başladım. Daha sonraki raporlara göre meğer Charing Cross ve Batı Yakası Merkez Karakolu polislerine iki kavgayı ayırmak, aile içi bir kavgaya müdahale etmek ve kadınlar için düzenlenen bir bekarlığa veda partisinde bir erkek striptizciye cinsel saldırı girişimini önlemek için yardım etmişim ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum.

Scindere'yi uygulamak için önce *Impello*'yla bir elmayı havalandırır ve sonra da eğitmeniniz bir kriket sopasıyla yerinden oynatmaya çalışırken siz de onu olduğu yerde tutmaya gayret edersiniz. Ben de ertesi sabah üç elmayı yan yana getirdim. Nightingale'in onlara esaslı bir tokat patlatmasına rağmen üçü de yerinden kıpırdamadı. Darbesi öyle güçlüydü ki elmalar püre hâline geldi ama parçacıklar bir uzay istasyonunda yaşanan bir yiyecek kazasında olduğu gibi havada asılı kaldı.

Nightingale'in ilk kez *forma*'yı gösterdiği gün, ona elmaların bu şekilde ne kadar havada asılı kalabileceğini sormuştum. O da bana bunun elmanın içine çektiği büyünün miktarına bağlı olduğunu söylemişti. Çoğu stajyer için bu yarım saat kadarlık bir süreyi ifade ediyordu. Bu belirsizlik Nightingale'in deneyimciliğe karşı takındığı tavrı gayet güzel özetlemekteydi. Ama ben hazırlıklıydım. Bir süreölçeri, avucum büyüklüğünde yüzü olan antika bir kurmalık saati, not defterimi ve Colin Sandbrow'la yapılan görüşmelerin *vagina dentata* dosyasından aldığım resmi kopyasını yanımda getirmiştım. Nightingale yukarı çıkarken, ben de bir çalışma masasına oturdum ve dosyayı incelemeye başladım.

Şanslı serseri Colin Sandbrow, geç vakitlere kadar âlem yapmak için Ilford'dan bir geceliğine gelen yirmi bir yaşında bir delikanlıydı. Gotik rock hayranı olduğunu sandığı, fazla konuşmayan ama açık havada heyecanlı bir şeyler yaşamaya meyilli gibi görünen bir kadınla tanışmıştı. Görünüş açısından Sandbrow hiç değilse genç ve sağlıklıydı ama yüzü son derece sıradan ve gösterişsizdi. Tanrı sanki onu günün en sonunda kotayı doldurmak için yaratmıştı. Bu da büyük bir olasılıkla onun da gece kulübünü o kadınla birlikte terk etmeyi neden bu kadar çok istediğini açıklıyordu.

Stephanopoulos, "Kadının bu kadar hevesli olmasının biraz şüphe çeken bir durum olduğunu hiç düşünmedin mi?" diye sormuştu.

Sandbrow da bedava gelen şeyde kusur aranmaz diye düşündüğünü ama bundan böyle karşı cinsten birileriyle karşılaştığında daha temkinli olacağını söylemişti.

Büyüyü yaptıktan sonra on altı dakika ve otuz dört saniye geçmişti ki havadan elma püresi yağmaya başladı. Görüşme notlarını bir kenara bıraktım ve zamanı not ettim. Neyse ki yere önceden naylon torbalar koymuştum, o yüzden fazla bir temizlik yapmam gerekmedi. İki ders kitabım da Nightingale de elmayı havada tutan gücün nereden geldiği hakkında biraz kararsızdı. Eğer büyü benim kafamın içinden emilerek çıkıyor idiyse, beynim büzüşmeden önce bu işi kaç kere arka arkaya yapabilirdim? Eğer benden çıkmıyor idiyse, o zaman bu güç nereden geliyordu? Ben biraz eski kafalı bir polisim, termodinamik yasalarını ihlal etmeyi aklıma bile getirmem. Notları okumayı bitirince arabalığa —ve geniş ekran televizyon, geniş bantlı iletişim sistemi ve HOLMES sistemi gibi yirmi birinci yüzyılın ilkel hoşluklarının olduğu yere— gittim. İşte Nightingale'i de o zaman yakaladım zaten. Elinde bir teneke Nijerya Yıldızı marka birayla bir divana uzanmış, televizyondaki rugby maçını izliyordu. Hiç değilse utanmış olduğunu belli edecek kadar nazikti.

"Umarım rahatsız etmiyordum," dedi. "Köşede bunlardan iki sandık daha var."

"Bunlar artıklar," dedim. "Thames Ana'nın gönlünü içkiyle dolu bir treylerle aldığım zamandan kalma."

"Bu oldukça açıklayıcı," dedi ve elindeki bira tenekesini salladı. "Molly'ye biradan bahsetme. Bazen biraz aşırı koruyucu olabiliyor."

Sırrının bende kalacağını söyledim ona. "Hangi takımlar oynuyor?" diye sordum.

"Harlequinler ve Wasplar," dedi.

Onu maçla baş başa bıraktım. Futboldan ve meşru bir boks maçından hoşlanırım ama golf de dahil olmak üzere topla oynanan her oyundan keyif alan annemin tersine rug-

byden hiçbir zaman zevk almadım. O yüzden çalışma masama oturdum, HOLMES terminali olarak kullandığım ikinci en iyi dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım ve dosyayı yeniden incelemeye koydum.

Stephanopoulos'un ekibi işini iyi biliyordu. Sandbrow'un, bulabildikleri bütün arkadaşlarıyla ve karşılarına çıkan müşterilerle konuşmuşlardı. Gece kulübünün gorilleri, zanlının içeri girdiğini bile görmediklerini söylemişlerdi, oysaki kapalı devre kamera görüntüleri kadının onların yanından geçip gittiğini açık ve net bir şekilde gösteriyordu. Bu saldırı bana Jason Dunlop vakasından çok, yaz başında Aziz John Giles'ta vuku bulan olayı hatırlatıyordu. Bunu gözlemim olarak notlara eklemek üzereyken Stephanopoulos'un bunu benden önce yapmış olduğunu fark ettim.

Bu arada Lesley'nin de nasıl olduğunu merak ediyordum. Mesajlarıma ve e-postalarımaya yanıt vermiyordu. O yüzden evini aradım. Telefonu kız kardeşlerinden biri açtı.

"Londra'da," dedi. "Uzman doktoruyla bir randevusu vardı."

"Bana bundan hiç bahsetmedi," dedim.

"Eh, böyle bir şey söylenmez, öyle değil mi?" dedi kız kardeşi.

"Hangi hastaneye gittiğini söyleyebilir misin?"

"Hayır," dedi. "Şehirde olduğunu bilmeni isteseydi, sana söylerdi."

Buna itiraz edemezdim.

Nightingale'in rugby maçı bitti. Bana bira için teşekkür etti ve gitti. Haber kanalına geçtim ve kaçırılan ambulansla ilgili haberin hâlâ yirmi dört saatlik haber döngüsü içinde yer alıp almadığına baktım. Neyse ki Marlow civarındaki ciddi sel olayı o haberin pabucunu dama atmıştı. Tüm kanallarda köy yollarında sulara kapılan bir dolu güzel araba ve itfaiyeciler tarafından sallarla taşınan yaşlı emekliler gösteriliyordu. Bir an için bunun Ash'in yaralanmasına tepki veren Thames Baba'nın işi olduğu gibi korkunç bir şüpheye düştüm ama

ayrıntıları görmek için Google'a girince bunun, benim Simone'la rufta oynadığım bir sonraki gece başladığını görerek rahatladım. Zaten başım yeterince beladaydı ve farkında olmadan Thames Vadisi'nin bir bölümünü sular altında bırakmış olmanın da hiç sırası değildi.

Çevre Ajansı'ndan bir kadına neden bir sel uyarısında bulunmadıkları soruldu ve kadın da Thames Nehri'nin karmaşık bir boşaltma havzası olduğunu ve bunun insani gelişmeyle etkileşmesinin, durumu daha da komplike hâle getirdiğini söyledi.

"Bu nehir bazen insanı çok şaşırtabiliyor," diye de ekledi. Bir gece önce de beklenmedik ikinci bir taşma olmuştu ve bunun gün içinde tekrarlanmayacağına dair bir garanti veremiyordu. Çoğu Londralı gibi ben de nehir kenarında oturma şansına sadece zenginlerin sahip olabileceğini düşünüyordum. O yüzden de onların konuyla ilgili endişeleri karşısında metin olabiliyordum.

HOLMES'la işimi bitirdim, bütün cihazları kapattım. Stephanopoulos bizim iki buçuk kurbanımızın arasında bir bağlantı bulamamıştı. Daha da kötüsü Aziz John Giles ve Sandbrow, gizemli katille karşılaştıkları gece kulüplerine tamamıyla anlık bir dürtüyle gitmişlerdi. Stephanopoulos nominallerin yazılı olduğu raporlara eklediği notlarda bu iki genç adamın rasgele hedef olarak seçildiğine inandığını yazmıştı ve ben de buna katılıyordum ama Soluk Tenli Leydi—artık onu bu şekilde tanımlıyordum—kurbanıyla halka açık bir yerde ve potansiyel tanıkların gözlerinin önünde temas kurmuş olduğu için Jason Dunlop'a yaptığı saldırı onun açısından çok daha dikkat çekici bir başarıydı. Bu belki de iş-yaşam dengesi türünden bir şeydi. Belki de o iki gece kulübü öğrencileri eğlenceyle, Jason Dunlop ise işle ilgili olan bir durumdu.

Tam o sırada annem aradı ve bana babamı o akşamüstü Başibozuklar'la tanıştırmam gerektiğini hatırlattı. Ona bunun için beni üçüncü kez aradığını söyledim ama annem her za-

manki gibi bunu zerre kadar dikkate almadı. Ona orada olacağıma dair söz verdim. Bu arada Simone' u arayıp onu da davet etmeyi düşündüm ama daha sonra azı karar çoğu zarar diye düşünüp onu ailemle, özellikle de annemle tanıştırtmanın riskli olacağına karar verdim.

Ama onu yine de aradım. O da ben yanında olmadıgımda mahzunlaştığını söyledi. Arkadan bir kadının kahkaha sesini duydum ama bazı yorumlar benim duyamayacağım kadar alçak sesle yapılıyordu. Bunlar sanırım onun kız kardeşleriydi.

"Kesinlikle neşem kaçıyor," dedi. "Acaba diyordum, bir ara fırsat bulduğunda uğrayıp beni kendimden geçirmek ister miydin?"

"Hani saat ondan sonra evde erkek istemiyordunuz?" diye sordum.

"Senin bu gece biriyle paylaşmak zorunda olmadığın bir yatağın yoktur, değil mi?" dedi. Arkadan hâlâ kahkaha sesleri geliyordu.

Onu gizlice Budala'ya sokup sokamayacağımı düşündüm. Nightingale'in kendi gece konuklarını da hiç yasaklamadığını biliyordum ama bu konuyu ona bir sohbet sırasında nasıl söyleyeceğimi bilememiştim. Geceyi arabalıkta benim de geçirdiğim olmuştu ama oradaki divan iki kişi için çok sıkış tı sıkış olurdu. Yine de düşünmeye değerdi.

"Seni daha sonra ararım," dedim ve merkezi Londra'daki otellerin fiyatlarını isteksizce araştırmaya koyuldum ama gördüğüm kadarıyla pek de fena olmayan gelirime rağmen bu işin bir oluru yoktu.

İşte tam da o sırada bundan iki hafta önce Simone'un, babamın bugün akşamüstü prova yapacağı müzik grubunun merhum üyesi Cyrus Wilkinson'ın matemdeki sevgilisi olduğu aklıma takıldı. Onu davet etmemek için bu daha da iyi bir neden, diye düşündüm.

Benim bildiğim hemen hemen tüm sosyal konutların ortak-

laşa kullanılan birkaç odası vardır. İnsanları yumurta kutularına tıktırılan mimarlara ve şehir planlamacılarına bu tür birkaç odanın varlığının bir bahçenin eksikliğini ya da bazı dairelerde olduğu gibi, bir kediyi bile sağa sola sallayacak kadar yer olmamasını telafi ettiğini düşündüren bir şey vardır. Bunlar belki de saf saf buralarda oturan kişilerin renkli proletarya festivallerinde ve kedi sallama yarışmalarında kendiliğinden bir araya geleceklerini sanmaktadırlar. Gerçekteyse bu odalar genellikle iki amaçla kullanılır: Çocuk partilerinde ve kiracı toplantılarında ama o akşamüstü biz işleri biraz karıştıracak ve orada bir caz konseri provası yapacaktık.

İçimizdeki tek davulcu olan James'in, marş anahtarını üzerinde bıraktığımız ve kilitlemeye bile gerek duymadığımız, külüstür bir Transit minibüsü vardı. Ön sileceklerin üzerine, *Beni Al, Senin Olayım* yazan bir de levha koysak bile onu yine orada bulacağımızdan emin olabiliyorduk. Bateri takımını minibüsten prova odasına kadar taşımasına yardım ederken bana bunu tamamıyla kasıtlı olarak yaptığını söyledi.

"Ben Glasgowluyum," dedi. "O yüzden de kişisel güvenlik konusunda bütün Londra'da bana ders verecek biri henüz dünyaya gelmedi."

Amplifikatörler ve hoparlörler için üç sefer daha yapmamız gerekti. Okulların paydos vakti olduğu için kısa bir süre içinde etrafımızı bize özenen sürüyle sokak çocuğu sarıverdi. Glasgow'daki sokak çocukları Londra'dakilerden yaşça daha büyük ve daha sert mizaçlı olmalıydı ki James onlara bulaşmak istemiyor gibi duruyordu. Ama Daniel ile Max'in rahatsız olduklarını görebiliyordum. On üç yaşındaki bir grup meraklı veledin ev ödevi yapmamak için ne kadar saldırgan olabileceklerini tahmin bile edemezsiniz. Bu arada acayip sıksa, melez bir kız başını kaldırıp bir müzik gurubu olup olmadığımızı sordu.

"Sana nasıl görünüyor?" diye sordum ben de.

"Ne tür müzik yapıyorsunuz?" diye ısrar etti. Yanındaki küçük arkadaşları sözleşmiş gibi onunla aynı zamanda kıkır-

damaya başladı. Ben okula onların ağabeyleri ve ablalarıyla gitmiştim. Beni tanıyorlardı ama yine de dalga geçmek için onların meşru hedefi olduğumu düşünüyorlardı anlaşılan.

"Caz," dedim. "Sizin sevebileceğiniz türden değil."

"Evet," dedi. "Sving mi, Latin mi yoksa füzyon mu?"

Etrafindakiler beklendiği gibi yine güldüler. Ona ters ters baktım ama beni umursamadı bile.

"Biz geçen sömestr caz da okuduk," dedi.

"Bahse girerim ki şu anda annen seni arıyordur," dedim.

"Sanmam," dedi. "Gelip sizi seyredebilir miyiz?"

"Hayır," dedim.

"Sessiz oluruz," dedi.

"Yok, olamazsınız."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben geleceği görebiliyorum," dedim.

"Hayır, göremezsin," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü böyle bir şey neredenselliği ihlal etmek olur," dedi.

"Bana kalırsa *Doctor Who* suçlu," dedi James.

"Nedensellik demek istiyorsun sanırım," dedim.

"Her neyse," dedi. "Seyredebilir miyiz?"

Böylece onlara provayı izlemeleri için izin verdim ama *Ai-regin* başladıktan iki dakika sonra ilgileri dağılmaya başladı. Aslında benim beklediğimden daha fazla dayanmışlardı.

Babam çalmaya başlayınca, "A, bu senin baban, değil mi?" dedi yardımcı olmak ister gibi. "Onun da çaldığını bilmiyordum."

Babamı bir grup müzisyenle klavye çalarken izlemek çok tuhaftı. Onu canlı programlarda hiç izlememişim ama belleğim onun siyah beyaz fotoğraflarıyla doluydu. Bu fotoğraflarda elinde hep trompeti vardı. Onu Miles Davis gibi tutmaya çalışırdı, yani bir silah ya da tören rahat duruşundaki bir tüfek gibi. Ama klavyeyi de bayağı iyi çalıyordu. Bunu ben bile anlayabiliyordum. Yine de onun için yanlış enstrümandı bana kalırsa.

Bu duygu toplantı boyunca beni rahatsız etti ama neden olduğunu bir türlü kestiremedim.

•

Provadan sonra grup hâlinde bir bira içmek için Leverton Sokağı'ndaki Pineapple'a gideriz diye umuyordum ama annem hepimizi bizim eve davet etti. Yukarı çıkarken provadaki geveze kız beni merdiven boşluğunda yakaladı. Bu kez ekibi yanında değildi.

"Büyüyle uğraştığını duydum," dedi.

"Nereden duydun bunu?"

"Kaynaklarım var," dedi. "Bu doğru mu?"

"Evet," dedim çünkü bazen doğruyu söylemek çocukların kafalarına pat diye vurmaktan daha hızlı bir sonuç verir ve üstelik yasanın gözünde reşit olmayana saldırı olarak görülmemesi gibi de ek bir avantajı vardır.

"Evet, büyü yapabiliyorum. Ne olmuş yani?"

"Gerçek büyü mü?" dedi. "Yani hilesiz hurdasız?"

"Gerçek büyü," dedim.

"Bana da öğret," dedi.

"Bana bak," dedim. "Git sen önce Latince'den bir orta öğretim sertifikası al, büyüü sana ondan sonra öğreteyim."

"Anlaştık," dedi ve elini uzattı.

Elini sıktım. Avucu küçük ve kuruydu.

"Annenin üzerine yemin eder misin?" dedi.

Tereddüt ettim ama o elimi elinden geldiği kadar güçlü bir şekilde sıktı.

"Annenin üzerine," diye ısrar etti.

"Ben annemin üzerine yemin etmem," dedim.

"Tamam," dedi. "Ama anlaştık, öyle değil mi?"

"Tamam," dedim ama birden içime bir şüphe düştü. "Sen kimsin?" diye sordum.

"İsmim Abigail," dedi. "Yolun yukarısında oturuyorum."

"Gerçekten Latince öğrenecek misin?"

"Zaten öğreniyorum, sonra görüşürüz," dedi ve zıplayarak gitti.

Parmaklarımın yerinde olduğunu görmek için hepsini tek tek saydım. Yanlış iş yaptığımı anlamak için Nightingale'in bana bir şey söylemesine gerek yoktu. Emin olduğum bir şey varsa o da bundan böyle yolun yukarısında oturan Abigail'in izleme listemde olacağıydı. Aslına bakılacak olursa, sırf Abigail'i en başa yazmak için bir izleme listesi yaratmayı ciddi şekilde düşünüyordum.

Ben dairemize çıkana kadar yatak odasına giren müzisyenler babamın plak koleksiyonunun önüne üşüşmüşler, kumrular gibi cıvıldıyorlardı. Annem İceland'daki atıştırmalık dondurucusunu iyi talan etmiş olmalıydı ki sehpanın üzeri silme minik sosis sarmaları, minik pizzalar ve hulahop şekilli bisküvilerle dolu tabaklarla kaplıydı. Talebim üzerine kola, çay ve portakal suları da geldi. Annem kendinden çok memnun bir şekilde dolanıp duruyordu.

"Abigail'i tanıyor musun?" diye sordum.

"Elbette," dedi. "Babası Adam Kamara."

Bu ismin bizim biraz tereddütle de olsa kuzenler diye tanımladığımız birkaç düzine akrabadan birine ait olduğunu hayal meyal hatırlar gibi oldum. Bu yakınlık amca ya da dayı çocuklarından başlayıp 1977 senesinde büyükbabamın yerleşkesine kapak atıp bir daha hiç çıkmayan Barış Gücü'nden o beyaz adama kadar uzanıyordu.

"Benim büyüyle uğraştığımı ona sen mi söyledin?"

Omuzlarını silkti. "Bir gün babasıyla birlikte gelmişti. Bir şeyler duymuş olabilir."

"Ben yokken benim hakkımda mı konuşuyorsun yoksa?"

"Duysan şaşardın."

Kesin şaşardım, diye düşündüm ve tabaktaki hulahoplar-dan bir avuç aldım.

Annemin talimatı üzerine başımı yatak odasının içine uzatıp Başibozuklar'a biraz atıştırmalık alırlar mı diye sor-

dum. Babam koleksiyonun yakınında atıştırma yemenin yasak olduğunu ve bir dakikaya kadar geleceğini söyledi ama Daniel ve Max'le Stan Kenton'ın Third Stream'e geçmesi konusundaki sohbetine devam etti. James elinde bir long play, yatağın üzerinde oturuyordu ve o ciddi vinil fanatikliğinin korkunç ikilemine yakalanmış gibi duruyordu. Bu plağı ödünç almak istiyordu ama eğer ona kendisi sahip olsaydı evin dışına çıkmasına asla izin vermeyeceğini de biliyordu. Gerçekten de ağlamak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Biliyorum, artık demode oldu," dedi James, bir süre Don Cherry üzerine konuştuktan sonra. "Ama nedense kornete karşı bir zaafım var." Eğer ben bir çizgi roman kahramanı olsaydım, işte tam da o sırada beynimde minik bir ampul bir *ding* sesi çıkararak yanardı.

Babamın iPod'unu ödünç alarak istediğim eseri bulabilmek için başparmağımı onun seçtiklerinin üzerinde gezdirdim. Sonra mutfaktan çıkıp karşıdaki apartmanların harikulade manzarasına bakan balkona çıktım. Sonunda onu *-Blitzkrieg Babies and Bands* bölümünden *Body and Soul'u-* buldum. Snakehips Johnson bu melodiye öyle bir dans edilebilir swing ritmi vermişti ki Coleman Hawkins bunu zihninden silebilmek için tümüyle yepyeni bir tür caz türü icat etmek zorunda kalmıştı. Bu aynı zamanda Café de Paris'de Simone'la dans ederken dinlediğim versiyonu.

Trombon Mickey'nin bedeninde kalan *vestigia* bir trombon gibi ses çıkarıyordu. Cyrus Wilkinson'ın durumundaysa bu ses bir alto saksafondan geliyordu. Bunlar iki müzisyenin hayattayken çaldıkları enstrümanlardı. Henry Bellrush kornet çalıyordu ama Café de Paris'de herhangi bir kornet sesi duyumsamamıştım.

Ama Ken *Snakehips* Johnson'ı ve onun tamamı yetmiş sene önce Café de Paris'de ölen Batı Hint Orkestrası'nın üyelerini hissetmiştim.

Bu bir rastlantı olamazdı.

Ertesi sabah kendimi biraz çaptan düşmüş gibi hissederek Clerkenwell'deki Metropolitan Arşivi'ne gittim. Londra Şirketi, şehrin finansal merkezi olan City'nin son iki yüzyıl boyunca o çirkin kafasını kaldırmakta olan yeni icat edilmiş demokrasiden lekelenmemesini sağlamakla görevli olan bir kuruluştur. Buradakiler eğer oligarşi Dick Whittington için yeterince iyiye, yirmi birinci yüzyıl Londra'sının kalbi olan bu yer için de iyidir, diye düşünüyorlardı. Ne de olsa, bu sistem Çin'de gayet iyi çalışıyor, diyorlardı.

Londra İl Meclisi'nin, beyaza boyalı duvarları ve gri halılarıyla pek usta işi olmasa da zarif bir art deco stili binada muhafaza edilmekte olan arşivleri de bu kişilerin sorumluluğu altındadır. Yetki kartımı oradaki kütüphanecilerden birine hızla gösterdim, o da bana çabucak belgelerin bir listesini verdi ve nasıl talepte bulunacağımı gösterdi. Ayrıca herhangi bir görsel var mı diye benim için dijital arşivi de gözden geçireceğini söyledi. "Çözülmemiş, faili meçhul bir vaka mı?" diye sordu.

Ben de, "Hem de nasıl," dedim.

Depo odasından ilk olarak üzerinde LCC/CE/4/7 yazan ve kirli, beyaz kurdelelerle bağlanmış karton dosyalarla dolu bir kutu geldi. Ben 8 Mart 1941 tarihli raporları içeren 39 numaralı dosyayı arıyordum. Dosyaların üzerindeki kimlik bilgileri siyah mürekkeple ve el yazısıyla yazılmıştı. Bulduğum dosyanın kurdelesini çözünce, kütüphanecinin dediği kadarıyla teksir makinesiyle elde edilmiş ve yüzde yüz doğru olan bir kopya olduğu belli olsun diye açık sarı renkli sayfaların üzerine mor renkle tape edilmiş olan raporu buldum. Üzerinde 9 Mart 1941 tarihi ve GİZLİ ibaresi vardı. Başlık olarak SAAT 06.00 İTİBARIYLA DURUM RAPORU diye yazılmıştı. Fabrikaların, demiryollarının, telekomünikasyon sisteminin, elektrik şebekesinin, rıhtımların, hastanelerin ve kamu

* 1925-1940 seneleri arasında ortaya çıkan dekoratif bir mimari akım. (ç.n.)

binalarının aldığı hasarlar önem sırasına göre bir liste hâlinde sunulmuştu. Lambeth'deki Aziz Thomas Bebek Hastanesi de isabet alan binalar arasında yer almaktaydı ama zayıt olmadığını okuyarak rahatladım. Bütün bu olanlar ben doğmadan yarım yüzyıl önce vuku bulmuştu ama bunu okumak nedense tuhaf bir şekilde beni rahatlatmıştı. Birden kendimi üçüncü sayfanın ortalarında bir yere bakarken buldum.

2140: Yüksek İnfilaklı Bomba: Café de Paris, Coventry Sokakı.

Zayıt: 34 ölü, takriben 80 ağır yaralı.

Diğer dosyaların getirilmesini beklerken, kütüphaneci kadın dijital arşivde bulduğu bazı fotoğrafları göstermek için beni enformasyon noktasına davet etti. Bunların çoğu, muhabiri büyük bir olasılıkla olay mahalline bombalar düşürkten hemen sonra gitmeyi başaran *Daily Mail*'de çıkmıştı. Fotoğrafların siyah beyaz olması nedeniyle hiçbir şey kana bulanmış gibi görünmüyordu. Bir masanın altından çıkan açık gri renkli tüpe benzeyen şeyin bir kadının kolu olduğunu anlamadan önce, bunların büyük bir acıyı gözler önüne seren manzaralar olduğunu tahmin edemezsiniz. Gece kulübünün içini ve Charing Cross Hastanesi'ne getirilen yaralıları gösteren altı fotoğraf daha vardı. Bunların hepsi benizleri atmış, şaşkın ifadeli insanlardı. Tümü de battaniyelere sarılıydı ve etraflarında ilkel bir savaş zamanı hastanesinde görülebilecek türden araç ve gereçler vardı.

Neredeyse gözümden kaçıyordu ama zihnimdeki titrek bir tanıma ışığı beni geri dönme tuşuna basmaya ve bir şeyi yeniden incelemeye itti.

Net olmayan bir fotoğraftı bu ve nerede çekilmiş olduğunu anlayamıyordum. Büyük bir olasılıkla ambulans yükleme alanındandı. Kameranın önünden geçmekte olan bir grup kadın vardı ve bir tanesinin dışında hepsi birer battaniyenin altında kamburu çıkmış bir şekilde yürümekteydi. Sadece biri

kameraya bakıyordu. Yaşadığı şok yüzünün pürüzsüz ve solgun ovalliğinde erimiş gibiydi. Bu benim tanıgım ve en son Trombon Mickey'nin öldüğü gece The Mysterioso'da görmüş olduğum yüzdü.

İsminin Peggy olduğunu söylemişti ama bu onun gerçek ismi miydi acaba?

Smoke Gets in Your Eyes*

Café de Paris yerin yedi metre altında inşa edilmiş olan ve Co nedenle hem idarecileri hem de müşterileri tarafından güvenli olarak tanımlanan bir yerdi. Metro sistemi haricinde Londra'daki hiçbir sivil sığınak bu kadar derine inşa edilmemiştir. Daha sonraları iki bombanın gece kulübünün bulunduğu binanın tepesine düştüğüne karar verilmişti; bunlardan bir tanesi patlamamış, diğeryse içeriye bir hava bacasından düşmüş ve grubun tam önünde infilak ederek müzisyenlerin tümünü ve dansçıların çoğunu öldürmüştü. Ken Johnson'ın başı omuzlarının olduğu yerden uçmuştu. Müşterilerden masalarında oturur vaziyette ölenlerin de olduğu söyleniyordu. Görgü tanıkları o gece kulüpte pek çok Kanadalı hemşire ve asker olduğunu hatırlıyordu ama depo alanına kütüphaneyle birlikte gitmemi rağmen uzaktan yakından zayıat listesine benzer herhangi bir şey bulamadım. Pelür kadar incecik kâğıtların üzerine daktiloyle yazılmış kopyalar vardı sadece. Bunlar da ambulansların yaralılarla ilgilenmek için vaktinde gelmediğine dair şikâyetleri ve vaka mahallinde fırtına gibi esip değerli eşyaları çalan yağmacıların insanı şoke eden cesaretini anlatan bir raporu içeriyordu.

* *Gözlerine Duman Dolar*. The Platters'ın bir şarkısının ismi. (ç.n.)

Eğer fotoğrafta gördüğüm kişi o idiyse, bu raporlarda şimdilerde doksan yaşlarında, belki de daha yaşlı olması gereken gizemli Peggy'le ilgili başka hiçbir şey yoktu. Bir sene önce bunun asla mümkün olamayacağını düşünürdüm ama o sene 1900 senesinde doğmuş olan biriyle çalışmıştım ve bu kişi o güne kadar tanıdığım en yaşlı kişi bile değildi. Oxley bir Ortaçağ keşişiydi ve babasının geçmişi City'nin kurulduğu MS 1. yüzyıla dayanıyordu.

Blackstone'un Polis Müfettişinin Elkitabı ciddi bir araştırmanın 3H ilkesini şöyle açıklar: Hiçbir şeyi varsayma, hiçbir şeye inanma ve her şeyi kontrol et. Ama bir yerden de başlamanız gerekir ve ben de Peggy'den başlayacaktım.

Arşiv odası, içinde kilitli dolapları, iki kahve makinesi ve bir de çikolata çubukları ve bayat atıştırmalıklar veren o makinelerden olan beyaz badanalı bir odaydı. Bir kahve ve bir de Mars çikolata aldım ve *beyaz ırktan, dişi, on sekiz ile yirmi beş arası* sözcüklerini girerek Peggy'yi Polis Ulusal Bilgisayarı'ndan araştırmaya koyuldum. İşlem operatörü bana hattın diğer ucundan güldü ve sistemin kaç nominal bulduğunu bana söyleme zahmetine bile katlanmayacağını söyledi. Ondan bölgeyi Soho'yla sınırlandırmasını ve 1941 senesine kadar geri gitmesini rica ettim. Bunu neden istediğimi sormadığı için de içimden bir aferin çektim.

"Sistem o tarihlerdeki her şeyi içermiyor," dedi işlem operatörü. Liverpoollu aksanı vardı, o yüzden de bu bilginin kulağa benim kendi suçummuş gibi gelmesini çok iyi başarıyordu. 1900 çizelgesini incelerken alçak sesle şarkı söyler gibi bir şeyler mırıldandı. Sonunda, "Bu parametrelere uyan tonlarca nominal var," dedi. "Bunların çoğu fahişeler ve uyuşturucudan tutuklananlar." Bunlarda da dikkati çeken bir durum yoktu. Operatöre bu listeyi oluşturmakta olduğum HOLMES dava dosyasına göndermesini söyledim. Çoğu polisin bunun yapılabileceğini bile bilmediklerini söyleyerek etkilenmiş olduğunu belli etti.

Peggy, Trombon Mickey'nin öldüğü gece The Mysterioso'daydı. Bana bahsettiği kız da büyük bir olasılıkla Cherry idi, yani Mickey'nin kız kardeşinin sosyetik bir kızdı diye anlattığı Cherie. Eski günlerde olsaydık, kız kardeşini Cheam'a sürüklemek ve bir fotoğrafını ona göstermek zorunda kalırdım ama şimdi tek yapmam gereken şey onu cep telefonundan aramak ya da bir mesaj çekmekti. 1941'de çekilen o fotoğrafı sadece yüz kalacak şekilde kenarlardan kıptım ve onu gönderdim.

"Gözüm sanki ısıyor gibi," dedi Mickey'nin kız kardeşi. Arka plandan sesler ve kapalı bir kapının gerisinden gelen bastırılmış bir müzik sesi geliyordu. Anlaşılan cenaze töreninden önce erkek kardeşinin başında beklemeye devam ediyorlardı.

"Cherie'nin bir adresi var mı sende?" diye sordum.

"Şehirde bir yerde oturuyordu ama neresi olduğunu bilmiyorum," dedi Mickey'nin kız kardeşi.

Ona Cherie'nin bir fotoğrafının olup olmadığını sordum; olması gerekir diye düşündüğünü ve bulduğu takdirde bana mesaj atacağını söyledi. Teşekkür ettim ve kederiyle nasıl baş edebildiğini sordum.

"Sanırım idare edebiliyorum," dedi.

Ona dişini sıkmasını söyledim. Başka ne diyebilirdim ki?

Büyük bilgim sayesinde geri kalan fotoğrafları bir flaş belleğe geçirdim. Bunları yine büyük bilgim sayesinde test etmiş ve her büyük denememde bozulmadan kaldıklarını görmüştüm. Saptayabildiğim kadarıyla büyüünün bir çipin hemen yanında kullanılması sadece büyüü içinden geçiren çiplerde bozulmaya neden oluyordu. Aslında büyüünün nasıl işlediğine dair bir teorim yoktu ve bu da beni biraz öfkeliyordu. Kafamın içindeki zayıf bir analitik ses bana, geçici herhangi bir varsayımın bir noktada —fizik biliminin benim de beynimi kulaklarımdan dışarı akıtan bölümü olan— kuantum teorisinin içine dalmak zorunda olduğunu fısıldıyordu.

Bombalama raporları ve diğer belgelerin kopyalarının çıkarılmasını ayarlayıp Asbo'yu o sabah park etmiş olduğum

yere yollanmadan önce kütüphaneci kadına esaslı bir şekilde teşekkür ettim.

Budala'ya döndüğümde, Doktor Walid'i atriyumda Molly'yle konuşurken buldum.

"Ah, Peter," dedi. "Geldiğine sevindim. Birlikte bir çay içelim mi?"

Molly bana kınayıcı bir bakış fırlattıktan sonra kayar gibi mutfak a doğru gitti. Doktor Walid beni doğu balkonunun tentesinin altında durmakta olan bir grup aşırı  ı kin, kırmızı renkli koltuk a ve ne için kullanıldığı belli olmayan maun sehpalara doğru götürdü. Sağlık çantasının yanında olduğunu fark ettim. Plastikten yapılmış bir mermiye benzeyen bu bordo renkli ve modern görünümlü deri çantanın geleneklere verdiği tek taviz, tutma yerine asılmış olan stetoskoptu.

"Kaygılıyım," dedi. "Thomas kendini fazla zorluyor."

"Bir sorun yok ya?"

"Enfeksiyon kapmış ve ateşi var," dedi Doktor Walid.

"Kahvaltıda gayet iyiydi," dedim.

"İnsanlar ne olduğunu anlamadan, ayakta ken bile pat diye ölebilirler," dedi Doktor Walid. "Birkaç gün kimse onu rahatsız etmesin. Göğsünden vurulmuştu Peter, kas dokusunda asla iyileşmeyecek bir hasar var ve bu da onun şimdi olduğu gibi enfeksiyonlara karşı hep savunmasız olmasına neden olacak. Ona bir k r antibiyotik yazdım. Umarım Molly onun bu k r  tamamladığından emin olur."

Az sonra Molly lake kaplı a  ap bir tepsi üzerinde güzel bir Wedgewood  ay takımıyla birlikte geldi. Hızlı ama zarif hareketlerle Doktor Walid'in çayını doldurdu ve bir şey ima etmek ister gibi benim çayımı doldurmadan çekip gitti. Görünen o ki Nightingale'in hastalığının depre mesinden beni sorumlu tutuyordu, bira olayını da biliyor olabilir.

Doktor Walid benim çayımı doldurdu ve Hobnob bisk visinden bir tane aldı.

"Lesley'nin bir ameliyat için şehirde olduğunu duydum," dedim.

"İyi olacak," dedi Doktor Walid. "Sen sadece senden yardım istediğinde onun yanında olmaya bak. Onun yaraları konusunda ne düşünüyorsun?"

"Bu benim başıma gelmedi," dedim. "Lesley'nin ve Doktor Framline'in başına geldi ve de Hari Krişna denen o zavallı gıcık herifin ve diğerlerinin."

"Bundan suçluluk mu hissediyorsun?"

"Hayır," dedim. "Bunu onlara ben yapmadım ve elimden geldiği kadar da olmaması için gayret ettim. Ama bir suçluluk duygusu içinde olmadığım için kendimi suçlu hissediyorum diyebilirim, tabii bu bir işe yarayacaksa."

"Bana tüm hastalarım ölü olarak gelmiyor," dedi Doktor Walid. "En azından benim tıbbi uygulamalarım sırasında ölmüyorlar. Ama bazen, ne yaparsanız yapın her zaman en istenilen sonucu alamıyorsunuz. Mühim olan senin kendini sorumlu hissetmen değil, sana ihtiyacı olan birini yaya bırakmaman."

"Yüzünün görüntüsünü düşünmek bile ödümü koparıyor," dedim kendimi tutamayıp.

"Eminim ki onun ödünü kopardığı kadar değildir," dedi ve koluma hafifçe birkaç kere pat pat diye vurdu. "En çok da senin onu terk etme olasılığından korkuyordur. Sana ihtiyacı olduğunda mutlaka onun yanında ol. Sana düşen sorumluluk, daha doğrusu senin bu işteki görevin budur."

Günlük duygusallık kotamızı aşmıştık, o yüzden konuyu değiştirdim.

"Purley'de bir vampir yuvası olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

"Bu oldukça kirli bir işti."

"Nightingale benim orada hissettiğim şeyi *tactus disvitaе*, yani *yaşam karşıtı koku* olarak tanımlamıştı," dedim. "Bunu söylerken vampirlerin çevrelerindeki *hayat* enerjisini emdiklerini ima ediyordu."

"Benim de görüşüm öyle," dedi Doktor Walid.

"Onların kurbanlarından birinin beyninden kesit alma fırsatınız oldu mu hiç?"

"Bize geldiklerinde bunlar genellikle ileri derecede kurumuş oluyorlar," dedi Doktor Walid. "Ama birkaç tanesini yararlı sonuçlar alabileceğimiz durumda bulmuştuk. Sanırım bunu sormaktaki amacını biliyorum."

"Bu beyin kesitlerinde hipertomik bozulma belirtileri var mıydı?"

"Doğru terim hiperbüyülü bozulmadır, yani doğaüstü güçler tarafından meydana getirilmiş bozulmalar," dedi Doktor Walid. "Evet, bunlarda en uç derecede HT bozulması vardı. Beyinlerin en az yüzde doksanlık bölümü zarar görmüştü."

"Yaşam enerjisi ya da yaşam özü ile büyüün aynı şey olması mümkün mü sizce?" diye sordum.

"Bu görüş benim bugüne kadar gözlemlediğim hiçbir şeyi ters düşmüyor," dedi.

Ona cep hesap makinelerinde yaptığım deneylerden ve bunların mikroışlemcilerindeki bozulmaların, HT'nin beyinde neden olduğu bozulmalara ne kadar benzediğinden bahsettim.

"Bu da büyüün biyolojik olan ve olmayan yapıları aynı şekilde etkilediği anlamına geliyor," dedi Doktor Walid. "Onun da anlamı bir tür öznel olmayan işe yararlılık geliştirmenin mümkün olabileceğidir." Büyünün algılanmasında Köpek Toby yöntemini kullanmak Doktor Walid'i de en az benim kadar hayal kırıklığına uğratiyordu. "Senin deneylerini tekrarlamamız ve bunları belgelememiz gerek."

"Bunu daha sonra yaparız," dedim. "Ama ben asıl bunun hayatı uzatma konusunda nasıl bir etki yapabileceğini bilmek istiyorum."

Doktor Walid bana zekice bir bakış attı. "Thomas'tan mı bahsediyorsun?" dedi.

"Vampirlerden bahsediyorum," dedim. "Bunu Wolfe'tan araştırdım. Vampirlerin bazılarının en az iki yüz yaşında olduklarının teyit edildiği hiç değilse üç vaka var."

Doktor Walid erken on dokuzuncu yüzyılda yaşamış bir doğa filozofunun sözüne itibar etmeyecek kadar iyi bir bilim insanıydı ama o da delillerin bunun bir olasılık olduğunu gösterdiğini kabul ediyordu. Aslında bir kriptopatoloğun biraz daha safdil olması iyi olurdu ama yine de bir miktar kuşkuculuğun mükemmel bir teoriyi engellemek için araya girmesine izin verecek değildim.

"Bir an için benim haklı olduğumu varsayalım," dedim. "Nightingale, Molly ve vampirler gibi uzun ömürlü tüm yaratıkların ve *genii locorum*'un, yaşlanmalarını engellemek için çevrelerindeki yaşam enerjisini, yani yaşamsal özünü emiyor olmaları mümkün olabilir mi?"

"Yaşam kendisini korur," dedi Doktor Walid. "Bildiğimiz kadarıyla yaşam enerjisini, büyüü ya da her neyse onu, insanlardan doğrudan alan tek yaratıklar vampirler."

"Aynen öyle," dedim. "Tanrıları, Molly'yi ve diğer ucubeleri bir an için unutalım ve vampirlere odaklanalım. Müzisyenlerden beslenen vampir benzeri yaratıklar olabilir mi? Ya da müzik yapmanın müzisyenleri bir şekilde savunmasız kılması?"

"Yani cazdan beslenen vampirlerin olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Neden olmasın?"

"Caz vampirleri mi?"

"Görünen köy kılavuz istemez, her şey apaçık ortada," dedim.

"Peki ama neden caz?"

"Onu bilmiyorum," dedim. Bunun yanıtı babamda olabirdi. Bunun cazın dünyadaki tek gerçek müzik olmasıyla ilgili olduğunu söylerdi kesinlikle. "Sanırım farklı müzisyenleri sırayla vampirimizin önüne atıp hangisinin beyinde hasar oluştuğuna bakabiliriz."

"Bunun İngiliz Tabipler Birliği'nin etiksel yönetmeliğine uyacağından pek emin değilim," dedi Doktor Walid. "Kendilerini kobay olarak kullanıracak gönüllüler bulmanın zorluğunu da yabana atmamak gerek."

"Bilmem ki," dedim. "Müzisyenler? Para teklif edilirse? Hatta bedava bira?"

"Yani sen Cyrus Wilkinson'a böyle bir şey olduğunu mu varsayıyorsun?"

"Sadece o kadar değil," dedim. "Bu arada tetikleyici bir olayla da karşı karşıya gelmiş olabilirim diye düşünüyorum." Ona Peggy'den, Snakehips Johnson'dan ve Café de Paris'den bahsettim ama anlattıklarım giderek benim bile kulağıma boş laflar gibi geliyordu.

Konuşmamı bitirmek üzereyken Doktor Walid de çayını bitirdi.

"Şu Peggy'yi bulmamız gerek," dedim.

"Ah, o kadarı kesin," dedi Doktor Walid.

Canım veri girdisi yapmak istemiyordu ve Lesley'yle de telefonla bağlantı kuramıyordum. O yüzden Peggy'nin 1941'deki yüksek çözünürlüklü fotoğraflarından birini sağdan soldan kırpıttım ve lazerli yazıcıdan bir düzine kopyasını çıkardım. Bunları koltuğumun altına koyup onu tanıyan birini bulabilirim mi diye Soho'ya yolladım. İlk olarak Alexander Smith'e gittim. Nereden baksanız, Peggy ve Henry Bellrush onun kulübündeki en önemli numaralardan birini yapıyorlardı.

Alexander Smith kadınlara ironik ve modern ötesi bir tarzda giysilerini çıkarmaları için para ödemediği vakitler, işlerini Greek Sokağı'ndaki küçük bir bürodan idare ediyordu. Burası, giriş katında önceleri bir seks dükkânı olup da sonradan bir kafeteryaya dönüştürülen bir binanın birinci katında yer almaktaydı. Diyafonun düğmesine bastım. Bir ses kim olduğunu sordu.

"Polis memuru Grant. Alexander Smith'i görmek istiyorum," dedim.

"Kim dediniz?" diye sordu aynı ses.

"Polis memuru Grant," dedim.

"Ne?"

“Polis,” dedim. “Lanet olası kapıyı açın!”

Kapı bir vızıltıyla açıldı. Kendimi mavi renkli ve yıpranmış sentetik bir halıyla kaplı ve duvarlarında el izleri olan bir başka dar Soho merdiveninde buldum. Basamakların bittiği yerdeki sahanlıkta bir adam beni bekliyordu. Ben aşağıdayken oldukça sıradan gibi görünen bu kişi, ben yukarıya doğru tırmandıkça tıpkı koridor yanılması denen o tuhaf olayda olduğu gibi giderek büyüdü. En yukarıya geldiğimde onun benden on santim daha uzun boylu olduğunu ve sahanlığı neredeyse bir uçtan bir uca doldurduğunu gördüm. Üzerinde siyah bir Led Zeppelin tişörtünün üstüne giydiği lacivert renkli High and Mighty marka ceketli bir takım vardı. Boyunu hiç görünmüyordu ve büyük bir olasılıkla ceketinin kolunun içinde simsiyah bir krik o saklıydı. Başımı kaldırdığımda adamın burun kıllarıyla göz göze gelmek içimi nostaljik bir duyguyla doldurdu. Londra’da artık böyle eski moda, kaslı adamlar yoktu. Şimdilerde revaçta olanlar deli bakışlı, kapüşonlu ve bir tazı gibi sıkı beyaz adamlardı. Bu adam babamın tanıyor olabileceği kötü adamlardan biriydi, o yüzden içimden onu kucaklamak ve yanaklarından sıkı sıkı öpmek geliyordu.

“Ne bok istiyorsun?” diye sordu. Ya da başka bir şey dedi.

“Alexander’la konuşmak istiyorum,” dedim.

“Meşgul,” dedi Boyunsuz.

Böyle durumlarda polisin bazı seçenekleri vardır. Hendon Polis Koleji’nde aldığım eğitimde terbiye sınırları içinde bir sertlik sergilemem ve “Özür dilerim, efendim, korkarım ki sizden yana çekilmenizi rica edeceğim,” demem gerektiğini biliyordum ama sokakta edindiğim deneyimler en iyi seçeneğin Taktik Destek ekibiyle dolu bir minibüs çağırmak ve bir şok tabancası kullanmaları gerekse bile sorunla onların ilgilenmesini sağlamak olduğunu söylüyordu bana. Üstüne üstlük babamın sülalesinden gelen Cockney aksanlı moruk adamlar bana avaz avaz bu durumun şeytani bir özgürlük yarattığını ve herifin iyi bir patağı hak ettiğini haykırıyordu.

"Bana bak, ben polisim," dedim. "Ve sana bunun gerektirdiği her şeyi yapabilir, seni tutuklayabilir ve daha pek çok şey yapabilirim, anladın mı? Halbuki benim istediğim sadece bir görüşme. O yüzden bu yaptığından vazgeçsen iyi olur."

Boyunsuz bir an düşündükten sonra homurdanarak ancak geçebileceğim kadar yer açtı. Gerçek centilmenler, aralarında ki farklılıkları işte böyle, sağduyulu konuşmayla ve serinkanlı analizlerle halleder, diye geçirdim içimden. Ama iç kapıya geldiğimde öyle bir osurdu ki... Eminim ki bunu bana olan saygısını belli etmek için yapmıştı.

Alexander Smith'in bürosu şaşırtıcı şekilde tertipliydi. Bir çift kendinden montajlı çalışma masası ve duvarlardan ikisinde dergilerle, kitaplarla, kâğıtlarla, tepelerine kadar dolu dosya kutularıyla ve altından destekle tutturulmuş DVD'lerle kaplı raflar vardı. Pencerelerden bir tanesinde yüzyılın başında yarıya kadar yukarı çekilmiş ve o zamandan beri el sürülmemiş gibi duran kirli krem renkli bir panjur vardı. Smith bir powerbook üzerinde çalışıyordu ama ben içeriye adımımı atar atmaz bilgisayarı gösteriş yapar gibi kapattı. Limon sarısı blazer ceket ve kravat gibi bağladığı fes rengi boyun atkısıyla bir hanım evladı görünümündeydi ama sanki daha da küçülmüş ve daha bir süflileşmişti.

"Selam Alexander," dedim ve kendimi konuk koltuğunun üzerine attım. "Ne var ne yok?"

"Memur Grant," dedi ve o anda bacaklarının istemsiz bir şekilde titrediğini fark ettim.

Bunu fark ettiğimi anlayınca durdurmak için elini dizinin üzerine koydu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Kesinlikle bir nedenden dolayı gergindi. Bunun büyük bir olasılıkla benimle bir ilgisi yoktu ama biraz üstüne gitmekte bir sakınca olmaz diye düşündüm.

"Yapmanız gereken bir iş mi vardı? Size engel olmayayım."

"Her zamanki şeyler," dedi.

Kulüpte çalıştırdığı kızların iyi olup olmadıklarını sordum. Bunun üzerine belirgin şekilde rahatladı. Demek ki onu tedirgin eden şey bu konu değildi.

İşin içine ettim, diye düşündüm. İşte şimdi benim bir bok bilmediğimi anlamıştı.

Tedirgin olmadığını kanıtlamak için bana bir fincan hazır kahve ikram etti ama kabul etmedim.

"Birini mi bekliyordunuz?" diye sordum.

"Efendim?"

"Kapıda bir goril var da..."

"Ah, o Tony," dedi Smith. "Onu erkek kardeşimden devraldım. Yani başımdan atamadım. Aile hizmetlisi gibi biridir."

"Beslemesi çok mu pahalıya mal oluyor?"

"Kızlar onun etrafta olmasından hoşlanıyor," dedi Smith. "Sizin için özellikle yapabileceğim bir şey var mı?"

1941 tarihli fotoğrafın kopyalarından birini çıkardım ve Smith'e uzattım. "Bu Peggy mi?"

"Ona benziyor," dedi. "Ne oldu ki?"

"Onu bu yakınlarda gördünüz mü?"

"Café de Paris'deki gösteriden sonra hayır," dedi. "Muhteşem bir gösteriydi. Size söylemiş miydim? Hatta muhteşem ötesiydi."

Ve tuhaf bir şekilde rastlantısal, diye düşündün ama bunu Smith'e söyleyecek değildim.

"Ev adresi sizde var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Smith. "O geceki yalnızca bir peşin parayla çalışma işiydi. Bilirsiniz, maliyenin görmediği işler maliyeyi ilgilendirmez."

"Onu bilemem," dedim. "Ben şahsen PAYE sınıfına dahilim."

* PAYE (Pay As You Earn), işverenler tarafından yapılan bir gelir vergisi stopaj sistemini ya da öğrenci kredisi geri ödemeleri için gelire dayalı bir sistemi ifade eder. Bir çalışsanız işvereninizin kanunen, maaşlarınıza PAYE vergisi primlerini ödemesi gerekir. (e.n.)

"O değişebilir," dedi Smith. "İlgilendiğin başka bir konu var mı? Bazılarımıza saat başına ödeme yapılmıyor da..."

"Maddi kayıplarınızdan sonra toparlanıyorsunuz ama değil mi?" diye sordum.

"Hepimiz için geçerli bu," dedi. "Ama bazılarımız bu işi daha iyi beceriyor."

"O vakitler o da ortalıkta mıydı?"

"Kim?"

"Peggy," dedim. "Doksanlı senelerde de dans ediyor muydu?"

"Okul çağında olmaları beni genellikle rahatsız eder."

"Peki, ya bin dokuz yüz seksenlerde?"

"Ah, benimle şakalaştığınızı şimdi anladım," dedi ama bunu söylemeden önce biraz uzunca bir süre tereddüt etti.

"Belki de o değil o zaman," dedim. "Annesi de olabilir, annesine benziyordur belki."

"Üzgünüm, yetmişli ve seksenli senelerde ben çoğunlukla yurtdışındaydım," dedi. "Ama Windmill Tiyatrosu'nda o yelpaze dansını yapan bir piliç vardı, ta 1962 senesinde. O tarih Peggy'nin annesi için bile biraz erken, öyle değil mi?"

"Neden ülke dışına çıkmak zorundaydınız?"

"Zorunda değildim," dedi. "Ama burası tam bir bok çukuruydu, o yüzden gittim."

"Ama sonra geri geldiniz."

"Jöleli yılan balığı yemeğini özledim," dedi ama elbette ona inanmadım.

Ondan işime yarayacak bir şey öğrenemeyeceğim belli olmuştu ama teknoloji mağarasına gider gitmez Smith'i Poliss Ulusal Bilgisayarı'ndan araştırmayı not ettim. Boyunsuz Herif Tony'nin yanından sıkışarak da olsa geçerken omzuna dostane şekilde birkaç kere hafifçe pat pat vurdum.

"Sen ayaklı bir hazinesin oğlum," dedim.

Homurdandı ama merdivenlerden inerken sonunda onunla bir bağlantı kurabildiğim için kendimi tatmin olmuş gibi hissettim.

Her neyse, teyide muhtaç olarak ya Peggy'nin büyükanne-si, torununa şaşılacak derecede benziyordu ya da Peggy 1941 senesinden beri caz müzisyenleriyle beslenerek etrafta dolan-maktaydı. Şu ana kadar Peggy'nin kesin olarak görüldüğü yer Soho civarıydı. Yakın tarihli ölümler de orada vuku bulmuştu. Yani başlangıç yapmamız gereken yer orasıydı. *Tanıdığı bir-kaç dostunu*, özellikle de –Trombon Mickey'nin kız arkadaşı olan– Cherry ya da Cherie'yi bulmak da faydalı olacaktı. Doğ-ru düzgün araştırma yapan biri işte tam da bu noktada patro-nundan kapı kapı dolaşarak yapılan araştırmalarda yardımcı olacak birilerini istemeliydi ama ne yazık ki bu işi yapacak tek kişi vardı, o da bendim. O yüzden Old Compton Sokağı'nın bir ucundan başlayıp listemdeki sıraya göre ilerlemekten baş-ka çarem olmadığına karar verdim.

Peggy'yi Hayatın Tadı Tuzu'nda, Ed's Diner isimli yer-de ya da sokağın doğu ucundaki lokanta türü yerlerde ta-nıyan kimse yoktu. GAY'deki bilet gişesinde oturan bir kişi onun tanıdık geldiğini söyledi ama o kadar. İçinde bir ga-zete büfesi de olan köşedeki mini süpermarkette çalışan bir kadın Peggy'nin oraya geldiğini ve onu sigara satın alır-ken gördüğünü sandığını söyledi. Admiral Duncan'dan da –birkaç kişinin beni yemeğe çıkarma teklifinin dışında– eli boş döndüm. Trashy Lingerie'de Polly'yi *sık sık gelen ama her geldiğinde satılanlara bakıp burun kıvrıran sosyetik kız* olarak tanıyorlardı. Yeniden *A Glimpse of Stocking*'e gitmek iyi olur diye düşünürken, Valerie Pastanesi'nden koşarak çıkan deli bir kadının bana seslendiğini duydum.

Bu kadın, yüksek ökçeli ayakkabıları kaldırımın üzerinde kayınca yoldan geçen şaşkın birinin üzerine düşmekten son anda bir manevrayla kurtulan Simone'du. Üzerinde rengi solmuş esneyen türden bir blucin ve açıldığında içinde kan kırmızısı dantel bir sutyenden başka bir şey olmadığını belli

* Soho'nun en eski gay barlarından biri. (ç.n.)

eden, önden açılan türden şarap rengine bir hırka vardı. Ellerini sallıyor ve avaz avaz bağırıyordu. Yanağına krema bulmuş olduğunu da o anda fark ettim.

Benim onu fark ettiğimi gördüğü anda bağırımıyı bıraktı ve hırkanın önünü utanmış gibi çekerek kapattı.

"Selam Peter," dedi bana doğru yürürken. "Kimleri görüyorum!" Yüzüne dokundu, kremayı buldu, yüzünü ekşitti ve koluyla onu silmeye çalıştı. Sonra kollarını boynuma doladı ve öpmek için yüzümü kendisine doğru çekti. "Benim bir kaç olduğumu düşünüyorsundur," dedi dudaklarımız birbirinden ayrılınca.

"Az buz öyle değilsin," dedim.

Başımı tekrar kendisine doğru çekti ve fısıldayarak o gün öğleden sonra serbest olup olmadığını sordu. "Dün bütün gün beni yalnız bıraktın," dedi. "Sanırım bana şehvetle dolu en azından bir öğleden sonra borcun var."

Durum böyle olunca birkaç saat de kapı kapı dolaşıp soruşturma yaptıktan sonra, başka bir iş yapmam gerekmiyordu. Simone güldü, koluma girdi ve beni sokağın üst taraflarına doğru çekmeye başladı. Valerie Pastanesi'ne gelince orayı göstererek, "Nasıl ödeyeceksin?" diye sordum.

"Pastane konusunda endişelenme," dedi. "Benim orada hesabım var."

Öğlen yemeğinden az sonra yağmur yağmaya başladı. Gözlerimi Simone'un koca yatağında açtım. Oda gri renkli bir ışıkla dolmuştu ve damlalar davul çalar gibi cama vuruyordu. Simone ılık bedenini bana yaslamış, bir yanağını omzuma dayamış, bir kolunu da sahiplenir gibi göğsümün üzerine atmış vaziyette uyuyordu. Biraz manevra yaptıktan sonra saatime bakabildim ve ikiye geçtiğini gördüm. Simone koluyla beni daha da sıkıca kavradı, gözlerini açtı ve boynumun girintisini öpmeden önce muzip bir bakış attı. Kapı kapı dolaşmak için fazla rutubetli bir hava olduğunu ve Folly'ye gider gitmez bü-

tün o sıkıcı veri girme işini yaparak bunu telafi edebileceğimi düşündüm. Günlük programda böylece tam da istediğim gibi bir değişiklik yapmış olduğum için Simone' u sırtüstü çevirdim. Ellerimi kullanmadan onu ne kadar heyecanlandırabileceğimi görmek istiyordum. Dudaklarım memesinin ucunu bulunca inledi ve hafifçe başımı okşadı ama benim beklediğim tepki bu değildi.

"Gel buraya," dedi ve omuzlarımdan çekiştirerek beni öyle bir bacaklarının arasına aldı ki hiçbir çaba göstermeden içine girebildim. İsteddiği pozisyona sokunca yüzünde hoşnut bir ifadeyle beni durdurdu.

Kalçalarımı biraz geriye aldım.

"Bekle," dedi.

"Yapamıyorum," dedim.

"Kendini biraz tutabilirsen buna çok değeceğini göstereceğim sana," dedi.

Kilitlenmiş gibi öylece kaldık. Göğsümde ve karnımda tuhaf bir titreşim oldu. O anda Simone'un diyaframını kullanarak ya da şarkıcılar her ne yapıyorlarsa onu yaparak, bir şarkı mırıldandığını fark ettim. Melodinin ne olduğunu kestiremiyordum ama bu şarkı dumanla dolu kafeler ile kapitone ceketler ve kenarsız şapkalar giymiş kadınları düşünmeme neden olmuştu.

"Hiç kimse bana böyle hissettiremiyor," dedi.

"Senin gözden olduğumu sanıyordum," dedim.

"Varsayımsal olarak diyorum canım," dedi. "Yani başkaları olsaydı bile, onların hiçbiri senin gibi hissettiremezdi bana."

Kendimi tekrar çektim ama bu sefer o kalçalarını kaldırıp benimle yeniden buluştu.

Sonra birbirimizin kollarında yatarak tekrar kestirdik. Ter içinde ama mutluyduk. İdrar torbam ve yapmam gereken — çok önemli— işler olduğunu bana hatırlatan suçluluk duygusu beni uyarmasaydı sonsuza kadar öylece yatabilirdim. Simone yatakta çıplak ve davetkâr bir vaziyette yatıyor ve giyinmemi

daha da etkileyici olmak için özellikle yarı aralık bıraktığı gözleriyle izliyordu.

"Yatağa geri gel," dedi ve parmaklarını önce sertleşmiş bir meme ucunun, sonra da diğerinin üzerinde tembelce gezdirdi.

"Korkarım ki Metropolitan Polisi denen adaletin o güçlü ordusu asla uyumuyor," dedim.

"Adaletin o güçlü ordusunun uyumasını istemiyorum," dedi. "Tam tersine onun benimle ilgilenirken son derece çalışkan olmasını bekliyorum. Ben kötü bir kızım ve yaptıklarımdan sorumlu tutulmak istiyorum."

"Üzgünüm," dedim.

"Bari beni babanın konserine götürsen," dedi.

Ona babamın vereceği konserden bahsetmiştim ama Cyrus Wilkinson'ın eski grubuyla birlikte çalacağını söylememiştim.

"Senin annenle, babanla ve arkadaşlarınla tanışmak istiyorum," dedi. "Yaramazlık yapmam."

Yatağın önünde diz çöküp onu öptüm. Kollarımı yakaladı ve ben de o anda, lanet olsun, eninde sonunda öğrenecekler nasıl olsa diye düşündüm. Ona gelebileceğini söyledim.

Öpücüğümüzü tamamladıktan sonra kendisini tekrar yatağa attı.

"Tüm istediğim buydu," dedi ve elini bir kraliçe gibi salladı. "Şimdi görevinizin başına gidebilirsiniz memur bey," dedi. "Ben de tekrar buluşana kadar böyle tembel tembel sizi bekleyeceğim."

Yağmur artık sadece çiseliyordu. Öyle ki eğer bir Londra-lıysanız buna yağmur bile demezdiniz. Ona rağmen Budala'ya gitmek için ödeyeceğim parayı filan düşünmeden siyah bir taksiye atladım. Oraya vardığımda Molly, yanında fırında pişirilmiş patates, bezelye ve havuç olan ve muhallebiden farksız bir biftekli böbrekli pay pişiriyordu.

"Ben hasta olduğumda hep bu yemeği yapar," dedi Nigh-tingale. "Yarın kahvaltıda pıhtılaşmış domuz kanından yapılmış sosis olacak. Kanı koyulaştırır."

Akşam yemekleri birinci kattaki İngiliz Kütüphanesi'ne bitişik olan ve Özel Yemek Odası denilen yerde yeniyordu. Ana yemek odası altmış kişi alıyordu, o yüzden Molly tüm masaları hazırlamayı kafasına koyar diye orayı hiç kullanmıyorduk. Yine de ben de Nightingale de akşam yemeği için giyinmiştik; ikimizin de belirli standartları vardı ve içimizden biri de o akşamüstü kendisini çok zorlamış ve çok çaba göstermiş bulunuyordu.

Molly'nin muhallebi kıvamındaki biftekli ve böbrekli panyına, içindeki aşırı sıcak buharın kaçmasına ve porselen fırını sıcaklığının boşalmasına fırsat tanımadan dalmamak gerektiğini deneyimlerimden biliyordum.

Nightingale biraz suyla birkaç hap içti ve vakayla ilgili bilgi istedi.

"Hangisi?" diye sordum.

"Önce şu cazcılarla ilgili olanı anlat," dedi.

Ona Café de Paris'yle ve Peggy'yle ilgili araştırmalarımдан bahsettim, fırsat bulduğumda Cherie isimli kızı da araştıracağımı söyledim.

"Bunlardan birkaç tane olduğunu düşünüyorsun sanırım," dedi ve durdu. "Onları nasıl tanımlıyorsun?"

"Caz vampirleri," dedim. "Ama onların müzikten beslendiğini sanmıyorum. Bana kalırsa bu, bir jeneratörü açtığınızda çıkan ses gibi, sadece bir yan etki."

"*Tactus disvitaе*," dedi Nightingale. "Vampirlerin bir başka türü, bunu duysa Wolfe çok mutlu olurdu."

Pay muhallebisi sonunda yiyebileceğim kadar ılımıştı. Si-mone'la geçirdiğim öğleden sonra beni kurt gibi acıktırmıştı. Nightingale'e göre Molly muhallebilerini, olması gerektiği gibi, eskiden kalma özgün bir tarife uygun olarak sığır ciğeri-rinden yapıyordu.

"Molly neden malzemeleri almak için dışarı çıkmıyor?" diye sordum.

"Neden sordun?"

"Çünkü caz vampirleri ve Soluk Tenli Leydi gibi farklı biri o," dedim. "Ama onların aksine Molly'nin nasıl biri olduğunu öğrenme şansımız oldu."

Nightingale lokmasını yuttu ve peçetesiyle dudaklarını sildi.

"Soluk Tenli Leydi?"

"Ash onu öyle tanımlamıştı," dedim.

"Malzeme işine gelince, bildiğim kadarıyla her şeyi kapıya getiriyor."

"İnternette mi alışveriş yapıyor?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi Nightingale. "Bazı şeyleri eski moda uygun şekilde yapan kuruluşlar hâlâ var. Bunların çalışanları şükür ki elle yazılmış bir notu hâlâ okuyabiliyorlar."

"Ama istediği vakit dışarı çıkabilir mi?" diye sordum.

"O bir mahkûm değil ki," dedi Nightingale. "Ya da bir köle, ima ettiğin şey buysa."

"Yani yarın kapıdan çıkıp gidebilir mi?"

"Canı isterse, elbette," dedi Nightingale.

"O zaman onu ne engelliyor?"

"Korku," dedi Nightingale. "Dışarıdaki şeylerden korktuğunu sanıyorum."

"Dışarıda ne var ki?" diye sordum.

"Emin değilim," dedi Nightingale. "Onu söylemiyor."

"Sizin bir teoriniz olmalı," dedim.

Nightingale omuzlarını silkti. "Molly gibi diğer yaratıklar," dedi.

"Yaratıklar mı?"

"Pekâlâ, insanlar diyeyim," dedi Nightingale. "Ama Molly gibi insanlar ne sana ne bana ve hatta ne de *genii locorum*'a benzerler. Onlar büyüyle değiştirilmişlerdir ya da büyüyle değiştirilmiş soylardan gelmektedirler ve bildiğim kadarıyla bu da onları bir şekilde tamamlanmamış kılıyor."

Nightingale kelimenin tam anlamıyla, geçip gitmiş zamanlardan kalma bir eski eser gibiydi ama buna rağmen ben etrafta olduğumda konuşma tarzını değiştirmeyi öğrenmişti. Dolayısıyla örneğin *natamam* yerine *tamamlanmamış* söz-

cüğünü kullanmayı tercih edebiliyordu. Anladığım kadarıyla Molly gibi *tamamlanmamış* olan kişiler onlardan daha güçlü olan doğaüstü kardeşlerinin ve ahlak ilkeleri olmayan pratisyenlerin istismarına ve sömürüsüne açık ve savunmasız oluyorlardı. Nightingale'e göre bunların içinde en kötü karakterli olanlar da büyü yapanlardı.

"Özür dilerim. Etikten yoksun olan pratisyenler demeliydim," dedi Nightingale. "Benim ilk patronum olan Müfettiş Murville 1911 senesinde Limehouse'da kötü şöhretli bir vakanın araştırmasını üstlenmişti. Vaka Muhteşem Manchu ismiyle sahne alan ünlü bir sihirbazla ilgiliydi. Bu adam etrafında topladığı son derece *tuhaf kişileri* kötücül planlarını uygulamak için kullanıyordu."

"Bu kötücül planlar tam olarak neydi?" diye sordum. Hiç değilse Britanya İmparatorluğu'nun çökmesi gibi bir şey olmalıydı. Anlaşılan Müfettiş Murville haclı seferine başladığında sağlam bir kaynaktan Muhteşem Manchu'nun Limehouse Yolu üzerinde esrarkeşlere mahsus gizli bir kafe işlettiğini öğrenmişti. İşte bu sarı şeytan da orada, kötücül bir plan ağının ortasında şişko bir örümcek gibi oturmuş, en hafifi beyaz esir ticareti olmak üzere türlü türlü işler beceriyordu.

"Ülke içinde nasıl beyaz esir ticareti yapılabilir ki?" diye sordum. Nightingale bunu biraz düşündü. Anlaşılan kendisi gençken beyaz esir ticareti çoğunlukla beyaz kadın ve çocukların fuhuş amaçlı kullanılması anlamına gelmekteydi. Söylendiğine göre zambak gibi beyaz tenli kadınların fuhuşa itildiği bu alçakça ticaretin arkasında ne bok yedikleri belli olmayan o esrarengiz Çinliler vardı. Bir an, bu zulmün hiç değilse bir kısmı bir suçluluk psikolojisinden mi kaynaklanıyor diye geçirdim aklımdan. Bu kadarını ona da söyledim.

"Kanıtlanmış vakalar vardı Peter," dedi Nightingale sert bir tavırla. "Kadınlar ve çocuklar getiriliyor, hayvani şartlar altında ve büyük güçlükler çekmeleri pahasına satılıyorlardı. Bu tür tarihsel ironilerin onları rahatlattığını pek sanmıyorum."

Bu tehdidin ciddiyetini gören Müfettiş Murville, Londra'daki büyücülerin yarısı kadarını ve Emniyet Müdürü'nün ona ödünç verdiği bir polis güruhunu toparladığı gibi bir baskın düzenlemiş. Bunlar da kapılara dan dan vurmuşlar ve durmadan, "Kıpırdama, seni doğulu şeytan!" diye bağırılmışlar. Sonunda her yanı bir sessizlik sarmış.

"O büyük Muhteşem Manchu'nun, sonunda Henry Spelz isimli bir Kanadalı olduğu ortaya çıkmış," dedi Nightingale. "Adam Çinli bir kadınla evliymiş ve her biri ara sıra *Li Ping* adıyla ona asistanlık eden beş kızı varmış."

Evde hizmetçi olarak çalışan tuhaf görünümlü genç bir Avrupalı kızın dışında hiçbir şey bulunamamış. Biraz sıkıştırılınca Speltz, evdeki hiç kimsenin bir isim bile vermeyi düşünmediği bu kızı, Hackney Empire'da matine performanslarında yaptığı kaybolan dolaplar numarasında kullandığı dolaplardan birinin içinde saklanır vaziyette bulduklarını Müfettiş Murville'e söylemiş.

Sepetin içindeki son ekmek dilimiyle soğanlı sosun geri kalanını silip süpürdüm. Nightingale muhallebisinin yarısına hiç dokunmamıştı. "Bunu yiyecek misiniz?" diye sordum.

"Buyur, sen ye," dedi Nightingale. Ben öyle yaparken o da hikâyeyi tamamladı.

Bazı şeyler hiç değişmez ve kıdemli bir polis memuru pahalıya mal olan bir baskın düzenledikten sonra suçlayacak birini veya bir şeyi bulmak için elinden geleni yapmadıkça, başarısız olduğunu ya da Magna Carta'yı ihlal ettiğini kabul etmez. Aslında Speltz bir Çinli olsaydı, hâli perişan olurdu ama sonunda resmen huzuru bozmakla suçlanmış ve polis gözetiminde olmak kaydıyla serbest bırakılmıştı.

"Kız da koruma altına alınmış," dedi Nightingale. "Bizim Murville bile bu kızda doğru olmayan bir şeyler olduğunu sezmış." Kapıya doğru hızlı bir bakış attı. "Bitirdin mi?" diye sordu.

Bitirdiğimi söyledim. Bunun üzerine Nightingale benim boşalttuğum tabağı aldı ve Molly'nin tatlı arabasını ittirerek

yemek odasına girdiği anda yemeği kendisi bitirmiş gibi önüne koymayı başardı. Molly tabakları toplarken Nightingale'e kuşkulu olduğu su götürmeyen bir bakış attı ama kanıtlayabileceği bir şey yoktu.

Kaşlarını çatarak bize baktı. Biz de ona gülümseyerek yanıt verdik. Ben, "Çok güzeldi," dedim.

Molly önümüze üzerinde krem karamelle benzeyen bir tür muhallebi olan bir turta koydu ve bana son bir kuşkulu bakış atıktan sonra yemek odasını terk etti.

"Peki, kıza ne olmuş sonra?" diye sordum turtayı servis ederken.

"Buraya getirilmiş ve muayene edilmiş," dedi Nightingale. "Ve evlatlık verilemeyecek kadar anormal olduğuna karar verilmiş."

"Ya da bir ıslahhaneye," dedim. Turtanın kalın bir hindistancevizi tabakası altında kalan kremalı muhallebisi Valerie Pastanesi'ninki kadar iyiydi. Birazını Simone için buradan aşırabilir miyim diye aklımdan geçirdim. Ya da daha iyisi, onu gizlice akşam yemeği için buraya sokmalıydım.

"Corum Kimsesiz Çocukları Yetiştirme Yurdu'yla bir anlaşma yapılmış olduğunu bilmek belki seni de rahatlatılabilir," dedi Nightingale. "Kızı oraya koyacaklarmış ama Budala'ya girmesine talihsiz bir şekilde izin verilmesinden sonra dışarı çıkmayı asla kabul etmemiş."

Toby'nin masanın altındaki son yemek kırıntılarını aramakta olduğunu duyabiliyordum.

"Molly'den bahsediyoruz, değil mi?" dedim.

"Böylece bulaşıkhanede yatmasına izin verilmiş ve personel tarafından büyütülmüş."

Bir dilim turta daha aldım.

"Postmartin haklıydı," dedi Nightingale. "Biraz fazlaca rahatıma baktım sanırım. Ben burada Molly'yle yaşarken, dünya bensiz de dönmeyi sürdürüyordu."

Karnımı tıka basa doyurmuştum ama kendimi yine de biraz veri girmek için arabalığa gitmeye zorladım. Oraya gider gitmez Arsenal ile Tottenham arasındaki maçı izleme dürtüsüne engel olamayıp kendimi sedirin üzerine attım. Durum Spurs aleyhine bir hâl alırken aniden telefonum çaldı ve tuhaf bir ses, "Selam Peter," dedi. Arayıcı kimliğini kontrol ettim. "Lesley, sen misin?" Kulak tırmalayan, hırıltılı bir ses yanıt verdi. "Hayır," dedi Lesley. "Ben Darth Vader."

Güldüm. Aslında bunu yapmak istemiyordum ama kendime hakim olamadım.

"Stephen Hawking'den daha iyi, öyle değil mi?" dedi. Ağzına bir plastik şişe dayayarak konuşmaya çalışıyor gibiydi ve bunu yaparken acı çektiğinden de emindim.

"Bir ameliyat için Londra'da olduğunu söylemişlerdi," dedim. "Bunu bana söyleyebilirdin."

"İşe yarayıp yaramayacağından emin değillerdi," dedi.

"Yaradı mı?"

"Konuşabiliyorum, öyle değil mi?" dedi Lesley. "Ama canım çok acıyor."

"Mesajlaşalım mı?"

"Hayır," dedi. "Yazmaktan gına geldi. HOLMES'taki vakaları kontrol edebildin mi?"

"Henüz değil," dedim. "Şimdilik kapı kapı dolaşıp bilgi topluyorum."

"Bana gönderdiğin kayıtlara göz attım. Profesör Geoffrey Wheatcroft resmi anlamda Jason Dunlop'un hocası hiç olmamış ama Dunlop ilk romanını, 'Bana gerçek eğitimimi veren Üstat Geoffrey'e' sözleriyle ona ithaf etmiş. Siz çırak büyücüler eğitmenlerinize böyle hitap ediyorsunuz, değil mi?"

Ben değil ama *üstat* sözcüğü Oxford'daki beyaz oğlanlar için aynı anlama gelmese de Dunlop'un evinde bulduğumuz kitaplar göz önüne alındığında, bir dizi tuhaf rastlantılar hariç tutulmak kaydıyla, bu unvan Geoffrey Wheatcrop'un birilerine formel olarak Newtonyen türü büyü yapmayı öğrettiğini ortaya çıkarıyordu. Bunu da Lesley'ye söyledim.

"Ben de öyle düşündüm," dedi Lesley. "Asıl soru şu ki bunu yapan tek kişi o muydu? Eğer değilse, bunu nasıl bulacağız?"

"Cinayet masasının dosyalarına bakmalı ve onun bulunduğu dönemde Magdalen Koleji'nde hangi iş arkadaşlarının ya da nominallerin olduğunu kontrol etmeliyiz."

"Böyle baştan çıkarıcı konuştuğun zaman sana bayılıyorum," dedi. "Gerçek bir polis havası veriyor sana."

"Bunu yapabilecek misin?" diye sordum.

"Neden yapamayayım?" dedi. "Yapacak daha iyi bir işim yok ki. Beni görmeye ne zaman geleceksin?"

"İlk fırsat bulduğumda," diye yalan söyledim.

"Kapatıyorum," dedi. "Fazla konuşmamam gerekiyor."

"Kendine iyi bak," dedim.

"Sen de," dedi ve telefonu kapattı.

Bir üstat kaç çırak yetiştirebilirdi? *Forma*'ları öğretmek için Nightingale'in *örnek* olarak tanımladığı eğitilmiş bir büyücüye ihtiyaç vardı ama bunun her seferinde birden fazla kişiyle neden yapılamadığını bir türlü anlayamıyordum. Bu öğrencilerinizin ne kadar motive olduğuna bağlı olan bir şeydi. Nightingale'in eski okulu gibi bir yerde, sıradan yeteneği ve hevesi olan kişilerle muhatap olurdunuz. Ama üniversite öğrencilerinin büyü yapmayı bir eğlence olarak görmeleri gibi bir şey olabilir miydi? Nightingale bir ara doğru düzgün bir büyücü olmanın on sene aldığını söylemişti. Nitekim ben de eğitimime başladıktan sonraki üç ay içinde öyle çok hasara neden olmuştum ki Jason Dunlop'un ya da diğer öğrencilerin de benden farklı olabileceğini düşünemiyordum. HOLMES terminalini açtım ve Dunlop'tan sonra da Oxford Üniversitesi'yle bağlantısı devam eden kişileri taradım. Ortaya, çoğu Dunlop'la yolları mesleki ya da cinayet masasının bulabildiği kadarıyla sosyal açıdan kesişen eski öğrencilerin oluşturduğu yirmi küsur kişilik bir liste çıktı.

Önemli bir olayın soruşturmasında, o olayla ilgili olarak polisin dikkatine getirilen bir kişinin ismi HOLMES'ta *nominal* olarak kaydedilir. Soruşturma memurunun yapılmasını

elzem olarak gördüğü her göreve de *aksiyon* denir. Önem sırasına göre aksiyonların bir listesi çıkarılır ve bunları yapacak olan memurlar belirlenir. Aksiyonlar başka nominaller ve daha fazla aksiyonlar doğurur ve araştırmanın tamamı kısa sürede içinden çıkması mümkün olmayan bir bilgi anaforu hâline gelir. HOLMES sistemi sizin sözcük aramanıza ve karşılaştırma testleri yapmanıza izin verir ama bazen bu da daha fazla aksiyona, daha çok nominale ve bilgi birimine yol açar. Böyle bir durumla belli bir süre uğraştığınızda, gözünüze hoş görünen bir şüpheli bulduğunuz ve bir telefon rehberiyle iyice patakladıktan sonra ona suçunu itiraf ettirdiğiniz o eski günlere özlem duymaya başlarsınız.

Oxford Üniversitesi'nden gelen isimlerle ilgili geçmiş sor-gulamalarının oldukça düşük bir öncelikliği vardı. O yüzden işe bunlardan herhangi birinin en azından bir sabıka kaydını bulmak ve ehliyetlerindeki fotoğraflardan bazı benzerlikler yakalamak için Polis Ulusal Bilgisayarı'na bakmakla başladım. Bu pek hızlı işleyen bir süreç değildi ama hiç değilse Stephanopoulos beni sabahın saat birinde aradığında giyinik ve uyanık olmamı sağlamıştı.

"Gece valizini hazırla," dedi. "On dakika içinde seni almaya geliyorum."

Gece valizi diye bir şeyim yoktu, o yüzden birilerinin beni resmi bir akşam yemeğine davet etmeyeceğini umarak jim-nastik çantamı aldım. Ne olur ne olmaz diyerek yedek bir airwave telsizle yedek dizüstü bilgisayarımı da içine tıktırdım. Vakitten kazanmak için yan kapıdan dışarı çıkıp yürüyerek Bedford Sokağı'ndan Russel Meydanı'na indim. Yağmur çiseliyordu ve rutubet, sokak lambalarının etrafında sarı hâreler oluşturmuştu.

Stephanopoulos yeni bir cinayet olmadığı takdirde beni bu saatte aramazdı, diye düşündüm. Gece valizi de Londra dışına gideceğimizi gösteriyordu.

Arabanın geldiğini onu görmeden önce sesinden anladım. Yirmi bir inç tekerlekli ve siyah bir XJ Jaguar'dı bu ve eğer

sesi beni yanıltmıyorsa, kesinlikle süper şarjlı bir V8 motoru vardı. Arabayı durdurma şeklinden sürücünün benim gitmediğim tüm sürücü kurslarına gittiği ve delice sürat yapmaya yetkili olduğu açık ve net olarak belli oluyordu.

Arkadaki yolcu kapısı açıldı, ben de kayarak yeni döşenmiş deri koltukların kokusunun içine daldım. Stephanopoulos beni orada bekliyordu. Araba kapı kapanır kapanmaz hareket etti ve emniyet kemeriyle güreşip onu bağlayana kadar bir oraya bir buraya savrulup durdum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Norwich,” dedi Stephanopoulos. “Dostumuz yine otlamaya çıkmış.”

“Ölmüş mü?”

“Ah, evet,” dedi ön yolcu koltuğunda oturmakta olan adam. “Hem de bayağı ölmüş.” Stephanopoulos bu kişiyi Başmüfettiş Dedektif Zachary Thompson olarak tanıttı.

“Bana Zack de derler,” dedi elimi sıkarken. Ama ben sana başmüfettiş demeliyim, demek istedim ama bir şey demedim. Thompson ince bir yüzü ve kocaman gaga bir burnu olan uzun boylu bir adamdı. Böyle bir burunla hayatla baş edebilmiş olduğuna göre görüldüğünden daha dayanıklı biri olmalıydı.

“Zack, bu vakadaki kıdemli soruşturma memurudur,” dedi Stephanopoulos.

“Ben onun sakalıyım,” dedi Zack neşeyle.

Ben ne yazık ki bizim Met’in ünlü kantin kültürünün bir parçası değilim. Beni özellikle ırkçı tacizin sürekliliği anlamına gelen bir durumdan kurtaracağını düşündüğüm için de polis memurlarının gerçek polis oldukları günlerin yasını da tutmuyorum. Ama buna rağmen kıdemli bir memur benden ona ilk ismiyle hitap etmemi istediği vakit —böyle bir şeyden bir iyilik çıkmaz düşüncesiyle— yine de biraz tedirgin oluyorum.

* Beard yani sakal, eşcinsel bir kişinin cinsel tercihini saklamak için yanında gezdirdiği karşı cinsten biri için kullanılan argo terim. (ç.n.)

"Bu vakayla ilgili olağandışı bir şey var mı?" diye sordum.
"Yani her zamankinden daha olağandışı olan bir şey?"

"Adam bizim eski çalışanlarımızdan," dedi Stephanopoulos. "Başmüfettiş Dedektif Jerry Johnson. Met'ten 1979 senesinde emekli olmuş."

"Jason Dunlop'la bir bağlantısı var mı?"

"Dunlop'un mart ayındaki günlüğünde bir not var," dedi Başmüfettiş Dedektif Thompson. Şöyle yazmış: "J. J. Buluşma. Norwich." Kredi kartı o gün Liverpool İstasyonu'ndan Norwich'e bir gidiş dönüş bileti aldığını gösteriyor. Dunlop'un üzerinde çalıştığı bir hikâyenin kaynağı Johnson olabilir diye düşünüyoruz."

"Eğer J. J. isimli kişi o ise," dedim.

"Onu bulmayı sen bize bırak," dedi Stephanopoulos. "Senin görevin bu işte karabüyükle ilgili bir şey olup olmadığını bulmak."

Bu arada iki eskort motosikletlinin arkasında kalmamıza şaşırmıştım ama M11'e çıkar çıkmaz saatte 120 mil yapmaya başladık.

Limonluk*

Babam Londralı olmanın kişinin nerede doğduğuyla bir ilintisi olmadığını söyler hep. "Heathrow'da bir jumbo jetten inen ve elindeki herhangi bir pasaportu sallayarak göçmen gişesinden geçtikten sonra bir metroya atlayan kişi, Piccadily Meydanı'na geldiğinde Londralı olmuştur bile," der. Babama göre Azize Mary-le-Bow Kilisesi'nin çan seslerini duyacak mesafede doğmuş olanlar da vardır elbet ama bunların da tüm hayatları buralardan kaçma hayalleri kurmakla geçer. Bunu başardıkları vakit de geldikleri yer hemen hemen her zaman göğün uçsuz bucaksız, toprağın düz ve demografinin kremalı bir beyazlıkta olduğu Norfolk olur. Babamın dediğine göre burası, yoksul adamların –Güney Afrika tamamiyle çok kültürlü bir ülkeye dönüşmüş olduğundan– Avustralya'ya alternatif olarak düşündüğü bir yerdir.

1940 senesinde Tanrı'nın izniyle Finchley'de doğan ve Norwich'in banliyölerindeki bir bungalovda penisi ısırlıp koparılmış olarak ölü bulunan Jerry Johnson, Londralı olmayan bu son gruba dahildi. Adamın penisiyle ilgili ayrıntı benim, Met'in en korku salan polisinin, onun sakalı tabir edilen kişinin ve iki eskort motosikletinin neden sürekli vites değiş-

* Forcing house: Bitkilerin ya da hayvanların büyümesinin suni bir şekilde hızlandırıldığı yer. Yeni fikirlerin yeşermesi için kurulan yeni partiler de böyle tanımlanır. (ç.n.)

tirerek saatte yüz ya da daha fazla mil süratle M11'de seyrettiğimizi de açıklıyordu. Otoyoldan çıktığımızda saat sabahın ikisi olmuştu. Hiç hız kesmeden A Yolu'na sızdık ve doksan dakikadan az bir süre içinde suç mahalline vardık. Bu oldukça etkileyiciydi ama etkileyici olmayan bir şey de vardı: Norfolk Polisi cesedi oradan alıp götürmüştü bile. Stephanopoulos, Başmüfettiş'le birlikte mahalli polisi bir miktar silkelemek için ayaklarını yere vura vura uzaklaşınca, olay mahalline kendi başıma gitmek zorunda kaldım.

"Zorla içeri girildiğine dair bir işaret yok," dedi Dedektif Memur Trollope.

Babamın önyargılarının aksine, mahalli polisler ne aptaldı ne de göze çarpar bir şekilde akraba evliliği ürünüydü. Anlaşılan Norwich'teki akrabalar birbirlerini yatağa atıyorsa bile çocuklarını polis yapmıyorlardı. Nitekim Dedektif Memur David Trollope da aklı başında ve ülkedeki tüm önemsiz konumdaki işçileri nakanlarının hoşuna gidecek türden sağlıklı bir genç adamdı.

"Saldırganı onun içeri aldığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Öyle gibi görünüyor," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?" Polis memurları, bir Afrika düğünündeki hatunlar gibi —aralarında ki fark ne kadar belli belirsiz ya da neredeyse göze görünmez olsa da— statü sıralaması denen şeyin güçlü bir şekilde farkındadırlar. Biz hepimiz aynı rütbede ve hemen hemen aynı yaşlardaydık ama benim aşına olmadığım bir sahada olmamın yarattığı dezavantaj, Diplomatik Korunma'dan ödünç alınan bir Jaguar XJ V8 ile gelmiş olmamla dengeleniyordu. O yüzden hafiften kaygılı olmakla birlikte bir iyimserlik içine girdik. Umudumuz, panç kâsesine kimsenin içki katmaması şartıyla, büyük bir olasılıkla tıpkı o Afrikalı hatunlar gibi bu karşılaşmayı utanç verici bir olay yaşamadan atlatabilmektir.

"Bir alarm sistemi var mıymış?" diye sordum.

"Evet," dedi Trollope. "Hem de iyi bir marka."

Bungalov, bir tahmin yapmam gerekirse, 1980'li senelerin başında art deco tarzını hedefleyen ama sonunda Tracey Emin'de' karar kılan, vasat bir mimar tarafından kırmızı tuğladan yapılmış iğrenç bir şeydi. İçi de dışı kadar karakterden yoksundu: World of Leather malı bir sedir, parçalar hâlinde satılıp sonradan birleştirilen türden sıradan mobilyalar ve hazzır mutfak. Ama üç ayrı yatak odasının olması şaşırtıcıydı.

"Bir ailesi var mı?" diye sordum.

Trollope notlarına baktı. "Eşinden boşanmış. Bir kızı ve torunları var, hepsi de Avustralya, Melbourne'da yaşıyorlar."

Ana yatak odasının dışındaki iki oda en son 1980'li senelerde döşenmiş gibi duruyordu ama temiz, tertipli ve az kullanılmış bir havaları vardı. Trollope, Johnson'ın haftada iki kez gelerek ona *hizmet* eden Polonyalı bir kadınının olduğunu söyledi. "Cesedi bulan da oymuş," dedi.

Noddy giysisini giymeyen herkese yasak olabilecek türden olan ana yatak odasının kapı aralığında durup elimden geldiğince yatağı inceledim. Adli tıp ekibi çarşafı ve yastık kılıflarını çıkarmıştı ama üzerinde ayakucu tahtasından itibaren üçte birlik bir mesafeden sonra kırmızımsı kahverengi bir leke olan şilte yerinde duruyordu. İçine o kadar çok kan çekmişti ki bu leke ceset alındıktan sonra bile kurumamıştı. Öyle ki incelemek için diğer odalara geçtiğim vakit bile burnuma hâlâ kan kokusu geliyordu. Ben kendi eldivenlerimi getirmiştım ama kendisini üstün ve işe yarar hissetsin diye Trollope'a yedek eldivenleri olup olmadığını sordum.

Johnson bu odada ölmüştü ama hayatının çoğunu evin oturma odasında geçirmiş olmalıydı. Burada, sehpanın üzerinde *Radio Times*'la birlikte duran kumandalarıyla geniş ekran bir LCD televizyon ve DVD vardı. Trollope'un, parmak izini görünür hâle getiren özel tozun henüz serpilmemiş olduğunu söylemesi üzerine, katlanır türden olan antika çalışma

* Çingene ve Kıbrıs Türkü kökenli, sansasyonel görsel eserleriyle ünlü Britanyalı ressam, enstalasyon ve konsept sanatçısı. (ç.n.)

masasına hiç elimizi sürmedik. Cam kapaklı kitap dolapları ciltsiz kitaplarla doluydu. Bunlar 1960'lardan ve 1970'lerden kalma Len Deighton, Ian Fleming ve Clive Cussler'ın kitaplarını içeren Penguinler, Corgisler ve Pantherlerdi. Burası tam da bir hayır kurumu mağazasının kurgu kitap bölümüne benziyordu. Raflar iki bölümden oluşan türdendi. Işık geçirmez kapıları olan alttaki bölüm üsttekinden biraz daha derindi ve ona destek oluyordu. Parmak izini görünür kılan özel toz henüz serpilmediği için alt bölümleri büyük bir dikkatle açtım ve her ikisinin de bir iki kâğıt parçasının dışında boş olduğunu görünce bunları da adli tıbbı bıraktım.

Duvarda şaşılacak derecede iyi kaliteli, av manzaralarının betimlendiği birkaç baskı resim ve onu Hendon'daki mezuniyet sınıfıyla birlikte gösteren çerçeveli bir fotoğraf vardı. Ama onun birbirinin hemen hemen aynı olan giysiler içindeki o parlak gençlerden hangisi olduğunu bir türlü kestiremedim. Onun yanındaki bir fotoğraf Johnson'ı, daha sonra öğrendiğim kadıyla en azından 1960 ila 1972 seneleri arasında Metropolitan Polis Teşkilatı'nın şefi olarak görev yapan Sör John Waldron'ın elinden bir takdirname alırken gösteriyordu. Şömine rafının üzerinde de aile fotoğrafları durmaktaydı. Ayrıca tüm erkeklerin talihsiz bir şekilde favorili ve İspanyol paçalı olduğu bir düğün fotoğrafı, biri kız diğeri oğlan olan iki çocuğun, bebekken, anaokulundayken ve yabancı bir ülkenin yeşil renkli okyanusunun açık sarı renkli kumları üzerinde, farklı yaşlarda çekilmiş fotoğrafları göze çarpıyordu. Çocuklar dokuz on yaşlarındayken bungalovun önünde çekilmiş birkaç fotoğraf daha vardı ama ondan sonrasına ait herhangi bir şey yoktu. Kafamdan hızlıca bir hesap yaptım ve en son fotoğrafın 1980'lerin başlarında çekilmiş olduğunu tahmin ettim. Yani otuz seneden fazla bir süre önce.

"Avustralya'daki ailede herkes hayatta mı?" diye sordum. "Yani hepsi de bir araba kazasında, ne bileyim, trajik bir şekilde ölmüş filan değiller, değil mi?"

"Bunu araştırmamız gerek," dedi Trollope. "Neden sordun?"

"Otuz sene gibi uzun bir süre boyunca hiç fotoğraflarının olmaması bana tuhaf geldi de," dedim.

Karısının ve çocuklarının fotoğraflarının arkasında kaldığı için son birkaç fotoğrafın ancak belirli bölümleri görülebiliyordu. Onlarda da parlak renkli gösterişli kravatlar takmış, uzun favorili ve utanç verecek kadar geniş klapalı ceketler giymiş erkekler vardı. Fotoğraflar bana aşına gelen bir barda çekilmişti. Aniden buranın Soho'daki Fransız Evi olduğunu fark ettim. Fark ettiğim bir başka şeyse, pürüzsüz kadifeden smokin ceketi ve fırfırlı gömleğiyle o zaman bile bir hanım evladı görünümünde olan, gece kulübü sahibi genç Alexander Smith'e bakıyor olduğumdu.

"Kariyeriyle ilgili herhangi bir ayrıntı öğrenemediniz, öyle değil mi?" diye sordum.

Trollope yeniden defterine baktı ama ben daha o bir şey söylemeden Başmüfettiş Dedektif Johnson'ın kariyerinin çoğunun Soho'da ya da Soho civarında geçtiğini biliyordum.

"Batı Yakası Merkez Karakolu'nda da başmüfettişlik yapmış ve ondan önce de MND denen bir birimde görevliymiş," dedi. Hangi tarihlerde olduğunu sorunca da 1967 ile 1975 seneleri arasında olduğunu söyledi.

MND, Metropolitan Polisi'nin en yozlaşmış dairesinin uzmanlaşmış en yoz birimi olan Muzır Neşriyat Dairesi'ydi. Ve Johnson, Londralı hırsız yakalayıcılarının görevlerini yaptıkları, yani hırsızları kelepçeledikleri için para almadıkları en yoz on sene boyunca bu birimde çalışmıştı.

O yüzden de Alexander Smith'in bu fotoğrafta yer almasına şaşkırmamak gerekiyordu. MND porno mağazaları ve striptiz kulüpleri için bir koruma şantajı geliştirmişti. Onlara belirli bir miktar nakit ödüyordunuz, onlar da sizin bir baskına uğramanızı sağlıyordu ya da baskına uğramanız durumunda sizi önceden bol bol uyarmış oluyorlardı. Böylece sizin aşırı müs-

tehcen ürünleri başka yerlere rahatlıkla taşıyacak kadar uygar bir süreniz oluyordu. Ek bir ödül olarak, gözde polislerinize bir *içki* ısmarladığınız takdirde onlar da gidip size rakip olanlara baskın düzenliyorlar ve el koydukları malları Holborn Karakolu'nun delil odasının arkalarında bir yerde size satıyorlardı. Bu da Johnson'ın neden erken emeklilik istediğini ve maddi açıdan bununla nasıl baş edebildiğini açıklıyordu.

Bu da beni sehpanın üzerine gelişigüzel bırakılmış olan üç kumandaya bakmaya yöneltti. Televizyon masasının önüne çömeldim. Laminasyonlu gri renkli suntadan yapılmış, kalitesiz ve arkasında bir yumak hâline gelen kablolar nedeniyle tozunun bile alınması çok güç olan saçma sapan, sıradan bir masaydı.

"Bana biraz yardım eder misin?" dedim Trollope'a ve ne yapmasını istediğimi anlattım. Adli delillere zarar vermeyecek şekilde, çok dikkat ederek DVD oynatıcısının yanlarından tutup yerinden kaldırdık. Bir şeyin laminasyonlu yüzeyi senelerin tozundan korumuş olduğu açık gri renkli dikkdörtgen bir şekilden belli oluyordu. Bu şey, her ne idiye DVD oynatıcısından biraz daha küçük bir ayak izi bırakmıştı orada. Başımı onaylar gibi salladım ve oynatıcıyı yeniden özenle yerine bıraktık.

"Bu ne?" dedi Trollope.

"Daha önce bir VHS video kaydedicisi varmış," dedim ve sehpanın üzerindeki kumandaları işaret ettim. Biri televizyon, diğeri DVD için ve üçüncüsü de...

"Aşağılık pislik," dedi Trollope.

"Senin o olay mahalli adamlarına birinin bu evdeki VHS bantlarını çaldığını söylemen gerek," dedim.

"VHS gibi modası geçmiş bir şeyi neden tutmuş ki?" diye sordu Trollope. "Hâlâ bir VHS'i olan birini tanıyor musunuz siz?"

"Dijitalleştirilmesinden korktuğu bir şey olmalı," dedim.

"Günümüzde mi? dedi Trollope. "Son derece iğrenç ya da yasadışı bir şey olmalı bu; çocuk pornosu, gerçek şiddet,

tecavüz ve ölüm sahnelerini içeren filmler ya da ne bileyim, kedilere yapılan vahşet gibi."

"Karısıyla görüşmemiz gerekecek," dedim. "Belki bildiği bir şeyler vardır."

"Kadın belki de bir şeyler bildiği için onu terk etmiştir," dedi Trollope. "Bu işten bize bir Avustralya seyahati çıkar mı dersiniz?"

"Bizim için çıkmaz," dedim. "Polis memurlarını yurtdışına asla göndermezler. Bedava seyahatler için her zaman *dene-yimli memurlar* tercih edilir." Bir an için aramızda hüzünlü bir dayanışma oluştu. "Elinde saklı kalmasını deli gibi istediğin bir şeyler olsaydı, onları nereye koyardın?" dedim.

"Bahçe kulübesine," dedi Trollope.

"Gerçekten mi?"

"Babam esrarını orada saklardı," dedi Trollope.

"Gerçekten mi?"

"Buralarda kendi bahçende bir şeyler dikip büyütme-
k ol-
dukça eski bir gelenektir."

"Esrar bulundurmaktan ona bir baskın düzenlemeyi hiç düşündün mü?"

"Sadece Noel'lerde," dedi Trollope.

İdeal olanı bizim dışarı çıkıp bahçe kulübesine kendi göz-
lerimizle bakmamızdı ama bu modern çağda olay mahallinde
böyle bir şey adli tıbbı danışmadan yapılmıyor. Oradakiler
çimlerin üzerindeki ayak izleri incelenmeden dışarı çıkmama-
mız gerektiğini ve o işi de ertesi sabahtan önce yapamaya-
caklarını söylediler. Öyle olsun, dedik ve gidip durumu Step-
hanopoulos'a rapor ettik. İkimizden de çok memnun olan
Stephanopoulos cömertliğini bize sandviç ve kahve ikram
ederek gösterdi ama olay mahallinde yerlere kırıntı dökülme-
mesi için dışarıda yiyip içmemiz gerekiyordu. Hava şaşıllacak
derecede soğuktu ama Norfolk Polis İdaresi'nin dışarıya bir-
kaç Transit minibüs park ettiğini görünce onlardan birinin
içine sığındık. Norwich'e bu kadar yakın olmamıza rağmen

gökyüzü şaşırtıcı bir şekilde yıldızlarla doluydu ve alabildiğine uçsuz bucaksız görünüyordu. Stephanopoulos benim bunu fark ettiğimi görünce, "Şehir çocuğu, ne olacak," dedi.

Johnson'ın sabık eşiyle Avustralya'da görüşülmesini önerdim. Stephanopoulos bunu kabul etti ama Victoria Polisi'nin kıdemli olsun veya olmasının bir İngiliz polisinin oralara gönderilmesine gerek kalmayacak şekilde bu işi yapabileceğine inandığını söyledi. Trollope gülmekle homurdanma arasında bir ses çıkardı.

"Komik bir şey mi var memur bey?" diye sordu Stephanopoulos.

"Hayır efendim," dedi Trollope.

Sandviçler benzin istasyonlarının yanındaki yirmi dört saat açık olan o dükkânlarda satılan ve hem hamur gibi hem de bayat olma becerisini gösterebilen türdendi. Benimki sanırım sandviçten ziyade bir jambon salatasıydı ama güçbela tadına bakabildim. Stephanopoulos da kendi sandviçini ilk ısırdıktan sonra bıraktı.

"Johnson'ın Dunlop'a neler dediğini bilmemiz gerek," dedi.

"Bana kalırsa Muzır Neşriyat Dairesi'yle ilgili bir şey olmaz," dedim. "Başka neden bahsetmiş olabilir ki?"

"İşle ilgisi olması gerekmez," dedi Stephanopoulos.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedim. "Eğer onun özel bir takım ilgi alanları vardysa, bunların çalınan bantlarda kayıtlı olması gerek. Onun bu bantları ondan almak isteyenler tarafından öldürüldüğünü sanıyorum."

"Anladım," dedi Stephanopoulos. "Muzır Neşriyat Dairesi, video bantlar, bir gazetecinin 1960'lardan kalma vicık vicık bir skandal hakkında yazdıkları... Bunların hepsi bir araya gelmiş olabilir. Belki birileri onu susturmak istemiştir. Eğer hikâyenin neyle ilgili olduğunu öğrenebilirsek, bu işte kimin bir gerekçesi olduğunu da anlarız."

Ona Alexander Smith'in şömine rafının üzerindeki fotoğraflardan birinde yer aldığını da söyledim.

"Burada ne iş yapıyor?" diye sordu.

"Gece kulübü empozaryosu," dedim. "Bu iş altmışlı senelere kadar gidiyor. Yetmişli ve seksenli yıllarda da Costa del Sol'de sürekli olarak uzattığı tatiller yapmış."

"Bu adam bir gangster mi?" diye sordu Trollope.

"Anasının gözü bir üçkâğıtçı," dedim.

"Bu adam senin dikkatini nasıl çekti?" diye sordu Stephanopoulos.

"Başka bir soruşturma yaparken," dedim ve Trollope'a bir bakış attım. Stephanopoulos'un Met dışındaki kişilerin yanında ne kadar konuşmamı isteyeceğinden emin değildim.

"İki vakanın birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama bu görüş bizim için kesinlikle bir başlangıç noktası olabilir."

Stephanopoulos evet der gibi başını salladı ve parmağını bana doğru uzatarak, "Git biraz kestir," dedi. "Yarın taptaze ve canlı olmanı istiyorum." Sonra Trollope'a baktı. "Sen, patronun seni bana şamar oğlanım olasin diye verdi," dedi. "O yüzden benim için bazı getir götür işleri yapmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Evet efendim," dedi Trollope.

"Yarın ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Alexander Smith'le şöyle uzun ve güzel bir sohbet edeceğiz."

Transitin arka koltuğunda uzanıp uyumak şaşırtıcı bir şekilde kolay oldu. Uyandığımda hava açıktı ama dondurucu bir soğuk vardı. Trollope'un, beni ve Stephanopoulos'u tren istasyonuna götürmek için sahte plakalı bir Mondeo'yla geldiğini görünce çok sevindim. Bir iletişim ağı kurmanın kimseye bir zarar vermeyeceğini düşünerek Trollope'la cep telefonlarımızı birbirimize verdik ve kahve içmek için istasyona girdik.

Norwich istasyonunun bildiğimiz hangarlardan farkı yoktu. Geç Victoria Dönemi tarzında tuğladan, dökme demirden

ve camdan yapılmış bir binaydı ama satış tekeli hakkı satın almış ayaküstü yemek dükkânlarının dekore edildiği parlak plastik kalıplarla teknolojik olarak yenilenmişti. İçimde güzel bir duyguyla, ağır ağır yüksek sosyetenin yiyip içtiği yere doğru yürümeye başladım. Amacım onların kahve tezgâhına oturup oturamayacağımı sormaktı ama sonunda birkaç tane duble espressoda ve baget içinde masalalı tavuk tikkada karar kıldım. Stephanopoulos bu seçimimi onaylamadı.

"Bunun içindeki tavuk eti mumyalanmış gibi kurudur ve yamyassı hâle getirildikten sonra üzerine sürüyle kimyasal serpiştirilmiştir," dedi.

"Bunu umursamayacak kadar açım," dedim.

Liverpool İstasyonu'na giden ekspres treni yakaladık. Stephanopoulos birinci sınıfta seyahat edebilmemiz için yetki kartlarımızı bir üst seviyeye çıkartmıştı ama böyle kısa bir seyahatte bunun biraz daha geniş koltuklarda oturmak ve daha az sayıda adi herifle muhatap olmaktan başka bir getirisi yoktu. Stephanopoulos hayatından memnundu çünkü tren daha hareket etmeden uyumaya başlamıştı bile.

Trende wifi yoktu, o yüzden bilgisayarımda bir *Aptallar İçin Latince* pdf'i açtım ve tam bir buçuk saat boyunca üçüncü tür sınıf çekiminin üstesinden gelmeye çalıştım. Liverpool İstasyonu'na varmamıza yirmi dakika vardı. Banliyölerin üzerindeki insanı rahatlatan o nemli bulanıklığı seyrederken Trollope aradı.

"Kulübeye girmeme izin verdiler," dedi. "Haklıymışım. Kapı zorlanarak açılmış." İçeri girilme yöntemi herkesi şaşırtmıştı çünkü kilit ve etrafındaki tahtanın yuvarlak, küçük bir bölümü, olduğu gibi dışarı fırlamıştı. "Kimse bunun nasıl yapıldığını anlayamadı," dedi.

Ama ben biliyordum. Büyü kullanılmıştı. Hatta bu büyü, Nightingale'in vampirlerin mesken tuttuğu yerle uğraştığı-

* Özel baharatlı bir tür Hint yemeği. (ç.n.)

mızda Purley'deki bahçe kapısının üzerinde uyguladığını gördüğüm büyü'nün aynısıydı. Ya bizim karabüyücümüz giderek daha dikkatsizce davranmaya başlamıştı ya da onun varlığından paniğe kapılıp kapılmamamız sükûnetinde bile değildi.

Trollope'a göre kulübede bahçe aletleri, saksılar, hortum ve bisiklet parçaları gibi sıradan döküntüler vardı.

"Sanırım bir şey aşırıydı ya bile bunu anlamamıza imkân yok," dedi. Adli tıp ekibi etrafa her şeye rağmen parmak izi tozundan serpiyordu. Bununla ve kilitle ilgili ayrıntıların yanı sıra bahçedeki ayak izi olduğu sanılan izlerle ilgili rapor HOLMES'teki ilgili nominale ekleniyordu. Trollope'a teşekkür ettim ve heyecan verici bir şey olduğu takdirde haber vereceğime dair söz verdim.

Stephanopoulos tam istasyona girerken bir horultuyla uyandı ve kendine gelmeden önce bana kısacık, şaşkın bir bakış attı. Ona hemen kulübedeki kilitle ilgili bilgileri verdim. Anladım der gibi başını salladı.

"Gidip senin patronu da alalım mı?" diye sordu.

Bu konuda Doktor Walid'in dediği dedikti. "Henüz değil," dedim. "Onu uyandırmadan önce Alexander Smith'ten bir teyit alıp alamayacağımıza bakalım."

"Ah, evet, Smith," dedi Stephanopoulos tren tam dururken. "Bu eski ekol bir kötü adam. Çok eğlenceli olacak bu iş."

Stephanopoulos görüşme için Batı Yakası Merkez Karakolu'na karar verdi. Burası 1930 senesinde Savile Row'da inşa edilmiş olan ve özündeki donukluğu maskeleyen için pahalı Portland taşıyla kaplanmış kare şekilli bir büro binasıydı. Gerçek Soho'nun ilerisindeki Regent Sokağı'nın karşısına düşen bu bina, Kulüpler ve Kötü Alışkanlıklar Birimi'ni ilgilendiren operasyonlarda ana karargâh olarak kullanılırdı. Stephanopoulos orada çalışmakta olan eski bir arkadaşını, Alexander Smith'i bizimle görüşmek için oraya getirmeye ikna etmişti. Amacımız, zihnine kendisiyle ilgili olmayan devasa bir öğütme makinesine yakalanan önemsiz bir kimse olduğu fikrini

aşlamak. Kafka ile Orwell arasında bir hinlikle, polis memurlarının ondan daha iyi kestirimde bulunmalarının onun için ne kadar tehlikeli olabileceğini göstermeyi hedefliyorduk. Onu görüşme odasında bir saatten biraz fazla bir süre kadar bu sosun içinde marine ettik. Stephanopoulos ve ben daha sonra kantinde oturup o korkunç kahveden içtik ve bundan sonraki görüşmede nasıl bir strateji uygulayacağımızı planladık. Daha doğrusu Stephanopoulos planladı, ben de orada oturup bunları *en iyi uygulamalar* adı altında dosyaladım.

Alexander Smith'in 1970'li ve 1980'li senelerde yurtdışında olduğu bir gerçektir. Her biri Ray Winstone gibi konuşan ve ahlaki değerlerinin dokusu ıslak mendilden farksız olan bir sürü orta yaşlı adamla birlikte Güney İspanya'daki kötü şöhretli Costa del Crime'de yaşamıştı. Eski ekolden bir kötü adamdı ama çok akıllıydı çünkü hiç yakalanmamış ve hiç yargılanmamıştı. Sahip olduğu bir gece kulübü vardı ama asıl gelirini üçkâğıtçı polislerle Soho'nun porno baronları arasında aracılık etmekten elde ediyordu. Herkesin kirli çamaşırını tek tek bilirdi ve bizim de buna odaklanmak isteyeceğimizi tahmin etmiş olmalıydı.

"Ama bir şeyden korkuyor," dedi Stephanopoulos. "Avukat tutmak bir yana, bir telefon görüşmesi yapmak bile istemedi. Bence onun *istediği şey* canına okunması."

"Neden korunma istemiyor acaba?"

"Onun gibi kötü adamlar korunma istemezler," dedi Stephanopoulos. "Onlar polisle ancak onları satın almak istedikleri vakit konuşurlar. Ama bir şeyden korkuyor ve bunun ne olduğunu bulmamız gerek. Bulduğumuzda bıçağımızı kabuğuna sokacak ve onu öyle bir bükeceğiz ki bir deniz salyangozu gibi açılacak."

"İstiridye gibi değil mi yani?" diye sordum.

"Sen benim dediğime bak," dedi Stephanopoulos.

* Emmy ödüllü bir İngiliz oyuncu. (ç.n.)

"Benim uzmanlık alanıma giren bir şeyle karşılaşsak ne olacak?" diye sordum.

Stephanopoulos homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Eğer yabancı olduğumuz bir arazinin üzerinde uçuş yapmamız gerekirse, o zaman sorulması gereken şeyleri sen soracaksın elbette," dedi. "Ama akli selimini kullan ve dikkatli ol çünkü insanları masa altından tekmelemekten hiç hoşlanmam. Böyle bir şeyi meslek ahlakına aykırı bulurum."

Korkunç kahvemizi bitirdik ve yanımızda ne kadar belge götüreceğimizle ilgili olarak kısaca fikir alışverişinde bulunduk. Polis memurlarının bir görüşmeye, *polis her şeyi zaten çok iyi biliyor, o yüzden vakit israfına neden olma ve sen neler biliyorsan bize onları anlat* havası yaratmak için koltuklarının altına abartılı sayıda belge koyarak gittikleri bilinen bir şeydir. Ama Stephanopoulos, Smith gibi eski bir kaşarın bunu yutmayacağını düşünüyordu. Ayrıca sıkıntılı olduğumuz havası yaratmak da istemiyorduk.

"Bizden istediği bir şey var," dedi Stephanopoulos. "İpin ucunu bırakması için bizim onu ikna etmemizi istiyor. Bizim ilgilenmediğimize ne kadar inanırsa, konuşmaya o kadar hevesli olur."

Smith yine mavi blazer ceketini giymişti ama özenle seçildiği belli olan düğmeleri ilikli gömleğinin yakasını açık bırakmıştı. Yüzü kül rengiydi ve tıraş olmamıştı. Bir tantanayla bantları ses makinesine koyduk, kendimizi takdim ettik ve ona haklarını okuduk.

"Tutuklu olmadığınızı ve bu görüşmeyi dilediğiniz anda bitirebileceğinizi bilmenizi istiyoruz."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Ayrıca dilediğiniz bir kişiyi avukatınız ya da temsilciniz olarak tutma hakkınız var."

"Tamam, tamam," dedi Smith. "Bir an evvel başlasak mı?"

"Yani avukat tutmak istemiyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır, lanet olası bir avukat istemiyorum," dedi Smith.

"Bir aceleniz var gibi. Bir yere mi gideceksiniz?" diye sordu Stephanopoulos. "Ya da sizi bekleyen biri mi var?"

"Benden ne istiyorsunuz?"

"İstedüğümüz şey şu: Sizin birtakım suçlardaki rolünüzün ne olduğunu açıklığa kavuşturmak istiyoruz."

"Hangi suçlar?" diye sordu Smith. "O zamanlar ben saygın bir işadımıydım. Bir kulübüm vardı. Hepsi bu."

"O zamanlar derken?" diye sordum.

"Eskiden," dedi Smith. "Onu sormuyor musunuz? O zamanlar ben saygın bir işadımıydım."

"Ama Smithy, ben saygın işadamlığına filan inanmıyorum," dedi Stephanopoulos. "Ben beş dakika önce polis olmadım ve buradaki polis memuru da sizin saygın olduğunuza inanmıyor çünkü kendisi Devrimci İşçi Partisi'nin resmi üyesidir ve sahip olunan tüm mülklerin proletaryaya karşı bir suç olduğunu düşünmektedir."

Bu beni de öyle şaşırtmıştı ki sadece, "Halkın iktidarı!" diye bir slogan atabildim.

Smith ikimiz de delirmişiz gibi gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

"Pekâlâ," dedim. "O zamanlar sürüyle suça karışmıştın, öyle değil mi Smithy?"

"Bir melek değildim," dedi. "Gençliğimde pek sağlıklı olmayan işlere bulaştığımı kabul etmeliyim. Zaten yurtdışına gitme nedenlerimden biri de buydu. Bütün o şeylerden kurtulmak istiyordum."

"Sonra neden geri döndünüz?" diye sordum.

"Şu bizim emektar Blighty'i çok özlemiştim," dedi.

"Gerçekten mi?" dedim. "İngiltere'nin bir bok çukuru olduğunu söylemiştin bana."

"Evet ama hiç olmazsa İngilizce konuşulan bir bok çukuru," dedi Smith.

* Ülke dışında görev yapanların İngiltere için kullandıkları bir sözcük. (ç.n.)

"Parasız kalmıştır da ondan," dedi Stephanopoulos. "Öyle değil mi Smithy?"

"Rica ederim," dedi. "Bu istsayondaki tüm kıdemli polisleri satın alabilirim ve geriye Mayfair'de bir daire alacak kadar da param kalır."

"Beni bir dene," dedi Stephanopoulos. "Belki o zaman ben de yeni bir kümes alabilirim kendime. İçerisi o kadar dar ki bana hep limonluğa doğru genişlemek istediğini söylüyor."

Yanlış anlaşılacak ya da dijital ortamda onu suçu kabul etmiş gibi gösterecek şekilde değiştirilebilecek herhangi bir şey söylemeyeceği belli olan Smith, duruma uygun bir şekilde alaycı bir gülücük attı.

"Sebep para değilse, neden geri döndünüz?" dedim.

"Marbella'ya yeterince param olduğu için gittim," dedi. "Emekli olmuştum. Kendime ve karıma güzel bir villa aldım. Şaka yapmıyorum, yağmurlu havalardan ve bütün o bokluklardan sonra hayat çok güzel geldi bana. Seksenli yıllarda Rusların gelmesine kadar her şey acayip iyiydi. O koca burunlarını yemliğe sokmaya başladıkları anda silahlı çatışmalar ve dizlere ateş etme gibi cezalar başladı. İnsanlar kendi evlerinde bile güvende değillerdi. Ben de bu taşaklılara katlanmak yerine Londra'ya dönsen daha iyi olur diye düşündüm."

"Yani Marbella'nın kaybı, Londra'nın kazancı olmuş," dedi Stephanopoulos. "Öyle değil mi memur bey?"

"Kesinlikle öyle," dedim. "Londra'nın tarihi karanlık yollarına, çok ihtiyaç duyulan folklorik bir renk getirmiş oldunuz."

Stephanopoulos'un Smith'in Londra'ya dönmesinin gerçek nedeninin kötü sonuçlanan bir dizi uyuşturucu alım satımı olduğunu altından girip üstünden çıkarak Ağır ve Organize Suçlar Dairesi'nden öğrendiğini raporlardan biliyorduk. Sattığı mallara düzenli olarak İspanya ve Amsterdam'da el konmuştu ve sonunda kendisini Gatwick'e giden bir uçağa attığında geride sadece borçlarını değil, daha sonra Brezilyalı bir dişiyle yaşamaya başlayan karısını bile bırakmıştı. Bu da onun canını epeyce yakmış olmalıydı.

"Sen nerelisin?" diye sordu bana.

"Sizce nereliyimdir?" dedim çünkü polis görüşmelerinde asla ihlal edilmemesi gereken yasalardan biri de kimseye bilgi vermemektir, özellikle de kendiniz hakkında.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama artık bir bok biliyor değilim zaten."

"Jerry Johnson'ı tanıyor musunuz?" diye sordu Stephanopoulos.

Smith, "O da kimin nesi?" dedi ama şöyle bir irkildi ve irkildiğini fark ettiğimizi anladı.

"Başmüfettiş Dedektif Johnson," dedim ve Johnson'ın evinde bulduğumuz fotoğrafı Smith'in önüne doğru ittim. Bunu görünce şaşırması gibi göründü.

"Bütün bunlar o Yağlı Johnson için mi?" diye sordu Smith. "O ciğeri beş para etmez herif için mi?"

"Onu tanıyorsunuz demek?" dedim.

"Soho civarında el açıp dolaşırdı," dedi Smith. "Diğer tüm pislikler gibi. Aslında şimdi de aynı şeyleri yapıyorlar. Ne olmuş bizim Yağlı Johnson'a? Sepetlenmiş diye duymuştum."

Elimde Jerry Johnson'ı yatağında erkeklik organından yoksun bir şekilde çıplak yatariken gösteren ve Smith'in burnuna sokmamı bekleyen güzel bir olay yeri fotoğrafı vardı ama Stephanopoulos parmağıyla masanın üzerine birkaç kez vurdu. Bu, *kendini tut* anlamına geliyordu. Smith'e dikkatlice baktım ve bacağının, bürosuna gittiğim günkü gibi titremeye başladığını fark ettim. Onun korkmasını istiyorduk ama dilinin tutulmasına ya da sıvışmasına neden olacak kadar da değil.

"Dün bir cinayete kurban gitti," dedi Stephanopoulos. "Norfolk'taki evinde."

Smith'in omuzları gevşedi. Bu gevşemede rahatlama mı vardı yoksa yenilgi ya da çaresizlik mi? Bilemiyordum.

"Bunu önceden biliyordunuz, öyle değil mi?" dedim.

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Dün size geldiğimde, o yüzden kapıya o Boyunsuz'u koymuştunuz," dedim. "O yüzden o kadar terliyordunuz."

"Birtakım fısıltılar gelmişti kulağıma," dedi Smith.

"Ne tür fısıltılar?" diye sordu Stephanopoulos.

"Öldüğünü sandığım birinin ölmemiş olduğuna dair," dedi.

"Bu ölü arkadaşın ismi var mı?" diye sordu Stephanopoulos.

"Johnson o tuhaf herifle iş yapıyordu, adam sihirbaz gibi bir şeydi," dedi Smith.

"Kart numaraları mı yapıyordu?" diye sordu Stephanopoulos.

"O tür bir sihirbaz değildi," dedi Smith. "Gerçek kara voodoo gibi bir büyü yapıyordu ama kendisi beyaz moruğun tekiydi."

"Voodoo gibi olduğunu mu söylediniz?" diye sordum. "Adam loaları mı çağırıyordu? Ritüeller yapıyor ve sunu olarak herhangi bir şeyi kurban mı ediyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Smith. "Ben ondan uzak duruyordum."

"Ama gerçek bir büyü yapabildiğini düşünüyordunuz, öyle mi?" diye sordum.

"Düşünüyör filan değildim," dedi. "Bunu gözlerimle gördüm."

"Ne gördünüz?"

"En azından gördüğümü sanıyorum," dedi Smith. Gömleğinin yakasının içine gömülmüş gibiydi. "Bana inanmayacakınız."

"Ben inanmayacağım," dedi Stephanopoulos. "Ama Memur Grant'e bu tür şeylere inanması için para ödeniyor. O perilere, büyücülere ve cinlere de inanıyor."

"Hobbitlere de..."

Smith diklendi. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ziyaretlerini erkenden yaptığı için herkesin Tarlakuşu Larry diye çağırıldığı Larry Piercingham'ı hatırlıyor musunuz?"

* Loa: Voodoo inancına göre koruyucu ve yol gösterici ruh. (ç.n.)

** J. R. R. Tolkien'in Orta Dünya evrenindeki kısa boylu, tüylü ayaklı, kıvrıkcık saçlı ve neşeli bir ırk. (ç.n.)

"Göründüğüm kadar yaşlı değilim," dedi Stephanopoulos, ben bu ismi defterime geçirirken.

"Ayrıntıları bilmiyorum ama adamla ters düşmüştü ve..."

"Bir ismi var mıydı?" diye sordu Stephanopoulos.

"Kimin?"

"Bu büyücünün. İsmi neydi onun?"

"Onu bilmiyorum," dedi Smith. "Ona sadece Büyücü derdik. Aslına bakacak olursanız bir terslik olmadığı müddetçe onun hakkında hiç konuşmazdık."

"Peki, Tarlakuşu Larry'ye ne oldu?" diye sordum.

"Larry, Somers Town'daki yağmacılardan, kriminallerden ve onlar gibi kişilerden oluşan kötü bir çeteye bulaşmıştı. Eskinin hakkaniyetli hesaplaşma işini iyi bilen kişilerdi bunlar. Saygısızlık edeceğiniz türden insanlar değillerdi, beni anlıyor musunuz?"

Anlıyorduk. Somers Town, Euston ile Aziz Pancras istasyonları arasında sıkışmış çok güçlü bir melanet yuvasıydı. Rottweillerden önce orada yaşayan insanlar —davetsiz konuklara ya da sosyal hizmet uzmanlarına karşı— kapılarının önünde ucu kesilmiş pompalı tüfek bulundurlardı.

Güvenlik minibüslerini soymadığı vakitler çeşitli porno simsarları, pezevenkler ve benzerleri için gayriresmî fedailik yapan Larry, günün birinde ortadan kaybolmuş. Kız arkadaşı bir müddet herkese gidip onu görüp görmediklerini sorar ama kimse görmemiştir.

"Kimsenin onu aradığı filan da yoktur zaten," dedi Smith.

Bir ay kadar sonra Frith Sokağı'ndaki Acropolis'te büyük bir yemekli kutlama daveti olmuş. Somer Town'daki tüm çeteler ve Soho yeraltının kaymak tabakasından seçilmiş bazı konuklar da oradalarmış.

"Davet neyin yararına yapılıyordu?" diye sordu Stephanopoulos.

"Kahretsin, hatırlamıyorum," dedi Smith. "Oradaki kimsenin de bunu hatırladığını sanmıyorum."

Orası Kıbrıslı bir Yunan'a aitmiş; dolayısıyla kebaplar, balıklar ve zeytinler gırla gidiyormuş.

"Tam bir Yunan ziyafetiydi," dedi Smith. "O Kürt takımının yaptığı davetler gibi değildi."

"Bu, kötü adamların gittiği bir davet idiyse, sizin orada ne işiniz vardı?" dedi Stephanopoulos.

"Onların bazı girişimlerinde benim de nemalandığım durumlar vardı," dedi Smith. "Ama ben genellikle onlar beni davet ettiği için gidiyordum. Ayrıca onlar gibileri sizi bir yere davet ettiğinde gitmezlik edemezsiniz."

Smith iki saat boyunca herhangi olağandışı bir durum fark etmemiş. Yemeklerin çoğu bittiğinde iki garson salona kapaklı, koca bir tepsi getirmiş ve yer açıldıktan sonra onu masanın ortasına pat diye bırakmış.

"Bu da nedir?" diye sormuş *Mick* lakaplı Michael McCullough. Bu adam tartışmasız bir şekilde çetenin patronu olmanın yanı sıra hepsinin içinde en acımasız ve katı olanıymış. "Bugün benim doğum günüm değil ki," demiş.

Birisi bunun belki de bir striptizci olabileceğini söylemiş. "Cüce striptizci mi o zaman?" demiş McCullough ve uzanıp kapağı kaldırmış. Tepsinin üzerinde Tarlakuşu Larry'nin kafası varmış, hem de ilk kesildiği günkü kadar taptaze bir hâlde. Yanına da daha da etkileyici olsun diye garnitür olarak çoban püskülü ve ökseotu koymuşlarmış. Önemli bir ayrıntı olabilir diye bunu defterime geçirdim.

Somers Town Çetesi, işin doğası gereği kendileri de arada bir kan dökmekten kaçınmayan sert tiplerden oluşmaktaymış. İnsanların ödünü koparmayı çok iyi bilirlermiş ve tepsinin üzerinde bir kesik baş olması gibi rutin bir durum onları aptallaştıracak değilmiş. "Bu, bugüne kadar gördüğüm en çirkin striptizci," demiş McCullough. Çete üyeleri buna kahkahalarla tepki vermiş, ta ki tepsideki kafa konuşana kadar. "Bana yardım edin," diyormuş o kafa.

Alexander Smith'e göre bu ses Tarlakuşu Larry'nin sesine benziyormuş ama sanki nefesi bir borunun içinden geçiyor-

muş gibi ıslığa benzer bir sesmiş. İşte, Somers Town çetesini bu ses öyle bir korkutmuş ki batıl inançları olmayan Michael McCullough haricinde, hepsi sandalyelerini yere fırlatarak masadan uzağa kaçmışlar.

"Bu bir aldatmaca, sizi aptal herifler," diye bağırmış ve uzanarak tepsiyi tersine çevirmiş.

"Sanırım masanın ortasında bir delik olmasını bekliyorsun," dedi Smith. "Doğruyu söylemek gerekirse ben de öyle düşünüyordum. Tarlakuşu Larry o deliğin altında yere çömelmiş bizi işletiyor ve bizim hâlimize gülüyor diye geçiriyordum aklımdan. Ama ne delik vardı ortada ne de Larry. Daha doğrusu, ne de Larry'nin bedeni..."

Kafa zıplaya zıplaya masanın bir ucundan diğer ucuna gitmiş ve sonunda yere düşmüş. Bütün o maço adamlar, yağmacılar ve tetikçiler küçük kızlar gibi ciyaklayarak onun yolundan çekilmeye çalışmışlar. Ama McCullough yerinden bile kıpırdamamış çünkü hakkını teslim etmek gerekirse gerçekten de korku nedir bilmeyen bir adammış. Masanın etrafından dolanmış, kafayı saçlarından yakalayıp kaldırmış ve sallayarak davetlilere göstermiş.

"Bu lanet olası bir göz boyama," diye bağırmış. "Etrafımda bu kadar çok muhallebi çocuğu olduğuna inanamıyorum."

"Mickey," demiş Tarlakuşu Larry'nin kafası. "Tanrı aşkına bana yardım et."

"Peki McCullough buna ne dedi?" diye sordu Stephanopoulos. Smith'in titreyen topukları görüşme odasının karo döşeli zemininin üzerinde takır tukur sesler çıkarıyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Çünkü herkes gibi ben de oradan nasıl çıktığımı bilemedim. Ondan sonra kimse ne o geceyle ilgili ağzını açtı ne de Tarlakuşu Larry hakkında konuştu. Restoran da kapandı zaten. Ben de etliye sütlüye karışmadım, paramı topladım ve ülkeden kaçtım."

"Bu büyücü, Başmüfettiş Dedektif Johnson'dan ne istiyordu ki?" diye sordu Stephanopoulos.

"Bilinen şeyi," dedi Smith. "Yasaların ve kamuda düzeni sağlayan güçlerin gereksiz müdahalelerinden onu korumasını istiyordu."

Korunmayı neden istediğini sordum. "Bir gece kulübü vardı," dedi. "Brewer Sokağı'nda."

"Brewer Sokağı'nda kulüp yok ki," dedim.

"Sadece özel seçilmiş kişilere açık olan bir yerdi," dedi Smith.

"Peki ya Johnson bu Büyücü'den ne alıyordu?" diye sordu Stephanopoulos.

"Yağlı Johnson'ın bazı ihtiyaçları vardı," dedi Smith. "Çok ihtiyacı olan bir çocuktan o, özel ihtiyaçları vardı."

"Ne gibi?" diye sordu Stephanopoulos. "Uyuşturucu mu, kumar mı, içki mi, kadın mı, ne?"

"Seks," dedi Smith.

"Ne tür bir seks?" diye sordum. "Erkek, kadın, reşit olmayan çocuk, koyun?"

"Sonuncusu," dedi Smith.

"Koyun mu?" dedi Stephanopoulos. "Alay mı ediyorsun?"

"Koyun olup olmadığını tam olarak bilmiyorum ama kesinlikle hayvanlarla ilgili bir durumdu. Bir kedi-kız ne demek, biliyor musunuz?"

"Manga'dan` biliyorum," dedim. "Kedi kulaklı ve kedi kuyruklu kızlar. Onlara Neko-chan deniyor, sanıyorum."

"Japonlar sağ olsun, değil mi?" dedi Smith. "Yoksa bunlara bir isim bulmakta zorlanırdık. İşte Yağlı Johnson bunlardan hoşlanıyordu. Kedi-kızlardan."

"Yani kedi giysileri giymiş kızlar mı demek istiyorsun?" dedi Stephanopoulos.

"Bakın," dedi Smith. "Ben o zamazingoları bilmiyorum ve hiçbir zaman da bilmek istemedim ama kedi gibi giyinmiş kızlar demek istiyorsanız, hayır. Benim duyduğum öyle bir şey değildi. Benim duyduğum bunların hilkat garibesi gibi bir şeyler olduğuydu."

* Japonya'ya özgü çizim sanatıyla çizilen çizgi romanlar. (ç.n.)

"O buralarda mıydı?" diye sordu Stephanopoulos.

"Kim?" dedi Smith.

"Büyücü," dedi Stephanopoulos. "Siz gurbette hasret çekip buraya geri döndüğünüzde yani."

"Hayır, yoktu," dedi Smith. "Döndüğümde bunu özellikle etraftan sordurmuştum, buralarda olsaydı Manchester'a gidecektim."

"Manchester mı?" dedim. "Gerçekten mi?"

"Manchester'ın yeterince uzak olmadığını düşünseydim, Blackpool da olabilirdi."

"Ama o da mı gitmişti buralardan?" diye sordum.

"O konuda zırnık bile öğrenemedim," dedi.

Bunun üzerine Stephanopoulos şansını denedi ve "Pekâlâ," dedi. "O zaman Jerry Johnson'ı kim öldürdü?"

"Bilmiyorum," dedi Smith. Bacağının titremesi intikam alır gibi geri dönmüştü.

"Büyücü mü?" diye sordu Stephanopoulos.

"Bilmiyorum," dedi Smith.

"Siktiğimin Büyücüsü müydü?"

Smith'in başı sağa sola seğirmeye başladı. "Ne sorduğunun farkında değilsiniz," dedi.

"Seni koruyabiliriz," dedi Stephanopoulos.

"Siz büyü konusunda ne bildiğinizi sanıyorsunuz, ha?" dedi Smith. "Bir şey bildiğiniz yok."

"Göster ona memur bey," dedi Stephanopoulos.

Elimi açıp bir ışık küresi yarattım. Daha da etkili olsun diye içine bolca kırmızı renk, biraz bulanıklık ve bir de titrekleme koydum.

Smith buna yüzünde şaşkınlıkla karışık minnet dolu bir ifadeyle baktı.

"Biz neden bahsettiğimizi biliyoruz," dedim. Mahalli elektrik şebekesini patlatması daha az olası olduğu için, düşük enerji gösterisinin bir örneği olarak bu varyasyon üzerinde epeydir çalışmaktaydım. Ona rağmen ses kaydediciye en-

dışeli bir bakış attım ve işi sağlama bağlamak için onu hemen kapattım.

Smith gözlerini bana dikerek, "Ne bu ya?" dedi. "Şimdi de büyüyle uğraşan polisler mi çıktı başımıza? Ne zamandan beri?"

"Bow Sokağı'ndan beri," dedim.

"Pekâlâ," dedi Smith. "Peki, Tarlakuşu Larry'nin kellesi uçurulduğunda sizler neredeydiniz?"

Bu iyi bir soruydu. Bir boş vaktinde bu soruyu Nightingale'e sormalıyım diye düşündüm.

"O yetmişli yıllarda olan bir şeydi," dedim. "Şu anda ise şimdiyi yaşıyoruz."

"İsterseniz Marbella'ya yine geri dönebilirsiniz elbette," diye ekledi Stephanopoulos bana destek vermek için.

"Ya da Manchester'a," dedim.

"Blackpool da olabilir," dedi Stephanopoulos.

"Aydınlatmalar arasında bir bürlesk de orada yapardınız," dedim.

"Bir herif daha vardı," dedi Smith aniden. "Bir lanet olası büyücü daha. Onun nereden geldiğini bilmiyorum. Bir bakıyorsunuz oradaydı, bir bakıyorsunuz yok oluyordu."

"O ne zaman çıktı ortalığa?" diye sordum.

"Yazın," dedi Smith. "Covent Garden'daki o yangından birkaç hafta sonra."

"Siz onu gördünüz mü?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. "Hiçbir şey görmedim ben," dedi. "Kimse de bir şey demiyordu bu konuda zaten."

"İyi de oralarda olduğunu nereden biliyordunuz?" diye sordu Stephanopoulos.

"Siz modern polisler her şeyden haberdar olduğunuzu sanıyorsunuz," dedi Smith. "Burası Soho, burası benim bölgem, benim muhitim. Ben bir kaplan gibiyim. Bölgemde bir şey değiştiğinde hemen bilirim onu. Kahretsin! Biri paket yemek

* Kara havuz anlamına gelen Blackpool'a yapılan bir karanlık-aydınlık göndermesi. (ç.n.)

satan yeni bir Çin lokantası açsa ya da evet efendim, oraya buraya gizlice birtakım kötülükler sızsa benim haberim olur, ben hissederim." Bize acır gibi baktı. "Eski tip polisler, hatta Johnson gibi bir mankafa bile öyleydi. Bir melanetin geldiğini onlar da hissederdi."

"Ve birilerini hırpalamak için etrafta dolanırlardı, öyle değil mi?" dedi Stephanopoulos.

Smith omuzlarını silktilti. "Başka ne işe yararlar ki?" diye sordu.

"Peki, neden sızıp gitmediniz?" diye sordum.

"Ben artık üzerime vazife olmayan hiçbir şeye bulaşmıyorum ve çok farklı bir müşteri grubuna hizmet ediyorum, artık koşer oldum," dedi. "O yüzden neden korkayım ki? Ayrıca sahip olduğum her şeyi işime yatırdım."

"O zaman ne değişti ki?" diye sordum.

"Sanırım siz," dedi. "Geçen sefer siz tam gitmiştiniz ki elini kolunu sallaya sallaya o geldi ve sizin oturduğunuz aynı koltuğa oturdu."

"Kim oturdu?" diye sordu Stephanopoulos.

"İşte, asıl sorun o ya," dedi Smith. "Bilmiyorum. Sesini hatırlıyorum, neler söylediğini de ama yüzünü hiç hatırlamıyorum."

"Yüzünü nasıl olur da hatırlamazsınız?"

"Siktiğimin anahtarlarınızı nereye koyduğunuzu unuttuğunuz hiç olmadı mı sizin?" diye sordu Smith. "Onun gibi bir şey. Orada olduğunu biliyorum, benim karşıma geçip oturduğunu da ama kahretsin, neye benzediğini hiç hatırlamıyorum."

"Bu kişinin yeni büyücü olduğunu nereden biliyordunuz peki?" diye sordu Stephanopoulos.

"Sağır mısınız siz?" dedi Smith. "Benim geri zekâlı filan olduğumu ya da delidana hastalığına tutulduğumu mu sanıyorsunuz? Adamın yüzünü hatırlamıyorum diyorum size. Bu sizce anormal bir şey değil mi?"

* Arınmış, içinde katkı maddesi olmayan. (ç.n.)

Stephanopoulos bana bir bakış attı ama ben de omuzlarımı silkmekle yetindim. Büyü açısından baktığımızda bu iş bana ödenen parayı aşmaya başlamıştı. Ayrıca ilgilendiğim bu iki vakanın iç içe geçmeye başladığı gibi beni ürperten bir his kaplamıştı içimi.

"Sayın Bay Yüzü-Unutulan sizden ne istedi o gün?" diye sordum.

"Sizin de peşinde olduğunuz o piliçle ilgili şeyler sordu," dedi Smith.

"Peggy'yle mi?"

Başını evet der gibi salladı. "Onunla ilgili ne bildiğimi, sizinle ilgili neler bildiğimi, Tarlakuşu Larry'nin sosyeteye takdim edildiği akşam orada olup olmadığını filan sordu. Olaya bu ismi vermişti; *sosyeteye takdim edilmesi* diyordu."

Stephanopoulos'un gerildiğini hissedebiliyordum. Peggy'nin kim olduğunu öğrenmek istiyordu ama bir polis görüşmesindeki ikinci tartışmasız kural, polisin kendi aralarında tek bir cephe oluşturmasıdır. Bir zanlının karşısında birbirinize soru sormamanız gerekir. Teknik olarak öyle bir şey zaten ilk kuralın da —asla bilgi vermeyin kuralının— ihlali anlamına gelir. Ama biz polisiz ve işleri basite indirgemeyi severiz.

"Bu adamın o eski Büyücü olmadığından emin misiniz?" diye sordu Stephanopoulos.

"Ne diyebilirim ki?" dedi Smith. "Gençti ve sosyetik görünümlüydü, bildiğim o kadar."

"O eski Büyücü'nün gece kulübü neredeydi?" diye sordum.

"Bilmeseniz daha iyi olur," dedi Smith.

"Smithy, şu işe bakın ki bilmek istiyorum, hem de çok," dedim.

Çok büyük bir aksilikle karşı karşıya kalmadığınız takdirde, yollarda öyle gezine gezine gidip bir evin kapısını tekmeleyemezsiniz. Her şeyin ötesinde, bir kapıyı tekmelemek de aslında kolay bir iş değildir. Bunu son denediğimde ayak parmak-

larımdan birini kırmıştım. Ticari yerlere girmek genellikle özel evlere girmekten daha zordur. O yüzden önce uzman bir bas-kın ekibi bulduk ve o gün öğleden sonrası için onları tuttuk. Bu da bize Alexander Smith'le yaptığımız görüşmenin özenle seçilmiş bölümlerini kullanarak, 1984 Polis ve Kriminal Delil Yasası'nın 8. Maddesi gereğince, arama izni başvurusu yapmak için yeterince vakit bıraktı. Bize diyorum ama tam teşekküllü bir cinayet masası ekibiyle çalışmanın avantajlarından biri de Stephanopoulos'un buyruğu altında çalışan ve evrak işlerini onun için yapan sürüyle kölesi olmasıydı. Onlar çalışırken ben ve o esaslı bir içki içmek için Burlington Arms'a çekildik, bunu hak ettiğimizi düşünüyorduk.

O adamsendeci eski günlerde, polislerin gittiği doğru düzgün bir barın zemini muşambayla döşenmiş, duvarlarındaki ahşap kaplamalar nikotin lekeleriyle dolu ve pirinç aksesuarlar da kimse değiştirme zahmetine katlanmadığı için antika görünümlü olurdu. Ama zaman değişmişti; artık üst kattaki yemek odasında, zorlu bir sorgulama sabahının sonrasında Scrumpy Jack marka elma şarabıyla çok iyi giden, içinde kocaman patates parçaları olan, soğan soslu, orta karar bir Cumberland sosisi yemeği bile sipariş edebilirdiniz. Stephanopoulos pırasa çorbası sipariş etti, yanına da roka salatası ve malt viskisi istedi. O arada ben köşede bir karaoke makinesi olduğunu fark ettim ve ne kadar kullanıldığını merak ettim.

"Buraya yarışma gecelerinden birinde gelmelisin," dedi Stephanopoulos. "Kulüpler ve Kötü Alışkanlıklar ekibi ile Sana Eserleri ve Antikalar ekibinin arasındaki yarışmalar hep çok çekişmeli geçer; bir keresinde kavga çıktığı için *I Will Survive** şarkısı yasaklanmıştı. Hadi, şimdi bana soruşturmalarını anlat."

Ona ölen cazcılardan ve bunlardan beslenen, kim oldukları bilinmeyen kişi veya kişileri bulma çabalarımdan bahsettim.

* *Hayatta Kalacağım* (ç.n.)

"Caz vampirleri," dedi Stephanopoulos.

"Keşke onları bu isimle tanımlamaya başlamasaydım diyorum," dedim. "Sence bu Büyücü onlardan ne istiyor olabilir?"

"Bilmiyorum," dedim. "Kölelik konusunu incelemeden önce biraz daha bilgiye sahip olmamız gerek."

Bu oldukça ekşi suratlı bir kölenin polis memuru suretinde içeri girdiğini ima etmek için kullandığım bir cümleydi. Köle, elinde bir arama yetki belgesiyle geldi ve bunu patronuna takdim etti. Stephanopoulos onun dışarı çıkmasını bekledi ve bana ondan sonra bu baskın durumunu nasıl yönetmemiz gerektiğini sordu.

Kapıyı nazikçe tıklatıp nazikçe ricada bulunmadığınız müddetçe, bir arama yetki belgesini kullanmak için temelde iki yol vardır. Bunların ilki geleneksel hızlı hareket etme kuralıdır. Kapıyı kırarsınız, *polis* ve *herkes yere yatsın* diye bağırır ve siz bağırır bağırılmaz yüzükoyun yere yatmamakta direnenleri bir güzel tekmellersiniz. İkinci yöntemin de resmî bir ismi yoktur ama sivil kıyafetle ön kapıya yanaşır, onu sert bir darbeye göçertir ve acayip inatçı bir pazarlamacı grubu gibi içeriye dalarsınız. Nasıl bir belaya bulaşacağımızı bilmediğimiz için, ben bu ikinci yöntemi önerdim.

"Her ihtimale karşı yedekte birilerini bulundursak iyi olur," dedim.

"Bunu söylemesi senin için kolay," dedi. "Fazla mesai ödemeleri senin cebinden çıkmıyor." Viskisini bitirdi.

"İlk kim gidecek?"

"Ben," dedim.

"Sen öyle san."

Sonunda uzlaştık ve ikimiz birden aynı anda gitmeye karar verdik.

1950'li ve 1960'lı yıllarda Soho'daki mülkler satın alınabilecek gibiydi. Sonuçta kim sisli puslu Londra'nın göbeğinde yaşamak isterdi ki? Orta sınıftan kişiler yeşil banliyölere kaçıyor, işçi sınıfıysa Essex ve Hertfordshire'ın ıssız bölgelerinde

kurulan yepyeni şehirlere gönderiliyordu. O vakitler *bantus-tan*^{*} sözcüğü henüz icat edilmemiş olduğu için bunlara *yeni şehirler* deniyordu. Ayakta kalan mesken stoğunun büyük bir bölümünü oluşturan Regency Dönemi sıraevleri, dairelere ve dükkânlara bölünmüştü; bodrum katları da kulüpler ve barlar oluşturacak şekilde genişletilmişti. Gayrimenkul fiyatları yükselmeye başlayınca, evleri iyileştiren kişiler bombalanmış yerleri ve metruk binaları herkesten önce ele geçirdiler ve bunların yerine, 1970'leri bugünün mimari şaheserlerinin parlak esin kaynağı hâline getiren o eciş bücüş beton yığınları inşa ettiler. Ne yazık ki fütürizm yanlıları için Soho pek o kadar kolay pes edecek bir yer değildi. Oradaki mülk edinme durumu ucu nerede olduğu belli olmayan karmakarışık bir yumaktı; ayrıca mülk sahipleri eski kafalı, inatçı kişilerdi ve gelişmeyi engelleyen yolsuzluk da almış başını gitmişti. Bu durum, İngiliz şehirlerinin tarihi merkezlerini devasa açık hava tuvaletleri hâline getirmekle ilgili o tuhaf dürtü hafifleyene kadar devam etmişti. Mülkleri iyileştiren o kişiler şimdi bile sahtekâr çeteler oluşturmayı sürdürmektedir. Onlara kazık atmak isterseniz, durumunuz el verdiği takdirde yapmanız gereken şey mülkünüzü boş bırakarak metruk sayılmasını ve o yüzden yıkılmak zorunda kalmasını sağlamaktır.

Hedefimizde olan bina da böyle bir yerdı. Bir Food City mini marketi ile Brewer Sokağı'ndaki bir seks dükkânının arasında sıkışmış olan bu bina, komşu binalara göre oldukça harap ve ihmal edilmiş durumdaydı. Kirli camlar, kararmış duvarlar ve boyası dökülmüş kapı çerçeveleri. Arama izni alma sürecinin bir parçası olarak Stephanopoulos'un kölelerinden biri, bir gayrimenkul araması yapmış ve şirketlerin mülk edinme konusunda yaptığı tipik bir üçkâğıtçılığı ortaya çıkarmıştı. Her parçanın ayrı ayrı incelenmesini bekleyemeyeceğimizden, arama iznini o yüzden tüm bina için almıştık.

* Bir devlet içinde sözde özerkliğe sahip ama ekonomik açıdan bağımlı ve güçten yoksun etnik bölge. (ç.n.)

İçeri girmeden önce her ihtimale karşı gümüş rengi, sah-te plakalı bir Astra'nın içinde oturup bir saat kadar bekledik. Binaya kimse girmede ve dışarı çıkan da olmadı. Bütün takım-ların pozisyon almış olduğunu kontrol ettikten sonra Stepha-nopoulos, *içeri girin* emrini verdi.

Hepimiz arabalarımızdan indik ve yan yan yürüyerek yan kapıya kadarki yüz metreyi aştık. Baskın ekibinden deneyimli olduğu belli olan bir kişi, yakın mesafe dövüşünde kullanılan türden yirmi kiloluk bir koçbaşını^{*} sallayarak kapıya vurdu ve onu tek sallayışta açmayı başardı. İçeriye ilk olarak elin-de dikdörtgen şekilli plastik bir kalkan olan bir ekip arkadaşı, onun arkasından da elinde ateş etmeye hazır bir tabanca tu-tan üçüncü bir kişi girdi. Tabanca mülk sahibinin bir köpeği olması olasılığına karşıydı ama çok kişiyi üzdüğü için bizler bu konudan bahsetmeyi sevmeyiz.

Ben ve Stephanopoulos onların arkasından içeri daldık. Baskın ekibinden olmadığımız için yine de içeriye ilk giren biz sayılırdık. Merakınızı gidermek için söyleyeyim, ceketle-rimizin altına bıçaklı saldırıya karşı koruyucu yeleklerimizi giymiş ve kemerlerimizin altına katlanabilen ciplarımızı yer-leştirmiştik. Kapının gerisinde kapalı bir iç kapısı olan pence-resiz bir koridor ve sağ tarafta da aşağıya iki taraftan da inen bir çifte merdiven vardı. Işığı açmak istediğimde kırk vatlık karartılmamış bir ampulün verdiği loş ışıkla ödüllendirildik. Duvarlar tavana yakın olan yerleri pul pul kalkmış olan altın ve kırmızı renkli eski tip floklu duvar kağıdıyla kaplıydı.

Stephanopoulos baskın ekibinden bir uzmanın omzuna birkaç kez hafifçe vurarak kapıyı gösterdi. Bu kişi koçbaşını bir kere daha savurdu ve kapı açılınca kalkanlı ve tabancalı ekipler yukarı çıktı. Onları cinayet masası ekibinden ve ye-rel Taktik Destek Ekibi'nden beş altı kişi takip etti. Görevleri Stephanopoulos ve ben aşağıya inerken binanın üst katlarını güvenli hâle getirmektir.

* Koçbaşı: vurarak kapı kırmaya, aralamaya ya da duvar yıkmaya yarayan alet. (ç.n.)

Elimdeki feneri merdivenin karanlık derinliklerine doğru tuttum. Basamaklar sinemalarda ve ilkokullarda görebileceğiniz, kolayca eskimeyen türden ve floklu duvar kâğıdına uyum sağlayan altın ve kırmızı renklerdeki kısa tüylü sentetik halılarla kaplıydı. Birden içime kötü bir şey olacaktı gibi bir his geldi. Bu *vestigia* olabilirdi ama insanın tüylerini ürpertecek kadar karanlık olan merdiveni inmemek için makul bir isteksizlik hissediyor olmam da mümkündü.

Ekibin, binanın yukarısına çıkarken yapı gereçleri satan bir dükkânın içinde gezinen yavru filler gibi çıkardıkları sesleri duyabiliyorduk. Stephanopoulos bana baktı, ben tamam anlamında başımı salladım ve birlikte aşağı inmeye başladık. Teknik Çözümler Grubu'ndan edindiğimiz iki adet ağır hizmete uygun fenerin ışığı birinci sahanlıkta bir bilet gişesi olduğunu gösterdi. Onun yanında, önünde bir tezgâh olan penceresiz küçük bir girinti ve onun arkasında da bir vestiyer olduğunu sandığım derin ve geniş bir karanlık vardı. Köşeden sonra ne olduğunu bir an önce görebilmek için aşağıya âdeta duvarı kucaklayarak ve çok dikkatli bir şekilde indim, üstüme bir şeyin zıplamasından ciddi şekilde korkuyordum. Bir süre sonra merdiven ters yöne gitmeye ve daha da karanlıklara doğru inmeye başladı. Sahanlığın en uç kısmında üzerinde İŞİ OLMAYAN GİREMEZ yazılı bir kapı vardı. Burnuma küf ve çürümüş halı kokusu geliyordu, bu da çok cesaret vericiydi doğrusu. Vestiyer tezgâhının üzerinden eğilip fenerimle içeriyi aydınlatım ve orada fazla derin olmayan L şekilli bir oda olduğunu gördüm. Odada giysi asmak için sürüyle ray ve boş askılar vardı. Tezgâhın üzerine tırmanıp içeriyi kontrol ettim. Uzun süreden beri unutulmuş herhangi bir palto ya da çanta filan yoktu ama yerde kâğıt parçaları duruyordu. Onlardan birini aldım. Bu, müşterilerden birinin elinde kalan bir bilet parçasıydı. İçeri girip personel kapısına gittim. Kapıyı açınca merdivenlerden aşağı temkinli bir şekilde bakmakta olan Stephanopoulos'u gördüm.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım.

Parmaklarını şaklattığı anda delil torbalarını taşıyan, cina-yet masasından eldivenli iki dedektif patır patır merdivenden inmeye başladı ve Stephanopoulos onlara personel kapısını gösterince vestiyer odasını daha iyi incelemek için bir görev duygusuyla yanımdan marş marş geçtiler. Bunlardan biri, deri bir motosiklet montu giymiş ve başında siyah renkli, etkileyici bir hicap olan Somalili genç bir kadındı. Ona baktığımı gö-rünce gülümsedi.

"Müslüman bir ninja," dedi.

Polisler bir binaya girerken normal olarak çok gürültü yap-maya çalışırlar çünkü eğer muhatabınız bir psikopat değilse, tutuklanma potansiyeli olan bir kişiye aptalca bir iş yapma-dan önce seçenekleri enine boyuna tartma fırsatı tanımanız daha iyi olur. Ama bu kez işimizi sessizce yapmak istiyorduk, bu mesleğimiz gereği yaptığımız bir şey değildi; bunun nede-ni aşağı inerken olabilecek *vestigia*'yı kaçırmak istemememdi. *Vestigia*'nın ne olduğunu Stephanopoulos'a anlatmaya çalış-tım ama anladığını hiç sanmıyorum. Yine de benim önden gitmeme büyük bir hevesle izin verdi.

Fenerimin ışığı bana her şeyden önce basamaklardan in-dikçe daha da belirgin hâle gelen maun ve pirinçten yapılmış olan dolabın yere yakın kısmını gösterdi. Camdan bir kasanın önünde ve arkasında çift taraflı bir yansıma vardı. O anda çok saçma bir şekilde gece kulübünün girişinin tam ortasına koyulmuş olan bir fal makinesine bakmakta olduğumu fark ettim. Fenerimin ışığını odanın içinde gezdirdim ve bir barı, masaların üzerine istiflenmiş sandalyeleri ve daha ilerideki kapı boşluklarının dikdörtgen şekilli karanlıklarını görür gibi oldum.

Vestigia o anda kendini belli etti: Zihnimden şimşek gibi geçen imgeler arasında bir güneş ışığı, sigara dumanı ve yeni deri koltuklar vardı. Burnuma benzin ve pahalı bir kolonya kokusu geliyor ve kulaklarımda Rolling Stones grubunun söy-

lediği *I Can't Get No Satisfaction* şarkısı çınılıyordu. Geriye doğru hızla birkaç adım attım ve fenerimi dolaba doğru tuttum.

Fal makinesinin içindeki manken alışık olduğumuz türden, sadece başı ve omuzları olan türden değildi. Kafası doğrudan, pirinçten bantlarla güçlendirilmiş saydam camdan yapılmış bir direğin üzerinde duruyordu. Kısaltılmış boynundan tatsız bir şekilde akciğere benzeyen iki adet kösele görünümlü torbacık çıkıyordu. Kafanın üzerinde zorunlu olan pandomimci türbanı vardı ama o tür kafalar için standart olan bahçe küreği şekilli sakal ve kalemle çizilmiş bıyıkları yoktu. Derisi mumla kaplı gibiydi ve tümü insanı rahatsız edecek şekilde gerçeğe benziyordu çünkü elbette gerçektir.

"Sanırım bu Tarlakuşu Larry," dedim.

Stephanopoulos yanıma geldi. "Ah, aman Tanrım," dedi. Cebinden bir sabıka fotoğrafı çıkardı. Bu tahminimce Tarlakuşu Larry'nin azılı suçlu döneminden kalma bir eserdi. Kafayla karşılaştırmak için bunu yukarı kaldırdı.

"Hayattayken daha iyiymiş," dedim.

O anda yine bir içime doğma durumu oldu. Bu tuhaf bir şekilde Nightingale'in bana bir *forma* ya da büyü öğrettiği zaman hissettiğim şey gibiydi. Bir şeyi zihnimin köşesinde kısıtma hissiydi ama bu daha farklıydı. Bir saat düzeneği gibi bir pırlama ve tınlama sesi çıkarıyordu.

Nitekim saat düzeneği çalışmaya başladı ve Larry'nin boynundan çıkan torbacıklar cılız bir hırıltı sesi çıkararak şişmeye başladı. Bu arada ağzı da şaşırtıcı biçimde beyaz olan dişlerini gösterecek şekilde açıldı. O anda boğazındaki kasların titrediğini gördüm. Ondan sonra konuşmaya başladı.

"Tüylər ürpertici zevklerin dünyasına, biriniz ve hepiniz hoş geldiniz," dedi. "Yorgun seyyah bağnazlık kaftanını üzerinden çıkarsın, burjuva ahlakının korseseinin bağlarını çöz-

* Tatmin Olamıyorum (ç.n.)

sün ve midesini bu hayatın ona sunduğu her bir şeyle tıka basa doldursun.”

Gizli düzenek bir tıngırtı ve pırlama sesiyle torbacıkları bir kere daha havayla doldururken ağız konuşmayı sürdürdü.

“İsa aşkına, lütfen beni öldürün,” dedi Larry. “Lütfen beni öldürün.”

Eğlence Diyarı

Stephanopoulos elini omzuma koydu ve beni merdivenin dibine doğru çekti.

"Patronunu ara," dedi.

Larry'nin torbacıkları üçüncü kez şişti ama bunun ölmek için yalvardığı için mi yoksa indirimli mal standında enfes atıştırılmalık olduğunu hatırlatmak için mi olduğunu asla anlamadık; oradan sadece bir metre kadar uzaklaşmıştık ki ağız kapandı ve torbacıklar çok tatsız bir ıslık sesi çıkararak söndü.

"Peter," dedi Stephanopoulos. "Patronunu ara."

Airwave'imi denedim –şaşırtıcı bir şekilde sinyal verdi– ve Budala'yı aradım. Nightingale açtı. Ona gözlerimin önünde durmakta olan şeyi tarif ettim.

"Geliyorum," dedi. "Başka hiçbir şey yapmayın. Hiçbir şey dışarı çıkmasın."

Anladığımı söyledim ve telefonu kapattım.

"Orada iyi misiniz patron?" diye seslendi biri yukarıdan. Bu, hicaplı polis kızdı, Somalili ninja kız.

"Yukarıya çıkınca durumu açıklığa kavuşturacağım," dedi Stephanopoulos. "Sen aşağıda idare edebilecek misin?"

"Evet," dedim. "Larry kadar mutlu olurum herhalde."

"Aferin sana," dedi. Omzuma birkaç kere pat pat vurduktan sonra yukarıya gitti.

"Buraya biraz ışık gönderseniz iyi olur," diye bağırdım arkasından.

"Hemen bakacağım," diye yanıt verdi.

Fenerimi, ışığı Larry'nin dolabına kadar iyice gösterebilsin diye az bir açıyla aşağıya doğru tuttum. Şükür ki Larry'nin yüzü bir gölge hâlini almıştı. Tam o anda gerideki karanlıktan gelen belli belirsiz bir parıltı çarptı gözüme. Işığı oraya doğru tutunca barın arkasında bir dizi şişe olduğunu gördüm. Aynı anda da sanki biri nefes alıyormuş gibi bir ses geldi kulağıma. Feneri Larry'ye doğru çevirdim ama o da torbacıklar da orada kıpırdanmadan duruyorlardı.

Nightingale oradan hiçbir şeyin dışarı çıkarılmamasını söylemişti. Keşke bunu söylemeseydi ya da en azından dışarı çıkarılmamasını istediği şeylerin ne olduğunu söyleseydi diye düşündüm.

Bu arada büyüünün ölü bir insanın etini bozulmadan ne kadar süreyle koruyabileceğini de merak ediyordum. Larry'nin kafası salamura edilmiş ya da bir av hatırası gibi içi doldurulmuş olabilir miydi? Beyni kafanın içinde miydi? Eğer öyleyse nasıl ve neyle besleniyordu? Doktor Walid bir keresinde pamuklu çubukla Nightingale'den kan ve hücre örnekleri almıştı ama bunlar kültür ortamında tam da kırk yaşlarındaki bir adamdan bekleneceği şekilde büyümüşlerdi. Ona nehir tanrılarının herhangi birinden kültür alıp almadığını sorduğumda gülmüş ve dilediğim her zaman bunu yapabileceğimi söylemişti. Öte yandan, Molly'den bu konuda bir bağış yapmasını hiçbirimiz düşünemezdik bile. Doktor Walid'in teorisine göre bu iş, her ne şekilde işliyorsa, tüm beden düzeyinde işliyordu. Yani hücreler bedenden fiziken ayrıldığı anda onları genç tutan nasıl bir şeyse, onu kaybediyorlardı.

"Ya da yinelenme hatalarını giderme özelliğini," demişti Doktor Walid. "Ya da bana kalırsa bilgi yitimini geri çevirme özelliğini. Bu da çok sinir bozucu bir şey."

Ash, Thames'e girdiğinde neredeyse ölmüştü ama şimdi

bana gelen güvenilir bilgilere göre Chelsea'de gezinip duruyor ve üst sınıftan kimseler gibi ata binme veya avcılık yapma gibi etkinliklere katılarak ortalığı kırıp geçiriyordu. Göğsündeki ciddi kas hasarını bir şey iyileştirmişti. Bu onda mümkün olduğuna göre Lesley'nin yüzünde de mümkün olamaz mıydı? Belki de Lesley haklıydı, büyüünün bozduğunu ancak büyü düzeltebilirdi.

Tam o anda Larry'nin dolabının arka tarafındaki karanlıktan bir ses geldi. Bu, bir fareden gelemeyecek kadar düzenli olan bir tırmalama sesiydi. Fenerimi o tarafa doğru tuttum ama görebildiğim tek şey masaların ayaklarının arasında dolaşan birtakım karman çorman gölgelerdi. Larry'nin bana bakan gözleri ışıltılar saçıyordu ve camdan yapılmışa da hiç benzemiyorlardı.

Aynı tırmalama sesini bir kere daha duydum.

Airwave'imi açarak Stephanopoulos'a Nightingale'le ilgili olarak elinde tahmini bir gelme saati olup olmadığını sordum. Bir de taşınabilir bir ışık kaynağı göndermelerini istedim. Airwave'lerde dijital sistem kullanıldığı için benzer el telsizlerinde olan tuhaf parazitler onlarda olmuyordu. Onun yerine konuştuğunuz kişi rasgele aralıklarla konuşmadan düşebiliyordu. Anlayabildiğim kadarıyla Stephanopoulos bana on dakikaya kadar *bir şey* olacağını ve olduğum yerde kalma-mı söylemişti.

Tırmalama sesi o anda yine başladı.

Airwave'in pillerini çıkardım, telefonu kapattım ve Larry'nin dolabının gerisindeki fuayeye doğru süzülerek giden güzel bir ışık küresi yarattım. *İmpello*'da ustalaştığınız anda etrafta dolaştırdığınız şey her neyse, onu dilediğiniz şekilde yönlendirmeyi de öğrenirsiniz ama bu ustalık isteyen bir iştir. Uzaktan kumandalı bir uçağı ayak parmaklarınızla işletmeye benzer biraz. Bu ışık küresi de dolabın etrafında bir kavis çizerek dolaşırken Larry'nin gözleriyle onu takip ettiğini fark ettim. Daha iyi kontrol edebilmek için ona bir daire çizdirip yanıma getirmeye

çalıştım ama sadece hızının azalmasını ve dingildemesini sağlayabildim. Onun olduğu yerde kalması için gözlerimi kapatıp odaklanmak zorunda kaldım ama gözlerimi açtığım anda fua-yeyi ilk kez iyi bir şekilde görebildiğimi fark ettim.

Tüm duvarlar altın ve kırmızı renkli parlak havlı duvar kâğıdıyla kaplıydı. Ayrıca kulübün içlerine doğru giden kemerli geçitlerin yanlarından kırmızı kadifeden yapılmış kalın perdeler sarkıyordu. Lekeli çam ağacından yapılmış ve üstlerinde BAY ve BAYAN yazılı olan sağ taraftaki kapılar soluk bir şekilde parılıyordu. Barın arkasında da üzerine vuran yansımadan barın alt tarafından pusuya yatmış herhangi bir şey olmadığını görebildiğim aynalı bir duvar vardı.

Babam işte buna benzeyen gece kulüplerinde çalmıştı. Ben de buna benzer kulüplerde takılmıştım. Birden burnuma gelen küf kokusuna rağmen perdelerin ne kadar şüphe çekici bir şekilde iyi durumda olduğunu fark ettim. Sonra bir aydınlatma armatüründen sarkan herkesin bildiği ama artık pek bulunmayan türden, neon şekilli az ışık veren bir floresan ampul gözüme çarptı. Bu tür ampuller 1970'li yıllarda piyasada kesinlikle bulunmuyordu. Demek ki son sıralarda buraya bir gelen olmuştu. Üstelik bu kişi yeni ampuller almak için para sarf etmeyi göze almış ve buraya yeterince sıklıkla gelmesi gerektiğini düşünmüş olmalıydı.

Tırmalama sesi yeniden başlayınca bu kez fuayenin en ucunda, kemerli geçitlerin gece kulübünün geri kalan kısmından perdelerle ayrıldığı yerde bir hareket görür gibi oldum. Perdelerde sanki biri tekme atıyormuş gibi tuhaf kıpırtılar vardı. Işık küremi sağa kaydurdım ve perdelerin altından bir kadına ait olduğunu sandığım iki insan bacağının çıktığını gördüm. Bu bacaklardaki çorapların rengi de aynen duvar kâğıtları gibi parlak kırmızıydı. Bacaklardan tekinin ayağında aynı renkten sivri burunlu ve yüksek ökçeli bir ayakkabı vardı.

Fenerimin titrek ışığı yaklaşınca bacakların tekme atar gibi kasılarak yaptığı mekanik hareketler bana korkunç bir şekilde

okulda kurbağalarla gerçekleştirdiğimiz ilk biyoloji deneylerini hatırlattı. Topuklarının haliya çarparken çıkardığı trampet sesinin dışında ortalıkta insana ait diyebileceğimiz hiçbir ses yoktu. Perdeler yüzünden bacakların üst kısmından yukarısı görünmüyordu, tabii daha yukarıda bir şey var idiye eğer.

Bir insanın başı dertte olabilirdi ve benim görevim de bacaklarıma öne doğru bir adım attırabildiğim takdirde, öyle olup olmadığını kontrol etmektir. Tam o sırada bacaklar daha güçlü bir şekilde tekmelemeye başladı. Bu arada ben de ışık küresinin sönmeye yüz tuttuğunu ve daha kırmızı bir ton aldığını fark ettim. Artık ışık topları konusunda oldukça deneyimli sayılırdım ve *forma*'yı ben kendim değiştirmedeğim takdirde normal olarak asla renk değiştirmediklerini biliyordum. Benzer bir şeyi daha önce Kaptan de Veil'in hortlağını *beslerken* de yaşamıştım. Bu konuda yapabileceğim en iyi tahmin, büyüünün gücü azaldıkça ilk başta kısa dalga boyu ve daha yüksek enerjisi olan ışığın kaybolduğu şeklindeydi. Gerçi olayı bu şekilde açıklamak onun gerçek hayatta nasıl berbat bir etki yarattığını anlatmakta yetersiz kalıyor.

Bacaklar daha hızlı bir şekilde tekmelemeye başlayınca o tek ayakkabı da fırladı ve dönerek gölgelerin içinde kayboldu. Işık daha da loşlaşmıştı, buna rağmen kendimi bir türlü adım atmaya ikna edemiyordum.

"Kapat onu Peter," dedi Nightingale arkamdan. Işık küresini söndürdüm ve bacaklar anında tekmelemeyi bıraktı. Nightingale delil toplama takımlarını kamera çantalarının içinde taşıyan noddı giysili bir grup ciddi görünümlü adli up görevlisiyle birlikte gelmişti. Onların arkasında da biri Somalili ninja kız olmak üzere, cinayet masasından iki kişi vardı. Bunlar da taşınabilir ışıldakları en alt kata indirmek için merdivenlerde mücadele veriyorlardı. Nightingale'in kendisi de noddı giysileri içindeydi. Bu benim onun bugüne kadar giydiğini gördüğüm en modern giysiydi ama bu bile onun 1950'lerin siyah beyaz, klasik bilimkurgu filmlerinden fırla-

miş bir kahraman gibi görünmesini engellemiyordu. Gümüş topuzlu bastonlarından biri sağ elindeydi ve omuzlarından bir rulo naylon halat sarkıyordu.

"Hayvanları besleme," dedi Nightingale.

"Orada canlı bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bu bizim araştırıp bulmamız gereken bir şey," dedi.

Adli tıp ekibi ışıkların kurulmasına yardım ederlerken, Nightingale dağcıların kullandığı koşum takımını üzerine geçirdi. Halatın bir ucunu kendisine bağladı, ruloyu bana verdi. Yakınına gelmemi işaret etti ve diğerlerinin duymaması için alçak sesle konuşmaya başladı.

"Bubi tuzaklarının olma olasılığı var," dedi. "Eğer halat gevşerse, onu beni yukarıya çekmek için kullan. Ama hiçbir koşulda benim arkamdan gelme. Benim baş edemediğim bir şey senin kesinlikle mahvına neden olabilir. Buraya kadar açık ve net mi?"

"Hem de nasıl..."

"Buradan, benden başka bir şeyin de kaçmaya çalışması olasılığı var," dedi. "O şey bir şekilde bana benzeyebilir, hatta benim bedenimin içine girmiş bile olabilir ama ben senin aradaki farkı anlayacağından eminim. Anladın mı?"

"Öyle bir şey olursa?"

"Öyle bir şey olursa, durumu diğerlerinin kaçabileceği vakte kadar..." dedi ve adli tıp ekibine ve diğer polislere bakıp onaylar gibi başını sallayarak, "idare edeceğine güveniyorum," diye devam etti. "Tüm gücünle vur ona ama tabii garanti olmasını istiyorsan tavanı onun başına indirmelisin."

"Yani sizin başınıza demek istiyorsunuz."

"O şeyin içindeki kişi ben olmayacağım," dedi Nightingale. "O yüzden duygularım incinir diye korkma."

"Bunu söylediğiniz iyi oldu," dedim. "Bu işi durdurmak için yaptığım kahramanca mücadeleden ölmeden çıktığımı varsayalım, daha sonra ne olacak?"

Nightingale bana mutlu bir bakış attı. "Purley'deki vampir yuvasını hatırlıyor musun?"

Orası vampirlerin yaşadığı ya da hortladığı yerdı ya da her ne yapıyor idilerse. Bodrum katına birkaç tane beyaz fosforlu el bombası fırlatmıştık. "Nasıl unutabilirim?" dedim.

"İşte onun gibi bir şey yapacağız," dedi Nightingale. "Ama daha geniş çapta olanını."

"Peki, daha sonra?"

"Ondan sonrası beni ilgilendirmiyor," dedi neşeli bir şekilde. "Ama senin elinden geldiğince çabuk gidip Postmartin'i görmem gerekecek."

"Bunun üstesinden gelebileceğinizden emin misiniz?" diye sordum. "Eğer durumunuz kötüye giderse, Doktor Walid beni öldürür."

Tam o sırada taşınabilir ısıldaklar devreye girdi ve fuayenin içi göz kamaştıran beyaz bir ışıkla doldu. Tarlakuşu Larry'nin yüzü çamaşır suyuna batmış gibi bembeyaz kesildi. Yerdeki kadının bacaklarındaki kırmızı çoraplar da kan rengine dönüştü. Nightingale derin bir nefes aldı.

Isıldakların yanında bekleyen insanlara döndüm. "Hanımlar ve beyler, sizden dizüstü bilgisayarlarınızı, iPadlerinizi, iPhonealarınızı ve Airwave el terminallerinizi —daha doğrusu içinde bir mikroişlem birimi olan neyiniz varsa onu— kapatmanızı rica ediyorum. Kapatın ve pillerini de çıkarın."

Adli tıp ekibinden olanlar bön bön yüzüme baktılar. İşlemlerden biri neden diye sordu. Bu iyi bir soruydu ama bunu yanıtlayacak vaktim yoktu. "İçeride bir yerde deneysel bir elektromanyetik darbe aygıtı olduğunu sanıyoruz," dedim. "Ne olur ne olmaz."

Bana kalırsa pek ikna olmamışlardı ama itiraz etmediler. Nightingale'le ilgili tuhaf dedikoduları onlar da duymuş olmalıydılar.

"Bu elektromanyetik darbe aygıtı dediğin şey de nedir?" diye sordu Nightingale.

"Anlatması uzun sürer efendim," dedim.

"Pekâlâ, o zaman daha sonra anlatırsın," dedi. "Herkes hazır mı?"

Herkes hazırды. En azından öyle olduklarını söylediler.

"Unutmayın," dedi Nightingale. "Beni yakalayan şeye paçayı kaptırırsanız, beni kurtarma şansınız da sıfıra iner." Sonra döndü. Sağ elinde tuttuğu bastonunu havaya kaldırdı ve öne doğru bir adım attı. Ben halatı gevşettim o da Larry'nin dolabının oldukça açığından geçerek yanlarından perdeler sarkan kemerli alana doğru yürüdü.

Somalili ninja kız yanıma yaklaştı. "Neler oluyor?" dedi.

"Yardımcı olmak ister misin?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Not alabilirsin," dedim.

Yüzünü buruşturdu.

"Ciddiyim," dedim.

"Ah," dedi ve defteriyle kalemini çıkardı.

Perdelerin arasındaki bir aralıktan Nightingale'in, kadının bacaklarının yanında durup diz çöktüğünü gördüm. "Burada bir kadın cesedi var," diye seslendi. Somalili ninja kız yazmaya başladı. "Çıplak, yirmili yaşların ortalarında, beyaz ırk, gözle görülebilen bir yarası ya da şiddet belirtisi yok. Görebildiğim kadarıyla sağ şakağına gümüş bir iğne sokulmuş, iğnenin girdiği yer iyileşmiş. O yüzden bunun süs amaçlı bir hızma ya da bir olasılıkla büyü bir aygıt olduğu tahmin edilebilir."

Somalili ninja kız yazmayı durdurup bana baktı.

"Büyüyle ilgili diye yaz," diye fısıldadım. "Büyü aygıtı."

Nightingale durdu ve öne doğru ilerledi. Ellerimden kayan halattan anladığım kadarıyla durmadan önce üç metre kadar ilerlemiş olmalıydı.

"Bu alan çok yakın tarihlerde büyük bir değişimden geçti," dedi Nightingale. Sesi hayret edilecek kadar açık ve netti. "Oturma odaları olduğunu tahmin ettiğim girintilerin içine metal kafesler yerleştirilmiş. Bunlardan dördü benim solumda,

diğer dördü de sağımda. Solumdaki ilk kafes boş, ikincisinde yetişkin bir erkek olduğunu sandığım bir tür maymun ya da bir şebek kadavrası var. Üçüncü kafeste de siyah tüylü büyük boy bir kedi. Tahminen bir panter ya da leopar olmalı. Soldaki son kafes boş. Şimdi sağ taraftaki kafeslere bakacağım.”

Nightingale sağa gittiğinde ipin düz bir hat oluşturması için sola geçerek konumumu değiştirdim.

“Sağdaki ilk kafeste beyaz ırktan bir dişinin kadavrası var. Cerrahi bir müdahaleyle melezleştirilmiş ya da değişikliğe uğratılmış gibi duruyor. Bedene, üzerinde kaplan çizikleri olan tek parça bir streç dansçı giysisi giydirilmiş. Bir kuyruğun çıkması için arkada yer bırakılmış; kuyruğun protez mi doğal mı olduğunu söylemek mümkün değil.”

Kedi-kızlar, diye düşündüm midem bulanarak. Gerçek kedi-kızlar.

“İkinci ve üçüncü kafesler boş,” dedi Nightingale. “Tanrı’ya şükürler olsun.”

Biraz daha hareket etti ve bir miktar daha halat ellerimden kayıp gitti.

“Bir bubü tuzağı buldum.” Nightingale bu kez bizim iyi duyabilmemiz için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. “Bu doğaçlama olarak yapılan bir şeytan tuzağına benziyor.”

Şeytan tuzağı sözcüklerini yazmadan önce duraklayan Somalili ninja kıza bir bakış attım.

“Almanların yaptığı türden,” diye bağırdı Nightingale. “Ama bileşenlerine bakınca bunun oldukça yakın bir tarihte yapıldığı anlaşılıyor. Düzenegi bozmaya çalışacağım. Peter, o yüzden her olasılığa karşı hazırlıklı olmanı istiyorum.”

“Hazırım,” diye bağırdım.

Patlamadan önce gelen *vestigia*, bir lunapark hız treninde en üst noktaya çıktıktan sonra aşağıya hızla inmeden önceki o dehşet ve heyecan anında hissettiklerimin tıpatıp aynısıydı. Sonrasında bir duygu karmaşası yaşadım, yanağıma sanki bir kadife dokunmuştu, aynı anda burnuma bir formaldehit ko-

kusu geldi ve beni nefes nefese bırakan ve giderek yükselip ta-
şan bir cinsel istek duydum. Sonra fiziksel bir patlama dalgası
bize çarptı. Bu, üzerimize yuvarlanarak gelen aşırı basınçlı bir
duvar gibiydi. Sanki biri kulaklarıma arkadan bir tokat patlat-
mıştı. Ben de dahil olmak üzere hepimiz sersemleşerek geriye
savrulduk. Somalili ninja kızın Kıpti dilinde kısa kısa bir şey-
ler söylediğini ve arkamdan birinin de bunun ne halt olduğu-
nu sorduğunu duydum.

Sesime, ne olduğunu iyi biliyormuş gibi bir ifade vermeye
çalışarak, "Şeytan tuzağı," dedim. Tam o sırada ısıldakların
hepsinin aynı anda sigortası attı. Tarlakuşu Larry'nin dola-
bındaki küçük renkli ampuller karanlıkta neşeli bir şekilde
ışıldamaya başladı, torbacıklar havayla doldu ve Larry'nin
kafası ağzını açarak, "Nihayet!" diye bağırdı. İçlerindeki hava
boğulur gibi bir takırtıyla son kez boşaldıktan sonra da bir
sessizlik oldu. Larry'nin çenesi yüzünden koptu ve küt diye
bir ses çıkararak dolabın dibine düştü.

Fenerimi karanlıkta el yordamıyla buldum, ışığını yaktım
ve hemen fuayeyi taradım. Başka ışık huzmeleri de aynı anda
karanlığı yarıdı. Fuayeden gelebilecek olan her kişinin tanı-
dığımız biri olduğundan emin olmak için herkes benim gibi
gözlerini dört açmıştı. Elimdeki ip iyice gevşemişti. "Müfetti-
şim," diye bağırdım. "İyi misiniz?"

Aniden ip gerildi. Beni öne çekmemesi için kendimi ha-
zırladım.

"Gayet iyiyim," dedi Nightingale. "Sorduğun için teşekkür
ederim."

Yanımıza gelirken ben de ipi tekrar sarmaya başladım.
Yüzü fenerin ışığında solgun görünüyordu. Tekrar iyi olup
olmadığını sordum. Bir yeri ciddi bir şekilde acıyormuş gibi
tuhaf bir şekilde yüzünü buruşturdu. Sonra ipin bağlı olduğu
kancayı açtı ve adli tıp ekibinin başındaki kişiyle konuşmaya
gitti. Söylediklerinin onu dinleyen kişinin hoşuna gitmediği-
ni görebiliyordum. Nightingale konuşmasını bitirince, bu kişi

daha genç yaştaki iki teknisyeni yanına çağırdı ve onlara alçak sesle bir şeyler söyledi.

Teknisyenlerin daha genç, Trotsky gözlüklü ve cmo' kâkül-lü olanı itiraz etti ama patronu onu susturdu ve arkadaşlarıyla birlikte onu da merdivenleri çıkmaya gönderdi. Nightingale, Somalili ninja kıza yukarıya koşup Stephanopoulos'a binanın güvenli olduğunu ve herhangi bir şüpheli bulamadığımızı bildirmesini söyledi.

"Şeytan tuzağı?" diye sordum.

"O bir takma isim," dedi Nightingale. "Bir bubi tuzağıydı. Ona büyülmüş bir kara mayını da diyebilirsin. 1946'dan beri bunlardan hiç görmemiştim."

"Benim de bunlarla ilgili bilgi sahibi olmam gerekmez mi?" dedim.

"Senin bilmen gereken şeylerin listesi olağanüstü uzun Peter," dedi Nightingale. "Ama bunların tümünü zaman içinde öğreneceğinden hiç şüphem yok. Yine de temel efsunculuk eğitimini tamamlamadan şeytan tuzağını öğrenmenin bir anlamı yok." Bastonunu kaldırıp gümüş topuzunun kararmış ve yer yer erimiş olduğunu gösterdi. Okuduklarımdan, efsunculuğun cansız nesnelerin büyü özellikleriyle doldurulması süreci olduğunu biliyordum.

Nightingale bastonu, yüzünde kederli bir ifadeyle inceledi. "Gerçi ben bunları sana birkaç ay içinde gösteriyor olabiliyim," dedi. "Hâl böyle olunca, bu konu açılmışken sana eğitim verecek birilerini bulsak iyi olur."

"Şeytan tuzağı," dedim. "İmzayı tanıdınız mı?"

"*Signare*'yi mi?" diye sordu. "Onu değil ama sanıyorum bu hain küçüğü kimin eğittiğini biliyorum."

"Geoffrey Wheatcroft mu?" diye sordum.

"Kesinlikle."

"Birinci büyücü o olabilir mi?"

* Bir moda akımı, kültürü ve yaşam tarzı. (ç.n.)

"Bu araştırmamız gereken bir konu," dedi Nightingale.

"Öyle olduğu takdirde sürekli olarak burası ile Oxford arasında gidip geliyor olması gerekmiştir," dedim. "Eğer bunu yapan o idiyse, bir de yardımcısı vardı herhalde."

"Öğrencilerinden biri mi?"

"Onlardan biri bizim bu ikinci büyücüye dönüşmüş olabilir," dedim.

"Bunların tümü de son derece varsayıma dayalı," dedi Nightingale. "Ama yardımcısını bulmamız gerek."

"Geoffrey Wheatcroft ya da Jason Dunlop'la ilişkisi olan herkesle görüşme yapmaya başlamalıyız."

Taşınabilir ışıldaklar yeniden devreye girince etraftan ironik tezahürat sesleri yükseldi.

"Şüpheli listesi gayet iddialı bir liste olacak," dedi Nightingale.

"O zaman biz de her ikisini birden tanıyan kişilerden başlarız," dedim. "Bunu Jason Dunlop cinayetinin soruşturması kapsamında yaptığımız bahanesini uydururuz."

"İlk olarak senin Smith'in bürosuna gidip orayı güvenli hâle getirmeni istiyorum," dedi Nightingale.

"O zaman bana burada ihtiyacınız yok mu?" diye sordum.

"Orada ne olduğunu görmeden daha iyi olur diye düşünüyorum," dedi Nightingale.

Bir an için onu yanlış duyduğumu sandım. "Orada olan şey ne?" diye sordum.

"Çok korkunç, canavarımsı şeyler," dedi Nightingale. "Doktor Walid bu durumla daha önce başa çıkmış birilerini buraya gönderiyor."

"Bu durum derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordum. "Ne tür insanlar gelecek buraya?"

"Adli tıp patologları," dedi. "Bosna, Ruanda gibi yerlerde çalışmış olan kişiler, yani oralardaki durumlarda."

"Toplu mezarlardan mı söz ediyoruz burada?"

"Başka şeylerin yanı sıra..." dedi.

"Benim de görmem..."

"Hayır," dedi Nightingale. "Orada senin görmekle kazana-
bileceğin bir şey yok. Bana güven Peter. Öğrencisini korumak
ve eğitmek için yemin etmiş bir kişi ve akıl hocan ve ustan
olarak senin oraya gitmeni istemiyorum."

O anda ben de oraya gitmeyi gerçekten isteyip istemediği-
mi sordum kendime.

"Madem öyle, ben de gidip şu bizim Boyunsuz Tony'nin
bir şey bilip bilmediğine bakayım," dedim.

Nightingale rahatlamış gibiydi. "Bu harika bir fikir," dedi.

Stephanopoulos yanıma ismi Sahra Guleed olan Soma-
lili ninja kızı verdi. Kız benim büyüdüğüm yerden bir sokak
ötedeki Gospel Oak'ta yaşamaktaydı ama ayrı okullarda oku-
muştuk. Farklı etnik kökenli iki polis birbirini bulduğu vakit,
birbirlerine sordukları ilk soru herhangi bir şey olabilir ama
ikinci soru kesinlikle *Neden polis oldun?* sorusudur.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Guleed. "İnsanların yasal yol-
dan tozunu atırıyorsun, fena mı?"

Böyle bir yanıt hemen hemen hiçbir zaman gerçeği yansı-
maz, ben idealist bir insanı gözünden tanırım. Yağmur çiseli-
yordu ama Old Compton Sokağı'ndaki cumartesi gecesine ka-
labalığı had safhadaydı. Hak ettiğimiz içkiden de vazgeçmek
zorunda kalmıştık. Bir ara orada eski yamağım polis memuru
Purdy'yi şaşkın bakışlı, orta yaşlı bir adamı bir minibüsün ar-
kasına bindirirken gördüm. Pembe renkli bir tütü giymiş olan
bu adamı bir yerden tanıdığımıza emindim. O sırada Purdy de
beni gördü ve neşeli bir şekilde el sallayıp arabanın ön ta-
rafına geçti. Böylece ikimizin içinde birkaç saat için yağmur
altında kalmaktan kurtulan polis memuru o olacaktı.

Daha önce bürosunun aranması konusunda izin verme-
ye ikna etmiş olduğumuz için Alexander Smith'in anahtarları
bendeydi ama Greek Sokağı'na geldiğimizde kapının yarı ara-
lık olduğunu fark ettik. Guleed'e baktım. Hemen uzatılabilir
copunu çıkardı ve önden girmem için bana işaret etti.

"Hanımlar önden," dedim.

"Yaşlılar önden, güzeller arkadan," dedi.

"Hani insanların tozunu attırmaktan hoşlanıyordun?" dedim.

"Ama bu vaka senin sorumluluğun altında," dedi.

Bunun üzerine ben de kendi copumun boyunu uzattım ve yukarıya önden çıktım. Biraz bekledikten sonra Guleed de birkaç metre arkamdan gelmeye başladı. Eğer iki kişiyseniz, böyle durumlarda aranızda makul bir mesafe bırakmanız akıllıca olur. O şekilde, öndeki polise bir halt olursa arkadaşının sakın ve mantıklı bir şekilde davranmak için vakti olur ya da daha büyük bir olasılıkla, yardım istemek için kaçmaya. İlk merdiven sahanlığına geldiğimde Smith'in bürosunun iç kapısının açık ve kilidin etrafındaki ucuz kontrplağın da parçalanmış olduğunu gördüm. Guleed'in bana yetişmesini bekledim, sonra kapıyı sol elimle yavaşça itip iyice açtım.

Büro tam anlamıyla savaş alanı gibiydi. Çekmecelerin hepsi çekilmiş, her bir klasör boşaltılmıştı. Çerçevesi posterler duvarlardan sökülmüş ve arkaları bıçakla yırtılmıştı. Her taraf karmakarışıktı ama işin son derece kapsamlı ve sistematik yapıldığı belli oluyordu. Burası Soho olduğu için birilerinin 999'u aramasından önce dilediğiniz kadar gürültü yapabilirsiniz ama büro bu şekilde tarumar edilirken Boyunsuz'un nerede olduğunu doğrusu merak ediyordum. Bunu onun bacağına bastığım anda öğrendim. Bir cesedi bulmanın en berbat yolu herhalde zavallı bir puştun bacağına basmak olmalı. Hemen geriye çekildim.

Boyunsuz, bir kâğıt ve parlak kapaklı dergi yığınının içinde yarı gömülü olarak yatmaktaydı. Görebildiğim tek şey üzerine bastığım bacağı ve yüzünün onun kim olduğunu anlayabilecek kadarki bölümüydü.

"Aman Tanrım," dedi Guleed cesedi görünce. "Ölmüş mü?"

Olay mahallinin görüntüsünü bozmamak için çok dikkatli bir şekilde yere çömeldim ve nabızı atıyor mu diye anlamak

için normal bir bedende olması gereken yere bakarak boynunu bulmaya çalıştım ama adamın boynu yoktu ki.

Guleed, Stephanopoulos'u ararken ben de eldivenlerimi taktım ve belirgin bir ölüm nedeni var mı diye cesedi incelemeye koyuldum. Vardı. Göğsünde, siyah Led Zeppelin tişörtü nedeniyle kolay fark edilmeyen iki yerde kurşun yarası vardı. Pozisyon olarak *Zeppelin* sözcüğündeki z ve ikinci p harflerinin olduğu yerlerden girmişti bu kurşunlar. Yaralardaki yakıklar yakın mesafeden ateş edildiğini gösteriyordu. Ama bu benim tabanca kurşunuyla öldüğünü gördüğüm ilk kurbandı. Bu konuda ne biliyordum ki?

Guleed'e göre, yapmamız gereken ilk iş bürodan çıkmak ve suç mahallinin kirlenmesine meydan vermemekti. Kendisi cinayet masasının maaşlı personeli olduğu için onun dediğini yaptım.

"Yukarıyı da kontrol etmemiz gerek," dedi Guleed. "Bakarsın binada başka şüpheli kişiler de vardır."

"Sadece iki kişiyiz. Biz mi yapacağız bu işi?" diye sordum.

Guleed dudaklarını ısırdı. "Haklısın," dedi. "Buradan ayrılmayalım. Böylelikle birilerinin dışarı çıkmasını ya da suç mahalline girmesini de önlemiş oluruz."

"Arkada bir yangın çıkışı varsa ne olacak?"

"Bunu söylemesen olmuyordu, değil mi?" Copunu pat pat kalçasına vurdu ve bana iğrenmiş gibi bir bakış attı. "Tamam," dedi. "Sen git ve yangın çıkışını güven altına al ve ben de burada kalıp olay yerini koruyayım."

"Tek başıma mı?" diye sordum. "Ya öyle bir yangın çıkışı yoksa?"

"Beni kafaya alıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. "Öyle yapıyorum."

Tam o sırada Airwave'i sinyal verdi. Arayan Stephanopoulos'tu. "Evet patron," dedi Guleed.

"Greek Sokağı'ndan yukarı doğru geliyorum," dedi Stephanopoulos. "Tek bir ceset mi var?"

"Şimdilik," dedim.

"Şimdilik," diye tekrarladı Guleed Airwave'e.

"Grant'e söyle, onu Westminster işinden alıyorum," dedi Stephanopoulos. "Şu anda fazla mesai ücreti ödemeye o kadar da ihtiyacımız yok. Binanın nerelerindesiniz?"

"Birinci katın sahanlığındayız."

"Neden biriniz yangın çıkışını kontrol etmiyor?" diye sordu Stephanopoulos. "Yani eğer bir yangın çıkışı varsa."

O anda Guleed ve ben telefonun diğer ucundaki kişiye belli etmemek için bakışlarımızla sessiz ama birbirimizi suçlayıcı bir münakaşaya girişmiştik bile. Ben dudaklarımı vur-gulayarak, "Ben giderim," dediğim anda, ön kapının ittirilerek açıldığını duyduk.

"Zahmet etmeyin," dedi Stephanopoulos. "Geldim bile."

Ayaklarını vura vura basamakları çıktı, bizi iterek yanımızdan geçti ve kapının eşiğinden içeriye bir göz attı.

"İsmi ne?" diye sordu Stephanopoulos.

Adamın Tony olan ilk isminden, Alexander Smith'in koruması olarak çalıştığından ve bir boynu olmadığından başka bir şey bilmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Belli belirsiz ipuçlarından Stephanopoulos'un işimden tatmin olmadığını ve bu kadarlık bilgiden hoşnut kalmadığını anlayabiliyordum.

"Peter, seni salak," dedi. "Nasıl olur da adamın ismini almazsın? Her şeyi Peter, her şeyi söke söke öğrenmeliydin."

Guleed'in arkamdan kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum. Stephanopoulos da gülüyordu elbette.

"Senin Batı Yakası Merkez Karakolu'na gidip Smith'le bu adamla ilgili olarak yeniden görüşmeni ve onun hakkında bildiklerini öğrenmeni istiyorum," dedi Stephanopoulos bir parmağıyla beni dürterek.

"Adamın öldüğünü ona söyleyeyim mi?"

"Bana bir iyilik yap," dedi Stephanopoulos bıkkın bir şekilde. "Eğer o bunu öğrenecek olursa, ağzına fermuar çeker ve ben de öyle yaptığı için onu suçlayamam."

"Peki patron," dedim.

Gulced, Stephanopoulos'a benimle gitmesini isteyip istemediğini sordu.

"İsa aşkına," dedi Stephanopoulos. "Ondan daha fazla kötü huy kapmanı istemiyorum." Bana tekrar bir bakış attı. "Sen hâlâ burada mısın?"

Polis merkezi gibi güvenli bir yerde çeper güvenliğini geçtiğiniz, amaçlı bir yürüyüş tutturduğunuz ve elinizde bir not panosu tuttuğunuz takdirde etrafta istediğiniz gibi yürümeye kimsenin ses çıkarmayacağı bilinen bir gerçektir. Ama ben bunu denemenizi iki nedenden dolayı hiç tavsiye etmem: Birincisi, bir polis merkezinde genellikle bir polis memuruna rüşvet vererek elde edebileceğiniz bilgilerin tümü başka yerlerden daha kolaylıkla elde edebileceğiniz bilgilerdir. İkincisi, orası çoğu kez klinik vaka olmaya namzet paranoyak polislerle doludur. Bunlara üniformasını övgülerle taşıyan ama her açıdan gereksiz bir tip olan polis memuru John Purdy de dahildir. Ama bu akşam o bile Anı Defteri'ne ismini yazdıracak muhteşem bir olaya imza atmıştı. Sonradan anlaşıldığı kadarıyla Purdy, tütü giymiş olan tutuklusunu başarıyla nezaret-haneye getirdikten sonra, *evrak işlerini* yapmak üzere kantine giderken beyaz ırktan bir kadının yan merdivenlerin birinden Bilgi ve Belge Merkezi'nin görüşme odalarından birine doğru gittiğini görmüş. Nitekim merdivenlerde çekilen kapalı devre televizyon kamerası görüntülerinden, onun kadının arkasından seslendiği ve yanıt alamayınca peşine düştüğü açık ve net bir şekilde görülüyordu.

Bendeniz de —en azından kapalı devre televizyon kamerasının zaman koduna göre— tam da o sırada yetki kartımı gösterip makinenin bir vızıltıyla izin vermesi üzerine binaya girmiş ve bir elimde Costa Kafe'den aldığım duble macchiato, diğer elimde bir tarçınlı kurabiye olmak üzere, aynı görüşme odasına gitmek için ana merdivenlere doğru yürümeye başlamıştım. Bu aşamada, oradan bir kat aşağıdaydım.

Görüşme odaları bir zamanlar içinde bir masa ve birkaç sandalye olan, ses geçirmez yerlerdi. Buralarda telefon rehberlerini işiniz bittiğinde bırakabileceğiniz bir yer bile olurdu. Şimdilerdeyse modern bir görüşme odasında konuşlandırılmış iki kamera, bir ses kaydetme cihazı ve arkasını gösteren bir ayna bulunur. Bu oda uyanık bir kıdemli soruşturma görevli memurunun birkaç görüşmeyi aynı anda izleyebilmesine ya da şekerleme yapmasına olanak sağlayan ayrı bir kayıt odasına açılır. 1930'lu yıllarda Batı Yakası Merkez Karakolu'nda bütün bu odaları, duvarlarla bölünmemiş ve mütevazı bir açık büro olarak tasarlanmış olan yetersiz bir alana sığdırmak zorunda kalmışlardı. O yüzden görüşme odalarının dışındaki giriş koridoru oldukça dardı. Koridoru gören tek kapalı devre televizyon kamerası benim merdivenleri çıkma-ya başladığım anda tutukluk yapmaya başlamıştı ve görüşme odasındaki kayıt ekipmanının da hiçbir çalışmamaktaydı. Bu aslında benim için iyi bir şeydi çünkü köşeyi dönüp de kendimi Soluk Tenli Leydi'yle karşı karşıya bulduğumda geçirdiğim otuz saniyelik şaşkın kararsızlık şükür ki kaydedilmeyecek ve gelecek kuşaklara miras olarak kalmayacaktı.

Kadın, komi modeli denen şekilde kesilmiş saçlarını saymazsak tam da tanıkların tarif ettiği gibiydi: Soluk yüzlü ve kocaman gözlüydü, insanı huzursuz eden dudakları vardı. Gri renkli bir eşofman altı ve somon renginde kapüşonlu bir üstlük giymişti. Beni önce görmedi çünkü polis memuru John Purdy'yi bacaklarından silkelemeye çalışıyordu. Purdy, sağ eliyle Soluk Tenli Leydi'nin şaşılacak kadar ince ayak bileğinden yakalamıştı ama kendisi de yerde sürükleniyordu. Daha sonra öğrendiğim kadarıyla sol kolu iki yerinden kınılmıştı. Gözlerinden biri kapanacak kadar şişmişti ve burnundan da kan akıyordu.

O anda yaşadığım şoktan mı ağzımın tarçınlı kurabiyeyle dolu olmasından mı yoksa geçirdiğim o boktan günü unutmak için kendimi biraz içkiye vurmuş olmamdan mı bilemiyorum ama bir türlü hareket edemiyordum.

Ama Purdy beni gördü ve boğuk bir sesle "Yardım et!" diye bağırdı.

Soluk Tenli Leydi bana bakmak için başını yana eğdi.

"Yardım et!" dedi Purdy yine.

Ona elini bırakmasını ve kadından uzaklaşmasını söylemek istedim ama sözcüklerim tarçınlı bir kırıntı yağmuru içinde kaybolup gitti.

Soluk Tenli Leydi gözlerini benden ayırmadan zarif bir hareketle bir elini kaldırdı ve Purdy'nin bileğine tokat gibi indirdi. Kemiğin kırılırken çıkardığı sesi duydum. Purdy inledi ve elini bıraktı. Kadın dişlerini gereğinden fazla göstererek güldü, böyle bir gülüşü daha önce de görmüştüm. Ondan sonra gelecek olanı da biliyordum. Gerildi, ben de gerildim. Sonra başı önde ve ağzı açık bir şekilde dişlerini göstererek inanılmaz bir hızla bir dalga gibi üzerime geldi. Sıçradığı anda kahvemi yüzüne boca ettim. Yeni aldığım için çok sıcaktı.

Bir çılgılık attı ve ben de aynı anda kendimi yana attım ama koridor dar olduğu için omzu benimkine çarptı. Ben de bunun etkisiyle kendi etrafımda bir dönüş yapıp yere yıkıldım. Bu, çok süratli giden bir bisikletçinin size çarpması gibi bir şeydi. Bunun da arkasından bir şey gelir korkusuyla yerde yuvarlandım ve sendeleyerek ayağa kalktım ama Soluk Tenli Leydi çoktan ortadan kaybolmuştu. Her görüşme odasının kapısında bir alarm düşmesi olur, Purdy'nin üzerinden atlayarak avucumla bunlardan birine bastım ve Alexander Smith'i tuttuğumuz odaya girdim.

Smith başını arkaya atmış ve ağzı açık bir şekilde sandalyede kaykılmış oturuyordu. Gömleğinde daha önce Boyunsuz'da da görmüş olduğum ve bir kurşundan kaynaklandığı belli olan aynı yanık izi vardı.

Üniformalı bir kadın polis memuru kapıdan başını uzattı ve elindeki şok tabancasını bana doğrulttu. "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Polis memuru Grant," dedim. "Şüpheli kişi beyaz ırktan bir dişi. Üzerinde gri bir eşofman altı ve pembe renkli ka-

püşonlu bir üstlük var." Açıklamayı burada kesseydim, bu kadınla baş etmeye çalışan salağın teki, kendisini bağırsakları deşilmiş olarak bulabilirdi. "Psikiyatri hastası ve çok tehlikeli bir kişi. Silahlı olması mümkün. Muhtemelen de şu anda hâlâ binanın içinde."

Polis memuru şaşkınlıkla bana baktı. "Tamam, anladım," dedi.

"İlkyardım kursuna gittin mi?" diye sordum.

"Evet, geçen hafta," dedi.

"O zaman tabancayı bana ver ve git Purdy'ye bak."

Şok tabancasını bana verdi. Ağırdu. Plastikten yapılmıştı. *Doctor Who* filminden çıkmış bir şey gibi duruyordu. Şok hâlinde olmasına rağmen, o bile Smith'in ölmüş olduğunu anlamıştı; o yüzden vakit kaybetmeden doğrudan Purdy için ilkyardım çantasını almaya gitti.

Geri gidip Purdy'nin arkasına geçtim ve hâlâ hayatta mı diye kontrol ettim. "Yardım geliyor," dedim. "Buraya ne halt etmeye gelmiştin?"

Yüzü bembeyaz ve acıdan ter içindeydi ama buna rağmen bana güldü, daha doğrusu güler gibi oldu. "Buranın kantini daha iyi," dedi.

Ona sakin olmasını söyledikten sonra yeniden merdivenlere doğru gittim.

Polislikle ilgili ilginç bir nokta, işinizi bir polis merkezinde değil de sokaklarda yapıyor olmanızdır. Normal bir iş gününde, sivil personelin sayısı gerçek polislerin üç misli kadardır. Bu da mahalli karakollardan birinde bir kriz hâli olduğunda herkesin koşturup o işe bakmak zorunda kalması demektir ve bu da vakit alır. Soluk Tenli Leydi vahşi olabilirdi ama aptal olduğunu hiç sanmıyordum. Olabilecek en hızlı yolu bulup, dilediği yere polis memurlarının tümünden önce varacağından emindim.

IRA'nın bombalama eylemlerinin başladığı 1970'li yıllardan beri polis merkezlerine ait binaları dış tehlikelerden

koruma konusunda oldukça açık ve net bir görüş belirlenmiş ve bunların dışına bol miktarda güçlendirilmiş laminasyonlu sert plastikler yerleştirilmiştir. Batı Yakası Merkez Karakolu da buna bir istisna oluşturmuyordu. Ama girişte, tekerlekli sandalye kullananların ihtiyacı kesinlikle göz ardı edilmiş olarak yapılmış, mermer görünümlü bir dış merdiven vardı. Bu da ikinci bir kapı olduğu anlamına geliyordu. Nitekim ana binanın ön yüzünde ve girişin solunda kalan bu kapı, kaldırım seviyesinde ve çok uygun bir şekilde merdivenin hemen başında olduğu için tekerlekli sandalyenizle hemen asansöre girmeniz mümkün olabiliyordu. Tasarımcılar aptal değillerdi. Bu çok sağlam bir kapıydı ve resepsiyondaki polis memurunun kapıyı açmadan önce sizi kapalı devre televizyon kamerasından görebildiği bir alarm sistemi bile vardı. Genç bir polis memuru merkeze, kolları bir Çin lokantasından aldığı paket yemeklerle dolu olarak gelmemiş ve bu kapıyı Bilgi ve Belge Merkezi'ne gitmek için kestirme bir yol olarak görmemiş olsaydı bu sistemin oldukça emniyetli olduğunu söylemek mümkün olabilirdi.

Suluk Tenli Leydi, bu genç polisle kapıdan içeri girmek üzereyken çarpışmıştı. Ben de o sırada merdivendeydim ve genç memurun tatlı ekşi sos olduğunu sonradan anladığım bir yağmurun altında yere yıkıldığını gördüm.

"Yardım çağırın!" diye haykırdım ve sağanak hâlinde yağmakta olan yağmura aldırış etmeden onun üzerinden atlayıp dışarı fırladım.

Kadının yön değiştirerek Savile Yolu'ndan aşağı indiğini ve yolun ortasına doğru bir hamle yaptığını gördüm. Gümüş rengi bir Mercedes S1 500 ona çarpmamak için aniden direksiyon kırdı ve park etmiş durumdaki bir Porshe Carrera'ya yandan çarparak yolun üzerindeki tüm taşıtların alarmlarının devreye girmesine neden oldu. Ben arkadaki yolda kaldım ve aradaki mesafeyi kapatmaya odaklandım. Bildiğim kadarıyla şüphelinin neye benzediğini gözüyle gören tek memur bendim. Batı

Yakası'nda cumartesi gecesi idi ve berbat havaya rağmen etraf çok kalabalıktı. Onu kaçırdığım takdirde hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolacağı kesindi.

Şok tabancasını ceketimin cebine koydum ve Airwave'imi bulmaya çalıştım ama bir iki denemeden sonra pilleri bunun içine yeniden yerleştirmeyi ihmal ettiğimi hatırladım. Soluk Tenli Leydi, Savile Yolu'nun Vigo Sokağı'yla T şekilli bir kavşakta bulunduğu yerde o yoldan çıkarak sola, Regent Sokağı'na ve Soho'ya doğru döndü. Köşeye kadar onu takip ettim ama o arada Airwave elimden fırladı ve yere düşerek döne döne park hâlindeki bir arabanın altına gitti.

Vigo Sokağı, her iki yanındaki gösterişli kafelere ve sandviç dükkânlarına rağmen, Savile Yolu ile Regent Sokağı'nı birbirine bağlayan basit bir sokak arası olmaktan öteye geçmeyen bir sokaktı. Bu dükkânların kapanma vakti gelmişti ve Soluk Tenli Leydi yayaların arasından güçlükle ilerliyordu ama koşmaya kalkışması büyük bir olasılıkla ona daha fazla hız kaybettirecekti. Bu arada telefonumu cebimden çıkarmayı başardım. Kırk yaşının altındaki tüm polis memurları gibi benim de Metcall'a hızlı erişim sağlayan ikinci bir numaram vardı. Bu numara beni, *Hangi birimle görüşmek istiyorsunuz?* saçmalığı olmadan doğrudan bir BDT* operatörüne bağlayacaktı.

Dar bir sokakta ve sağanak altında bir şüphelinin arkasından sürat yarışı yapar gibi koşturduğunuz vakit, telefondaki kişinin size ne dediğini anlamanız hemen hemen imkânsızdır. O yüzden biraz toparlanmak için bekledim ve nefes nefese kendimi tanıtip, peşinden gittiğim kişinin kimliğini söyledim. Uçar gibi giden bir şüpheliyi gözden kaçırmadan konuşmak da zor bir iştir, özellikle de bu kişi trafik ışıklarının değişmesini beklemeden bir anayolda koşuyorsa.

Regent Sokağı ağır ağır akan erimiş bir metal gibiydi. Kadının kaçmayı başarmak üzere olduğunu düşündüğüm anda

* Bilgisayar Destekli Tasarım Operatörü (CAD: Computer Aided Design Operator) (ç.n.)

imdadıma bir White Van Man' yetiştirdi ve Soluk Tenli Leydi o Ford Transit'in önüne fırladı. Sonra tiz bir öfke çılgılığı atarak bir Citroen'in arkasına zıpladı ve yalpalayarak Glasshouse Sokağı'nın girişine doğru ilerledi.

Neyse ki erimiş metalden oluşan bu nehir, bir süre sonra sigorta talepleri için potansiyel bir kaynak oluşturan kayalara çarptı ve ben onun peşinden yolun karşısına geçerken trafiğin durmasına neden oldu. Şimdi Soluk Tenli Leydi'yle aramda beş metreden bile az bir mesafe vardı. Şok tabancasını çıkardım ve etkili olduğu mesafeyi hatırlamaya çalıştım. Bu arada onun nereye gitmeyi hedeflediğini de anlamıştım. Glasshouse Sokağı yirmi metre kadar ileride Brewer Sokağı'na doğru kollara ayrılıyordu. Soluk Tenli Leydi gece kulübüne geri dönüyordu.

Sonra aniden hızlanarak yine yön değiştirdi. Ben genç bir adamım, sağlıklıyım ve okulda sürat yarışlarına katılırdım ama bu kadın beni spor günlerinde ne yapacağını bilemeyen şişko bir çocuk gibi yaya bırakmıştı. Brewer ile Glasshouse'un birleştiği köşede durdum, ellerimi dizlerime dayadım ve biraz soluklanmaya çalıştım. Köşedeki Glassblower Barı'nın önünde sigara içmekte olan iflah olmaz tiryakiler bana alaycı bir tezahüratta bulundular.

Sizi pislikler, diye düşündüm, gidin de onun peşinden siz koşun bakalım.

Tam o sırada uzaktan bir siren sesi geldi. Başımı kaldırıp baktığımda kadının bana doğru koştuğunu gördüm. Arkasından ışıkları yanıp sönen en azından iki tane olay müdahale aracı vardı. Onu beklediğimi görünce bana nefret ya da korku değilse bile bezgin bir iğrenmişlikle baktı. Sanki ben arzu edilmeyen ve gitmemekte direnen pis bir kokuydum. Kendimi hakarete uğramış gibi hissettim ve tam göğsünü hedefleyerek şok tabancamla ateş ettim.

* Küçük boy ticari araç kullanan maganda sürücü için kullanılan argo. (ç.n.)

Metropolitan Polis Teşkilatı'nda *Şok Tabancaları Uluslararası Şirketi* gibi hayali isimdeki bir şirketin ürettiği X26 model şok tabancaları kullanılır. Bu tabancaların içinde şüphelinin bedenine çift uçlu metal bir çatalı saplayan ve sonra da onlara 50,000 voltluk akım veren basınçlı nitrojen vardır. Bu da çatalın saplandığı kişide nöromüsküler* bir acizyet yaratır ve onun yere düşmesine neden olur. İşte tam da o yüzden Soluk Yüzlü Leydi biraz homurdanıp gözlerini kırıştırarak bu çatalı göğsünden çekip çıkarınca az biraz şaşırdım. Bana dik dik bakınca da ister istemez geriye doğru bir adım attım. O da topuklarının üzerinde döndü ve sigara tiryakilerini şoke eden bir hızla Glasshouse'un aşağılarına doğru inmeye başladı.

Şok tabancasını indirdim ve şansımı bir kere daha denemek için yeniden öne doğru atıldım. Ayakkabılarım ıslak yolda sürekli kayıyordu ama iyi bir çıkış yaparak vakit kazandığımı düşünmek bile beni mutlu ediyordu. Topuk pası verecek kadar yakınına bir gidebilseydim, hedef destek grubundan bir minibüs dolusu adamla saniyeler içinde tepesine inmem işten bile değildi.

Suluk Tenli Leydi çıplak ayaklarıyla yolun üzerinde şaplak atar gibi sesler çıkararak Glasshouse Sokağı'dan aşağı hızla indi. Ben de kan ter içinde ve nefes nefese onun peşinden gittim. Ama tuhaf bir şekilde ya o yorulup yavaşlamıştı ya da ben bu işe ısınmıştım çünkü aramızdaki mesafe giderek azalıyordu. Peki ama nereye gitmeyi amaçlıyordu? Glasshouse Sokağı'nın en ucunda Piccadilly Meydanı vardı. Burada her zaman çok yoğun bir trafik, kendisini rahatlıkla kaybettirebileceği kalabalık turist grupları ve ayrıca bir metro istasyonu vardı. Metrol Glasshouse'un meydanla buluştuğu noktadan doğrudan Piccadilly Meydanı İstasyonu'na inen merdivenler vardı!

Haklıydım. Kadın donat dükkânının pembe renkli sevimsiz ön cephesine varınca istasyonun girişine doğru bir dönüş

* Hem sinirleri hem de kasları etkileyen. (ç.n.)

yaptı. Onu engellemeye çalıştım ama iki metreden daha fazla yaklaşabilecek bir durum yoktu ortada. Sonra aniden yine sola saptı ve Big Boots'un önünde bir kavis çizerek Shaftesbury Caddesi'ne yöneldi. Bunu neden yaptığını anlamamıştım, ta ki iki güvenlik polisinin metro istasyonuna inen basamaklarda aylak aylak durduğunu görene kadar. Soluk Tenli Leydi onların, kendisinin peşinde olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Trafik adasının içine dalarak karşıya geçti, sekerek arkası düz bir arabanın üzerinden atladı ve bir Ford Mondeo'nun kaputuna çarptıktan sonra hızla koşarak Rainforest Kafe'nin önünden geçti. Önüne çıkan herkesi kenara itiyordu. Koro hâlindeki korna sesleri arasında arabaların etrafından dola-
narak peşinden koştum ama Trocadero Merkezi'ne geldiğinde keskin bir dönüş daha yapınca kendimi tutamayıp yüksek sesle inledim. İçeri girmenin tek yolu bir dizi yürüyen merdivenden geçmekti ama normal merdivenlerden ya da yürüyen merdivenlerden çıkan birinin peşinden gitmek kâbus gibi bir şeydir çünkü yukarıda, kör bir noktada bekliyor olması ve bir tekmeyle sizi yeniden aşağı yuvarlaması çok büyük bir olasılıktır. Ancak Soluk Tenli Leydi'yi kaybetmeyi göze alamazdım, o yüzden de beni bir yerde bekliorsa bile yanlış yerde bekliyordur varsayımıyla aşağıya inen yürüyen merdivenden koşarak yukarı çıkmaya başladım. Bu iyi bir teoriydi ve beni gerçekten de orada bekliyor olsaydı mutluluktan dört köşe olacaktım.

Trocadero, 1896 senesinde barok stilinde inşa edilmiş olan bir binanın beş katlı, gayrimeşru bir çocuğuydu ve yüz-yıllar boyunca bir müzikholden tutun da bir restorana ve bir balmumu heykel müzesine kadar türlü türlü şekillerde kullanılmıştı. Binanın içindeki eşyalar 1980'li yılların ortalarında tamamıyla boşaltılmış ve onların yerine *Logan's Run* isimli dizinin setleri yerleştirilmişti, doğrusunu isterseniz ben öyle hatırlıyor da olabilirim. İçinde oraların temizliğini annem yaptığı için iyi hatırladığım bir sinema ve bir de çok katlı bir

atarı salonu vardı. Hatta dayılarımdan birinin Street Fighter II isimli atarı oyununda para atmadan ikinci kez oynamanın hilelerinden birini çok iyi bildiğini hatırlıyordum.

Yürüyen merdivenin en üstüne geldiğimde aniden gözümün önünden somon renkli bir ışık geçti. Aynı anda Soluk Tenli Leydi'nin asma kata inen birkaç basamağın üzerinden atladığını gördüm. Aralarına düştüğü, kapüşonlu siyah üstlükler giymiş bir grup beyaz, şişko kız korkudan çil yavrusu gibi dağıldı. Peşinden koşarken içimden, *Tanrım, lütfen sinemaya girmesin*, diye dua ediyordum çünkü bir şüpheliyi takip etmek isteyeceğiniz en son yer bir mayın tarlasından farksız olan çok katlı bir yerdir. Soluk Yüzlü Leydi cilalı zemin üzerinde kayarak sola doğru seğirtti.

Beyaz, şişko kızlara, "Polis!" diye bağırdım. Kızlar ben bağıınca bir kez daha çil yavrusu gibi dağıldı.

Ben Soluk Tenli Leydi'nin peşinden basamakları atlarken kızlardan biri arkamdan "Adi şerefsiz!" diye bağırdı. Kadının kolu, yolu neredeyse tıkayan alüminyumdan bir dolu sandalyesi ve masası olan bir kafenin önünden geçerken, yanlış zamanda ayağa kalkan zavallı bir adamın başına fena hâlde çarptı. Adam hızla bir masanın üzerine düştü. Masanın üstündeki tepsi tırabzanların üstünden döne döne uçtu ve üç kat aşağıdaki atriyumda düştü.

"Polis!" diye bağırdım bir kez daha. Etraftaki insanlar şaşkın bakışlarla beni süzdüler. Böyle durumlarda nefesimi neden boşuna tükettiğimi gerçekten de bilmiyorum, üstelik ona en çok ihtiyacım olduğu zamanda.

Soluk Tenli Leydi kısa bir merdiven daha çıktıktan sonra yanıp sönen ışıkları olan mağara gibi karanlık ve gürültülü bir yere girdi. Girişteki mavi neon ışıklı levhada *Eğlence Diyarı'na Hoş Geldiniz* yazıyordu.

Burası çoğunlukla ergenlerin ve gece kulüpleri açılana kadar vakit öldüren genç erkeklerin tıklım tıkış doldurduğu bir yerdi. Kumar makinelerinde ve benim on sene öncesinden

hatırladığım eski moda yarış oyunlarında oynuyorlardı. Soluk Tenli Leydi bu kişilerin arasına girmiş olsaydı, onu kesinlikle kaybedebilirdim ama ya belirli bir zamanlamayı kolluyordu ya da Metropolitan Polisi'nin her ne pahasına olursa olsun onun üzerine çökmek üzere olduğunun o da farkındaydı. Polis merkezinde bir şüpheliyi öldüren hiç kimse bu suçtan paçayı sıyıramazdı, en azından elinde yetki kartı olmayan hiç kimse.

Atari oyunlarının ve kumar makinelerinin arasında yukarı kata çıkan iki yürüyen merdiven vardı. Ergen yaşlarda bir çocuğun bir yeri işaret ettiğini ve arkadaşının da benim görüş alanımın dışında olan bir şeyin fotoğrafını çekmek için cep telefonuna davrandığını görünce Soluk Tenli Leydi'nin o tarafta doğru gittiğini anladım. Dokuz kuka makinesinin üzerine atlayarak bir sıçrayışta yürüyen merdivenin tırabzanını yakalamamın ve basamaklara ayak basmamın mümkün olabileceğini hesapladım. Öyle de yaptım ve yukarı çıkarken görünmemek için sırtüstü yatmış olan Soluk Tenli Leydi'nin tam önüne kondum. Kadın tıslar gibi bir ses çıkardı ve ayağını yüzüme doğru savurdu ama topuğu kulağımın dibinden ipekli bir kumaşın yırtılırken çıkardığı sese benzer bir ses çıkarak geçti, ancak kendimi tam zamanında geriye atmayı başardım.

Kendimi biraz geriye çektim ve diğer dizinin üzerine basmak istedim ama arka arka sürünerek hayalarımı tekmelemeye çalıştım. Bedenimi yana kıvrınca tekmesi kalçamı sıyırıp geçti. Bu arada dengem de bozulmuştu. Tekrar tekmelemek üzereyken üst kata varmak üzere olduğumuzu fark ettim.

Soluk Tenli Leydi tam o sırada bir çılgılık attı. Kısa olmasına rağmen saçları merdivenin metal dişlerinin arasına sıkışmıştı. Kıvrınarak yerde yuvarlanır gibi yaptı ve son çare olarak amuda kalkarak saçını kurtarmaya çalıştı. Copumu alıp boyunu uzattım ve elimden geldiği kadar güçlü bir şekilde ona indirdim. Böyle bir şans ikinci kez yakalayamayacağımı biliyordum.

Bize bu copları kullanmayı iyi öğrettiklerinden hiç şüphemiz olmasın. Bunları verip de *Kimseyi öldürmemeye çalışın*

demezler. Ya şüpheliye ikaz mahiyetinde hafifçe birkaç kez pat pat diye vurursunuz ya onu ürkütmek için tüm kolunuzu sallayarak ama kasıtlı olarak yavaşça vurursunuz ya da kalçasına haber kanallarında kolayca göremeyeceğiniz türden sinsi bir sille geçirirsiniz. Ama temel ilke, kullanılan gücün kontrollü olması ve aşırıya kaçılmamasıdır. Buna rağmen öne atılıp baş aşağı durmakta olan Soluk Tenli Leydi'nin kalçasına olanca gücümle vurdum. Copun vurduğu yerden bir çatırtı sesi geldi, kadın öyle bir ulur gibi bağırdı ki tüm müzik ve ses efektleri bir anda kesildi. Yine de yanağıma bir tekme daha savurmaktan geri kalmadı.

Şüphesiz ki elinden gelenin en iyisi değildi bu ama yine de başım geriye kaykıldı ve merdivenlerin ucunu göremeyip sendeledim. Bu arada o da kendisini arkaya attı, kıvrılıp бүкүлдү ve yerde sürünerek kaçmaya çalıştı. Buna izin verecek değildim. Hemen arkasına geçtim. Nefesini kesmek için oldukça güçlü bir şekilde üstüne atladım ama o şaşılacak derecede kıvrak bir hareketle sırtını bir kavis hâline getirerek beni bir Spinna Winna makinesine doğru fırlattı. Dirseğim camı kırıp makinenin içine girdi. İçimden bir ses şimdi bir şey hissetmeyeceğimi, acının daha sonra geleceğini söylüyordu. Yüzüme doğru yumruğuyla bir hamle yaptığı anda tam zamanında ayağa kalktım. Onun hareketleri de ağırlaşmıştı çünkü ben onun önünden sıyrık almadan çekilince hedefi bulamayan eli kırık camdan geçip makinenin içine girmişti. Bunu fırsat bilip kendi etrafımda döndüm ve copumu bileğinin üzerine olanca gücümle vurdum. Yine bir çatırtı sesi geldi ve camın derisini kestiği yerden kanlar fışkırdı. Ağzından tükürükler saçarak bir soluk verdi ve başını çevirip bana dik dik baktı.

"Teslim ol!" dedim.

Yüzünde o anda acı ve öfkenin yanı sıra hayal kırıklığına uğrayan bir zorbanın yüzünde görebileceğiniz türden bir kendine acıma ifadesi belirdi. Yine de dişlerini göstererek meydan okur gibi hırladı. Elini Spina Winna makinesinden çekip çıkarırken

kıvrım kıvrım akan kanın birazı yüzüme sıçradı. Başımı eğerek öne doğru atıldım. Omzum onun göğsüne çarptı. Ben onu tırabzana doğru iterken o da durmadan omuzlarıma vuruyordu. Olağanüstü güçlüydü ama ben yine de ondan daha yapılı ve kiloluydum. Bir süre daha ona erişebileceğim mesafede kalabilseydim, destek güç gelene kadar onu hareketsiz bırakmayı başarabilirdim.

O arada destek güç kesinlikle yoldadır diye düşünüyordum.

Sırt tırabzanın bariyerine çarpınca ikimiz de titreyerek durma noktasına geldik. Onu tökezletebilmek için bir hamle yapıp bacağına yakalamaya çalıştım ama başının yan tarafıyla öyle sert bir şekilde vurdu ve beni öyle bir güçle savurdu ki üç metre havada uçtukten sonra yan tarafımın üzerine yere düştüm. Başımı iki yana salladım ve kaldırıp baktığımda üstü başı kan içinde olan Soluk Tenli Leydi'nin, gözlerini kan bürümüş bir hâlde üstüme atılmaya hazırlandığını gördüm.

Aslında kaçmayı denemesi gerekirdi çünkü benim de onun peşinden daha fazla gidecek mecalim kalmamıştı. Ama kaybedeceğini o da anlamıştı ve teslim olmadan önce birine bunu ödetmeyi planladığını sanıyordum. O biri de bendenizdim.

Ona uyarıda bulunacak vaktim yoktu, o yüzden zihnimde doğru *forma*'yı ürettim ve niyet ettiğimden de yüksek bir sesle, "İmpello!" diye bağırdım.

Bu büyü onu havaya kaldırarak yeniden tırabzanın üstüne doğru fırlattı. Soluk Tenli Leydi tırabzana çarparak korkunç bir şekilde arkaya doğru devrildi ve gözden kayboldu.

Bu Aptalca Şeyler

Trocadero Merkezi'nin ana atriymu dört katlıdır ve üstü açık olan bodrum katını da düşünürseniz bir kat daha eklemeniz gerekir. Bu alanlar, büyük olasılıkla mimarların yönelim bozukluğu ve tuvaletlerin yerini kestirememeleri nedeniyle, pek çok noktaya gelişigüzel yerleştirilmiş yürüyen merdivenlerle bölünmektedir. Bana daha sonra anlattıkları kadarıyla, Soluk Tenli Leydi aşağıya düşerken açısını bu merdivenlerin birinin üzerine düşecek şekilde ayarlamaya çalışmış ama mesafeyi iyi ayarlayamadığı için yan tarafına çarpmıştı. Bu çarpış belkemiğinin iki yerden kırılmasına neden olmuştu ama bodrum katına kafaüstü çakıldığı ana kadar hâlâ hayattaymış.

Doktor Walid'e kalırsa bu, anında ölüm dedikleri şeydi.

Saniyede 9,8 metre hızla otuz metrelik bir düşüş, zeminin sizinle buluşmak için iki buçuk saniye kadar beklemesi anlamına geliyor ki buna anında ölüm demek zorlanıyorum.

Yardımanın gelmesi bir dakika bile sürmedi. Herkes onun düştüğünü görmüştü. Hemen oraya girişi kapattılar ve tanık ifadelerini almaya başladılar. Ben de Stephanopoulos'a kısa bir açıklama yaptım. Sonra da kendimi diğerleriyle birlikte Üniversite Eğitim Hastanesi'nin Acil Servisi'nde buldum. Doktor Walid arkalarda dolanıp duruyor ve benimle ilgilenen melez asistan doktorun sinirlerini bozuyordu.

Doktor Walid daha sonra Nightingale'in biraz solgun ve huzursuz olduğunu fark etti ve onu bitişikteki bir tedavi odasında biraz uzanmaya zorladı. Asistan doktor belirgin şekilde gevşedi ve çiziklerim ile berelerime bakarken benimle sohbet etmeye başladı ama ben neden bahsettiğini şu anda bile hatırlamıyorum. Sonra hızla röntgen çekilmesi için birtakım ayarlamalar yapmaya gitti ve beni Punchinello Vakası'ndan tanıdığım, kızıl saçlı, Avustralyalı bir hemşireyle baş başa bıraktı. Kadın yüzümdeki kanları temizlerken bana bir göz kırptı ve benim farkında bile olmadığım yanağımdaki bir kesiğe dikiş attı.

Beni tekerlekli sandalyeyle röntgene götürürlerken hemşire, "Nehrin nimetleri seninle olsun," dedi ve bir saat kadar soğuk ve nemli hastane giysisi içinde bekletildiğim odaya yine tekerlekli sandalyeyle geri götürmeden önce sırtıma birkaç kez kuvvetlice vurdu. O odada kaldığım süre benim fark ettiğimden daha da uzun olabilir çünkü sanırım orada biraz kestirmişim. Cumartesi gecesi olduğu için çok sayıda sarhoşun bağırma ya da inleme sesi geliyordu kulaklarıma ama bunların yanı sıra polis meslektaşlarımla onlara *sakin olun* diyen ya da neler olduğunu anlatmalarını isteyen seslerini de duyabiliyordum. Doktor Walid bir ara başını uzatıp Nightingale'i bir gece orada tutacağını haber verdi. Ben de biraz su isteyince elini alnıma koydu ve sonra ortadan kayboldu.

Benimkinden biraz aşağıdaki bir odada kalmakta olan Liverpool aksanlı bir adam evine gitmek istediğini söylüyordu. Doktor ona önce bacağına tedavi etmeleri gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Liverpoollu adam ısrarla kendini iyi hissettiğini söylüyordu ama doktor anestezi yapabilmeleri için içkinin etkisinin geçmesini beklemeleri gerektiğini anlatmaya çalışıyordu ona.

"Ben eve gitmek istiyorum," dedi Liverpoollu.

"Tedavinizi bitirelim, hemen gidersiniz," dedi doktor.

"Buradaki evime değil," dedi Liverpoollu kederli bir şekilde. "Ben Liverpool'a geri dönmek istiyorum."

Bense o anda floresan lambadan çıkan ışıkların başımı ağrıtmaktan vazgeçmesini istiyordum.

Doktor Walid su ve birkaç Nurofen'le geri geldi. Kalamıyordu çünkü incelemesi gereken yepyeni bir ceset daha vardı. Az sonra asistan doktor geri geldi.

"Şimdi eve gidebilirsin," dedi. "Kırığın filan yok."

Sanırım Budala'ya kadar yürüyerek gittim, neyse ki orası o kadar uzak değildi.

Ertesi sabah uyandığımda kahvaltı servisi hâlâ yapılmamıştı. Bunun nedenini öğrenmek için mutfığa indiğimde, Molly'nin sırtı kapıya dönük bir şekilde masada oturmakta olduğunu gördüm. Toby de onun yanında oturuyordu ama hiç olmazsa o başını kaldırıp bana baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum. Molly hiç kıpırdamadı. Toby inledi.

"Bari ben de gidip dışarıda kahvaltı yapayım," dedim "Parkta."

Bu Molly'nin de işine gelmiş gibiydi.

Toby ayağa fırlayarak peşimden geldi. "İyi bir paralı asker olurdun," dedim ona.

Kesik bir şekilde havladı. Sanırım Toby'nin hayata bakış açısından benim yapmam gereken çıkarım, sosisin sosis olduğu yönündeydi.

Budala, Russell Meydanı'nın güneyindedir. Meydanın ortasından çakıl taşı döşeli patikalar geçer. Burada ayrıca, isimlerini bilmediğim büyük ağaçlar ve sanki özellikle çocukların ve küçük köpeklerin üstlerini ıslatmaları için tasarlanmış bir çeşme vardır. Meydanın kuzey tarafındaki kafede yenebilecek kalitede çift sosisli sandviç, domuz pastırması, çikolatalı puding, yumurta ve patates kızartması servis edilir. O gün de oldukça güneşli bir gündü, o yüzden kafenin dışındaki verandaya oturdum ve yemeğimi mekanik bir şekilde ağzıma tıkıştırmaya koyuldum ama hiçbir şeyin tadını alamıyordum. Sonunda tabağımı Toby bitirsin diye yere koydum.

Yürüyerek Budala'ya geri döndüm ve ana kapıdan geçerek bir yığın çöp postanın beklediği yere geldim. Hepsini şöyle bir topladım. Çoğu yerel pizzacıardan ve kebabçılardan gelen el broşürleriydi ama aralarında gelecekteki olaylardan ancak onun öngörülerıyla yararlanılabileceğini ileri süren Ganalı bir falcının üstünkörü hazırladığı bir el ilanı da vardı. Bunların tamamını Molly'nin atriya bu amaçla bıraktığı dergiliğin içine boşalttım.

Midem bulanıyordu. Tualete gidip yediğim kahvaltıyı çıkardım ve yeniden yatağıma girip uyudum.

Öğleden sonra geç vakitte uyandım. Berbat hissediyordum ve esaslı bir neden olmadan bütün gün uyuduğum için kafam da allak bullaktı. Koridora çıkıp banyoya gittim ve doğru düzgün bir duşluk yerine koydukları pençe ayaklı porselen lenduhayı doldurup bir banyo yaptım. Suyu dayanabildiğim kadar sığa çevirdim ve su kamçı gibi kalçamdaki berelere çarptığında ciyak ciyak bağırdım. Tüm kaslarım gevşeyene ve Louis Armstrong'u taklit ederek söylediğim *Ain't Misbehaving* isimli şarkıdan bıkana kadar orada kaldım. Yanağımdaki kesik nedeniyle tıraş olamadım, o yüzden çenemde bir iki günlük erkeksi bir sakal bırakıp temiz çamaşır bulmaya gittim.

Büyürken annemi odamdan uzak tutmanın tek yolu ancak oraya çelikten bir güvenlik kapısı yerleştirmek olabilirdi ve belki o bile yeterli olmazdı. Aslında ben insanların yatak odama girmeleri konusunda asla aşırı titiz olmamıştım, özellikle de ortalığı temizlemek ve çamaşırlarımı yıkamak için geldiklerinde. Haki renkli ince kanvastan pantolonumu, önden düğmeli iyi kalite gömleğimi ve en iyi ayakkabılarımı giydim. Aynaya baktım –Miles Davis benimle gurur duyardı– tek eksikğim bir trompetti. Bu kadar iyi görününce yapabileceğiniz tek bir şey vardır. Ben de cep telefonumu alıp Simone'u aradım.

* *Uslu Duruyorum* (ç.n.)

Ama telefon çalışmadı. Soluk Tenli Leydi'ye büyü yaparken içindeki çip bozulmuş olmalıydı.

Çalışma masamın çekmecesinden yedek telefonlarımdan birini aldım. Bu, iki senelik, peşin ödemeli SIM kartlı bir Nokia idi. Her zamanki standart numaralarım içinde kayıtlıydı. Simone'unkini de ekleyip onu aradım.

"Selam bebeğim," dedim. "Çıkmak ister misin?"

Gülmesini durdurunca çok sevineceğini söyledi.

Pazar akşamları sadece Basildon'daki insanlar ve öğrenciler gece kulübüne gider, o yüzden Dominique Baudes'in bir filmi olan *Spirit of the Escalator*'u görmek için Renoir'a gittik ama bu film ismine rağmen romantik bir komedi çıktı. Renoir aslında krem renkli bir alışveriş merkezi olan ve bana ters yüz edilmiş bir Aztek piramidini hatırlatan Brunswick Merkezi'nin altında yer alan bir sanat sinemasıdır. Budala'dan, iki dakikadan bile az bir yürüyüş mesafesinde olduğu için de son derece kolaylıkla erişebileceğiniz bir yerdedir. Ayrıca kendinizi bir bardak tutucusuyla incitmeden kız arkadaşınıza sarılabilmenizi mümkün kılan eski tip koltukları vardır. Simone bana çenemdeki keşiği sordu, ben de ona birileriyle tepiştiğimi söyledim.

Sonra evinin burnunun ucunda olmasına rağmen Simone'un daha önce hiç gitmediği Yol Sushi'de yemek yedik.

"Ben Valerie Pastanesi'ne acayip sadığım," dedi açıklama olarak. Ama taşıma kayışının üzerinde sürekli gidip gelen renkli, minik kaplara bayıldı ve boşalanları tabağının yanında kafatası yığınları hâlinde biriktirdi. Simone aslında yemek konusunda seçici ve kalıcı fikirleri olan inatçı biriydi. Ben kendim için baharatlı somonlu pilav seçtim. Midem hâlâ düzelmemişti ama onun yediği her şeyden böylesine zevk aldığını görmek büyük bir keyifti doğrusu. Neyse ki Yol Sushi, Simone kredi kartımın limitini aşmadan kapandı. Brunswick Merkezi

* Yürüyen Merdivenlerdeki Hayalet (ç.n.)

zi'nden dışarı fırlayıp yeniden Bernard Sokağı'ndan geçtik ve Russell Meydanı metro istasyonuna doğru ilerledik. Biz sine-madayken yağmur yağmıştı ve sokaklar pırıl pırıldı. Simone birden durdu ve beni öpebilmek için başımı tutup kendisine doğru çekti. Ağzında soya sosu tadı vardı.

"Eve gitmek istemiyorum," dedi.

"Benim evime gitmeye ne dersin?" dedim.

"Senin evine mi?"

"Öyle sayılır," dedim.

Arabalık, aşk meşk yapmak için pek uygun bir yer değildi ama Simone'un heyheylerinin ne zaman üzerinde olacağı bel-li olmayan Molly'yle karşılaşmasını hiç istemiyordum. Simone benim iki bin dolarlık tüketici elektroniklerimin yanından fırtına gibi geçerek doğrudan tavan penceresinin aydınlatığı stüdyoya geçti.

"Bu kim?" diye sordu. Molly'yi kiraz yerken çıplak vaziyet-te divana uzanmış bir şekilde gösteren resmi görmüştü.

"Seneler önce burada çalışmış olan biri," dedim.

Bana muzip bir bakış attı. "Arkana dön," dedi. "Ve gözle-rini kapa."

Bana dediği gibi yaptım. Arkamdan hızlı hızlı çıkarılan giysilerin hışırtısı geliyordu. Sonra alçak sesle küfrettiğini ve fermuarını açtığını duydum. Arkasından da yere düşen çizmelerinin sesi geldi, son olarak da teninden aşağı süzü-len ipek çamaşırlarının fısıltısı. Daha sonra uzun bir sessizlik oldu, derken üzerine yerleştiği antika mobilyanın gıcirtısını duydum.

Beni biraz daha bekletti. "Şimdi dönebilirsin," dedi.

Şezlongun üzerinde çıplak ve olabildiğince güzel bir şekil-de uzanmıştı ama elinde bir kâse kiraz yoktu. Parmaklarını kahverengi buklelerinin arasına sokarak onları karıştırdı. O kadar güzel ve lezzetli görünüyordu ki nereden başlayacağı-mı bilemedim. Sonra onu gördüm. Ağzının kenarında, şarap renkli bir doğum lekesi gibi duruyordu. Yediği bir şeyin bı-

raktığı bir iz olduğunu sandım önce ama ben gözlerimi dikmiş bakarken o leke hızla uçup gitti. Derisi kaba bir üçgen şeklinde yüzünden ayrılırken çenesi de korkunç bir çatırtıyla parçalara ayrıldı. Kasların, tendonların ve kemiklerin gerilip patladığını gördüm. Çenesi ipleri kesilen bir kukla gibi gevşedi ve sarktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Simone.

Hiçbir şey olmamıştı. Yüzü yine eskisi gibi sakin ve güzeldi. Ben geriye doğru sendeleyerek giderken yüzündeki gülücük de kayboldu.

"Peter?"

"Özür dilerim," dedim. "Ne olduğunu anlamadım." Şezlongun yanında diz çöktüm ve yanaklarını avuçlarımla arasına aldım. Derisinin altındaki kemikler kesinlikle iyi durumdaydı. Onu öptüm ama benim yüzümü hemen kendisinininkinden uzaklaştırdı.

"Bir şey mi oldu?"

"Bir olaya karıştım," dedim. "Birinin öldüğü bir olay."

"Ah," dedi ve bana sarıldı. "Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmamam gerek," dedim ve dikkatini dağıtacağımı umarak elimi kalçasına kaydırdım.

"Ama konuşabilseydin, bana anlatırdın, değil mi?" dedi.

"Elbette," dedim. Ama yalan söylüyordum.

"Zavallicığım," dedi ve beni öptü.

İçimdeki his ona sıkı sıkı sarıldığım takdirde artık kâbus görmeyeceğimi söylüyordu. Öyle bir an geldi ki şezlong korkutucu bir şekilde kaydı ve aynı anda parçalanana tahtaların çatırdama sesini duydum. Hemen birbirimizden ayrıldık, ben vakit geçirmeden yere birkaç minder attım ve üstlerini bir battaniyeyle örttüm. Simone beni iterek sırtüstü yatırdı ve ata biner gibi üstüme çıktı. Harika bir şekilde yorulduktan ve terledikten sonra gevşedi ve kayar gibi pat diye üstüme yığıldı.

"Çok tuhaf," dedi soluklandıktan sonra. "Daha önceleri ben hep dışarıda olmak isterdim ama seninle olduğumda sürekli içeride olmak istiyorum."

Yuvarlanır gibi üzerimden indi ve elini midemin altına kaydırarak hayalarımı tuttu. "Şimdi canım ne çekti, biliyor musun?" dedi.

"Buzdolabında pasta var," dedim.

Birden yine sertleştim ve elini hayalarımdan yukarı kaydırarak penisimi tutmasını sağladım.

"Korkunç bir adamsın sen," dedi ve ne kadar hazır olduğumu görmek için organımı hızlı bir şekilde salladı. Biraz durduktan sonra penisimin ucunu öptü ve kalkıp buzdolabına doğru gitti. "Bu Japon yemekleri çok güzel de pasta türünden bir şeyler yapmayı pek beceremiyorlar," dedi. Daha sonra bitkin bir şekilde ama bir türlü uykuya dalamadan tavan penceresinin altında yatıp yağmur damlalarının cama vurup dalga dalga yayılmasını izledim. Simone yine başını omzuma koyarak uyudu. Gecenin bir yarısında sıvışmamı önlemek istercesine bir bacağıyla sahiplenir gibi kalçamı kavramış, bir koluyla da belime sarılmıştı.

Ben öyle hercai gönüllü filan değilim ama hiçbir kız arkadaşım bugüne kadar üç aydan fazla birlikte olmadım. Lesley, kız arkadaşlarımın bir aşamadan sonra onlara olan ilgi-min biteceğini bildiklerini, o yüzden de beni ben onları terk etmeden önce terk ettiklerini söylemişti. Ben durumu öyle görmüyordum ama Lesley benim aşk hayatımı temel alan bir takvim bile oluşturabileceğine dair yeminler ediyor; bu takvimin Mayalarınki gibi döngüsel olacağını ve felaketle sonuçlanacağını söylüyordu. Lesley bazen insanı şaşırtacak kadar bilgili olabiliyor.

Öte yandan Simone bana yapışmış bir şekilde yatarken ben de en kötü senaryoda dahi, hiç değilse iki ayımızın daha olduğunu düşünüyordum. O zaman tabii ki beynimin her daim polis olan o köşesi Simone'un öldürülen cazcılarla bir ilişkisi olup olmadığından emin olmak isteyecekti. Nereden bakarsanız Cyrus Wilkinson'la yaşamıştı. Ama diğer yandan, öldüğünde Henry Bellrush hâlâ karısıyla birlikte yaşamak-

taydı. Daha da etkileyici olan bir husus da eğer Simone gerçekten de cazcıları baştan çıkardıktan sonra kanlarını emerek öldüren bir gece yarattığı idiyse neden –babasının yetenekleri bir yana onun müzik zevkini bile miras alamamış olan– benimle yatıyordu? Ayrıca 1941 senesine ait fotoğrafların hiçbirinde o yoktu.

Aslında bu konuları eğitim aldığımızda görmüştük ama itiraf etmeliyim ki sonunda herhangi bir sınav olmadığı ya da kompozisyon bile yazmak gerekmediği için çoğumuz bu dersleri şekerleme yaparak geçirmiştik. Yine de okutmanın, bir polisin doğal içgüdülerinin çok süratli bir şekilde yersiz bir paranoyaya dönüşebileceği konusunda bizi uyardığını hatırlıyorum. “Hayat inanamayacağınız kadar karışık ve çetindir ve rastlantısal olaylarla çok sıklıkla karşılaşsınız,” demişti okutman. Sabah uyandığında içinde hâlâ bir şüphe varsa, dedim kendime, geçen seneki şüpheli ölümlerle ilgisi olmadığını gösteren bulguları kontrol edersin çünkü sağlıklı bir ilişki kurmak için kahvaltı masasında sanığı uzun ve kapsamlı bir şekilde sorgulamak kadar etkili olan başka bir şey yoktur.

Bunları tam uykuya dalmak üzereyken aklımdan geçir-miştim. Uyandığımda Simone’un daha şafak sökmeden beni uyur vaziyette bırakıp gitmiş olduğunu gördüm ve bunun kötüye alamet olmadığını umdum.

Ertesi sabah Hendon’daki John Peel Merkezi’ne çağırıldım. Mesleki Standartlar Dairesi’nden iki memur beni *sorguya* çekti. Bir konferans salonunda çay, kahve ve Sainsbury Value diyet bisküvileri eşliğinde yapılan bu sorgulama son derece uygar bir havada geçti. O gün Batı Yakası Merkez Karakolu’nda bulunmak için meşru bir nedenim olduğuna kanaat getirdikten sonra bana Trocadero Merkezi’ndeki kovalamaca ve şüphelinin üst balkondan aşağıya düşerek ölmesi konularında sorular sordular. Görüldüğü kadarıyla, kapalı devre televizyon kamerası görüntüleri açık ve netti; tırazbandan

aşağı uçuşunda ben hiçbir şekilde şüphelinin yakınlarında değildim, o yüzden onu itmiş ya da düşmesini engelleyebilecek kadar hızla yanına gidebilecek durumda olmam mantıken de mümkün değildi. Beni sorgulayan kişiler görevime dönmemde bir mahsur olmadığını ifade ettiler ama bunun araştırmalarının henüz başlangıcı olduğunu söylemeyi de ihmal etmediler.

“Daha sonra sana soracağımız başka sorular da olabilir,” dediler.

Bana bu aşamada psikolojik rehberlik teklif edeceklerinden emindim ama öyle bir şey olmadı. Buna üzüldüm çünkü bu oldukça hoşuma giderdi. Ne yazık ki kurallar bu konuda çok katıdır. Kanlı canlı bir polis memuru olduğum için ancak *Guardian* gazetesi okuyan sosyal hizmetler görevlisi tipinde birileri bana kakaladığı takdirde rehberlik almayı kabul edebilirdim. Benim buna ihtiyacım yok diye eşe dosta itiraz edersiniz ama bu hemen samimi olan o yılışik ve pimpirik tipleri bilirsiniz. Sonunda biranızı masanın üzerine bırakır, itibarınız zarar görmeden bir asker gibi yolunuza devam edersiniz.

Mesleki Standartlar Dairesi'nin beyanının dışında, benim de dosyalara konulmak üzere kendi raporumu hazırlamam gerekiyordu. Bunu da arabalığın güvenli ortamında yaptım ve teslim etmeden önce de kontrol etmesi için Lesley'ye gönderdim. O da bana kasıtlı olarak bir iki yanlış yapmamı önerdi çünkü ona göre ancak bir şeyleri örtbas etmek isteyenler mükemmel şekilde tutarlı olan beyanlarda bulunurlardı. O yüzden ben de sade bir vatandaş olduğum ve bazı şeyleri yanlış hatırlayabileceğim gibi bir havaya büründüm. Lesley aynı zamanda yedek kuvvet istemeden Trocadero Merkezi'ne koşup gitmemin de aptalca ve daha da kötüsü amatörce olduğunu söyledi. Kötü huylarımı frenlemek için şahsen benim yanımda olmadığı vakitler kötü yanlışlar yaptığımı ve o yüzden de üzgün olduğunu ekledi. Bu söylediklerinden öyle keyif alıyordu ki hiç değilse o yüzden başımın etini yemesine bir süre için izin verdim.

Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağıma dair ona söz verdim.

Doktor Walid o gün öğleden sonra Nightingale'ı hastaneden taburcu etti. Nightingale böylece Budala'ya döndü ve daha sonra da üstünü değiştirip adli çalışmalara nezaret etmek için gece kulübüne geri geldi. Bana ihtiyacı olup olmadığını sordum ama olmadığını söyledi ve bana bir okuma listesi verdi. Kitaplardan biri Bartholomew'un Latince bir sözlüğüydü. Sanırım benim bütün günümü bir elimde çevirisi yapılması gereken metinler ve diğer elimde de bir sözlükle geçireceğimi düşünüyordu ama ben onun yerine ilgili bölümleri online bir Latince çeviri sitesine girdim ve gelen saçma sapan metinleri yorumlamaya çalıştım.

Sanırım Bartholomew *muhteşem varlık zincirinin ihlalinde* iki yaratığın özelliklerini birleştirmek için büyü kullanmanın mümkün olabileceği varsayımında bulunuyordu. Bu zincir, sümüksü yaratıkların en alt, meleklerin en üst sırada yer aldığı ve Tanrı'nın olmasını emrettiği bu muhteşem hiyerarşiyi oluşturuyordu. Biri bana verilen sayfaların kenar boşluğuna Latince minik puntolu büyük harflerle birtakım notlar eklemişti. Benim web'deki çevirmenim bunu, *insanlar mahlukat hâline getirilebilir ve bunun tersi de mümkündür* diye çevirdi.

Gerçek kedi-kızlar, diye düşündüm. Doktor Moreau'nun Striptiz Kulübü geldi aklıma. Kaplan gibi tüylü ve kaygan bir şeyle sevişmek nasıl olurdu acaba? Bu kulübü kim işletirse bir servet sahibi olurdu. Etikten yoksun eski büyücü, Başmüfettiş Johnson'ı bu işin duyulmaması için yardımcı olmaya ikna etmişti ama muhtemelen onun asistanı olan yeni büyücü, yani Yok Yüzlü Adam, bunun gizli kalmasını nasıl sağlamıştı?

Nightingale ertesi sabah beni Doktor Moreau'nun Striptiz Kulübü'nü dolaşmaya götürdü. Merdiven sahanlığı ve vestiyer bölümü uygun bir şekilde personelin noddı giysilerini giyip çıkaracakları bir yer hâline getirilmişti. Doktor Walid de orada bizi bekliyordu. Ayaklarımıza dikkat etmemizi söyledi. Merdi-

ven basamaklarına, duvarlara elektrik bandıyla sıkıca raptedilmiş kablolar döşenmişti.

"Gece kulübünün içindeki herhangi bir elektrik devresini etkinleştirmek istemedik her ihtimale karşı," dedi Doktor Walid.

Beni sonra aşağıdaki fuayeye götürdü. Orada Larry'nin Dolabı'nın ve tekme atan bacakların ortadan kaldırıldığını gördüm. "Üniversite Eğitim Hastanesi'nde fazladan yer kiralamak zorunda kaldım," dedi Doktor Walid. "Bugüne kadar elimde bu kadar çok malzeme hiç olmamıştı."

Fuayedeki perdeler yere indirilmişti. Onların arasından geçerek gece kulübünün ana mekânı olduğu anlaşılan bitişik salona girdik. Yere cıvatarla tutturulmuş kafesler olmasaydı, dans pistiyle sahnenin tam da oralarda olması gerekirdi. Hepsi de yepyeniydi ve laboratuvarlarda hayvanların tutulduğu kafeslere benziyordu.

Bunu söylediğimde Doktor Walid, "Tıpatıp aynılar," dedi. "Bunlar Bollingtek Hayvan Barındırma Sistemleri. Biz de hastanede bu sistemleri kullanıyoruz. Daha bu sene monte ettik onları."

"Stephanopoulos adamlarına bunların seri numaralarını bulmaları talimatını verdi," dedi Nightingale.

Kafesler boştu ama hayvan dışkısının keskin kokusunu alabiliyordum. Polisler bir yandan kilitlerin ve bakıcının hayvanların bakımını yaparken elini sürmesi olası olan yerlerin etrafına parmak izlerinin saptanmasını mümkün kılan tozdan serpiştiriyorlardı.

"Kaç hayvan vardı?" diye sordum.

"Kafeslerde beş tane," dedi Doktor Walid. "Ben test yapmaya devam ediyorum ama bunların *kimera*^{*} olduğunu sanıyorum."

Bu benim de önceki gece Bartholomew'in metninin çevirisini yaparken sözlüğe bakmam gereken sözcüklerden bi-

* Kimera: Yunan mitolojisinde tek bir bedende farklı canlıların uzuvlarını taşıyan yaratık. (ç.n.)

riydi. Anladığım kadarıyla kimera, bazı hücrelerindeki DNA kümesi diğer hücrelerindeki DNA kümesinden farklı olan bir yaratık anlamına geliyordu. Memeli hayvanlarda kaybolmaya yüz tutmuş çok ender bir özellikti bu ve iki yumurtanın farklı spermlemlerle döllenmekten sonra bir fetüs hâline gelmeden önce birbirleriyle birleşmesiyle oluşan bir durumdu.

Bartholomew aslında tetragametik kimerizmin' ne olduğunu biliyor değildi, o yazılarını yazdığında genetik biliminin babaları sayılan Crick ve Watson'ın dünyaya geleceklerini büyükbabaları bile bilmiyordu. Bartholomew kimeraları en iğrenç ve en acımasız karabüyülerle oluşturulmuş, doğaya aykırı birleşmelerin türü bozulmuş ürünleri olarak tanımlamıştı. İçimde her iki tanımlamanın da doğru olduğuna dair korkunç bir his vardı.

"Bunlardan canlı olarak bulduğunuz oldu mu?" diye sordum.

Doktor Walid, Nightingale'e rahatsız bir bakış attı. Nightingale başını iki yana salladı.

"Bir tanesi hayattaydı," dedi Nightingale. "Ama yerini değiştirdikten sonra öldü."

"Herhangi bir şey söyledi mi?" diye sordum.

"Bilinci bir daha hiç yerine gelmedi," dedi Doktor Walid.

Kafeslerin yepyeni olmasına bakarak, bunların Eski Büyücü değil Yeni Büyücü tarafından yapılmış olduğuna kanaat getirdik. "Geoffrey Wheatcroft'un Eski Büyücü olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Onunla bu yer arasında bir bağlantı bulamadık," dedi Nightingale. "Ayrıca onun akademik kariyer yaparken bir yandan da gece kulübü empozaryosu olarak bir çiftte hayat yaşamış olmasını pek olası görmüyorum."

"İki sperm tarafından ayrı ayrı döllenmiş iki yumurtanın gelişmesi sonunda oluşan iki embriyonun ikiz kardeşler oluşturmak yerine gelişmenin erken döneminde birleştirilerek tek bir canlı olarak doğması. Bu tür bir organizma dört gametten oluştuğu için buna tetragametik kimerizm denmektedir. (ç.n.)

"Ama Yeni Büyücü'yü eğiten kesinlikle o, değil mi?" diye sordum. "Yani Yok Yüzlü Adam'ı?"

"Ah, ona hiç şüphe yok," dedi Nightingale. "Bundan çok eminim."

"Ben şu Yok Yüzlü Adam'ı seviyorum," dedi Doktor Walid. "Bu ismi ona sen mi taktın?"

"Onun suç ortakları da olabilir," dedim. "Londra ayağını idare eden bir diğer büyücü. Bu da mümkün, öyle değil mi?"

"Bu oldukça olası," dedi Nightingale. "Bunu iyi düşün-dün."

"Belki birden fazla ortağı bile olabilir. Ne bileyim, bir büyücü grubu bile oluşturmuş olabilirler. Bunlara ne demek gerekir?" diye sordum. "Bir çete, bir cadılar meclisi?"

"Bir meclis," dedi Doktor Walid. "Büyücüler Meclisi."

İkimiz de Doktor Walid'e baktık. O omuzlarını silkti.

"İkinizin de daha çok okuması gerek," dedi. Bunu söyleyen *Avrupa Gastroenteroloji ve Hepatoloji Dergisi* için bilimsel makaleler yazan biriydi.

"Hizip," dedi Nightingale. "Onlara büyücüler hizbi deniyor."

"Altmışlı senelerden beri burnumuzun dibinde iş yapıyor-larmış," dedi Doktor Walid.

"Yarama tuz basıp durmayın," dedi Nightingale.

"Oxford'dan aldığımız isimleri alt alta koyup onlara Soho çetelerinin bağlantıda olduğu kişilerle çapraz inceleme yap-malıyım," dedim.

"Önce sana bir şey göstereyim de öyle," dedi.

Bunu söylediğinde buz kesildim; her şeyin ortalıktan temizlendiğini görüp sevinmiştim ve başka bir şey görmek gibi bir hevesim yoktu. Nightingale beni gece kulübünün içlerine doğru götürdü. Kafeslerin ilerisinde, üzerinde İŞİ OLMA-YAN GİREMEZ levhası olan bir kapı daha vardı. Buradan bir zamanlar bir olasılıkla büro ya da depo odaları olarak kul-lanılmış olan bir dizi odanın olduğu kısa bir koridora geçtik.

Bunların hepsi birbirine benziyordu. Yerlerde kirli şilteler, oraya buraya atılmış giysiler, mukavva kutuların içine tıkılmış ayakkabılar, bir DVD oynatıcısı ile eski moda bir elektron tabanca TV cihazı, duvarlara renk katma çabasıyla asılmış bir iki acınası şey, kedi yavrusu resimleri ve bir de Justin Timberlake posterı vardı. Bütün bunlar insan ticareti yapanların barındığı gizli evlere baskın düzenleyen polislerle aşına olan görüntülerdi.

"Kaç tane?" diye sordum.

"Bol miktarda DNA kanıtı bulduk," dedi Doktor Walid. "Kan, semen, saç folikülleri. Şu ana kadar sekiz kişiyi teşhis etmiş durumdayız, hepsi de kimera."

"Aman Tanrım," dedim.

"Başka bir gizli evi olmalı," dedi Nightingale. "Ama herhangi bir yerde olabilir bu ev."

Haberlerin tümü de kötü değildi. Daha sonra Lesley aradı ve beni daha da zora düşürecek yepyeni bir yöntem önerdi. Bunu Oxford Üniversitesi'nin kayıtlarını incelerken keşfetmişti. Wheatcroft ile Alexander arasında belirgin bir bağlantı bulamamıştı ama.

"Karşıma kimin ismi çıktı, bir tahmin et," dedi.

"Prens Harry mi?"

"Saçmalama," dedi Lesley. "Bir kere Harry, Sandhurst'e gitmişti. Hayır, Cecelia Tyburn Thames ismiyle bilinen bir başka lisans öğrencisi."

"Leydi Ty Wheatcroft'u tanıyor muymuş?" diye sordum.

"Hayır, salak şey," dedi Lesley. "Ama..." Biraz daha öksürdü. Telefonu ağzından uzaklaştırdı ama öksürdüğünü ve bu arada da küfrettiğini duyabiliyordum. Sonra biraz su içerken bir sessizlik oldu.

İyi olup olmadığını sordum. İyi olduğunu ve gırtlığının daha işlevsel olabilmesi için sene sonuna doğru ikinci bir ameliyat geçireceğini söyledi.

*Ama önemli olan şu ki Tyburn, Jason Dunlop'la hemen hemen aynı tarihlerde Oxford'da bulunmuş," dedi. "Sen de bana, onun kız kardeşlerinden birinin senin üzerinde büyü kokusu duyduğunu söylemiştin."

"O Brent'ti," dedim. "Ve sadece dört yaşında."

"Demek ki doğal bir yeteneği var," dedi Lesley.

Ona Oxford'da bir büyü kokusu almış olsa dahi Tyburn'in bunu bana söyleyeceğini pek sanmadığımı belirttim.

"Sen Tyburn'i tekrar görmek istemediğin için öyle diyor-sun," dedi Lesley. Kahretsin, bu doğrudu. Tyburn'i tekrar görmek istemiyordum. Onu annesinin önünde mahcup etmişim. Çınlıçıplak soyup kırbaçlayarak Kensington High So-kağı'nda dolaştırsaydım belki daha az bozulurdu bana. Ama ben Lesley'yle sadece iki konuda münakaşa edebilirdim ve bunların ikisinin de polislikle ilgisi yoktu.

Ama denemeye değer diye düşündüm.

Tyburn'in Hampstead'da bir evi olduğunu biliyordum. Onu son kez ziyaret ettiğimde çok ender ve özel olan bir su kaynağını havaya uçurmuştum. Bu konuda gösterdiğim ma-zeret, onun o sırada benim zihnimi kontrol etmeye çalışıyor olmasıydı. Bu zaten sadece onun nehrinin kaynağıydı. Aslin-da Mayfair'de bir yerde yaşadığını duymuştum. En zengin insanlarla en fakirlerin ortak bir noktaları vardır: İkisi de bol miktarda bilgi üretir; zenginlerle ilgili bilgileri medya kana-lıyla, fakirlerle ilgili olanlarıysa devletin engin ve ağır işleyen veri tabanlarından elde edebilirsiniz. Ünlü olmak isteyen zen-ginler, anonim kalmak için birtakım tedbirler alırlar. Örneğin Leydi Ty'nin Wikipedia sayfası bir halkla ilişkiler danışmanı ta-rafından hazırlanmış gibiydi çünkü hiç şüphe yok ki Leydi Ty, bu sayfanın kendi istediği gibi olması için bir halkla ilişkiler danışmanı tutmuştu. Ya da daha büyük bir olasılıkla, Leydi Ty'nin *adamlarından* biri bir halkla ilişkiler şirketi tutmuştu ve o da yazdığı romana daha iyi odaklanmasını sağlama işini ya-rım saat içinde halledecek bir serbest çalışana para ödemişti.

Bu sayfa Leydi Ty'ın —daha düşüğü kurtarmayacağı için bir mühendisle— evli ve biri on sekiz yaşında bir oğlan olmak üzere iki çocuğı olduğunu gösteriyordu. Bu çocuk, araba kullanabilecek kadar yetişkin ama ebeveynlerinin evinde yaşaması gerekecek kadar da gençti.

Polislikle ilgili ilginç bir durum da kişinin birilerini aldatmak zorunda kalmasıdır. Polis Ulusal Bilgisayarı'nda bir sürü şey araştırırsınız. En zengin ve en etkili kişilerin bile —örneğin ehliyet sınavları konusunda— buraya doğru bilgi vermesi gerekir. Stephen George McAllister-Thames, ocak ayında girdiğı sınavda başarılı olmuştu ve adresi kayıtlarda Chesterfield Hill, Mayfair olarak geçiyordu.

Ev tam anlamıyla Regency Dönemi sıraevlerinden biriydi. Ön cephesine rustik bir hava verilmişti ve deneyimli emlakçıların kendilerini tutamayıp mutluluktan ağlayacağı türden demir süslemeleri vardı. Trocadero Merkezi'nin batısında kalıyordu ve oradan uzaklığı yarım kilometre bile değildi. Bu sıraevlerin bulunduğu sokaklar on yıllar boyunca rant kaygısı yüzünden özelliklerini kaybetmemiş olsalardı çok daha hoş bir görünüme sahip olabilirdi.

Kapıyı ehliyetindeki fotoğrafından tanıdığım, uzun boylu, genç bir melez erkek açtı. Çok çirkin olan kulaklarını ve annemin *iyi türden* olarak tanımlayacağı saçlarını babasından ama kedi şekilli gözlerini anneannesinden miras almıştı. Ona kalıtımla geçenler bu kadar da değildi.

"Anne," diye seslendi evin içlerine doğru. "Seni görmek isteyen bir büyücü var burada." Ve sonra da bir yeniyetme olduğunu fark etmemiş olabileceğimi gözüme sokmak istercesine, hımbıl hımbıl yürüyerek benim bölme terbiyesizliğinde bulunduğum işine geri döndü. Annesi koridorda onun yanından geçerek kapı aralığına geldi ve durup kollarını kavuşturdu. Ne istediğimi sormadan önce bakışlarıyla beni on saniye kadar kısık ateşte pişirdi.

"Araştırmalarımda bana yardımcı olabilir misiniz?" dedim.

Zemini mat yeşil renkli karoyla döşenmiş olan mutfakta Fransız meşesinden yapılmış mobilyalar vardı. Çay ikram etti ama ben ne olur ne olmaz diyerek kabul etmedim. Kendisine beyaz şarap koydu.

"Ne gibi araştırmalar?" diye sordu.

Ona Oxford Üniversitesi'nde lisans öğrencisi olarak okuduğu günlere geri gitmesini söyledim.

"Ben oradan önce çift anadal mezunu oldum," dedi. "Ama bunun bir başarı olduğunu düşünmüyorum. Oradan mezun olmak bana kalırsa, insanın Bow Bells Kilisesi'nin çanlarının sesini duyabileceği bir yerde doğmuş olmasından daha az önemi olan bir şey." İçkisini bitirdi ve bardağını yeniden doldurdu.

"Siz Oxford'da okurken gizli gizli de olsa, büyüyle uğraşan birileriyle hiç karşılaştınız mı?" dedim.

"Bunun Trocadero Merkezi'ndeki çatışmayla mı bir ilgisi var?" diye sordu.

"Onunla bağlantılı, evet," dedim. "Ve Ash'e yapılan saldırıyla da ilintili."

"Merak ettim doğrusu," dedi. "Sana neden bir şeyler söyleyeyim ki?"

"Yani orada büyü yapıldığından haberiniz vardı, öyle mi?" dedim.

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü saklamanız gereken bir şeyler olduğunu düşünüyorsunuz," dedim.

"Biraz mantıksız olduğunu itiraf etmeliyim ama sana buradan defolup gitmeni söylemek geliyor içimden," dedi. "Hem sana neden yardım edeyim ki?"

"Bana bildiklerinizi söylerseniz, söz veriyorum buradan gideceğim," dedim.

"Cazip bir teklif," dedi.

"Londra'da kötücül bir büyücünün iş tuttuğunu ve bu kişinin bir zamanlar —sizin de orada olduğunuz dönemde— Oxford'da olduğunu düşünüyoruz." Yüzüne baktım. "Belki siz de onu tanıyorsunuzdur."

"Hayır. Öyle olsaydı onun kokusunu alırdım," dedi. "Şu anda senin kokunu nasıl alıyorsam."

"Öyle mi? Peki nasıl kokuyorum ben?"

"İhtiras, sığılık ve kibir," dedi ve omuzlarını silkti. "Ayrıca sinirotu ve hanımeli. Bu kokuları nasıl aldığımı sorma."

"Kimlerdi?" diye sordum. "Oxford'daki büyücüler, onları bildiğinizi biliyorum."

Kendisini tutmaya çalıştı ama sonuç olarak başka birine söylediğiniz vakit sizi eğlendirecek olan bazı bilgiler vardır.

"Bir yemek kulübü vardı. Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Bildiğim kadarıyla öğrencilerin bir araya gelip kafayı bulmak için bahane olarak gittikleri bir yerdin burası. Üye olma kriterleri farklı seviyelerdeki ayrıcalıklara ve ödemelere bağlıydı. Tyburn'in bunlardan birine üye olduğunu sanmıyordum ama örneğin ben Oxford'da okuyor olsaydım, isteseydim bile böyle bir yere üye olamazdım.

Sonra, kulübün isminin Küçük Timsah olduğunu söyledi. Sadece erkekler içinmiş. Tek bir kolejin öğrencilerine mahsus bir yer değilmiş ama üyelerin çoğunu Magdalen Koleji'nden bir grup oluşturmuyormuş. Son derece donuk ve sıkıcı tiplermiş bunlar. Ne sosyeteye girecek kadar aristokrat ne de soylulara karşı çıkacak kadar isyankârlarmış.

"Benim tarzım değil," dedi Tyburn. "Ama bir keresinde bir partide bunlardan birkaçıyla karşılaşmış ve kokularını almıştım." Elini burnunun önüne getirip salladı. "Dediğim gibi, ihtiras, ter ve çok çalışan kişilerin kokusuydu bu."

"İsimlerini hatırlıyor musunuz?" diye sordum.

Hatırlıyordu çünkü kimin kim olduğunu hatırlamak onun kim olduğunun bir parçasıydı. Bunların dışında Küçük Tim-

sah olması olası olan beş altı kişinin daha isimlerini hatırlıyordu.

"Bu kulübün onlar için bir eğitim yeri olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Bunlara yaklaşıp olabildiğince çok sayıda üyenin kokusunu almayı kendime iş edinmiştim," dedi. "Bunların Profesör Postmartin'le ve senin patronunla bir şekilde bağlantılı olduğunu düşünüyordum. Bunun, Budala üzerindeki etkilerini artırmak için gösterdikleri bir çaba olduğunu varsayıyordum."

Şarap şişesini salladı ve dibinde kalan yarım ölçek kadar içkiyi bardağına boşalttı.

Buradan ayrılmak için iyi bir zaman olduğuna karar vererek ona teşekkür ettim, defterimi kapatıp ayağa kalktım.

"Elli sene boyunca kimse kılını bile kıpırdatmadı ve şimdi aniden sen çıkageldin," dedi. "Bu nasıl oldu?"

"Sizin kokunuz bana nasıl geliyor, biliyor musunuz Ty?" dedim. "Brendi, puro ve eski bir ip kokusu gibi."

"Jonathan Wild'ı da Tynburn'de asmışlardı," dedi. "Kendisini Büyük Britanya'nın En Büyük Hırsız Avcısı olarak görüyordu."

Buna bir yanıt vermedim çünkü o anda ön kapıdan sağ salım çıkmak benim için çok daha önemliydi.

*

Ertesi sabah kahvaltıda Nightingale'e öğrendiklerimi anlattım. Bodrum katındaki poligona gitmemiz ve bazı hedeflerin canına okumamız için ısrar etti. Dürüst olmak gerekirse onun bir süredir bir eğitim seansı planladığını düşünüyordum, zaten sorunca da aksine yemin filan etmedi.

Benim iki aylık rasgele ateşlerim sonucunda klasik İkinci Dünya Savaşı siluetlerinin mevcut stokları tüketmişti, o yüz-

* 18. yüzyıl Londra'sının yasadışı yollarla hırsız yakalamasıyla ünlü en azılı suçlularından biridir ve 1725 senesinde Tynburn'de büyük bir kalabalık önünde asılmıştır. (ç.n.)

den Internetten 1960'lı yıllarda NATO'nun ürettiği standart hedeflerden satın aldım. Kömür kovaasına benzer kasklarıyla azgın Hunlar gitmiş, onların yerini milli ya da etnik kimliğinden özenli bir şekilde yoksun bırakılmış kartondan birtakım hırlayan figürler almıştı. Bunlar NATO'nun dünyanın herhangi bir yerinden kâğıttan asker edinmeye hazır olduğunu ima ediyordu.

Nightingale sol taraftaki hedeflerin orta yerine üç tane alev topu gönderdi.

"Ty'ın sana bir şeyler anlatacağını nasıl tahmin ettin?" diye sordu Nightingale.

"Elinde değildi," dedim. "Dedikodunun ilk yasası şudur: Birileri senin bildiğini bilmediği takdirde o şeyi bilmenin bir anlamı yoktur. Ayrıca bizi o kadar az önemsiyor ki işleri berbat etmemizin an meselesi olduğunu ve kendisinin eninde sonunda meydanı bir süvari birliği gibi silip süpüreceğini düşünüyor."

"Geçmiş performansımıza bakılacak olursa, bu hiç de güçlü bir önsezi değil," dedi Nightingale.

"Bir büyü bakanlığı," dedim. "Onun istediği gerçekten de öyle bir şey mi?"

"Derin bir nefes al," dedi Nightingale. "Ve şimdi ateş et!"

Bir alev topunun altında yatan meslek sırrı, etkili olduğunda onun tam bir *forma* hâline gelmesidir. Yani yapmadan önce üzerinde fazla düşünmeniz gerekmeyen bir büyü olmasıdır. Hareket ettiği görülebildiği için, ürettiğim üçlü alev topu pek başarılı değildi ama hiç değilse hedefi vurmuştum ya da *bir* hedefi. Onları hemen azat etmeyi de unuttum, bu da onların orada oturup infilak etmeden önce hışırtılı bir ses çıkarması anlamına geliyordu.

"Hiç alıştırma yapmadın mı sen?" diye sordu Nightingale.

"Elbette yaptım patron. Beni şimdi seyredin," dedim ve bir *serindere* el bombasını hedefi tam kütle merkezinden vuracak şekilde atış sınırına doğru gönderdim.

"Daha iyi hedef almaya başladın," dedi Nightingale. "Atış şeklin acınası olsa da..."

O anda el bombası infilak etti ve hedefi ikiye böldü.

"Bu da nesi?" dedi Nightingale. Büyüler için koyduğu kesin kurallardan sapmamı asla tasvip etmezdi. Mottosu *şimdi-nin kötü alışkanlıkları ileride seni öldürebilir* idi.

"Bu bir *serindere* el bombasıydı," dedim. "*Scindere*'yi sizin yaptığınız gibi *Lux Impello scindere*'yle kullanırsak, sabit bir ışık yerine bir bomba elde ederiz."

"*Serindere* el bombası mı?"

"*Scindere*'den esinlenerek bu ismi uydurdum," dedim. Nightingale başını iki yana salladı.

"Peki, zamanlamayı nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

"O iş biraz rasgele oluyor," dedim. "Bazı testler yaptım. On saniye ile beş dakika arasında değişiyor."

"Yani onun ne zaman infilak edeceğini bilmiyor musun?"

"Tam olarak biliyorum sayılmaz," dedim.

"Sana elinde bir yetki olmadan bu tür deneyler yapmayı durdurman için söyleyebileceğim bir şeyler var mı acaba?"

"Dürüst olmak gerekirse büyük bir olasılıkla yok," dedim.

"Ama şunu sormam gerek," dedi. "Trocadero Merkezi'nde neden alev topunu değil de *Impello*'yu kullandın?"

"Onu öldürmek istemedim de ondan," dedim. "Ve başka şeylere göre kendimi hâlâ *Impello*'yla daha güvenli hissediyorum."

"Bu kadının bir saptırmaca olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi Nightingale. "Alexander Smith göğsünden dar hatlı alev toplarıyla vurularak öldürüldü."

"Ben tabancayla vurulduğunu sanmıştım," dedim.

"Zaten o yüzden dar hatlı bir alev topu kullanmışlar. Yarayı tanınmaz kılmak için."

"Adli tıbbın karşı tedbirleri," dedim. "Bu kişi lanet olası şekilde zeki."

"Sen ön tarafta Soluk Tenli Leydi'nin peşinden koştururken o büyük bir olasılıkla arka taraftan çıkıp gitmişti."

Bir sonraki alev topum bir hedefi ikiye böldü.

"Bu çok daha iyi," dedi Nightingale. "Daha hızlı gitmeleri gerek. Eğer düşman onların geldiğini görebiliyorsa, onlara bir tabancayla ateş etsen daha iyi."

"Neden sadece tabanca taşıyoruz?" diye sordum. "Biliyorsunuz, bir oda dolusu tabancam var."

"Birincisi, evrak işi çok yorucu olmaya başladı," dedi Nightingale. "Tabancanın bakımı, muhafaza edilmesi ve yanlışlıkla metroda filan unutulmayacağından emin olmak gibi sorunlar var. İkincisi, bir alev topu tabancaya göre daha fazla iş yapıyor. Taşımdan mutluluk duyacağım herhangi bir kalibreli silahtan çok daha etkili bir şekilde kodu mu oturtuyor."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "44'lük Magnum'dan da mı daha etkili?"

"Kuşkusuz bir şekilde," dedi.

"Bugüne kadar bir alev topuyla vurduğunuz en büyük şey ne?" diye sordum.

"Bir kaplandı galiba," dedi Nightingale.

"Aman, sakın Greenpeace'e söylemeyin," dedim. "Onlar soyu tükenmekte olan türlerden."

"O tür bir kaplan değildi canım," dedi Nightingale. "Bir panzer-kampfwagen sechs Ausf E."

Ona dik dik baktım. "Alev topuyla bir panzerin mi işini bitirdiniz?"

"Aslında iki tanesinin işini bitirdim," dedi Nightingale. "İtiraf etmeliyim ki ilki için tam üç tane alev topu kullanmıştım. Birincisiyle izleri silmiş, ikincisiyle sürücüyü kaskının göz deliğinden vurmuş ve üçüncüyle de komutanın tank kulesini yıkmıştım. Hepsi bir araya gelince çorba fokur fokur kaynamıştı."

"Ya ikinci kaplan?"

"Ne yazık ki orada ilki kadar zekice davranamamıştım," dedi Nightingale. "Küçük kulenin gövdeyle birleştiği yerdeki zayıf

* İkinci Dünya Savaşı'nda Almanların kullandığı ağır zırhlı bir tank çeşidi. (ç.n.)

noktaya tam önden bir atış yapmıştım. O da mühimmat deposuna isabet etmiş olmalı çünkü orası bir havai fişek fabrikası gibi infilak etmiş ve kulecik olduğu gibi havaya uçmuştu.”

“Bu Ettersberg’de olmuştu, değil mi?”

“Ettersberg’deki son sahneydi,” dedi. “Biz tam çekiliyorduk ki ağaçların bittiği yerde saklanmış olan bir kaplan müfrezesi aniden çıkıverdi karşımıza. Biz, Almanların sadece geri kademe askerleri vardır diye düşünüyorduk, o yüzden gafil avlandık diyebilirim. Artçı birlikte olduğum için bunlarla benim ilgilenmem gerekiyordu.”

“Şansınız varmış,” dedim. Ama beynim hâlâ, ben kâğıttan hedefleri bile yırtmakta zorlanırken Nightingale’in nasıl oluyor da çelik bir zırhta on santimlik bir delik açabildiğini anlamaya çalışıyordu.

“Bu işin sırrı alıştırmayı yapmakta ve eğitimde,” dedi Nightingale. “Şansla ilgisi yok.”

Öğle yemeğine kadar orada kaldık, sonra benim pahalı bir X-26 elektroşok tabancasını nasıl kaybettiğimle ve bir Airwave el telsizinin iç aksamını nasıl tuzla buz ettiğimle ilgili birtakım ilginç evrak işleri oldu. Bunların her ikisi için de mantıklı birer açıklama bulabilmek bütün öğleden sonramı aldı. Daha sonra Simone telefon etti.

“Bir otel odası buldum,” dedi. Söylediği adres Argyle Meydanı’nın ilerisindeki bir yere aitti.

“Ne zaman buluşuyoruz?” diye sordum.

“Ben oradayım şu anda,” dedi. “Çıplağım ve üzerimde süs olarak çırpılmış krema var.”

“Gerçekten mi?”

“Aslında kremayı yemiş bulunuyorum ama önemli olan öyle olduğunu düşünmek,” dedi.

Argyle Meydanı Budala’dan sadece on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindedir. Yolda giderken birkaç teneke spreylü tüplü çırpılmış krema almak için bir mini markete uğrarsanız yirmi dakika da sürebilir, hazırlıklı olmak her zaman işe yarar.

Sadece iki yıldızlı bir oteldi ama arşıflar temizdi, yatak sağladı ve odanın içinde minik bir tuvalet ve duş bile vardı. Duvarlar biraz inceydi ama biz bunu yan odadakiler duvara vurup biraz sessiz olmamızı ikaz edene kadar anlamadık. Tahminen birkaç saat süren bu seferki sevişmemizde en iyi performansımızı sergiledik diyebilirim; öyle ki ertesi sabah ikimizin de yürümesi biraz tuhaflaşımtı.

Daha sonra sert ama rahat yatağımızda yattık ve kulağı-mıza bir ninni gibi gelen Londra'nın polis sirenlerinin, sürekli gidip gelen trenlerinin ve kavgaya eden kedilerinin seslerini dinleyerek uyumaya çalıştık.

"Peter," dedi Simone. "Yarın için fikrini değiştirmedin, değil mi?"

"Yarın ne vardı ki?"

"Babanın gösterisi," dedi. "Gelebileceğimi söylemiştin, bana söz vermiştin."

"Orada buluşuruz," dedim.

"İyi," dedi ve kollarımda uykuya daldı.

Camden Pazaryeri'nin önemi, onu kimsenin planlamamış olmasıdır. Londra onu tamamıyla yutmadan önce, Camden Town yol ayrımında at değiştirilen yolcu hanlarının içinde en iyisi olarak bilinen Mother Red Cap'in de bulunduğu bir yerdi. Burası kuzeydeki Middlesex'in ıssızlığına dalmadan önce bira içme, eşkıyalık yapma ve belsoğukluğu kapma şansının kullanılabileceği en son duraktı. On dokuzuncu yüzyılın başlarında redingotlu ve kalın favorili erkekler bu hanın hemen kuzeyinde Regents Kanalı'nın doğu kolunu inşa etmişlerdi. İnşa etmişlerdi diyorum ama asıl iş, kanalda çalıştıkları için *iç deniz gemicileri* ya da *kanal işçisi* olarak tanınan birkaç bin güçlü kuvvetli İrlandalı adam tarafından yapılmıştı.

Onlar ve onlardan sonra gelen kanal işçileri sanayi devriminin tarihinde belirleyici özelliği olan altyapı gelişmelerinin üç ana etabını inşa etmişlerdi; yani kanalları, demiryollarını

ve otoyolları. Bunu biliyorum çünkü ortaokuldayken bu bölgenin bir modelini yapmış ve öğretmenden bir yıldız ödülüyle bir de övgü almış ama oyun bahçesi zorbası zavallı bir ezik olan Barry Sedgeworth'ün de nefretini kazanmıştım.

Chalk Farm Yolu'nun yanına birkaç önemli kanal havuzu inşa edilmişti. Pazaryeri Camden Lock' ismini işte buradan almıştı. Kanal boyunca geniş alanlara yayılan antrepoların yanı sıra bir de geniş bir kereste deposu vardı.

1960'lı senelerde gayriresmî mottosu *Luftwalle'nin Başladığını Bitirmek* olan Londra İl Meclisi, Londra'nın asıl ihtiyacı olan şeyin şehrin tam göbeğinden geçen bir dizi çevre yolu olduğuna karar vermişti. Bu gizli düzenin getirdiği planlama, çok katlı otoparklar ya da belediyeye ait apartman blokların yapılabileceği kâr getirecek arazilerin, Afgan giysileri içindeki Londralı uçkâğıtçı üçlü bir çeteye kiralanması gibi bir felakete neden olmuştu. Bu geleceği parlak delikanlılar eski kereste deposunda zanaat atölyeleri açmışlar ve buralarda elde edilen ürünlerin hafta sonlarında satılabileceği bir de pazaryeri kurmuşlardı. 1980'lerin ortalarına gelindiğinde bu pazaryeri Chalk Farm Yolu'na kadar genişlemiş ve Electric Ballroom'un aşağılarına kadar inmişti. Bunun üzerine Camden İl Meclisi sonunda buraların iş yapmasını engellemeye çalışmaktan vazgeçmişti. Şimdilerde burası turistlerce Londra'daki ikinci sırada çok ziyaret edilen yerlerden biridir ve aynı zamanda da babamın meslek hayatına Başıbozuklar'la yeniden başlayacağı Arches Caz Kulübü'nün de olduğu yerdir.

Basıbozuklar şaşırtıcı şekilde gerginlerdi ama babam dik kat çekecek kadar sakindi.

"Ben çok daha büyük konserlerde çaldım," dedi. "Bir keresinde Joe Catford'la bir bodrum katında çalmıştım. Onunla çaldıktan sonra bir daha hiç sahne korkusu yaşamadım."

Camden Lock'un ilk günlerinde Arches Caz Kulübü, tuğladan yapılmış bir demiryolu kemerinin altına inşa edilen eski

* Lock: İngilizce havuz anlamına gelen bir sözcük. (ç.n.)

bir cezaevinin olduğu yerdeki kötü şöhretli bir batakhaneydi. İsmi de zaten oradan geliyordu. Pazaryeri geliştikçe, kulüp de at köprüsüne gelmeden hemen önceki batı deposundaki birimlerden birine taşınmıştı. O yüzden de gösteriyi izlemek için gelen müşteriler beklerken dışarıdaki kafe masalarına oturabiliyor ve havuz havzasının manzarasını seyredebiliyordu. Babam o günlerde kanalda asla ölü köpek görülmediğini söylemişti bana.

Lord Grant ve Başibozuklar herkesten önce sahne alacaklar ve ana grubu destekleyeceklerdi. Daniel ve Max sahnede enstrümanları yerleştiriyorlar ve ses kontrolü yapıyorlardı. Henüz fazla bir müşteri yoktu. Çoğu dışarıdaydı ve çaktırmadan sigara tütürüyorlar ya da gizlice birer içki içiyorlardı. James'in nerede olduğunu sordum.

"Tuvalette kusuyor," dedi Daniel. "Çok gergin."

Annemin, üzerinde pazar günleri giydiği en güzel giysiyle dikilmekte olduğu yere doğru baktım. O da tedirgindi ve hiç durmadan asabi bir şekilde ağırlığını bir ayağından ötekine veriyordu. Elini hafifçe salladı. Ben de ona dışarı çıkıp Simone'u bekleyeceğimi anlatan bir işaret yaptım. Başını onaylar gibi salladı ve beni takip etti.

Eylül ayının sonlarına gelmiştik ve hava saat daha yedi olmadan kararmaya başlamıştı. Henüz bulut yoktu ve güneşin son ışıkları havuzun tuğladan ön cephesini sarımsı bir turuncuya boyamıştı. Simone'un Chalk Farm Yolu'ndan aşağı yürüdüğünü gördüm. Annemin sık sık satın alıp da hiç giymediği türden, topuktan bağlı yüksek ökçeli ayakkabılarının üzerinde süzülür gibi yürürken neşeli bir şekilde el salladı. 1980'li yılların gecelerine uyan bir şekilde saçlarını geniş kenarlı bir şapkanın altında toplamıştı ve ceketinin düğmeleri iliklenmiş olduğu için içi görünen üstlüğüyle sokakta böyle dolaşabiliyordu.

Anneme dönerek, "Anne, bu Simone," dedim.

* Arch: Kemer (ç.n.)

Annem hiçbir şey demedi. Doğrusu bunu beklemiyordum. Sonra yumruklarını sıkarak yanımdan geçip giderken, "Defol git, kaltak," diye bağırdı.

Simone sıçrayarak durdu, önce anneme sonra da bana dikkatle baktı. Ben daha hareket edemedim annem elini uzatıp Simone'un yüzüne öyle bir tokat patlattı ki Simone sendeleyerek geri geri gitti.

Annem, "Defol git!" diye bağırdı yine.

Simone geriye doğru bir adım daha attı. Yüzündeki şok ifadesini ve öfkeyi görebiliyordum. Yanağında tokadın denk geldiği yerde pembe bir el izi kalmıştı. Annemi durdurmak için öne atıldım ama ben daha ona ulaşmadan Simone'u sol eliyle saçlarından yakaladı ve sağ eliyle de ceketine asılıp çekiştirmeye başladı. Annem parmaklarıyla onun tülünden üstlününü parçalarken o da çığlıklar atıyor ve sağa sola sallanarak ondan kurtulmaya çalışıyordu.

Kız arkadaşınıza saldırsa bile annenize vuramazsınız. Rugby oyunundaki gibi sıkıca kavrayamazsınız, yere yıkamazsınız, kolunu geriye doğru kıvrıramazsınız ya da şiddet kullanan şüpheliler üzerinde uygulamayı öğrendiğiniz tekniklerden hiçbirini kullanamazsınız. Sonunda onu bileklerinden yakaladım ve avazım çıktığı kadar kulağına "Durl!" diye bağırdım.

Simone'u bıraktı. O da sendeleyerek güvenli bir yere çekildi ve olduğu yerde hızla dönerek tam karşıma geçti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu annem ve bileklerini ellerimden kurtardı. Sonra da uzanıp bir tokat da bana patlattı. "Sana ne yaptığını sanıyorsun, diye sordum," dedi.

"Ben mi ne yapıyorum?" dedim. "Asıl sen, *sen* ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Bu bana bir tokat daha gelmesine neden oldu ama bu seferki aceleye gelmişti ve kulağımın zarını patlatmamıştı. "Bu cadıyı buraya getirmeye nasıl cüret edersin?" dedi.

Etrafıma bir bakındım ama Simone akıllıca davranıp çoktan oradan sivişmişti.

"Annel" diye bağırdım. "Anne, neler oluyor?"

Annem ağzından tükürükler saçarak ve Krio' dilinde benim daha önce hiç duymadığım sözcükler kullanarak bir şeyler söyledi. Sonra toparlandı ve yere tükürdü.

"Ondan uzak dur," dedi bana dönerek. "O bir cadı. Önce babana göz koymuştu, babandan sonra şimdi de sıra sana geldi."

"*Babandan sonra* demekle ne kastediyorsun?" diye sordum. "*Babandan sonra* ne demek?"

Annem yanıtın çok açık olduğunu düşündüğü bir soruyu anlamadığım zaman baktığı gibi baktı yüzüme. Simone ortalıkta olmadığı için daha bir sakinleşmiş gibiydi.

"Ben babanla tanıştığım da o da babanın peşindeydi," dedi.

"Nerede tanıştığında?"

"Onunla tanıştığım da," dedi yavaşça, "sen daha doğmamıştın."

"Anne," dedim. "O benim yaşımda. Sen babamla tanıştığında nasıl olur da o da ortalıklarda olur?"

"İşte sana anlatmak istediğim de bu ya!" dedi annem. "O kötücül bir cadı."

* Krio: İngilizce ve Yoruba'dan oluşan kırma bir dil (ç.n.)

Bunun Hiçbir Anlamı Yok

Onu KFC'nin bitişiğindeki hızma dükkânının önündeki kaldırımda otururken buldum. Benim geldiğimi görmüş olmalıydı çünkü hemen ayağa fırladı, bir an için tereddüt etti ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Giydiği ayakkabılar nedeniyle ona yetişmem zor olmadı. İsmi söyleyerek seslendim.

"Bana bakıp durma," dedi.

"Bu elimde değil."

Durdu ve itiraz edemeden kollarımla onu sardım. O da bana sarıldı ve yanağını göğsüme yasladı. Bir kere hıçkırdı ama kendisini tuttu ve derin bir nefes aldı.

"Az önce yaşadığımız neydi?" diye sordu.

"O benim annemdi," dedim. "Zaman zaman aşırı heyecanlanabiliyor."

Geri çekildi ve başını kaldırıp bana baktı. "Ama söylediği o şeyler... Nasıl olur da benim öyle olduğumu düşünebilir? Benim ne yaptığımı sanıyordu?"

"İlaç kullanıyor," dedim.

"Anlamıyorum," dedi Simone. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani, iyi değil," dedim.

"Deli olduğunu filan mı söylüyorsun bana?" diye sordu.

Çok üzgünmüş gibi görünmeye çalıştım. "Ah," dedi Simone, "zavallım benim, zavallıcağım. Sanırım oraya geri gidemeyiz."

O anda KFC'deki insanların bizi seyretmekte olduğunu fark ettim. Belki de bizim bir tür sokak tiyatrosu yaptığımızı sanıyorlardı.

"Oysaki babanı çalarken dinlemeyi o kadar istiyordum ki..." dedi.

"Başka konserler de olacak," dedim. "Sana Peter'ın Yeri'nde bir akşam eğlencesi teklif edebilirim."

"Yine bir şezlong numarası mı?" dedi. "Sırtım hâlâ o yüzden tutuk vaziyette."

"Bir köşeye biraz pasta koymuştum."

"Bu biraz şüphe çekici," dedi Simone. "Sanki gösteriden sonra birileriyle birlikte olmayı planlamış gibisin. Eve kimi götürmeyi planlıyordun bakalım?"

Kolumu çekmeyerek ona sarılmaya devam ettim ve onu Camden Town'a doğru giden yola çektim. "Ruh hâliniz benim umurumda bile değil küçük hanım," dedim.

"Pastayı nereden aldın?" diye sordu. "Tesco'dan mı?"

"Marks and Spencer'dan," dedim.

İçini çekti ve belime daha da sıkı sarıldı. "Beni o kadar iyi tanıyorsun ki," dedi.

Bizi Budala'ya götürmesi için siyah bir taksi çevirdim.

Arabalık bölümüne geldiğimizde benim acil durumlar için bulundurduğum tıraş aynama bakarak yüzüne çekidüzen verdi.

"Çok mu korkunç görünüyorum?" dedi. "Bu minicik aynadan hiçbir şey anlayamıyorum."

Ona çok güzel görüldüğünü söyledim; öyleydi de. Annemin elinin taksideyken hâlâ kıpkırmızı olan izi kaybolmaya yüz tutmuştu ve dudaklarına de yeniden ruj sürmüştü.

Giydiği şeffaf üstlükten geriye benim de parçalamak isteyeceğim kadar bir şeyler kalmıştı ve içimdeki arzu beni gidecek kızıştırıyor ve rahatsız ediyordu. iPod'umdan doğru şarkı listesini bulmaya odaklandım ve cihazın hoparlörlere bağlı olduğundan emin oldum.

"Sana pasta sözü vermiştim," dedim ama üzerime doğru geldiğinde Simone'un dikkatini başka bir şeye çekmek pek kolay değildir. "Pasta daha sonra," dedi ve kollarını belime doladıktan sonra bir elini gömleğimin içine soktu. Uzanıp iPod'un düğmesine bastım.

"Bu hangi parça?" diye sordu müzik başlayınca.

"Coleman Hawkins," dedim. "*Body and Soul*." Cihaz yanlış parçadan başlamıştı. Aslında Billie Holiday çalıyor olmalıydı.

"Öyle mi?" dedi. "Böyle kayıttan dinleyince gerçekmiş gibi gelmiyor insana."

Elimi ceketinin içine soktum ve onu kendime çektim. Sırtının derisi avcumun içinde ateşi çıkmış gibiydi. "Bu daha iyi," dedi ve eğilerek gömleğimin en üst düğmesini bir ısırışta kopardı.

"Hey," dedim.

"Doğruya doğru," dedi.

"Onu çalarken hiç izledin mi?" diye sordum. "Yani Coleman'ı?"

"Ah, evet," dedi bir soluk alarak. "İnsanlar hep bu şarkıyı dinlemek isterlerdi. O da buna biraz sinirlenirdi." Bir düğmemi daha kopardı ve çıplak göğsümü öptü, dilinin göğüs kafesimin üzerinde bir hat çizerek aşağılara indiğini hissettim.

İşte o zaman kokuyu aldım. Hanımeli kokusu ve onun gerisinde de kırık tuğla ve talaş kokusunu. Nasıl olmuş da bunun onun parfümü olduğunu düşünmüştüm?

"Cyrus, *Body and Soul* şarkısını çalar mıydı?" diye sordum.

"Cyrus da kim?" dedi üçüncü düğmeyi de ısırarak koparıırken.

Düğmelerim teker teker gidiyordu.

"Sen onunla çıkıyordun ya," dedim. "Onun evinde yaşıyordun."

"Öyle mi? Çok uzun zaman önce gibi," dedi ve göğsümü öptü. "Onları çalarken izlemek hoşuma gidiyordu."

"Onlar dediğin kimlerdi?"

"Benim tüm sevgili cazcılarım," dedi. "Onlar çalarken o kadar mutlu oluyordum ki. Seksten ve dostluklarından da hoşlanıyordum ama çaldıkları vakit dünyanın en mutlu insanı oluyordum."

iPod'daki bir sonraki şarkı John Coltrane'in bir parçası olunca söylenmeye başladım. Şarkı listesini yanlışlıkla karışık moda mı almıştım yoksa? Onun versiyonunda *Body and Soul* parçasıyla slow dansı yapmak imkânsızdı; bir kere, başlarken melodiye üç notadan fazla uymuyordu ve birkaç ölçü sonra müziği sadece babam gibi müzisyenlerin takip edebileceği vahşi bir yere götürüyordu. Birlikte buzdolabına kadar gittik ve ben ona belli etmeden iPod'un *bir sonraki liste* tuşuna bas-tım. Şükürler olsun ki bu seferki şarkıyı Nina Simone söylüyordu. Genç Nina'nın sesi İskoçyalı bir bankacılar kongresin-de buzdan bir heykeli bile eritebilirdi.

Sormam gerekiyordu. "Peki ya Lord Grant?"

"Hani o kaçıp giden mi," dedi. "Onun bir İngiliz Clifford Brown olacağını söylemişlerdi ama sürekli sahneden kaçıyor-muş. Cherie öyle sinirleniyordu ki... Biliyor musun, kancay bayağı ona takmıştı. Bir keresinde onu yakaladığını iddia et-mişti ama o yine kaçmış." Bunu hatırlayınca gülümsedi. "As-lında onun asıl hoşlanacağı tip bendim," dedi. "Öyle olsaydı kim bilir neler yaşardık ama adamın korkunç bir karısı vardı."

"Ne kadar korkunçtu?"

"Ah, dehşet verici biriydi," dedi. "Ama sen daha iyi bilirsin. O senin..." Simone bir anda kollarımda donup kaldı ve bana hoşnutsuz bir bakış attı ama ben hafif hafif sallayıp onunla yeniden dans etmeye başladım. Gözlerinden o anıların yavaş yavaş silindiğini görebiliyordum.

"Cazdan öteden beri mi hoşlanıyorsun?" diye sordum.

"Her zaman hoşlanmışımdır cazdan," dedi.

"Okuldayken bile mi?"

"Okulda çok tuhaf bir müzik öğretmenimiz vardı," dedi Simone. "İsmi Bayan Patternost idi. Gözde öğrencilerini arada bir çaya davet ederdi, orada plaklar çalar ve bizi müzikle bütünleşmeye teşvik ederdi."

"Gözdelerden biri de sen miydin?"

"Elbette bendim," dedi ve elini yine gömleğimin içine soktu. "Ben herkesin gözdesiydim. Senin de gözdenim, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öylesin," dedim. "Peki Cherie ve Peggy, onlar da mı gözdeleri arasındaydı?"

"Evet, onlar da gözdeleri arasındaydı," dedi Simone. "Biz Patternost'un odasında yaşıyor sayılırdık."

"Yani sen ve kız kardeşlerin aynı okula gittiniz, öyle mi?"

"Onlar benim gerçek kız kardeşlerim değil," dedi. "Ama kız kardeşlerim gibiler, hiç sahip olamadığım kız kardeşlerim gibiler. Onlarla okulda tanıştım."

"O okulun ismi neydi?" Bunu öğrenebildiğim takdirde bu üç kızın da kimliklerinin izini sürebilirdim.

"Cosgrove Hall," dedi Simone. "Hastings'in hemen dışlarında bir yerdedi."

"İyi bir okul muydu?"

"Kusursuz denebilecek bir yerdi, diyebilirim," dedi Simone. "Öğretmenler bize karşı fazla kaba değillerdi. Okulun kendine ait at binilen bir alanı da vardı ve Bayan Patternost da —onu da unutmamalıyım— Elisabeth Welch'e abayı yakmıştı. Ona *Fırtınalı Hava* ismini takmıştı. En gözde öğrencisi oydu. Bizi kilimin üzerine yatırır —güzel bir şark kilimi vardı, İran'dan sanırım— ve zihinlerimizde bir şeyler canlandırmamızı, şekiller çizmemizi söylerdi."

Ne tür plaklar çaldığını sordum, Simone da bunların hemen hemen her zaman caz plakları olduğunu söyledi: Fletcher Henderson, Duke Ellington, Fats Waller ve elbette Billy Holiday. "Bayan Patternost kızlara caz müziğinin siyahilerin dünya kültürüne yaptığı büyük katkılardan biri olduğunu söy-

lerdi hep. Ona kalırsa, böyle güzel bir müzik üretebildikleri müddetçe diledikleri kadar misyoner yiyebilirlerdi. 'Sonuçta pek çok toplum her hafta seri hâlinde yüzlerce misyoner ürettiyordu ama bütün dünyada tek bir Louis Armstrong vardı,' diyordu Bayan Patterson."

Babamın koleksiyonundan bildiğim kadarıyla bu plakların bir kısmının doğru yollardan elde edilmesi zor olabiliyordu. Onların nereden geldiğini sorunca Simone bana Bayan Patternost'un kadın arkadaşı Sadie'den bahsetti.

"Soyadı neydi?"

Simone gömleğimi pantolonumun dışına çekiştirmekten vazgeçti. "Bunu neden bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Ben bir polisim," dedim. "Biz doğuştan meraklı oluruz."

Bunun üzerine Simone kendi bildiği kadarıyla ve diğer kızların da bildiği kadarıyla, Bayan Patternost'un arkadaşı Sadie'yi herkesin Sadie olarak tanıdığını söyledi.

"Bayan Patternost onu bize öyle tanıştırmıştı," dedi.

Sadie'nin neler yaptığı hiç açığa çıkmamıştı ama kızlar sohbetlerde yapılan imalardan onun Hollywood filmlerinde çalıştığı ve Bayan Patternost'la on beş seneyi aşkın bir süre boyunca tutkuyla mektuplaştığı sonucuna varmışlardı. Hemen hemen her gün yazılan bu mektupların dışında, yaklaşık her ay kahverengi kâğıda sarılı, kalın bir sicimle bağlanmış ve üzerinde DİKKATLİ TAŞIYIN yazılı olan bir paket geliyordu. Bunlar Vocalion, Okeh ve Genneth'in değerli plaklarıydı. Sadie her zaman senede bir kere, Paskalya tatilinden birkaç gün önce geliyor, Bayan Patternost'un evine kapanıyor ve iki arkadaş sabahın erken saatlerine kadar bu plakları dinliyordu. Alt sınıflardaki kızlar bunun bir skandal olduğunu söylüyorlardı ama Simone, Peggy ve Cherie'nin umurunda bile değildi.

"Öğütülmüş kınkanatlı böcekler," dedi Simone aniden.

"Ne olmuş onlara?" diye sordum. O anda keşke iPhone'u mu patlatmamış olsaydım diye düşündüm. Cihazın kayıt uygulaması şu anda çok işime yarardı.

"Benim doğum günü pastamın üzerindeki kaplama şekeri," dedi Simone. Anladığım kadarıyla Cosgrove Hall'da okuyan bir kıza doğum gününde yapılabilecek en büyük ikram, onun doğum günü pastasının üzerindeki şekerli kremanın rengini seçmesine izin vermekmiş. Doğum günü olan kızın şekerli kaplama için en olmayacak rengi seçmesiye, bir prestij meselesi olarak görülürmüş. Üzerinde mavi benekleri olan menekşe ve portakal rengindeki kremlar en gözde olanlarmış. Okulun mutfağı her zaman istenilen rengi temin edermiş ve bu kızlar bu böceklerin öğütülmesiyle elde edilen bir rengi seçmişler.

Böyle bir şey, e-sayılarından* ve gıda teknolojisi uzmanlarından önceki dönemlerde olmuş olmalıydı, diye düşündüm. Benim de incelemek istediğim dönem oydu zaten. Bir şans eseri olarak iPod'um tam da o sırada şarkı listemdeki son şarkıyı —*Body and Soul*'un Ken Snakehips Johnson'ın versiyonunu— çalmaya başladı. Babam gibi sadelik yanlısı sanatçıların ne düşündüğü umurumda değil. İnsanın canı dans etmek istiyorsa, bir swing ritmine karşı koyması mümkün değildir. Simone da kesinlikle öyle düşünüyor olmalıydı çünkü beni soymaktan vazgeçti ve onun yerine dans ederken beni minik daireler çizerek oradan oraya çekeştirmeye başladı. Dansı o idare ediyordu ama buna aldırmadım, planın bir parçası da buydu.

"Onu canlı olarak hiç dinledin mi?" diye sordum sesime mümkün olduğu kadar sıradan bir ton vererek. "Ken Johnson'ı?"

"Sadece bir kere," dedi Simone. 1941 Mart'ında dinlemişti elbette.

"Bizim son özgür günümüzdü," dedi. "Yaşımız tuttuğunda hepimiz orduya yazılmıştık." Cherie'nin Kara Destek Hizmetleri'ne ve Peggy'nin de Kraliyet Kadın Donanması'na katıldığını söyledi ama kendisi Kadın Destek Hava Kuvvetleri'ni seçmişti çünkü birileri orada uçma şansının olabileceğini söylemişti ona.

* Bir ürünlerdeki katkı maddelerini belirtmek için kullanılan sayılar. (ç.n.)

"Ya da beni külüstür uçağına alacak yakışıklı bir pilotla tanışabilirdim," dedi Simone. Onları Café de Paris'ye götüren Peggy'nin Kanadalı amcasıydı. Cherie, yiyecek ısmarlamadıkları ve bir içkiden fazlasını içmedikleri takdirde para açısından bir sıkıntı olmayacağını söylemişti.

Simone yanağını göğsüne bastırdı. Ben de onun saçlarını okşadım.

"Daha iyi bir masamız olabilirdi belki," dedi Simone. "Şaşırtıcı şekilde küçüktü bir kere ve yeri de hiç iyi değildi. Grup saat altıda çıkacaksa, biz bir buçukta oradaydık."

Gece kulübü yakışıklı Kanadalı subaylarla doluydu. Bunlardan biri onların masasına bir şişe şampanya gönderince aralarında bunu kabul etmenin ne kadar doğru olacağına dair hararetli bir tartışma başlamış ve bu tartışma ancak Peggy'nin bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirmesiyle sona ermişti. Daha sonra da Kanadalılardan ikinci bir şişeyi nasıl koparacaklarını tartışmışlardı ama Cherie karamsardı ve Kanadalıların bunun karşılığında onlardan bir şeyler isteyeceğini düşünüyordu.

Peggy'ye göre Kanadalılar dilediklerini isteyebilirlerdi. İngiliz Devletler Topluluğu'nun kahraman askerlerini mutlu etmenin onların vatanseverlik görevi olduğunu düşünüyordu ve İngiltere'yi düşünerek bu görevi yerine getirmeye hazırdı.

Ama o ikinci şişe şampanya hiç gelmemiş ve Kanadalılar da hak ettikleri tatlıyı yiyememişlerdi çünkü tam o sırada grup *Body and Soul* şarkısını çalmaya başlamış ve kızların gözü Ken Johnson'dan başkasını görmez olmuştu.

"Bana hiç kimse siyahi bir erkeğin bu kadar güzel olabileceğini söylememişti," dedi Simone. "Hele o hâli ve tavrı... Ona neden Snakehips dediklerini o zaman anlamıştım." Başını kaldırıp öfkeli bir bakış attı. "Sen de beni öpmeyeli asırlar oldu."

Surat asınca eğilip onu öptüm. Bu da yıkılarak yok edilmesinden otuz saniye önce koşup bir kuleye girmek de dahil olmak üzere, o güne kadar yaptığım en aptalca iş oldu.

Vestigia'yı fark etmek genellikle zordur. Bir mezarlıkta hissedilen o rahatsız edici duygu, oyun parkında gülen çocukların hayal meyal hatırlanan sesi ya da bir an gözünüzün ucuyla gördüğünüz aşına bir yüz gibidir. O öpücüğün karşılığında aldığım şey tam anlamıyla, o gece Café de Paris'de Ken Johnson ve kırk küsur kişinin son anlarının son derece net ve kaliteli bir reproduksiyonuydu. Ortamdan pek hoşlanmamıştım. Kahkahalar, üniformalar, gücünün doruğundaki canlı bir swing orkestrası ve sonra sessizlik.

Sanatın ve kültürün çiçek açtığı ama neredeyse sürekli olarak savaşın yaşandığı Rönesans döneminde, birtakım delidolu mühendisler askeri ablukaları aşip kaleye koşmuşlar ve kapısına ilkel bir imla hakkı* iliştiirmişlerdi. O zamanki füyyeler bilimsel olmaktan ziyade sanatsal olduğu için, zaman zaman patlayıcı madde, talihsiz mühendis daha oradan uzaklaşamadan önce infilak eder ve onu –genellikle parçalar hâlinde– havaya uçururdu. İnce zekâlarıyla ünlü Fransızlar bu bombalara *petard*, yani *osuruk* ismini takmışlardı. Bana olan da işte buna benzer bir şeydi ve anılarına geri gönderdiğim Simone o andan itibaren beynimi âdeta emerek boşaltmaya başlamıştı.

Bir bombardıman ânını hatırlamak, o ânı yaşamaktan daha etkilidir. Bir yazının editinin kötü yapılması ya da iğnenin plağın çizik yerinde atlaması gibi bir şeydir bu. O ânın bir yanında müzik, kahkahalar ve romantizm, diğer yanıdaysa –acı değil, o daha sonra gelir– sersemletici bir idrak edeme durumu vardır. Her yanı toz ve talaş kaplamıştır. Oradan buradan fışkıran beyaz ve kırmızı renkler insanların üzerinde âdeta frak gömlekleri hâline gelmiştir. Masalar, altlarındaki bacaksız bedenleri ve bedensiz başları açığa çıkaracak şekilde devrilmiştir. Sürgüsü olmayan bir trombon sanki bir müzisyen onu oraya isteyerek bırakmış gibi bir masanın üzerinde diklemesine durmaktadır ve bu arada hâki renkli üniformaları

* İmla hakkı: İnfilak enerjisini bir nokta üzerinde toplayıp bir istikamete hareket ettirecek biçimde imal edilmiş bir patlayıcı madde. (ç.n.)

içindeki iki adam —bombardımanın basınç dalgasında onlar da ölmüşlerdir zaten— kör gözlerle ona bakmaktadır.

Ve sonra bir bağırsık çağırış ve Simone'un ağzında bir kan tadı.

Bu benim kanımdı, dudağımı ısırmıştım. Simone beni iterek, "Ben kaç yaşındayım?" diye sordu.

"Üç aşağı beş yukarı doksan filan olmalısın," dedim çünkü zaman zaman dilimi tutmayı beceremem.

"O zaman annen haklı," dedi. "Ben bir cadıyım."

O anda sallandığımı hissettim ve elim de titriyordu. Elimi yüzümün hizasına getirdim.

"O haklıydı," dedi. "Ben bir insan değilim, bir yaratığım, nefret edilesi bir şeyim."

Ona kesinlikle bir insan olduğunu ve en iyi arkadaşlarımdan bazılarının işlevsel olarak ölümsüz olduğunu söylemeye çalıştım. Bunu halledebileceğimizi söylemek istedim ama ağzımdan Charlie Brown'ın öğretmeni gibi, vua vua vua gibi birtakım sesler çıktı.

"Özür dilerim," dedi. "Gidip kız kardeşlerimle konuşmam gerek." Acı acı gülümsedi. "Ama onlar benim gerçek kız kardeşlerim değil, öyle değil mi? Ben Lucy'yim. Hepimiz Lucy Westenra'yız."

Döndü ve koşarak arabalıktan çıktı. Yüksek ökçelerinin sarmal merdivende çıkardığı tıktırtı sesini duyabiliyordum. Onun peşinden gitmek istedim ama bunu yapamadım ve yavaşça yüzükoyun yere yıkıldım.

•

"Bu senin bugüne kadar yaptığın en akıllıca iş değil," dedi Nighthingale, Doktor Walid beynimin yerinde olduğundan emin olmak için gözümün içini ışıkla tararken. Arabalıktaki ne kadar süreyle yerde çırpınıp durduğumu bilmiyorum ama telefonu kullanacak kadar kas gücüne sahip olur olmaz Doktor Walid'i aramıştım. O da bu yaşadığım şeyin ne olduğunu bilme-

diğini ve ama havalı bir isim vermek gerekirse, ona *atonik bir nâbet* diyebileceğimizi söyledi. Aslında Nightingale gelmeden önce ona verebileceğim akla yatkın bir açıklamanın olmasını istiyordum ama o Doktor Walid'dan hemen sonra geldi.

"Onun Dr Moreau'nun Striptiz Kulübü'yle değil, Café de Paris'yle bağlantılı olduğundan emin olmalıydım," dedim. "Yani, o Soluk Tenli Leydi gibi bir kimera değil. Doğrusunu isterseniz ben onun bir yol kazası olduğunu düşünüyorum." Sonra da Bayan Patternost ve onun müziksel şekillerinden bahsettim.

"Bu *şekillerin* bizim *forma*'lar gibi işlediğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Nightingale.

"Neden olmasın?" dedim. "Ben de küçükken uyumak üzereyken ve müzik dinlerken zihnimde bazı şekiller üretirdim. Bunu herkes, milyonlarca kişi yapıyor. Ne kadar olasılık dışı olursa olsun bir şeyi yeterince kez tekrarlırsan bir sonuç elde edersin, yani büyü oluşur. Öyle olmasaydı, her şeyden önce Newton o ünlü ilkeyi tesadüfen bulabilir miydi? Bunlar yanlış yerde olan ve yanlış iş yapan yanlış kızlardı ve..."

"Ve ne?" diye sordu Doktor Walid.

"Café de Paris'deki patlamadan sağ kurtuldular çünkü o anda zihinlerindeki *forma* aracılığıyla yaşamsal özü, büyü dediğimiz şeyi ya da her ne idiye onu kanalize etmişlerdi. Bizler ölüm ânında büyü'nün serbest kalarak açığa çıktığını biliyoruz, Tanrı'ya o yüzden kurbanlar sunuluyor."

"O yüzden vampir olunuyor," dedi Nightingale.

"Vampir değil," dedim. Wolfe'u iyi çalışmıştım. "Vampirlerin işareti *Tactus disviteae*'dir, yani *yaşam karşıtı koku*. Buysa daha çok alkol ya da uyuşturucu bağımlısı olmak gibi bir şey. Ortaya çıkan zarar kasıtlı olmayan bir sonuçtur, siroz ya da gut hastalığı gibi."

"İnsanlar brendi şişeleri değiller," dedi Nightingale. "Ve Wolfe her zaman her şeyi sınıflara ve alt sınıflara ayırmaya aşırı meraklı olmuştur. Güle bile farklı bir isim vermiştir. Yine de... Pekâlâ, o nereye gitmiş olabilir sence?"

"Büyük bir olasılıkla Berwick Sokağı'ndaki dairesine," dedim.

"Yuvaya dönmüş yani," dedi Nightingale ama konuşma tarzı hiç hoşuma gitmedi.

Doktor Walid bana birkaç ağır kesici ve buzdolabından bulduğunu tahmin ettiğim bir şişe diyet kola verdi. Kolanın kapağını açtığımda bir fısırtı sesi çıkmadı ve hapları içerken de tadı çok yavan geldi. Bana kalırsa, bu şişe senelerdir orada bekliyor olmalıydı.

Sedirde yanımda oturdu ve elini kolumun üzerine koydu. "Eğer baban gerçekten de Simone ile geçmişte bir vakitler yakın bir temas içinde olmuşsa bunun bir kanıtını bulabiliriz. İstersen babanı yarın saat on birde Üniversite Eğitim Hastanesi'ne getir," dedi ve sonra Nightingale'e döndü. "Sizin de yarım saat içinde sıcak sütle birlikte bir uyku ilacı alarak yatağa girmenizi istiyorum."

"Ama..." dedi Nightingale ancak Doktor Walid onun konuşmasını bitirmesine değil, başlamasına bile fırsat vermedi.

"Talimatlarımı dinlemezseniz, babamın üzerine yemin ederim ki ikinizi de hastalık iznine gönderirim," dedi. "İkiniz de beni iyi anladınız mı?" İkimiz de itaatkâr bir şekilde başlarımızı salladık.

"İyi," dedi Doktor Walid. "Yarın görüşürüz."

Daha sonra mutfakta sıcak içecek koparabilmek için Molly'yle çekişirken, Nightingale bana Doktor Walid'in bu tehdidini gerçekleştirebilecek yetkiye sahip olup olmadığını sordu. "Sanırım bunu yapabilir," dedim. "Kâğıt üzerinde bizim Üniversite Eğitim Hastanesi'ndeki tıbbi sağlık danışmanımız olarak görünüyor. Yani burada hapishane hücreleri olsaydı, mahkûmlardan birinin tıbbi yardıma ihtiyacı olması hâlinde onu çağırmamız gerekirdi. Burada hücre var mı?"

"Artık yok," dedi Nightingale. "Olanlar da savaştan sonra tuğlayla örülerek kapatıldı."

"Her halükârda benim tercihim yetkisinin nereye kadar uzandığını bulmak için ısrar etmeme yönünde," dedim.

“Babanı neden görmek istiyor?”

“Ancak tahminde bulunabilirim ama sanırım babamın Si-mone’un kız kardeşiyle yaşadığı yakın temasın fiziksel bir iz bırakıp bırakmadığını bilmek istiyor,” dedim.

“Ah,” dedi Nightingale. “Çok akıllıca bir şey yapmış.” Tam o sırada Molly, Nightingale’e son derece saygılı bir tavırla bir kupa sıcak çikolata getirdi. Nightingale, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Benimki nerede?” diye sordum.

Molly, Toby’nin kayışını tuttu ve bana doğru salladı.

“Yine ben mi çıkaracağım onu?”

“Bana yatak istirahati verildi,” dedi Nightingale. “Doktor talimatı.”

Molly’nin eteklerinin altında yarı yarıya görünmez bir şekilde duran Toby’ye baktım. Beni denemek için minik bir havlama sesi çıkardı.

“Biliyor musun, sanırım buralarda pek bir dostun olduğun-u söyleyemeyiz,” dedim.

•

Doktor Walid babamı Üniversite Eğitim Hastanesi’nin MRI tarayıcısının içine sokarken durup seyretmeme izin verdi. Bu arada, bunun iyi bir 3.0 Tesla makinesi olduğunu ama taleplerin çokluğu nedeniyle hastanenin bir tane daha almasının iyi olacağını söyledi.

Tüpün içinde hastanın sıkıntıda olup olmadığını anlamana-nıza olanak veren bir mikrofon vardı, ben de babamın şarkı mırıldanır gibi birtakım sesler çıkardığını duyabiliyordum.

“Bu ses de ne?” diye sordu Doktor Walid.

“Bu babam,” dedim. “*Ain’t Misbehaving*” isimli şarkıyı söylüyor.”

Doktor Walid bir alçak yörünge uydusu gönderebilecek ya da ilk yirmiye giren şarkıları karışık sıraya sokabilecek kadar

* *Uslu Duruyorum* (ç.n.)

komplike görünen kontrol masasına geçti. Tarayıcının içindeki manyetik tambur, arabanızı en yakın garaja çekmenize neden olabilecek türden bangır bangır bir sesle dönmeye başladı. Şarkı söylemeye devam eden babam bu sestten rahatsız olmuşa benzemiyordu ve üstelik makineden çıkan sese uyum sağlamak için ritmini bile değiştirmişti.

Tarama oldukça uzun sürdü ve bir süre sonra mikrofondan babamın hafif hafif horlamakta olduğu duyuldu.

Doktor Walid bana bakıp bir kaşını kaldırdı.

"Eğer annemin telefondaki dırdırını dinleyip de uyuyabiliyorsanız, başka her tür gürültüde de uyuyabilirsiniz," dedim.

Babamla işleri bitince, Doktor Walid bana döndü ve soyunup makinenin içine girmemi söyledi.

"Ne?"

"Büyük bir olasılıkla Simone da senden besleniyordu," dedi.

"İyi de ben cazcı değilim ki," dedim. "Üstelik bu türden çok hoşlandığımı bile söyleyemem."

"Varsayımlarda bulunuyorsun Peter. Bu caz bağlantısı aldatıcı bir sınır etkisi olabilir. Kız arkadaşın vasıflandırılmamış bir taumovore kategorisinden olabilir. O zaman biz ne tür mekanizmanın işlediğini bilemeyiz. Daha çok veriye sahip olmamız gerektiği için de başını şu MRI makinesinin içine sokmanı istiyorum." Kolunu omzuma koydu. "Bunu bilim adına yapmalıyız," dedi.

Bir MRI tarayıcısının içine girmek eşi benzeri olmayan klostrofobik bir deneyimdir. Döner bobinler devasa boyutlardadır ve dünyadaki 60,000 misli bir manyetik alan yaratmaktadır. Ayrıca sizi çırlıçılak soyup üzerinize bir tek mahrem yerlerinizde esintilerin dolaşmasına izin veren bir hastane giysisi geçirirler.

Neyse ki Doktor Walid sonuçları bildirmek için beni bekletmedi.

"Bunlar babaninkiler," dedi ve birkaç koyu gri lekeyi gösterdi. "Bunlar büyük bir olasılıkla hiperbüyülü bozulmalardan kaynaklı küçük lezyonlar. Görüntüyü daha net hâle getirip incelemem ve emin olabilmek için bazı karşılaştırmalar yapmam gerekiyor. Bu da senin beynin. Düşünceyle bile lekelenmemiş ve sağlığını korumuş bir durumda. Ayrıca hiçbir lezyon belirtisi yok."

"O zaman Simone benden beslenmiyordu. O zaman neden kendimden geçtim?"

"Bahse girerim ki senden besleniyordu," dedi. "Ama demek ki beynine hasar verecek kadar yapamamış bunu."

"Cinsel ilişkideyken yapıyordu," dedim. "Bunu bana kendisi söyledi zaten. Tam olarak neden beslendiğini biliyor muyuz?"

"Benim gördüğüm hasar hiperbüyülü bozulmanın erken safhalarıyla uyumlu."

"O bir vampir," dedim. "Bir caz vampiri."

"Caz belki de bu işin tatlandırıcısı," dedi Doktor Walid. "Belki de burada tüketilen şey büyüünün kendisidir."

"Yani tam olarak ne?"

"Senin de bildiğin gibi bunu bilmiyoruz," dedi ve üstümü giyinmem için izin verdi.

"Beyin kanseriymişim?" diye sordu babam giyinirken.

"Hayır, sadece gelecek nesiller için senin boş kafanın kaydını almak istiyorlarmış," dedim.

"Türünün hayranlık uyandıran örnekleriyle aran hiçbir zaman iyi olmadı, değil mi?" diye sordu. İnsanın yaşlı ebeveynini yarı çıplakken seyretmesi tuhaf bir şey. Kendinizi sarkık bir deriyi, kırışıklıkları ve karaciğer lekelerini seyrederken bulursunuz ve içinizden *günün birinde bunlar sende de olacak* diye geçirirsiniz. Ya da hiç değilse vampirler tarafından öldürülmez ya da vampirlere âşık olmazsanız...

"Annemle olan durumu saymazsak, konser nasıl geçti?" diye sordum.

"Hiç fena değildi," dedi. "Biraz daha prova yapabilseydik daha da iyi olurdu ama prova her zaman yapılabilir."

Devlet Sağlık Hizmetleri'nin temin ettiği steril iğnelere rağmen babamın kollarındaki damarlar içeriye göçmüştü. O yüzden de iğnelerini bacaklarına yaptığını farz etmiştim hep. Ama şimdi baktığımda onlarda da iğne izi göremiyordum.

"İlaçlarını en son ne zaman aldın?" diye sordum.

"Vitesi geçici olarak boşa aldım," dedi.

"Ne zamandan beri?" diye sordum.

"Yazdan beri," dedi. "Annenin sana söylediğini sanıyorum."

"Bana sigarayı bıraktığını söylemişti."

"Diğerlerini de bıraktım." Siyaha yakın koyu yeşil, düğmeli yakalı gömleğini üstüne geçirdi ve kolunu Doğu Londra aksanıyla konuşan moruklara yakışır bir şekilde salladı. "İki fişkidan da kurtuldum," dedi. "Ama dürüst olmak gerekirse sigarayı bırakmak eroinden daha zor geldi bana."

Onu eve götürmeyi teklif ettim ama iyi olmakla kalmadığını, aynı zamanda biraz rahat kalıp huzur bulmanın özlemini çektiğini söyledi. Buna rağmen güneş batmak üzere olduğu için otobüsü gelene kadar onun yanında bekledim, sonra da yürüyerek Russell Meydanı'na döndüm.

Budala'da genellikle yalnız olmaya alışık olduğum için at-riyumda beş altı kişinin koltuklara gömülmüş bir şekilde keyif yapmakta olduklarını görünce âdeta şok oldum. Bunlardan kırık burunlu ve iri yarı olanını tanıyordum. Frank Caffrey isimli biriydi bu ve bizim İtfaiye Teşkilatı'ndaki irtibat subayımız ve Paraşüt İndirme Tugayı'ndaki ihtiyati personelimizdi. Ayağa kalkıp elimi sıktı.

"Bunlar benim iş arkadaşlarım," dedi.

Başımla onları selamladım. Hepsi de kısa saçlı ve iyi formda olan orta yaşlı kişilerdi ve sivil giysiler içinde olmalarına rağmen üniformaları varmış gibi davranıyorlardı. Molly onlara akşamüstü çayı ikram etmişti. Yanlarında işlevi belirsiz

küçük masaların altına ve koltukların yanlarına istif ettikleri siyah renkli dayanıklı naylondan yapılmış seyahat çantaları vardı. Güçlendirilmiş kayışları ve sapları olanlar, metalden yapılmış küçük nesneleri emniyet içinde ve görece rahatlıkla taşımaya uygundu.

Nightingale'in nerede olduğunu sordum.

"Telefonla komisyon üyesiyle konuşuyor," dedi. "Ondan onay bekliyoruz."

Onay sözcüğü soğuk terler dökmeme neden olmuştu. Bu sözcüğün Simone ve kız kardeşlerine uzatılan bir çay davetiyesi olduğundan şüpheliydim. Yüzümdeki korku ifadesini silmeyle çalıştım, Caffrey'nin çalışma arkadaşlarına neşeli bir şekilde el salladım ve arka kapıdan geçip avluyu da boydan boya yürüdüktan sonra arabalığın dış kapısından çıktım. Nightingale'in benim gittiğimi fark etmesine kadar en azından bir on dakika, arabamı garaja bırakmış olmam hâlinde yirmi dakika geçeceğini hesapladım. Bir dakika sonra ne yapacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Büyük bir olasılıkla kendimi kendimden korumak isteyeceğimi düşünürdü. Bu da oldukça ironik bir durumdu çünkü aslında ben de onu ondan korumak istiyordum.

Gittiğimi fark etmesine kadar yirmi, donanımların hazırlanması ve bunların paraşütçülerin yanlarında getirdiği sahate plakalı minibüse yüklenmesi için on ve Berwick Sokağı'na varmak için on dakika, yani en fazla kırk dakika gerekiyordu.

Kaldırırma çıkıp, "Taksi!" diye bağırdığımda siyah bir taksi de tam köşeyi dönmekteydi. Elimi kaldırdım ama piç kurusu beni görmemiş gibi yaptı ve süzülerek önümden geçip gitti. Bir küfür salladım ve ileride küçük ama çok tatmin edici bir intikam fırsatı çıkar diye plakasını belleğime kaydettim. Neyse ki hemen sonra köşede ikinci bir taksi belirdi. İçindeki turistler Southampton Yolu'ndaki otellerden birinin önünde indikten sonra şoförün gece görüşünü bahane göstermesine meydan bırakmamak için hemen arabanın içine girdim. Başı-

nın kel bölgesini yandaki saçlarını üstüne tarayarak kapatmaya tenezzül etmeyecek kadar gururlu, kısa saçlı biriydi. Gününü şenlendirmek için ona yetki kartımı gösterdim.

"Beni on dakikadan kısa bir sürede Berwick Sokağı'na götür, sana bir senelik parasız giriş kartı vereyim," dedim.

"Karımın arabası ne olacak?" diye sordu.

"Pazarlığın içinde o da var," dedim ve ona kartımı verdim.

"Tamamdır," dedi, sonra da Londra'nın siyah taksilerinin insanı hayrete düşüren dönüş dairesini çizdikten sonra yasal olmayan bir U dönüşüyle beni yan kapıya yapıştırdı ve Bedford Meydanı'na doğru hız almaya başladı. Bu adam ya deliydi ya da karısının başı trafik cezalarıyla dertteydi çünkü yolu beş dakikada aldık. O kadar etkilenmişim ki adama taksi ücretini bile ödedim.

Berwick Sokağı'nda bir cuma akşamıydı ve müşteriler buranın Peter Sokağı'yla birleştiği yerdeki seks dükkânlarına sessiz sedasız girip çıkıyorlardı. Market kapanmıştı ama barlar ve müzik dükkânları hâlâ açıktı ve medya çalışanları da turistlerin arasından sabit bir akışa kapılmış gibi geçerek evlerine gidiyorlardı.

Simone'un evinin önüne gelince biraz oyalanıp etrafı kontrol ettim, beşinci katın ışıkları yanık.

Simone'un ve kız kardeşlerinin Calfrey'in ve delikanlı arkadaşlarının elinde ortadan kaybolması fikrinden hoşlanmıyordum. Ben hukukun egemenliğine inanırım ve bu durum da her ne kadar tuhaf olursa olsun, bir polis işiydi ve ben de o anda takdir yetkisini Kraliyet'in Asayiş'i'ni ihlal etmek için kullanmaya azmetmiş yeminli bir polis memuruydum.

Ya da Lesley'nin de diyeceği gibi, iyiden iyiye keçileri kaçırmıştım.

İnterkomun düğmelerine birisi yanıt verene kadar gelişigüzel bastım.

"Sayacı okumaya geldim, canım," dedim. Kapı açılınca içeri girdim. Batı Yakası Merkez'in suç önleme ekibine sert

bir konuşma için binanın numarasını not ettim ve merdiveni çıkmaya başladım.

Basamakların dikliği hiç değişmemişti. Simone ve kız kardeşlerinin insanların yaşam gücünü emmesine de bu yüzden şaşmamak gerekirdi.

Kapılarının önünde biraz soluklanırken biri aniden arkamdan beni yakaladı ve boğazıma bir bıçak dayadı.

“Gelen o,” diye tısladı. “Kapıyı açın.”

Boylarımızdaki farktan dolayı eski bir mutfak bıçağı olduğunu tahmin ettiğim silahını benim koltuk altımdan geçirip boynuma dayaması gerekmişti. Aslında beni, midemi ya da sırtımı delmekle tehdit etseydi daha akıllıca olurdu. Çok çaresiz kalsaydım onun elini kolumla bir hamlede aşağı indirip etkisiz kılabilirdim. Bu da elbette onun ne kadar süratli davranabileceğine ve beni öldürmeye ne kadar niyetli olduğuna bağlı olurdu.

Kapı açıldı ve Simone dışarıya baktı. “Merhaba Simone,” dedim. “Biraz sohbet etmemiz gerek.” Beni görmek ona ıstırap vermiş gibiydi.

Bıçaklı kadın beni itince temkinli bir şekilde odaya girdim. Peggy de oradaydı. Üzerinde yine o kalın işçi tulumu vardı. Saçları hâlâ diken dikendi, solgun yüzünde bir korku ifadesi vardı. Bu da bıçaklı kadının Cherie olduğunu gösteriyordu. Simone kapıyı arkamızdan kapattı.

“Kelepçelerini alın,” dedi Cherie.

Peggy belimi yokladı. “Kelepçe filan yok,” dedi.

“Kelepçelerini neden getirmedin?” dedi Simone. “Onlara kelepçelerle geleceğini söylemiştim.”

“Buraya kimseyi tutuklamak için gelmedim,” dedim.

“Biliyoruz,” diye tısladı Cherie. “Buraya bizi öldürmek için geldin.”

“Ne, böyle tek başıma mı?” diye sordum ama o anda Cafrey'i ve Budala'da çay keyfi yapan ekip arkadaşlarını düşünüyordum. Şu anda çaylarını bitirmiş, sahte plakalı bir Ford Transit minibüse binmiş ve büyük bir olasılıkla silahlarını ve

gece görüş ekipmanlarını kontrol ediyor olmalıydılar.

"Buraya kimseyi öldürmek için gelmedim," dedim bir kez daha.

"Yalancı," dedi Cherie. "O, sizin bizi yok edeceğinizi söyledi."

"Belki de öyle yapmalarına izin vermeliyiz," dedi Peggy.

"Biz yanlış bir şey yapmadık ki," dedi Cherie ve elindeki bıçak kazayla boğazıma bir çentik attı, neyse ki çok keskin değildi.

"Evet, yaptık," dedi Simone. Gözyaşları yüzünü ıslatmıştı ve ona baktığımı görünce başını diğer tarafa çevirdi.

"Sizi yok edeceğimizi söyleyen kimdi?" diye sordum.

"O adam," dedi Cherie.

"Onunla bir barda mı tanıştınız?" diye sordum. "Kim bu adam? Neye benzediğini hatırlıyor musunuz?"

Cherie tereddüt etti. İşte, o zaman anladım.

"Hatırlayamıyorum," dedi. "Neye benzediği önemli değil. Sizin hükümet için çalıştığınızı ve hükümetin de normal olmayan kişileri yok etmekten başka bir şeye ilgi duymadığını söyledi."

Ne diyebilirdim ki? Ben de onlara hemen hemen aynı şeyleri söylemek için gelmişim oraya.

"Gözleri ne renkti?" diye sordum. "Beyaz mıydı, siyahi miydi, başka bir şey miydi?"

"Bu neden seni bu kadar ilgilendiriyor?" diye bağırdı Cherie.

"Neden hatırlamıyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Cherie ve kolunu gevşetti.

Beni güya rehin tuttuğunu hatırlaması için beklemedim. Bileğini kavradım ve bıçağı tutan elini yukarı kaldırıp kendimden uzaklaştırdım. Elinde bıçak olan biriyle mücadele etmenin kuralı, ilk olarak bıçağı kendinizden uzaklaştırmak ve o kişinin canını bıçağı tutamayacak kadar acıtmaktır. Yakaladığım yerden bir çatırtı sesi geldi. Cherie bir çığlık attı ve bıçağı bıraktı. Peggy

bana vurmaya çalıştı ama ben bedenimi bükerek geri çekildim için darbe Cherie'nin yüzünde patladı.

"Kesin şunul" diye bağırıldı Simone.

Cherie'yi kız kardeşlerinin önüne doğru iteledim. Peggy'ye çarptı ve ikisi birden şiltenin ucuna takılarak yere kapaklandılar. Peggy bir kedi gibi tıslayarak ayağa kalktı.

"Bir dakika durur musunuz?" dedim. "Buraya size bir iyilikte bulunmak için geldim. Oralarda bir yerde bulaşmamanız gereken gerçekten kötücül olan bir adam var."

"Onu en iyi sen tanırsın," diyerek ağız dalaşına girdi Peggy. "Ona çalışıyorsun çünkü."

"Bu bizim kabahatimiz değil," dedi Cherie kederli bir şekilde. Simone kız kardeşinin yanına oturdu ve ona sarıldı.

"Tamam, bunu anlıyorum," dedim. "Gerçekten de anlıyorum. Ama patronum hakkında ne düşünürseniz düşünün bir yerlerde tümüyle kötücül olan başka bir aşağılık pislik var. Bu arada, sizler ne halt etmeye hâlâ buradasınız? Nerede oturduğunuzu herkes biliyor."

Nightingale ve Caffrey'in zor hedef baskınının askeri veriyonunu sergilemelerinden ve ondan sonra da eşi emsali olmayan bir "ara ve yok et" sürecine girişmelerinden önce bir on dakikam daha olabilir diye düşündüm.

"O haklı," dedi Peggy. "Burada kalamayız."

"Nereye gidebiliriz ki?" diye sordu Cherie.

"Sizi bir otele götüreceğim," dedim. "Daha sonra ne yapacağımızı orada konuşuruz." Bana hastalıklı bir özlemle bakan Simone'a bakarak "Simone, fazla vaktimiz yok," dedim.

Simone tamam der gibi başını salladı. "Doğru söylüyor," dedi. "Sanırım buradan hemen ayrılmamız ve bir daha da hiç geri dönmememiz gerek."

"Peki eşyalarım ne olacak?" diye sızlandı Cherie.

"Ben sana başka şeyler alırım," dedi Peggy, Cherie'yi ayağa kaldırırken.

"Ortalık sakın mi diye çevreyi bir kolağan edeyim," dedim. Merdiven sahanlığına çıktım ve kısa süreli cimri bir ışık veren kırk wattlık ampulü devreye koyan zamazingoya bastım.

Tam o sırada aşağıda iki sestten oluşan büyük bir gürültü koptu. Bunların ilki sağlam bir kapının kırılıp açıldığı ve ikincisi de yan duvara vurduğu an çıkardığı seslerdi. Kapının geri tepmesiye, öyle böyle bir şey değildir. Kapıdan geçmeye çalışan ilk fırlamanın bu çarpma nedeniyle kıcının üstüne oturduğu çok görülmüştür.

Çok geç kalmıştık. Gelenlerin destek ekip olarak yanına Caffrey'i alan Nightingale mi yoksa Stephanopoulos'un gönderdiği bir CO19 silahlı müdahale ekibi mi olduğunu bilemiyordum. Her halükârda onlar yukarıya çıkmadan duruma hakim olmam gerekiyordu. Simone'a ve diğer kızlara odada kalmalarını söyledim. "Olay yerindeki polis memuru konuşuyor," diye bağırdım. "Burada silah ve rehine yok. Tekrar ediyordum, silah ve rehine yok."

Durup kulak kesildim. Aşağıdan birinin kıs kıs güldüğünü ve kalın bir sesin de peltek peltek, "Mükemmel," dediğini duyar gibi oldum. Daha sonra yukarıya doğru koşuşturan ayakların sesini net bir şekilde duydum. Ellerimi göğsümün hizasına getirdim ve silahsız olduğumu görsünler diye avuçlarımı açtım. Bunu yapmak pek kolay değildir, o yüzden de bu, Met'in polis memurlarını çatışma çözümleme eğitiminden geçirirken, içlerinde doğal olarak mevcut bulunan Londralılara mahsus misilleme yapma dürtüsüyle baş etmek için öğrettiği ilk ilkelerden biri olmuştur.

Basılarak açılan elektrik düğmesi aniden dışarı fırladı ve her yer karanlığa gömüldü. Düğmeye can havliyle tekrar basım, silahlı adamların karanlıkta yapabileceği hatalar aydınlıkta yapabileceklerinin iki katıdır.

Ayak sesleri bir alt kattaki sahanlığa kadar geldi ve köşeyi dönen kişi basamakları çıkmaya başladı.

İşte o zaman beynim durur gibi oldu. Ne derlerse desinler, insanın gözlerine inanmadığı bazı anlar vardır. Tenezzül edip de bilincinizin ne haltlar döndüğünü anlamasına izin vermesinden önce beyniniz sürüyle yorum yapar. Size aşına olmayan bir şeyle, örneğin parçalanmış bir insan yüzüyle, ha-

vada uçarak size doğru gelen bir arabayla ya da insana benzeyen ama tam olarak insan olmayan bir şeyle aniden karşı karşıya geldiğinizde beyninizin tepki vermesi zaman, hatta saniyeler alabilir ve bu saniyeler son derece hayatidir.

Bir kimerayı size ulaşmak için merdiveni tırmanırken gördüğünüz durumlarda olduğu gibi.

Bu erkek bir kimera idi. Kaslıydı ve kızıl kahverengi, kısa tüyleri olan göğsü beline kadar çıplaktı. Saçları siyah, uzun ve karışık. Çok garip, sağlıklı bir kedininki gibi siyah ve parlak bir burnu vardı. Bana doğru gelirken ağzını kocaman açarak sivri beyaz dişlerini ve büyük pembe dilini gösterdi. Bütün bunları ben o neredeyse üzerime atlayacak kadar yakınımada geldiğinde idrak edebilmişim ve geriye doğru sendelemekten ve ona bir tekme atmaktan başka bir şey yapamadım.

Birini merdivenlerden aşağı itmekten başka kesinlikle hiçbir çareniz olmadığı anlarda, dünyadaki tüm polis memurlarının ve holiganların önerdiği, aside dirençli olan taban patentli, güçlendirilmiş deriden yapılmış Doc Martens markalı ayakkabılar çok işe yarar.

Tahmin ettiğim gibi, Tiger Boy bir alttaki sahanlığa yılan-kavi bir bükülüşle kedi gibi dört ayağının üzerine düştü.

Kapıdan içeri, "Çatıya çıkın!" diye bağırdım.

Tiger Boy bir an duraklayıp başını iki yana salladı ve bana bir kedi sırtışıyla baktı. Gece avlanmaya uygun olduğu belli olan kehribar rengi gözleri oldukça güzeldi ve bir kedininki gibi çekikti.

O anda kapının açıldığını, Peggy ile Simone'un hâlâ sızlanmakta olan Cherie'yi odanın dışına ve oradan da çatıya çıkan merdivenlere doğru sürüklediklerini duydum. Gözlerimi —odaklanmamın zayıflamasını bekleyen— Tiger Boy'dan ayıramıyordum.

"Bu lanet olası şey de kim?" diye sordu Simone.

Tiger Boy tıslar gibi bir ses çıkardı. Kuyruğunun seğirdiğini gördüm ve Y-marka çamaşırının arkasında kuyruğun çıkması için bir delik açıp açmadığını merak ettim.

"Minik fare," dedi Tiger Boy peltek peltek. "Neden zıplayıp hoplamıyorsun? Öyle yaparsan daha çok eğleniriz."

Basmalı elektrik düğmesi yine dışarı fırladı ve Tiger Boy karanlıkta üzerime atladı. Aynı anda ben de onun yüzüne bir ışık küresi gönderdim.

Epeydir alıştırma yapıyordum. O yüzden bir magnezyum alevi gibi parlak olan ışık küreleri üretebilmeyi artık başarıbiliyordum. Bunlar gözlerimi kapatmama rağmen gözkapaklarımın içinde yanmayı sürdürüyordu. Işık küresi doğrudan Tiger Boy'un özellikle soluk ışığa duyarlı gözlerine çarpmış olmalıydı.

Ulur gibi bir ses çıkardı, ben de havaya sıçradım ve bu kez on bir numara ayakkabılarımın ikisi de hedefi buldu. Bir olasılıkla benden daha kiloluydu ama Isaac Newton benden yanaydı. Merdivenden aşağı ikimiz birden yuvarlanmaya başladık ama ben onun üzerinde olduğum için basamaklara orasını burasını çarpan hep o oluyordu. En azından teorik olarak durum buydu.

Sahanlığa beklediğimden daha sert ve daha hızlı bir düşün yaptık. Ayaklarımın altında bir çat sesi duydum ve sol dizimde de bıçak saplanmış gibi bir acı oluştu. Bir çığlık attım, o da ulur gibi miyavladı.

"Haklısın," dedim. "Sen böyle zıplayınca daha eğlenceli oluyor."

Yanımda onu bağlayacak ne bir kelepçe ne de bir ip vardı, o yüzden dizimdeki keskin acıyı umursamadan sendeleyerek yukarı çıktım. Arkamdan Tiger Boy acınası bir şekilde feryat ediyor ve ağlayıp inliyordu ama en önemlisi, olduğu yerden kalkamıyordu. Çatı katının kapısından geçerken Peggy'nin

* Ters y şeklinde ön açıklığı olan bir erkek külotu markası. (ç.n.)

bana acemice savurduğu yumruğu eğilerek savuşturdum ve kapıyı hızla çarparak kapattım.

“Özür dilerim,” dedi Peggy. “Seni o sandım.”

Karşımdaki üç kadına baktım. Destek almak için birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlardı ve bakışlarında, bombalama olaylarından ya da otobandaki zincirleme kazalardan sonra oluşan şaşkın ve odaklanmakta zorlanan bir ifade vardı.

Kuzey yönünü gösterdim. “Parmaklıklardan atlayın. Çatının o tarafına doğru gidin,” dedim. “Sonra sağa doğru ilerleyin. Duck Lane’e çıkan bir yangın çıkışı var orada.” Bu çıkışı Simone’la geçirdiğim o tutku dolu gece fark etmiş ve soyguncuların burayı içeri girmek için kullanabileceklerini düşünmüştüm. Bu da hiçbir şeyin değilse bile, bir polis memurunun altında donu olmasa bile her zaman görevinin başında olduğunun bir kanıtıydı.

Hiçbiri kıpırdanmadı; bu çok tuhaftı, çok ağır ve umursamaz bir şekilde hareket ediyorlardı. Uyuşturulmuş ya da dikkatleri dağıtılmış gibilerdi.

“Haydi, acele edin,” dedim. “Buradan hemen çıkmamız gerek.”

“Sesini keser misin?” dedi Peggy, “Şu anda biriyle konuşuyoruz.”

Başımı döndürdüğümde kötücül bir büyücünün tam arkamda dikilmekte olduğunu gördüm.

Sonbahar Yaprakları

Ruf bahçesinin en ucunda ayakta duruyordu. Lakayt bir şekilde parmaklıklara yaslanmıştı. Üzerinde harika bir elden çıktığı belli olan koyu renkli bir takım ve açık renkli ipek bir kravat vardı ve sedeften topuzu olan bir baston tutuyordu. Tanıklar bu kişinin yüzü konusunda haklıydı. Yüz hatlarına odaklanmama rağmen kendimi kol düğmelerinin parıltısına ve cep mendilinin kan kırmızısı üçgenine, kısacası yüzünden başka her şeye kaptırmış olduğumu fark ettim. Oydu karşımdaki, Yok Yüzlü Adam'dı.

"Heyl" diye bağırdım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Biraz yavaş olur musun?" dedi Yok Yüzlü Adam. "Burada bu hanımlarla konuşmaya çalışıyorum." Devlet okuluna gitmiş, Oxbridge'de büyümüş, gösteriş meraklısı kişilere mahsus sıradan bir aksanı vardı, bu da benim proleter ruhumun asla değer vermediği bir profile çok uygun düşüyordu.

"O zaman önce benimle konuşsan daha iyi olur," dedim. "Ya da hastaneyi boylarsın."

"Veyahut sen bu parmaklıklardan aşağı atlayabilirsin," dedi Yok Yüzlü Adam.

Ses tonu öyle inandırıcıydı ki, kendimi durdurmadan önce parmaklıklara doğru birkaç adım attığımı fark ettim. Bu *Seducere*, yani göz boyayan bir cazibeydi elbette ve bir senemi, zih-

nimi çelmeye çalışan çeşitli tanrısal varlıklarla ve doğa ruhlarıyla uğraşarak geçirmemiş olsaydım beni bile etkileyebilirdi. Hiçbir şey Leydi Tyburn'in sizi evinin kölesi yapmaya çalıştığı anki kadar zihinsel bir dayanıklılık veremez. Parmaklıklara doğru gidiyormuş gibi yaparak vakit kazanmak istiyordum çünkü karşı tarafı avantajlı hâle getirmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca bu kişinin Simone ve kız kardeşlerinden ne istediğini merak ediyordum.

"Hanımefendiler, gerçek doğanızın sizi şok ettiğinin farkındayım," dedi. "Şu anda bir zihin karışıklığı yaşıyor da olabilirsiniz." Çok hafif bir sesle konuşuyordu ama ağzından çıkan sözcükleri doğaya aykırı bir netlikle duyabiliyordum. Bu da *Seducere*'nin bir parçası mıydı? Bunu merak ediyordum. Nightingale'le bu konuyu bir ara uzun uzun tartışmamız gerekecekti.

Rufun en ucuna kadar gittim ve bir ayağımı korkunç bir ölümüne atlamaya hazırlanıyormuş gibi yanlamasına parmaklığın üzerine koydum. Bu hareketim bana ayrıca Yok Yüzlü Adam'ın ne yapmakta olduğunu izleme fırsatı da veriyordu. Hâlâ kızlarla konuşuyordu. "Lanetli olduğunuzu ve anormal iştahınızı başkalarının yaşam enerjisini emerek tatmin etmek zorunda olduğunuzu düşündüğünüzü de biliyorum," dedi. "Ama ben sizin bilinen kalıpların dışına çıkmanızı ve yaratıcı düşünmenizi istiyorum."

Yüzünü hâlâ göremiyordum ama Alexander Smith'in onun yüzü hakkında söylediklerinden, daha doğrusu söylemediklerinden sonra bir şeyler okumuştum. Yaşamış en sıkıcı büyücü olan Victor Bartholomew, buna benim bile domuz Latincesi' olduğunu bildiğim *Vultus occulto*" ismini vermiş ve kitabında, tam da ondan bekleneneği gibi tipik bir şekilde koca bir bölümün tamamını bu durumda alınabilecek karşı önlemlere ayırmıştı. Bu önlemleri tek bir cümleye indirgeyebilirdim:

* Herkesin anlamadığı bir dil, bir tür kuşdili. (ç.n.)

** Gizli yüz. (ç.n.)

Çok dikkatli bakmaya devam edersen eninde sonunda gerçeği görürsün. Ben de tam olarak bunu yapacaktım.

"Bunu bir varsayım olarak kabul edin," diye devam etti Yok Yüzlü Adam. "Size insanlardan beslenmekte bir mahsur yoktur desem? İnsanlardan beslenme dediğimiz şey zaten nedir ki? Çok eski bir faydalanma şekli değil mi? Ve bizler de insanlardan faydalandığımız için son derece mutluyuz, öyle değil mi?"

Simone'a hızla bir göz attım. O ve kız kardeşleri birbirlerine sarılmaktan vazgeçmişlerdi ve Yok Yüzlü Adam'ı kiliseye geçici bir ziyaret yapan ve işini bitirip de bir an önce sesini kesmesi ümidiyle dinledikleri ruhani bir lidermiş gibi edepli bir ilgiyle izliyorlardı.

Hah, diye düşündüm. Tyburn olsaydı bunları şimdiye kadar çoktan önünde diz çöktürürdü.

"Hepimizin eşit olduğu kavramı fikren zaten çoktan iflas etti." O konuşurken ben de birkaç kez gözlerimi kırpım ve aniden yüzünü gördüm. Daha doğrusu göremedim çünkü yüzünde başının tümünü kapatan bej rengi gösterişsiz bir maske vardı. Bu da onun umulmadık bir zevke sahip Meksikalı bir güreşçi gibi görünmesine neden oluyordu. Maskesinin gerisindekini görmek üzere olduğumu anlamış olmalıydı ki aniden dönerek bana baktı.

"Sen hâlâ burada mısın?" diye sordu.

"Baş aşağı mı yoksa ayaklarımın üzerine mi düşsem diye karar veremedim," dedim.

"Sence bu fark eder mi?"

"İstatistiksel olarak ayaklarının üzerine düştüğün takdirde yaşama şansın daha çok oluyormuş."

"Neden atlamıyorsun?" dedi. "O zaman görürüz nasıl olacağını."

O anda *Seducere*'yi daha da güçlü bir şekilde hissettim. Onunla birlikte kızarmış domuz etinin, yeni biçilmiş çimenin ve yıkanmamış bedenlerin pis kokusunu duydum ve demire

benzeyen bir metalin tadı geldi ağızıma. Parmaklıklara baktım, biraz durdum ve sonra yine ona döndüm.

“İsmin ne demiştin?” diye sordum.

“Atla dedim,” diye havladı Yok Yüzlü Adam.

Sonra bütün dikkatini bana verdi ama *Seducere* aynı anda iki kişi üzerinde işlemiyordu. Şu anda da onu Simone’un üzerinde değil, benim üzerimde kullanıyordu.

“Koşun!” diye haykırdım avazım çıktığı kadar.

İlk olarak Simone’un kendine geldiğini ve Peggy’yi kolundan çektiirdiğini gördüm. İkisi birden bana korku dolu bakışlar attılar ve sonra, Tanrı’ya şükürler olsun, Cherie’yi yakalayıp korkuluk duvarının rufun bahçesini bitişik binadan ayıran bölümünü tırmanmaya başladılar. Arkama baktığımda Yok Yüzlü Adam’ın omuzlarını geri atıp hız aldıktan sonra bir elini bana doğru salladığını tam zamanında fark ettim. Bu hareketi iyi tanıyordum, onu son altı aydır ben de çalışmaktaydım. Bunu fark etmek hayatımı kurtarmıştı çünkü kendimi sola doğru attığımda omzumun üzerinden sıcak ve parlak bir şey hızla geçti ve parmaklıklarda yarım metrelik bir delik açtı. Burası, eğer hareket etmemiş olsaydım aşağı yukarı midemin olduğu yerin hizasındaydı.

Havada uçarken bile ona birkaç tane *serindere* el bombası salladım. Dümdüz giden bir alev topu göndermeye çalışmasaydım bunlar daha da etkili olabilirdi. Yerde kayarken arkamda kalan parmaklığın bir parçasının daha eridiğini gördüm. Bu arada gönderdiğim *serindere* el bombalarından birinin zararsız bir şekilde havada asılı kaldığını, bir diğerrinin de birkaç kez yerde zıpladıktan sonra Yok Yüzlü Adam’ın ayaklarının dibinde hareketsiz kaldığını fark ettim. Adam bir an aşağıya baktı ve bomba da büyük bir şans eseri patlamak için tam da o anı seçti. Patlama onun geriye doğru sendelemesine ve kendi etrafında dönmesine neden oldu. Ben de güçlkle ayağa kalktıktan sonra onun tam karşısına geçmek için bunu bir fırsat bildim.

"Silahlı polis!" diye bağırdım. "Kıpırdanma ve ellerini başının üzerine koy." Bu sefer büyüü doğru kullandığımdan emindim.

Dönüp dik dik baktı. Yüzünü örten maskeye rağmen inanmakta zorlandığını görebiliyordum.

"Sen polis misin?" diye sordu.

"Silahlı polis hem de," dedim. "Arkanı dön ve ellerini başının üzerine koy."

Simone ve kız kardeşlerinin ruftan ayrıldıklarından emin olmak için riski göze alıp o tarafa doğru kaçamak bir bakış attım.

"Ah, onları merak etmeyin," dedi adam. "Şu anda onlardan çok daha ilginç başka bir şey bulmuş bulunuyorum. Nereden baksanız onlar gibisinden istediğim kadar yapabilirim."

"Silahlı polis," diye bağırdım yeniden. "Arkanı dön ve ellerini başının üzerine koy." Hendon'da bu konunun üzerinde çok durulur: Birini tepelemek istediğinizde, kimliğinizi belirttiğinizden ve şüphelinin de sizi duyduğundan emin olmanız gerekir.

"Ateş mi edeceksin?" dedi. "Et o zaman."

Ve ben de ateş ettim. Onun bastıramadığı şekilde öfkeli olduğunu görmek için buna değerci ve siktiğimin alev topunu yakaladığı ana kadar bundan büyük bir keyif de aldım. Adam onu aynı Yorick'in* yaptığı gibi havada yakaladı ve yüzünün hizasına getirdi.

Alev topunu ona yaklaşıp yaklaşıp azat etmiştim ama patlamamıştı. Onu elinde evirip çevirdi, tam bir eksper gibi inceledi. Belki gerçekten de bir eksperdi. Ona bir tane daha atmamı beklediğini hissettim. Onu da ya yakalayacak ya başka yere saptıracak ya da beni sinir etmek için umursamaz bir şekilde başka bir şey yapacaktı. O yüzden tekrar ateş etmedim. Ayrıca bana ne kadar uzun bir süre eziyet ederse, Simone'un da daha uzaklara gidebilme şansı artıyordu.

* Yorick: *League of Legends* dizisinde ölülerin gücüyle hem kutsanmış hem de lanetlenmiş olan ve çeşitli marifetleri olan bir karakter. (ç.n.)

"Biliyor musun, seni ilk gördüğümde Thames kızlarıyla veya yeni bir tür doğa yaratığıyla, büyücü hekim gibi gerçekten tuhaf bir şeyle ya da bir Amerikalı'yla iş yaptığını sanmıştım," dedi. Adam alev topunu bir sabun köpüğü gibi yakaladı ve başparmağıyla bir parmağını burnunun altına sürttü. "Seni kim eğitti?" diye sordu. "Jeffers değil, bu kesin. Onun beceriksiz olduğundan değil ama sende ruh var. Gripper miydi yoksa? Yaptığı her iş hakkında boş boş konuşan biridir o. Gazetecilerin de öyle olduğunu fark ettin mi? Konuşmak istedikleri tek şey kendileridir."

Belli ki Gripper dediği kişi, Jason Dunlop idi. Dunlop lastikleri, sıkı tutma ve Gripper;^{*} bunlar elit eğitim kurumlarımızın ön plana çıkardığı kıvrak zekâ hakkında bir belirti veren sözcüklerdi. Ve kendisi hakkında konuşmak isteyen tek kişi. Anlaşıldığı kadarıyla sadece Gripper değildi. Eğer insanlara sizin onlardan daha üstün olduğunuzu bir şekilde belli etmezseniz, onlara tepeden bakmak hiç keyif vermez.

Hadi aşâğılık herif, diye düşündüm. Birkaç isim daha söyle.

"Çok az konuşuyorsun," dedi.

"Sana güvenmiyorum."

Aniden tüm dünya ışığa boğuldu ve bir helikopterden aşağı inen hava akımı yüzlerimize toz ve döküntü üfördü. Adam bana bir alev topu atınca ben de ona bir baca gövdesi fırlattım; Londra'da böyle yapılır. Yok Yüzlü Adam gevezelik ederken ben de baca gövdelerini gevşeterek yerlerinden sökmek için benim *Impello vibrato* dediğim, Nightingale'inse *dalga geçmeyi bırak da dikkatini odakla* olarak tanımladığı yöntem üzerinde çalışıyordum. Polis helikopterinden Gecegüneşi denenen arama ışığı yüzüne vurunca, hemen tam da Nightingale'in beğeneceği saflıkta bir *Impello* yarattım ve bunu doğrudan o piç kurusuna hedefledim. Bana hücum edeceğini biliyordum, o yüzden kendimi sağa doğru attım. Onun gönderdiği alev

* Gripper: Sıkı tutan kişi. (ç.n.)

topu da omzumun üzerinden uçup gitti. Bakışlarının otomatik olarak beni izleyeceğini ve öteki yönden üzerine inmekte olan çeyrek tonluk tuğla ve terakotayı fark etmeyeceğini umuyordum ama gözünün ucuyla bunu görmüş olmalıydı ki elini havaya kaldırdı ve baca gövdesi avucuna yarım metre kala parçalara ayrılıp dağıldı.

Tuğla parçaları, çimento tozu ve kumlar onun etrafında gözle seçilemeyen bir alandan kayarmış gibi dökülürken ben de bu manzaraya sadece anlık bir bakış atabildim çünkü o andaki önceliğim ikimizin arasındaki mesafeyi kapatmaktı. Sadece büyüye başvurduğumuz takdirde, benim tozumu alacağı ve beni binaların ruflarında hop hop hoplatacağı besbelliydi, o yüzden yüzüne vurabilecek kadar yakınına gidebilme umuyla ona doğru koştum.

Bunu neredeyse başarmıştım da. Ondandır sadece bir metre kadar uzaktım ama pislik herif aniden dönüp avucunu bana uzatarak bir hareket yaptı ve ben de onun baca gövdesini durdurmak için kullandığı her ne idiye, onun üzerine bindirdim. Bu sert plastikten bir duvara çarpmaya benzemiyordu Kaygandı, iki mıknaatısı birbirine yapıştırdığınızda hissettiğiniz o titreşim ve oynak ortam gibiydi sanki. Kendi çevremde dönmeye başladım, o da bana doğru yürümeye başladı. Beni şeytanca bir hazla seyretmek mi yoksa öldürmek mi istediğini anlayacak kadar vaktim yoktu. O yüzden *Impello*'mu Yok Yüzlü Adam'ın arkasında durmakta olan plastikten, ucuz bahçe masasına doğru uzattım ve onu büyük bir hızla bacaklarının arkasına savurdum. Öne doğru yalpalayarak yere düştü ve karşı taraftaki ayaklarımla burun buruna geldi.

Yok Yüzlü Adam aynı anda helikopterin bile sesini bastıracak bir şekilde "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Ben de toparlanmıştım artık. Sağ taraftan tüyle kaplı bir şey hırlayarak üzerime çökmeden önce yüzüne esaslı bir yumruk geçirmeyi başardım. Bu, Tiger Boy'du ve anladığım kadarıyla yanıma gelebilmek için rufun kapısını tekmele-

yerek kırmıştı. İkimiz birden korkuluk duvarının parmaklıklarına çarptık. Sağ elimle parmaklık demirlerinin üzerindeki dayanıklı bağlantı kilitlerinden birini yakaladığım için aşağıya uçup ölmekten son anda kurtuldum. Kendimi güçlükle yeniden rufun güvenli ortamı içine çektim ve başımı kaldırıp baktığımda Tiger Boy'un güçlü kaslı kolunu arkaya atıp bana vurmak için hazırladığını gördüm. Parmaklarının ucunda kanca gibi tırnaklar vardı. Pençeleri olan birine karşı insanın elinden ne gelir ki?

Helikopterin sesinden mi yoksa korkumdan mı bilmem, ateş sesini duymadım ama Tiger Boy'un başının arkaya kaydığını gördüm. O anda arkasından püsküren kırmızı renkli sıvı da helikopterin arama ışığının göz kamaştırıcı parlaklığına yakalandı.

Mekanize kara birliği gelmişti ama ateş edenin Caffrey ile sabık paraşütçü askerlerinden biri mi yoksa Metropolitan Polis Teşkilatı'nın silahlı gücünü oluşturan CO19'dan bir keskin nişancı mı olduğunu bilemiyordum. Elimi bir tabanca şekline soktum ve Yok Yüzlü Adam'ın olduğu tarafa doğru salladım. Keskin nişancının Caffrey'nin çetesinden biri olduğunu umuyordum çünkü bir CO19 çalışanı büyük bir olasılıkla elinde bir yetki belgesi olmadan silahsız bir sivil benimsen bir işaretim üzerine vurmaya kalkışmazdı. Yani en azından yüzde doksan böyle yapmazdı.

Yok Yüzlü Adam aptal değildi. Dengenin onun aleyhine bozulduğunu görebiliyordu. Bir alev topu daha fırlatınca kurtulmak için eğildim ama bu kez hedef ben değildim. Alev topu yukarı gitti ve hemen sonra helikopterin arama ışığı söndü. Bunun üzerine Yok Yüzlü Adam'ın son bulunduğu yere doğru bir hamle yaptım ama artık orada değildi ve gözlerim karanlığa alıştığında onun artık rufta olmadığını gördüm. Üstümde gezinen helikopter birden tekler gibi tangir tungur sesler çıkardı. Bir helikopterden duymak isteyebileceğiniz türden bir ses değildi bu, özellikle de o helikopter tepenizde uçup duruyorsa.

Pilot yalpalayarak sokağa doğru yan yatan helikopterin kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Aslında benim de rufu terk etmem gerekirdi ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Soho olabilecek en yoğun nüfuslu mıntikalardan biriydi ve helikopter buralarda bir yere düştüğü takdirde yüzlerce kişi ölebilirdi. O anda motorunun sesinin değiştiğini duydum. Pilot aynı anda klapeyi yukarı sürdü ve yükselmeye çalıştı. Aşağıdaki sokakta olan biteni gören insanlardan bağırış çağırış sesleri geliyordu. Bu gece haberlerde beyinlerini kullanmaktan daha çok medyaya aşına olan insanların cep telefonlarıyla çektikleri bol miktarda görüntüler yer alacaktı.

Helikopter bana doğru inişe geçince bu beyinsizlik durumuna kendimin de dahil olduğuna karar verdim, üstelik yüzüm onun iniş kızaklarıyla aynı seviyedeydi. Araç aşırı ısınmış bir yağ kokusunun yanı sıra bir döküntü akımıyla üzerimden geçerken başımı iyice eğerek onu savuşturdum. Bu arada uçan molozların helikopterin alt tarafındaki boyayı kaldırdığını ve Pelerinli Oğlan'ın burun kısmındaki algılayıcı baloncuğunun çerçevesinde açtığı yumruk büyüklüğündeki deliği de gördüm. Helikopter sonra, güçlükle ve müthiş bir takırtıyla yükselmeye başladı ve pilot onu indirecek güvenli bir yer arayışına geçti.

Polis sirenlerinin yaklaşan sesleri dışında etraftaki sesler birden kesildi. Kendimi Simone'a ve bana ait olduğunu düşünmekten hoşlandığım şiltenin üzerine attım ve başıma daha neler gelecek diye düşünerek nefesimi tuttum.

Rufun kapısından ilk olarak Thomas *Tiger Tank* Nightingale girdi. Beni görünce gözlerini, daha sonra da merdiven aralığının arka tarafındaki kör noktayı işaret etti. Başımı iki yana salladım, parmağımla Tiger Boy'un cesedini gösterdim ve sonra da parmaklarımla yürüme işareti yaptım. Nightingale ne demek istediğimi anlamamıştı.

Bunun üzerine "Kaçtı!" diye bağırdım.

Nightingale sığındığı yerden çıktı ve ne olur ne olmaz diye yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı. Frank Caffrey ve ekibin-

den birkaç kişi de onu takip etti. Paraşütçülerin baştan aşağı ninja komando kıyafetleri içinde olacağını umuyordum ama elbette hâlâ sokak giysileri içindeydiler. Hizmet tabancalarını görmeseydim, onlara başımı çevirip ikinci kere bile bakmazdım.

İki kişi Tiger Boy'u kontrol etmeye gitti. Tiger Boy bunlardan birinin kaburgalarına attığı tekmeyle rağmen inatla ölü olmaya devam etti.

Nightingale rufun güvenli olduğuna kanaat getirince yanıma geldi. Ben de ayağa kalkıp onu karşıladım, sonuçta kimse otururken içine edilmekten hoşlanmaz.

"O, bu muydu?" diye sordu Nightingale.

"Hayır. O değildi. Yok Yüzlü Adam'dı," dedim. "Ama bu arada onun bir maske taktığını fark ettim."

"Büyünün bir parçası da o zaten," dedi. "Bir yerin incindi mi?"

Oramı buramı yokladım. "Sadece bereler var ve dizim burkuldu."

Nightingale baca gövdesinden geriye kalanları işaret etti. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet ben yaptım ama işe yaramadı. Adamda bir tür enerji alanı vardı."

Polis arabalarının sirenleri sokağa ulaşmıştı. Arabalarından inen polislerin kapılarını pat pat çarptıklarını duyabiliyorduk.

Nightingale, Caffrey'e döndü. "Frank, sen ve ekibin minibusünüze geri dönseniz iyi olacak," dedi. "Buradaki durumu halleder halletmez size katılırız."

Paraşütçüler rufu uzun adımlarla boydan boya geçerek Duck Lane'e çıkan yangın çıkışına gittiler. Simone ve kız kardeşlerinin kaçtıktan sonra hiç durmadan yollarına devam edecek kadar akıllı selimlerini kullanmış olacaklarını umuyordum.

"Tam bir kalkanı varmış," dedi Nightingale, önceki konuşmamıza dönerek.

"Ve benim alev topumu da yakaladı," dedim. "Onu söylemiş miydim? Havada uçarken uzanıp yakalayiverdi."

"Bu adamı bir usta eğitmiş olmalı," dedi Nightingale. "Bu seviyeye gelebilmek için kaç sene çalışmak gerekir, hiç fikrin var mı? Ya da nasıl bir adanmışlığın ve öz disiplinin gerektiği hakkında? Sen dünyanın en tehlikeli adamlarından biriyle karşı karşıya gelmiş bulunuyorsun." Omzuma pat pat vurdu. "Üstelik hâlâ hayattasın. Doğrusu bu da çok etkileyici." Dehşet verici bir an için bana sarılacağını filan sandım ama neyse ki ikimiz de İngiliz olduğumuzu tam zamanında hatırladık. Yine de kıl payı kurtulmuştuk.

Tam o sırada binanın içinden merdiveni koşarak çıkan polislerin ayak seslerinin çıkardığı patırtıyı duyduk.

Mevta Tiger Boy'u işaret ederek, "Onunla ilgili olarak ne söylemem gerekir?" diye sordum.

"Ona kimin ateş ettiğini bilmediğini söylersin," dedi Nightingale. "Vuranın polisten bir keskin nişancı olabileceğini düşündüğünü de söyleyebilirsin. Zaten doğrusu da bu, öyl değil mi?"

Başımı onaylar gibi salladım. Yarı yalan söylemektense yarı doğru söylemek her zaman daha iyidir. Burası Londra patron, burada paramiliter türünden infaz mangalarımız yok. "Bu konuda konuşmamız gerek," dedim. "Hem de her şeyden önce."

"Evet," dedi Nightingale ciddi bir tavırla. "Sanırım haklısın."

Nightingale bir adımda kapıya vardı ve aşağıya doğru seslenerek yetkili kişinin kendisi olduğunu ve cinayet masasından olmadıkları takdirde olay mahalli olan bu rufta başlarına bir iş gelmesini istemiyorlarsa buradan uzak durmaları gerektiğini söyledi.

"Siktiğimin cinayet masası benim," diye bağırdı Stephanopoulos aşağıdan. Belli ki beş kat merdiven ruh hâline hiç iyi gelmemişti. Ödenmemiş vergileri tahsil etmek isteyen bir

memur gibi rufa daldı. Dik dik Nightingale'e baktı ve sonra olay mahallinin görüntüsünü bozmamak için adımlarını dikkatlice atarak döşeme taşlarının üzerinde serilmiş durumda yatan Tiger Boy'un yanına geldi. Tiger Boy'un başından akan kan, yerde kaygan ve sokak lambalarının ışığı altında siyah bir leke gibi görünen bir havuz oluşturmuştu.

Stephanopoulos önce cesede, sonra bana bir bakış attı. "Bir kere daha olmasın," dedi bıkkın bir şekilde. "Biraz dikkat etsen iyi olur oğlum. Mesleki Standartlar Dairesi'ne bu kadar sık gidersen, telefon numaranı hızlı aramalar listesine dahil ederler, ona göre." Sonra gözlerini kısarak Nightingale'e baktı. "Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz efendim?" diye sordu.

Nightingale bastonuyla cesedi işaret etti. "Bilinmeyen bir kişi veya kişilerce ateş edilerek öldürüldüğü kesin Dedektif Çavuş," dedi ve sonra bastonuyla yolun karşı tarafını gösterdi. "Bana kalırsa şu taraftaki binanın rufundan ya da en üst katından ateş edilmiş."

Stephanopoulos o tarafa bakmaya tenezzül bile etmedi. "Kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Korkarım ki hiçbir fikrim yok," dedi Nightingale. "Ama bir arkadaşı ya da ailesi olduğundan da kuşkuluyum."

Bu da soruşturmada pürüz çıkaracak ya da cesedi almak isteyecek herhangi bir kişinin olmayacağı anlamına geliyordu. Bir başka anlamı da Tiger Boy'un bedeninin büyükçe bir yüzdesinin Doktor Walid'in buzhanesinde bekletilecek olmasıydı.

Ruftan çıkabilmek bir saatimi aldı ve bir kere daha üst giysilerimi adli tıbbı vermek zorunda kaldım. Yaptığım hesaba göre, şu anda sahip olduğum ayakkabıların yarıdan fazlasının onlarda olması gerekiyordu. Bunun dışında, benim ve Nightingale'in ellerimizde barut izi taraması yaptılar. Ondan sonra ikimiz de aşağı indik ve ön ifadelerimizi vermek için ayrı ayrı arabalara bindik. Stephanopoulos bizi kendi yazılı teminatımızla salıverdiğinde saat sabahın üçü olmuştu ve Soho bile o saatte yorgun düşmüş ve keyifsiz olurdu.

Caffrey ve paraşütçü askerleri Broadwick Sokağı'na çıkan yan sokaklardan birine çekilmişlerdi. Beyaz renkli minibüs konusunda haklıydım. Plakaları açıkça resmiydi. Bunun nedenini sorduğumda, "Trafik yoğunluğu ücreti ödemekten hoşlanmıyoruz," dedi Caffrey. "Aslında temiz sicilli bir minibüstdür, kayınbiraderime ait." Paraşütçüler adli tıpçıların giydirdiği o noddy giysilerinden kurtulmam için bana siyah bir blucin, ön tarafında stensille AGRO yazılı, kapüşonlu koyu gri bir üstlük ve harciâlem bir çift de spor ayakkabı verdiler. Blucinin kumaşında hafif bir tabanca yağı kokusu vardı. Pantolonun da tabancaların birbirine çarpmasını önlemek için svetşörtle birlikte tabanca çantalarına koyulmuş olduğundan şüphelendim.

Nightingale ben giyinirken sabırlı bir şekilde yağmur altında bekledi. Onun yanına gitmeden önce, Caffrey bir elini kolumun üzerine koyarak beni durdurdu. "Umarım hava ağarmadan buradaki işini bitirirsin," dedi.

"Merak etmeyin," dedim. "Uzun sürmez."

Nightingale sodyum ışıkları altında çok zayıf ve renksiz görünüyordu. Gözlerinin altı kararmıştı ve kendisi saklamaya çalışsa da arada bir titrediğini görebiliyordum. Yüzündeki tatsız ifade hiç değişmiyordu.

"Önden siz gitmek ister misiniz, efendim?" dedim.

Evet der gibi başını salladı ama içini çekmeden önce bana uzun ve soğuk bir bakış attı. "Çırağım olarak aldığımda, bazı tercihler yapmak zorunda kalmaktan seni koruyabileceğimi sanmıştım. Şimdi hatalı olduğumu görüyorum ve bunun için senden özür diliyorum. Bunu söyledikten sonra sormadan edemeyeceğim. Orada ne halt elde etmeyi düşünüyordun?"

"İnsan Hakları Yasası'na göre davranacağına dair yemin etmiş bir polis memuru olarak görevimi yapmaya çalışıyordum," dedim. "Yani, bu yasanın yaşam hakkını öngören 2. Maddesi, herhangi bir güç kullanılmasının kesinlikle gerekli olmasını ve eğer bir mikrobu öldürmemiz gerekiyorsa bunu usturuflu bir şekilde yapmamızı şart koştaktadır."

“Vampirleri ve kimeraları da insan kategorisine aldığını farz edersek elbette,” dedi Nightingale.

“O zaman bir mahkeme kararı çıkartalım ya da daha iyisi Parlamento’nun bu yasayı açıklamasını talep edelim,” dedim. “Ama bu bizim vereceğimiz bir karar değil efendim, öyle değil mi? Bizler sadece polis memuruyuz.”

“Onlar çirkin olsalardı Peter, onları bu kadar korur muydun?” diye sordu Nightingale. “Konuşabilen ve mantık yürütebilen iğrenç yaratıklar da var etrafta. Acaba onların da savunmasını böyle hiç düşünmeden yapar mıydın?”

“Belki de yapmazdım,” dedim. “Ama bu beni sığ bir karakter yapar, yanlış davrandığımı göstermez.”

“Simone ve kız kardeşlerinin 1941 senesinden beri hemen hemen iki yüz yirmi kişiyi öldürmüş ya da sakat bırakmış olduğunu hesapladım,” dedi Nightingale. “O insanların da hakları vardı.”

“Benim söylemek istediğim, yasalar yokmuş gibi davranamayacağımız,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi Nightingale. “Farz edelim ki onları tutukladık. Ne şekilde yargılayacağımızı ve neyle suçlayıp nasıl mahkûm edeceğimizi...”

“Ağır ihmal ve taksirle adam öldürmeyle efendim,” dedim. “Sanırım yirmi küsur senelik bir süre içinde, onların da yaşlanmadıklarını ve erkek arkadaşlarının da düzenli olarak eşek cennetini boyladığını fark etmiş olmalarını beklememiz mantıklı olur.”

“Hatırlamadıklarını söyleyeceklerdir,” dedi Nightingale.

“Buna inanırım efendim,” dedim. “Bu da onların 1983 Akıl Sağlığı Yasası’nda bahsi geçen bir ruhsal bozukluktan mustarip olduklarını gösterir. Toplum üyelerine aleni bir tehdit oluşturdukları için de onları az önce bahsettiğim yasanın 135. Maddesi gereğince göz altına alır ve bakılmaları ve durumlarının değerlendirilmesi için güvenli bir yere göndeririz. Öyle değil mi?”

"Peki ya acıktıkları vakit ne olacak?" diye sordu. "Onları açlıktan ölmeye terk etmek daha insani bir şey mi?"

"Ölüp ölmeyeceklerini bilmiyoruz," dedim. "Belki metabolizmaları eski hâline döner. Hiçbir şey işe yaramazsa, onları bir şekilde besleriz. Senede bir kurban oluyordu, fazla bir şeye ihtiyaçları olacağını sanmam."

"Hayatının geri kalanını bunları yaparak mı geçirmek istiyorsun?"

"Birini işinize geldiği için başınızdan atamazsınız," dedim. "Sizin arkadaşlarınız ne için öldüler, duvarda isimleri yazılı olan bütün o adamlar, o nedenle değilse ne için öldüler?"

İrkilerek geri çekildi. "Onların ne için öldüğünü ben de bilmiyorum," dedi. "O zaman da bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum."

"Ama ben biliyorum, siz unutmuş olsanız bile," dedim. "Onlar öldüler çünkü dünyayı daha iyi bir yer yapmanın daha iyi bir yolu olduğunu düşünüyorlardı, her ne kadar bunun ne olduğu kendi aralarında bile tartışma konusu olsa da."

Gözlerinden okuyordum, buna inanmayı o kadar istiyordu ki.

"Başa çıkamayacağımız bir durum değil bu," dedim. "Bana bu işe siz, ben ve Doktor Walid'in bir hâl çaresi bulamayacağımızı mı söylüyorsunuz gerçekten? Onlara cep hesap makineleri ve cep telefonları verebilirim. Eğer onları yola getirebilirsek, belki diğerlerini de yola getirebiliriz. Bu gerçekten de onların üzerine bir fosfor bombası atmaktan daha iyi olmaz mı? Hem Molly de onlarla birlikte olmaktan mutlu olabilir."

"Onları Budala'da mı tutmak istiyorsun?"

"İlk başlarda evet," dedim. "Onlara ne kadar güvenebileceğimizi görene kadar hiç değilse. Stabil hâle geldiklerinde onları bir rehabilitasyon merkezinde tutabiliriz. Tercihen caz konserlerinin yapılmadığı bir mınıtkada."

"Bu çılgınca bir şey," dedi Nightingale.

"Toby'yi de onlar gezdirir," dedim.

"Ah, iyi bari. Oldu olacak kapılarımızı cümbür cemaat herkese açalım," dedi. O anda anladım. Onu ikna etmiştim.

"Bilmem ki efendim," dedim. "İlk olarak bir pilot proje denemek daha mantıklı olur diye düşünmüştüm."

"Onların nereye gittiklerini hâlâ bilmiyoruz," dedi.

"Ben biliyorum."

Transit minibüsü Great Windmill Sokağı'na götürüp McDonald's'ın önüne park ettik ve Café de Paris'nin personel kapısını kontrol etmek için gittiğimizde özel orduyu arabada beklettik. "Frank'i neden evine göndermiyoruz?" diye sordum.

"O karabüyücü yeniden gelirse ona ihtiyacımız olabilir," dedi.

"Onunla bizim baş edemeyeceğimizi mi söylüyorsunuz?"

"Talih her zaman hazırlıklı olandan yanadır," dedi Nightingale.

Giriş kapısı yarı aralıktı. Bu da sadece Simone'un içeri- de olduğu anlamına gelmiyor, bizim de 1984 Polis ve Cezai Delil Kanunu'nun 17. Bölümü uyarınca arama izni olmadan içeri girmemiz için makul bir neden oluştuyordu. Mutfakta kırık camlar vardı. Kendilerine bir gece yarısı atıştırmaya ziyafeti çektikleri belliydi. Şampanya soğutucusunun kapısı açık kalmıştı. Öyle ki kompresörünün homurtulu sesini hizmet koridoruna çıktığımızda bile duymaya devam ettik.

"Balo salonunda olmalılar," dedim ve Nightingale de evet der gibi başını salladı. "Bana onları yatıştırmak için beş dakika verin ve sonra siz de içeri girin."

"Dikkatli ol," dedi.

L şeklindeki hizmet koridorunun en ucundaki kapı, balo salonunu olduğu gibi gören bir sahanlığa açılıyordu. Son ziyaretimdeki aksine, masalar dans pistinin etrafına bir oval oluşturacak şekilde yerleştirilmişti ve hepsinin üzerinde bembeyaz örtüler vardı.

Onları şaşılacak kadar küçük olan ve müzik grubunun olduğu yere göre saat bir buçuk konumundaki eski masala-

rında otururken gördüğüm anda hemen anladım. Masanın üzerinde üç grup hâlinde içki şişeleri vardı, her biri için bir grup olmak üzere. Göğsümde bir boşluk hissediyordum ve kulaklarım çınlıyordu ama merdivenden inip orayı kontrol etmeye zorladım kendimi. Üstlerinde hâlâ evden çıktıkları zamanki giysiler vardı ama düzgün görünebilme adına rujlarını sürmüşler ve kirpiklerini boyamışlardı. Doktor Walid'in daha sonra yaptığı testler hayatlarına alkol ve Peggy'nin el çantasına özenle yerleştirilmiş olan boş hap şeritlerinden de belli olduğu gibi Fenobarbital'le son verdiklerini göstermişti.

İntihar eden kişiler çok ender olarak göze hoş görünür ama bu kız kardeşler nasıl yapmışlarsa bu işi öne düşmeden, yere yuvarlanmadan ve önlerine kusmadan başarmışlardı. Sanırım—gençliklerinin doruğunda ölüme yenik düşen bu üç güzel ve parlak şey—yarattıkları bu tabloyu görebilselerdi kendileri de mutlu olurdu. O kadar öfkeliydim ki devam etmeden önce durdum ve kendimi derin derin nefes almaya zorladım.

Simone'un gözleri açıldı. Saçlarını omuzlarına düşecek şekilde açık bırakmıştı. Parmaklarımla boynuna dokunmak için onları geriye atmam gerekti. Bedeni daha yeni yeni soğuyordu. Daha sonra ölüm saatinin benim oraya varmamdan yaklaşık yirmi dakika önce olduğu saptandı, yani ben Nightingale ile karşılaştırmalı ahlak üzerine sohbet ederken ölmüştü Simone. Onun bu kadar yakınındayken burnuma yine hanımeli ve tuğla tozu kokuları geliyordu ama her zaman orada olduğunu bildiğim o müzik sesi yok olmuştu.

Onu ne öptüm ne de başka bir şey yaptım.

Olay mahallini kirletmek istemiyordum.

Bu Sabah Uyandığımda

Ertesi gün yatağınızdan kalkarsınız. Yorganınızı üstünüzden atarsınız, bedeninizi yana çevirirsiniz, ayaklarınızı yere basar ve ayağa kalkarsınız. Sonra çişinizi yapar, duşunuzu alır, giyinir, aşağıya iner, kahvaltınızı yapar, patronunuzla konuşur, *forma* larınızı çalışır, öğle yemeğinizi yer, jimnastik salonundaki kum torbasının canını çıkarır, duşunuzu alır, giyinir, Ford Asbo'ya atlar ve yüzünüzü birileri görsün diye şehre doğru yola çıkarsınız. Bunu işiniz gerektirdiği için yaparsınız. Gerekli olduğu için ve eğer dürüst biriyseniz, sevdiğiniz için yaparsınız. Bu süreçte kötü rüyalarınız sona erene kadar ya da onlara alışana kadar devam edersiniz; hangisi daha önce olursa.

Ölümleriyle ilgili adli tıp raporuna göre intihar ettikleri kesindi. Birlikte intihar eden üç kız kardeş anlık bir üne kavuştular ama medyadaki hiç kimse bu olaya daha sonra bir araştırma yapmak isteyecek kadar ilgi göstermedi. İzleme soruşturmasını Westminster CMSE'nin' gönderdiği, biri benim gözdem Somalili ninja kız olan iki dedektif polisle birlikte Nightingale yönetti. Onlara kurbanların ölümsüz caz vampirleri olduklarını söylemek mümkün değildi, o yüzden öyküyü savaş senelerine geri götürme görevi bana düştü.

* Cinayet Masası Soruşturma Ekibi (ç.n.)

Simone Fitzwilliam, Cherie Mensier ve Margaret Peggy Brown 1941 senesinde aileleri tarafından kayıp olarak bildirilmişlerdi ama polisin yürüttüğü soruşturma, en hafif tabiriyle üstünkörü olmuştu. Nasıl olmasındı ki?

Şehir o sıralarda alevler içinde yanıyordu. Bir ara en yakın akrabalarını bulmayı düşündüm ama onlara ne diyecektim? Hayal meyal hatırladıkları büyük halalarının ya da teyzelerinin Café de Paris'deki ünlü bombardımanında öldüğünü ama ondan sonra gayet eğlenceli bir ölüm sonrası hayat yaşamayı başardıklarını mı söyleyecektim? Daha sonra da ben geldim ve onların yeniden ölmesine neden oldum mu diyecektim?

Buna rağmen öğretmenleri Bayan Patternost'un izini sürdüm ve onun savaştan sonra Atlantik'i geçerek Warner Bideraderler'de prodüksiyon sekreteri olarak çalışan Sadie Weintroub isimli biriyle Glendale'deki güzel bir çiftlik evinde yaşadığını saptayabildim.

Savaştan sonra Soho'da doğup büyüyen kişileri de buldum. Onlar da Berwick Sokağı'nda yaşayan üç kızı hatırlıyordu. Bazıları onların birer şıllık olduğunu düşünüyordu. Diğer bazıları erkeksi lezbiyenler olduklarını söylüyordu ama çoğunluğun onlarla ilgili bir fikri yoktu. Soho o dönemde böyleydi işte.

Bu arada onların on beş diğer ölümle de bağlantılı olduklarına dair yeterli kanıt da geçmişti elime ve bu kurbanların hepsi de caz müzisyenleriydi. Ayrıca büyük bir olasılıkla, aralarında babamın da olduğu doksan altı kişinin kronik hastalıklara yakalanmalarına ve mesleklerinin mahvolmasına neden olmuşlardı. Elde ettiğim bulguların hiçbirisi Simone ve kız kardeşlerinin arkalarında bıraktıkları acı ve ıstırapla ilgili en küçük bir fikirleri bile olduğunu göstermiyordu. Doktor Walid, beni Simone'un eylemleri konusunda tümüyle bilinçli olmasının mümkün olabileceğine ve benim hastalıklı bir sosyopatik canavarın pençesine düşmüş olduğuma inandırmak için yarım yamalak bir girişimde bulundu ama bunu beni rahatlatmak için yaptığını biliyordum.

Tüm olan biteni bir öykü biçiminde ve dipnotlar koyarak yazdım, bastım ve destekleyici bilgilerle birlikte bir klasörün içine yerleştirerek sıradan bir kitaplığın güvenli dosyalar bölümüne koydum. Sonra da bilgisayarımdaki tüm bilgileri sildim. HOLMES'deki ve Polis Ulusal Bilgisayarı'ndaki vaka tanımlama numarasını da onu bulmak için birileri geldiği takdirde alarm zillerinin çalması için değiştirdim. Bazı yetenekli araştırmacı gazeteciler soruşturma yargıçlarının kararları ile Metropolitan Polisi'nin vaka referans sayılarının uyumlu olmadığını fark edebilirlerdi ama olayda herhangi bir futbolcu, pop yıldızı ya da Kraliyet Ailesi'nden kimse olmadığı için bu da beni endişelendirmiyordu.

Ama alev toplarını yakalayabilen ve uçan baca gövdelelerinin yönünü değiştirebilen o Yok Yüzlü Adam —maskeli adam— konusu beni endişelendirmeye devam ediyordu. Beni çok iyi eğitim almış ve insanlar üzerinde deneyler yapmak gibi sapkın zevkleri olan bir büyücüden daha fazla endişelendiren tek şeyse, Geoffrey Wheatcroft'un sihir gösterileri yapılan küçük gece kulübünde büyük bir olasılıkla çok sayıda başka kişiyi eğitmiş olabileceğiydi. Dışarıda elini kolunu sallaya sallaya gezen kaç *Küçük Timsah* daha vardı acaba? Ve bunların kaç tanesi Yok Yüzlü Adam gibi kötücül alçaklardı? Nightingale'in de bu konuda endişeli olduğunu anlamıştım çünkü poligonda eskiye göre çok daha fazla vakit geçirmeye başlamıştık.

Ekimin ilk pazartesi günü, babam ve Başbozuklar yeni isimleriyle ilk resmi konserlerini verdiler. Konser Islington Chapel Market'daki Round Midnight'ta oldu. Babam iki saat boyunca tek bir hata yapmadan çaldı ve *Love For Sale* isimli parçanın ünlü solosunu çalarken yüzünde öylesine aşkın bir ifade vardı ki bir an için müzik ile büyü arasında bir bağlantı mı var ve caz müziği yoksa hayatın ta kendisi mi diye aklımdan geçirmeden edemedim.

* *Satılık Aşk (ç.n.)*

Konserden sonra belli etmemeye çalışsa da öyle bitkin düşmüştü ki onu ve annemi bir taksiye attım. Şoföre iyi bir bahşış verdim ve yolculuğun sonunda gereken saygıyı göstereceğinden emin olmak için yetki kartımı çıkarıp gösterdim. Sonra Max, Daniel ve James'le bir kutlama içkisi içmek için geri döndüm ama Round Midnight biraz pahalı bir yer olduğu için çaktırmadan oradan çıkıp yolun ilerisindeki Alma'ya gittik. Orada hem bira daha ucuzdu hem de futbol maçlarını izleyebileceğimiz paralı televizyon yayını vardı.

"Tekrar çalmamızı istediler," dedi James.

"Müşterilerine içki içtiriyoruz," dedi Max. "Bu da iş için iyi bir şey, onlara para kazandırıyor."

"Müzik her zaman para kazandırır," dedi James.

"Kutluyorum sizi," dedim. "Doğru düzgün bir müzik grubunuz ve diğerlerinden farklı olan, insanlar sizi dinlemek için para ödemeyi göze alacak."

"Baban sayesinde," dedi Max.

"Ve Cyrus," dedi Daniel.

"Cyrus'un şerefine içelim," dedi Max ve bardaklarımızı onurlu bir şekilde onun için kaldırdık.

"Neler olup bittiğini bulabildiniz mi?" diye sordu Max. "Yani Cyrus'a?"

"Hayır ahab," dedim. "Soruşturma bir sonuca varamadı."

"O zaman caz polisliğinin çözümsüz kalan sırlarına içelim," dedi Max.

Bunun şerefine de içtik.

"Ve Lord Grant'ın Başbozuklar'ı için de içelim," dedim ve onun için de içtik.

Üç kere daha şerefe içtik, sonra körili yemek yemeye gittik ve daha sonra da evlerimize yollandık.

Ben pek kâbus görmem. Şartlar göz önüne alındığında da gayet iyi uyurum ama ona dair hâlâ *vestigia* kadar canlı olan birtakım anılarım var. Hanımeli kokusu, güldüğü vakit çıkardığı horlamaya benzer ses, kollarımda yatan bedeninin

yuvarlak hatları... Bazen bunlar beni sabahın erken saatlerine kadar uyanık bırakıyor.

Bir caz vampiriyle yatmıştım. Tuhaf bir şekilde anlamlı geliyordu bu bana. Önce güney Londra'daki küçük bir nehrin tanrıçası, sonra da Soho'dan bir caz vampiri... Bundan sonra kim vardı sırada? Chelsea'li bir kurtkadin mı, Sydenham'den bir succubus' mu? Kurallara bazı eklemeler yapmak için bir takım yeni kurallar icat etmeye karar verdim: Kimsenin annesine iğneleyici laf sokuşturma, Kürt mafyasından kimseyle satranç oynama ve senden daha iyi büyü yapan bir kadınla asla yatağa girme.

Soğuk ve insanı mutsuz eden bir ekim günü Londra dışına doğru yola çıktım. Trafığın en yoğun olduğu saatti. Şehirden âdeta sürünerek çıkmaya çalışırken, işlerine gitmekte olan insanları incelemek için vaktim oldu. Hepsinin üzerinde paltoları vardı, omuzları kamburlaşmıştı ve başları öne eğikti; yaz mevsimi bitmişti ve geleceği olan bir santrfor uçağa binmiş, Malaga'dan bir güzellik uzmanıyla birlikte Rio'ya gidiyordu.

Ama bütün bunlar Londra'nın umurunda bile değildi. Onu geride bırakmanızı hiçbir zaman umursamaz çünkü giden birinin yerine her zaman en az iki kişi daha gelecektir. Ayrıca bu şehir neon ışıklarından dudak boyasını sürmekle ve kırmızı ve altın rengi giysilerini giymekle ve süslenmekle meşguldür hep. *Bilmiyor musun sevgilim, futbolcular geçen sezonda kaldı artık. Şimdilerde bütün olayın döndüğü yer tiyatrolar.* Londra artık bir Hollywood aktörünün rol yapma becerisini Batı Yakası'nda göstermesini beklemektedir.

Yine Colchester'a sapmadan devam ettim. Bu kez daha önceden telefon ettiğim için Lesley geleceğimi biliyordu. De-

* Rüyalarda ortaya çıkan ve cinsel yollarla erkekleri baştan çıkarmak için kadın şeklini alan bir iblis. Sözcüğün kökeni "altında yatmak" anlamına gelen Latince *succubare*'dir ve iblisin giriştiği cinsel ilişkideki pozisyonunu ima eder. (ç.n.)

mir grisi ufka yaklaştığımda, Brightlingsea bulutla kaplı bir gökyüzünün altındaki granitten bir buz kütlesi gibi arabamın her yanını kapladı. Arabamı babasının evinin önünde park ettiğimde, Lesley'nin beni at arabası lambasının altında beklediğini gördüm. Havayı dikkate alarak su geçirmeyen türden, mavi renkli, kapüşonlu bir üstlük giymiş ve rock-yıldızı eşarbindan ve gözlüklerinden vazgeçip, Devlet Sağlık Hizmetleri'nin verdiği pembe renkli hipoalerjenik plastikten yapılmış yüz maskesini takmıştı. Konuştuğu vakit hâlâ başka birinin sesiyle konuşuyormuş gibiydi.

"Sana göstermem gereken bir şey var," dedi.

Kaygan sokaklardan geçerken karşımıza yerli halktan birileri çıktı. Bunlar Lesley'ye neşeli bir şekilde el salladı ama bana şüpheli bakışlar fırlattılar.

"Küçük bir şehirde yaşamamanın avantajları," dedi. "Herkes her şeyi bilir ve hiç kimse bir şeye şaşırmaz."

"Benden hoşlandıklarını sanmıyorum," dedim.

"Senin o kötücül günah şehrinde geldiğini anlamışlardır," dedi.

Park alanı, soğuk rüzgârın kış için örtülen katranlı brandalarda şarkılar söylediği sürüyle küçük gezinti sandalıyla doluydu. Oradan aşağı doğru ilerledik ve uzun bir sıra hâlinde uzanan sahil evlerinin ve betondan yüzmeye havuzlarının bulunduğu gezi yoluna çıktık. Lesley beni duvarlarında olağanüstü mavi gökler ve beyaz plajların resmedildiği tuğladan barınağa götürdü.

"Şimdi maskemi çıkaracağım," dedi Lesley. "Bunu kaldıracak misin?"

"Hayır," dedim. "Ama bir denerim."

Lesley bir süre beceriksizce yan taraftaki bağcıklarla uğraştı. "Bunları açmak gerçekten de maharet istiyor," dedi. "Bir tane de Velcro olan var ama o daha bile kötü; hah, işte oldu."

Ve kendimi hazırlama şansını bulamadan maskeyi çıkardı. Hayal ettiğimden çok daha kötüydü. O kadar kötüydü ki zihnim bunun bir yüz olduğunu kabul bile edemiyordu. Çene yok olmuştu. Onun yerine çok garip bir şekilde kocaman olan bir altdudağın altındaki deri, bir dizi yamru yumru topak hâlinde boynunun zarar görmemiş olan düzgün derisine doğru uzanıyordu. Yanağı ile alnındaki bir dizi kabarık ve beyaz yara izinin tam ortasındaki pembe renkli burnu şekilsiz ve yassıydı ve burkulmuş gibi duran bir et topundan oluşuyordu.

“Gözlerimi açabilir miyim?” diye sordu. “Bitirdin mi?”

Bir şey söyledim ama ne dediğimi hiç hatırlamıyorum.

Gözlerini açtı. Hâlâ maviydiler. Lesley’nin gözleri olmaya devam ediyorlardı. Onlara odaklanmaya çalıştım.

“Ne düşünüyorsun?” dedi.

“Daha kötülerini gördüm,” dedim.

“Yalancı,” dedi. “Kim gibi yalancısın, biliyor musun?”

“Baban gibi,” dedim.

Komikti ama çabalarımı takdir ediyormuş gibiydi.

“Buna alışabilecek miyim dersin?”

“Neye alışabilecek misin?”

“Yüzüme.”

“Biliyor musun, sürekli olarak sadece yüzünden bahsediyorsun,” dedim. “Görünüşe bu kadar önem vermemen gerekir. Biraz da kendini bırakıp başkalarını düşünsen iyi edersin.”

“Kimi düşünmeliyim örneğin?”

Gerçekten de çok çirkindi ve ağzının altındaki deri konuştukça hafif hafif kıprışıyordu.

“Eh, beni düşünebilirsin,” dedim. “Beni o sandalların arasından geçirirken ayak başparmağımı kaldırımın kenarına vurdum ve incittim.”

“Öyle mi?”

“Feci acıyor. Yani bahse girerim ki o parmağım çoktan şişmiştir,” dedim. “Görmek ister misin?”

“Ayak parmağını görmek istemiyorum,” dedi.

"Emin misin?"

"Oldukça eminim," dedi ve maskesini yeniden takmaya davrandı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Çocukların yanımdan kaçtıklarını görmek hoşuma gitmiyor," dedi.

Maske bir kere daha yüzünü örtünce ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalıştım.

"Başka ameliyatlar da olacak mı?" diye sordum.

"Belki," dedi. "Ama sana başka bir şey daha göstermek istiyorum."

"Tamam," dedim. "Ne göstereceksin?"

Elini uzattı. Aynı anda elinin üzerinde rengarenk pırıltılarla ışılan, çok harika bir ışık küresi belirdi. Bu, benim bugüne kadar üretebildiğim tüm ışık kürelerinden bile daha güzeldi.

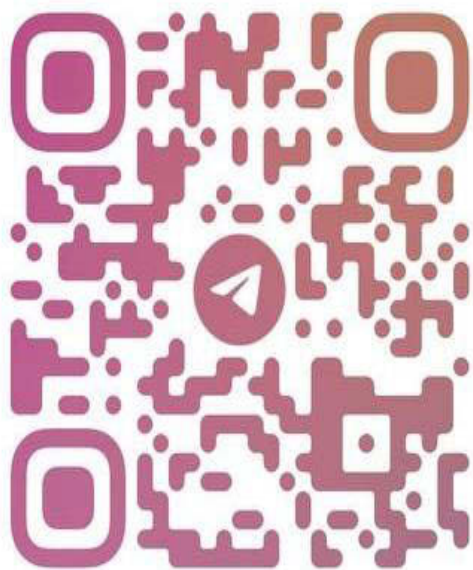
"Hassiktir!" dedim. "Sen de büyü yapabiliyorsun."

Tarihi Not

Ken *Snakehips* Johnson gerçekten de 8 Mart 1941 tarihinde Caf  de Paris'te müzik yaparken ölmüştü. Tanıklar onun bombanın düştüğü anda "Oh Johnny" isimli şarkıyı almakta olduğunu açıkça beyan etmişlerdi ama ben bu ayrıntıyı değıştirme özgürlüğünü kullandım çünkü doğruyu söylemek gerekirse "Body and Soul" sözcükleri daha güzel bir bölüm başlığı oluşturuyor.

TEŞEKKÜR

Bundan önceki kitaba katkıda bulunan herkese, Metropolitan Arşivleri'ne ve beni Groucho'ya gizlice sokan Sarah'ya.

@AYISIGIKITAP